

TESS GERRITSEN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

SONA KALAN

MARTI

Bölümler

Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm
On Birinci Bölüm
On İkinci Bölüm
On Üçüncü Bölüm
On Dördüncü Bölüm
On Beşinci Bölüm
On Altıncı Bölüm
On Yedinci Bölüm
On Sekizinci Bölüm
On Dokuzuncu Bölüm
Yirminci Bölüm
Yirmi Birinci Bölüm
Yirmi İkinci Bölüm
Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Dördüncü Bölüm
Yirmi Beşinci Bölüm
Yirmi Altıncı Bölüm
Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Bölüm
Yirmi Dokuzuncu Bölüm
Otuzuncu Bölüm
Otuz Birinci Bölüm
Otuz İkinci Bölüm
Otuz Üçüncü Bölüm
Otuz Dördüncü Bölüm

TESS GERRİTSEN

SONA KALAN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Çeviren: Bahar Yaldız Çelik MARTI

Ona Ikarus derdik.

Tabii ki bu, onun gerçek adı değildi. Çiftlikte geçirdiğim çocukluk yıllarımda öğrenmiştim ki, insan yakında kesilmek için seçilmiş hiçbir hayvana isim vermemeliydi. Bunun yerine pekâlâ. Bir numaralı domuz, iki numaralı domuz, diye bahsedebilirdin ondan. Bunun yanı sıra, onunla hiçbir zaman göz teması da kurmamalıydın. Bu sayede onun varlığını sanki hiç fark etmemiş gibi davranabilir ve arada oluşabilecek bir sevgiyi de engelleyebilirdin.

Bizim, ne bize güveniyormuş gibi duran ne de kim olduğumuz konusunda en ufak bir fikre sahip olan Ikarus 'la böyle sorunlarımız hiç olmadı. O bizi bilmese de, biz onun kim olduğunu çok iyi biliyorduk Roma 'nın dağ eteklerindeki tepelerinden birinde yüksek duvarlarla çepeçevre sarılmış bir villada yaşadığını biliyorduk. O ve karısı Lucia 'nın biri sekiz, diğeri on yaşında iki erkek çocukları olduğunu da... O büyük zenginliğine rağmen, yemek konusunda hayli mütevazı olduğunu ve neredeyse her perşembe akşamını en sevdiği yerel restoran olan La Nonna da geçirdiğini de biliyorduk.

Bir diğer bildiğimiz şey ise onun bir cani olduğuydu. Yazın ortasında İtalya ya gelişimizin asıl sebebi de buydu işte.

Canileri avlamak her babayiğidin harcı değildir. Bu iş, ne kanunlara ne de milli sınırlar gibi geleneksel dogmalara il olan Kilere göredir. Ne var ki caniler kural tanımazlar, biz de öyle. Eğer onları alt etmek istiyorsak olması gereken de bu zaten.

Ama işle buradaki risk, insanın medeni davranırları terk etmesiyle birlikle kendisinin de bir caniye dönüşecek olmasıdır. O yaz Roma 'da yamadığımız şey aslında tam olarak buydu. O sıralar ben bu gerçeğin farkında değildim, hiç kimse değildi Ta ki her şey için artık çok geç olduğunu anlayıncaya kadar.

Birinci Bölüm

On üç yaşındaki Claire Ward'ın Ithaca'da, üçüncü kattaki yatak odasının pencere pervazında durup aşağı atlama ile atlamamak arasında kaldığı gece aslında çoktan ölmüş olması gerekirdi. Yedi metre aşağıda çiçek açma vakitleri çoktan geçmiş altın çanak çiçeklerinin düzensiz çalılıkları uzanıyordu. Bu çalılıkların ona yastık görevi göreceği aşikardı yine de birkaç kırıktan kaçmak pek mümkün görünmüyordu. Tam karşısında duran akçaağacı gözüne kestirip, onun sadece birkaç metre ötede göğe uzanan güçlü gövdesini dikkati süzdü. Daha önce bu sıçrayışı denemeye hiç kalkışmamıştı çünkü şimdiye kadar bunu yapmaya hiç zorlanmamıştı. Bu geceye kadar kimselere fark ettirmeden ön kapıdan sessize süzülüp dışarı çıkabiliyordu, ama şimdi artık o kolay kaçışlı tarih olmuştu çünkü Sıkıcı Bob sürekli ensesindeydi. Şu andan itibaren evden dışarı adımınızı atmıyorsunuz gen bayan! Artık karanlık bastığında vahşi bir kedi gibi dışarıda kalakaldı.

Bir SUV penceresinin altından tıpkı kara bir köpekbalığı gibi süzülüp geçti ve sessiz cadde boyunca, sanki belirli bir evi arıyormuş gibi usulca ilerlemeye devam etti. Bizim evi aramadığı kesin, diye düşündü. Şimdiye kadar ilgi çekici hiç kimse, onun koruyucu ailesi olan Sıkıcı Bob ve en az onun kadar sıkıcı karısı Barbara Buckley'in evine uğramamıştı. İsimleri bile sıkıcıydı. Akşam yemeklerindeki muhabbetlerinden bahsetmiyordu bile. Günün nasıl geçti, hayatım? Peki ya seninki? Havalar gittikçe güzelleşiyor, değil mi? Lütfen bana patatesleri uzatır mısın?

Claire onların o pamuklara şartlı dünyalarında tam bir yabancı, anlamak için çabalayıp da bir türlü anlayamadıkları ası çocuktu. Onu anlamak için gerçekten uğraş veriyorlardı. Claire onlar yerine tüm geceyi ayakta geçirip nasıl eğleneceklerini bilen ressamlar, aktörler ya da müzisyenlerle yaşıyor olmalıydı. Kendi tarzında insanlarla.

Siyah araba gözden kaybolmuştu. Ya şimdiydi ya da Derin bir nefes alıp yaylanarak atladı bırakırken gecenin serin havasının uzun saçlarının arasından geçişini hissetti. Bir kedi kadar nazik bir biçimde dalın üzerine kondu ve dal ağırlığıyla titredi. Tereyağından kıl çekmek kadar basit olmuştu. Daha alttaki bir

dala geçti; tam aşağı atlamak üzereydi ki, siyah

SUV yeniden göründü ve mırıl mırıl çalışan motoruyla bir kez daha geçip gitti. Claire araba köşenin ardında kaybolana kadar bekledikten sonra kendini ıslak çimenlerin üzerine bıraktı.

Arkasını dönüp eve son bir kez baktığında, Bob'un ön kapıdan hızla fırlayıp ona çemkirmesini bekliyordu: Hemen içeri gir genç bayan! Ne var ki verandanın ışığı hâlâ sönüktü.

Şimdi artık gece başlayabilirdi.

Kapüşonlu eşofman üstünün fermuarını çekip, hep yaptığı üzere şehir merkezine, tabiri caizse hayatın aktığı yere ilerlemeye başladı. Gecenin bu saatinde caddeler ıssız, evlerin çoğu karanlıktı. Oymalı ahşap süsleriyle lam fotoğraflara layık evlerle bezeli olan bu mahalle, üniversite hocası erkekler ve her biri glütensiz vejetaryen birer hayat sürüp kitap kulüplerine üye annelerden ibaretti. Bob burayı, gerçeklerin çepeçevre sardığı yirmi beş kilometrekarelik bir alan, diye tanımlardı ama kendisi ve Barbara da tam da bu bölgeye aitlerdi.

Claire ise nereye ait olduğundan emin değildi.

Yıpranmış botlarının ucuyla ölü yaprakları savurarak caddeden aşağı yürümeye başladı. Bir blok ötede, iki erkek ve bir kızdan oluşan üç kişilik bir ergen grubu, sokak lamba Duydum ki yine kafesine kapatılmışsın.

"Sadece otuz saniyeliğine." Çocuğun ona uzattığı yanmış sigarayı alarak derin bir nefes çekti ve mutlulukla dumanını üfledi. "Pekâlâ, bu gece için planlarınız neler? Ne yapıyoruz?"

"Şelalenin orada bir parti olduğunu duydum, ama oraya gitmek için bir araç bulmamız lazım."

"Kız kardeşin yok mu? Bizi o götürebilir.

"Hayır, babam arabasının anahtarlarını aldı. Buralarda biraz takılalım. Belki bizi götürecek birileri çıkar." Genç çocuk bir an durup, Claire'in omzunun üzerinden caddenin ilerisine baktı. "Hah. İşte geliyor bile."

Claire döndü ve lacivert bir Saab'ın hemen yanında durmasıyla sızlanmaya başladı. Yolcu koltuğunun penceresi indiğinde Barbara Buckley, "Claire, arabaya bin," diyordu. Sadece arkadaşlarımla biraz takılıyordum.' "Neredeyse gece yarısı oldu ve yarın okul var."

Yasadışı bir şey yapmıyorum."

Bob Buckley oturduğu sürücü koltuğundan emrederek, Arabaya bin, genç bayan!" dedi.

"Siz benim anne babam değilsiniz!"

"Ama senden biz sorumluyuz.'

Hah, öyle korktum ki şimdi altıma edeceğim. Claire gülmeye başladı, ama o an Barbara'nın üzerinde bir bornoz olduğunu ve Bob'un da saçlarının bir tarafının yataktan hızla kalkmış olduğundan dimdik durduğunu fark etti. Belli ki ona yetişebilmek için öylesine acele etmişlerdi ki, giyinmeye bile fırsatları olmamıştı. Her ikisi de olduklarından daha yaşlı ve yorgun görünüyorlardı. Karşısında onun yüzünden yataklarından fırlamış ve yarın muhtemelen yine onun yüzünden yorgun uyanacak, darmadağın olmuş orta yaşlı bir çift vardı.

Barbara bitkin ve derin bir nefes verdi. "Senin anne ve baban olmadığımızı biliyoruz, Claire. Bizimle yaşamaktan nefret ettiğini de ama senin için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz. O yüzden lütfen, arabaya bin. Sokaklar senin için güvenli değil."

Claire arkadaşlarına bezgin bir bakış fırlatıp aracın arka koltuğuna geçti ve kapıyı kapattı. "Oldu mu?" diye sordu. "Şimdi memnun oldunuz mu?"

Bob dönüp ona baktı. "Bunun bizim memnun olmamızla bir ilgisi yok. Bu senin iyiliğin için. Anne ve babana sana gözümüz gibi bakacağımıza dair söz verdik. Eğer Isabel hayatta olsaydı, seni bu şekilde görmek onu çok yaralardı. Böylesine kontrolsüz, her daim barut fıçısı gibi kızgın olman onu üzerdi. Claire, sana hayatta ikinci bir şans verildi ve bu senin için bir armağan. Lütfen, onu heba etme." Derin bir iç geçirdi. "Şimdi kemerini bağla. Anlaştık mı?

Bob sinirli olsa ona bağırırdı ve Claire de bunun altında kalmazdı ama yola çıktıklarında Claire arka koltukta pişman ama özür dileyemeyecek kadar gururlu bir tavırla kollarını bedenine sarmıştı. İçinden, yarın onlara karşı daha nazik olacağım diye geçirdi. Barbara'nın sofrayı kurmasına yardım edeceğim, hatta belki Bob'un arabasını yıkarım çünkü kahretsin ki bu arabanın buna gerçekten çok ihtiyacı var.

Barbara, "Bob," dedi. "Şu araba ne yapıyor böyle?"

O an adeta kükreyen bir motor sesi duyuldu ve aracın farları dosdoğru üzerlerine gelmeye başladı.

Barbara bir çığlık attı: "Bob!"

Korkunç sesler gecenin sessizliğini bölerken, Claire çarpmanın etkisiyle emniyet kemerinin içinde hızla savruldu Camlar kırılıyor, çelik gövde darmadağın oluyordu.

Ve bin ağlıyor, inliyordu. Claire gözlerini açtığında dünyasının tepetaklak olduğunu gördü. Duyduğu iniltiler ondan geliyordu. Barbara?" diye fısıldadı.

Burnuna bir tane daha.

Claire güçlükle nefes alabiliyordu. Bir şekilde dönmeyi başardı ve nihayet düz bir biçimde uzanabildi. Paramparça olmuş cam gözlerinin önündeydi Benzin kokusu giderek daha da artıyordu. Aklında her an çıkabilecek bir yangın, ateş ve kızaracak olan etleriyle, pencereye doğru bir hamle yaptı. Çık buradan, çık buradan. Bob ve Barbara 'yı kurtarmak için henüz vaktin varken çık dışarı! Camın kırılmayan son kısımlarına da birer yumruk indirip parçalarını kaldırımın üzerine savurdu.

O an bir çift ayak gelip lam gözlerinin önünde durdu. Başını kaldırıp bakışlarını çıkışına engel olan adama dikti. Yüzünü göremiyordu, sadece gölgesini seçebiliyordu, bir de silahını.

O sırada onlara doğru yaklaşmakta olan bir arabanın lastik sesleri duyuldu.

Claire tıpkı güvenli kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibi kendini yeniden arabanın içine çekti. Elinden geldiğince pencereden uzak durmaya çalışarak başını kollarının ardına gizledi ve kurşunun canını yakıp yakmayacağını merakla beklemeye koyuldu. Acaba kurşunun kafatasının içinde patladığını hissedecek miydi? Öylesine kıvrılıp adeta bir top halini almıştı ki, tek duyabildiği kendi nefesi ve delicesine atan nabzıydı.

Neredeyse ona seslenildiğini bile duymayacaktı.

"Claire Ward sen misin?" Konuşan bir kadındı.

Öldüm galiba. Benimle konuşan da bir melek olmalı.

"Gitti. Şimdi güvendesin. Dışarı gel," dedi melek. Ama acele etmelisin." uzattığı elini tuttu ve kadın onu dışarı çekti Claire nihayet kaldırıma doğru yuvarlandığında üstündeki cam kırıklar, sağanak bir yağmur gibi yere düşmüştü. Hızla doğrulup oturdu. Gecenin karanlığında gözünün önündeki her şey belli belirsizdi. Sersemlemiş halde bir anda ters dönmüş arabayı gördü ve hızla başını

yeniden yere eğme ihtiyacı hissetti.

"Ayağa kalkabilecek misin?"

Claire usulca başını yukarı kaldırdı. Kadın baştan ayağa siyahlar içindeydi. Sokak lambasının ışının altında parlayacak kadar açık renkli sarı saç tutamlarını atkuyruğuyla toplamıştı. "Sen kimsin?" diye fısıldadı Claire.

"Kim olduğum önemli değil."

Bob... Barbara..." Claire bir kez daha tepetaklak olmuş Saab a baktı. "Onları arabadan çıkarmamız gerek! Bana yardım et. Claire şoför koltuğuna doğru sürünüp kapıyı sonuna kadar açtı.

Bob Buckley kocaman açtığı ama hiçbir şeyi göremeyen gözleriyle kaldırıma yığıldı Claire gözlerin, şakağında açılan kurşun deliğine dikmişti. "Bob," diyerek inledi. "Bob!"

"Artık ona yardım edemezsin."

"Barbara, peki ya Barbara?"

"Onlar öldüler, anlıyor musun? İkisi de öldü."

Claire gözlerini bir türlü Bob'dan alamayarak başını iki yana salladı. Bob şimdi artık başının etrafında giderek daha da büyüyen koyu renk bir halenin tam ortasındaydı. Claire, "Bu olamaz," diye fısıldadı. "Bir kez daha aynı şeyi yaşayamam."

"Gel, Claire." Kadın elini tutup onu ayağa kaldırdı. "Benimle gel. Tabii eğer hayatta kalmak istiyorsan."

İkinci Bölüm

On dört yaşındaki Will Yablonski'nin karanlık New Hampshire tarlalarından birinde uzaylıları aradığı gece aslında ölmüş olması gerekirdi.

Will o geceki avı için gerekli tüm malzemeleri temin etmişti. Üç yıl önce daha henüz on bir yaşındayken kendi elleriyle yaptığı teleskopu yanındaydı. İşe kalın, seksen tanecikli zımpara kâğıdıyla başlamış, cama şekil verip, pürüzsüzleştirmek ve cilalamak için kâğıdı giderek daha da inceltmişti ve teleskopun bütününü tamamlamak tam iki ayım almıştı. Babasının yardımıyla kendi altazimut lamelini yapmıştı. Yirmi beş milimetrelik merceğini eniştesi Brian hediye etmiş, sonra da Will'e gökyüzünün açık olduğu gecelerde akşam yemeğinden sonra bu aleti tarlaya taşımasında yardımcı olmuştu. Ne var ki Brian Enişte bir gece kuşu olmaktan ziyade erkenci bir tavuktu ve saat akşam onu vurduğunda çoktan gece olduğunu söyleyip, yatağına yatmış olurdu.

Will için, bu hazine avının modası hiçbir zaman geçmedi. Kendini hâlâ tüm ekipmanı Brian Eniştesiyle evin dışına çıkarıp, giderek kararan açık havada kurduklar, ilk gün kadar heyecanlı hissediyor ve her defasında, içinde o gecenin Neil Yablonski Kuyrukluyıldızı'nı bulacağı gece olacağına dair bir inanç taşıyordu. İşte o zaman verdiği çabaya değiyordu; sıcak çikolata ve şekerlerle ayakta tutmaya çalıştığı sayısız gece nöbetlerinin bir anlamı oluyordu. Hatta Maryland'deki eski sınıf arkadaşlarının onun için söyledikleri aşağılayıcı sözler bile daha çekilebilir oluyordu. Şişko. Hep böyle Pofuduk Şeker olarak kalacaksın.

Her zaman yaptığı gibi alacakaranlığın hemen ardından kuyrukluyıldız avına çıkmıştı. Bu vakti özellikle seçiyordu çünkü yıldızlar güneş battıktan hemen sonra ya da doğmadan hemen önce daha çok görülüyorlardı. Şimdi artık güneş batalı saatler olmuştu ve buna rağmen Will bir tanecik bile yıldız görememişti. Geçip giden birkaç uydu ve hafifçe yanıp sönen bir meteor görmüştü ama bu işe başladığından beri gökyüzünde henüz görmediği bir şeye rastlamamıştı. Teleskopun ucunu farklı bir yere çevirip Canes Venatici Takımyıldızının en altta duran yıldızına baktı. Namı diğer Av Köpekleri Takımyıldızı. Bir an babasının bu takımyıldızının adım söylediği geceyi anımsadı. Her ikisinin de şafak sökene

dek oturup, termoslarındaki çayı yudumlayarak bir şeyler atıştırdıkları o soğuk...

Will birden olduğu yerde doğruldu ve arkasına baktı. O ses de neydi öyle? Bir hayvan mıydı yoksa ağaçların arasında esen rüzgâr mı? Bir an öylece kalıp, etrafa kulak kesildi ama gece eski sessizliğine yeniden gömülmüştü. Hatta öyle sessizdi ki, aldığı her nefes duyabildiği en güçlü sesti. Brian Enişte, Will'i bu ormanın son derece güvenli olduğu konusunda ikna etmeyi becermişti ama gecenin bir yarısı bu karanlıkta... Will' in aklına türlü türlü keskin dişli yaratık geliyordu. Kara ayılar. Kurtlar. Panterler.

Will huzursuzlanarak teleskopunun ucundaki görüntüyü değiştirdi. O an merceğin ucunda aniden bir ışık topu belirdi. Buldum! Neil Yablonski Kuyrukluyıldızı.

Hayır. Hayır, seni aptal. O bir kuyrukluyıldız değil. Baktığı şeyin M3 küresel yıldız kümesi olduğunu fark ederek hayal kırıklığı içinde derin bir iç çekti. Neyse ki gelip görmesi için Brian Enişte'yı uyandırmamıştı. Aksı çok utanç verici olabilirdi. O sırada duyduğu bir dal sesi yeniden olduğu yerde hızla dönmesine sebep oldu. Ormanın içinde hareket eden bir şey vardı. Kesinlikle bir şey vardı.

İşte tam da o anda meydana gelen patlama onu öne doğru fırlattı. Will çimen kaplı yere yüzüstü kapaklandı ve patlamanın etkisiyle bir süre kıpırdamadan yerde yattı. O an bir ışık parladı ve kafasını kaldırdığında ağaçların turuncu bir korla ışıl ışıl yandığını gördü. Ensesine tıpkı bir canavarın nefesi gibi bir sıcaklık çarpıyordu. Will arkasına döndü.

Çiftlik evi alevler içindeydi Kıvılcımlar tıpkı göğe uzanan birer parmak gibiydi.

Will, "Brian Enişte," diye bağırdı. "Lynn Teyze!"

Eve doğru koştu; ne var ki ateşten bir duvar yolu kesmiş, ona izin vermiyordu. Ateş öylesine yoğundu ki, boğazını kurutmuştu. Nefesi kesilerek, bir adım geri çekildi; saçlarının yanık kokusu burnuna geliyordu.

Yardım bul! Komşular' Yola yöneldi. Tam iki adım atmıştı ki olduğu yerde adeta çakılıp kaldı.

Kadının biri ona doğru yürüyordu. Tepeden tırnağa kaklar içinde, bir panter kadar sıska bir kadındı.

Kadın başını şimdi artık tamamıyla alevlere teslim olmuş çiftlik evine çevirdi.

"Üzgünüm, artık onlar için çok geç"

"Çok geç filan değil. Onları kurtarmamız lazım!" Kadın başını kederle iki yana salladı. "Onlara yardım edemem, ama sen, seni kurtarabilirim." Elini uzattı. "Benimle gel. Tabii hayatta kalmak istiyorsan."

Üçüncü Bölüm

Bazı kızlara pembe çok yakışır. Bazıları kurdeleler ve dantellerle bezerler üstlerini. Kimileri ise ipekli organze kumaştan kuşanıp, dikkat çekici ve kadınsı görünürler.

Jane Rizzoli asla o tür kızlardan değildi.

Annesinin yatak odasında öylece durup karşısındaki boy aynasına düşen aksini seyretti ve içinden, beni vur. Hemen şimdi vur, diye geçirdi.

Çan şeklindeki elbise sakız pembesiydi ve büzgülü yakası öylesine genişti ki, tıpkı bir palyaço kıyafetini andırıyordu. Elbisenin eteği büzgülerin üzerine yığılan garip ve kabarık bir sıra kumaştan ibaretti. Belinin etrafımda kocaman pembe bir kurdeleyle bağlanmış bir kuşak vardı. Scarlett O'Hara bile bu elbiseyi görünce dehşete kapılabilirdi.

Angela Rizzoli sevinç içinde ellerini çırpıp, "Ah, Janie, şu haline bir bak!" dedi. "Çok güzel olmuşsun. Neredeyse beni sollayıp, gecenin yıldızı olacaksın. Sence de çok güzel değil mi?"

"Angela..."

"Belinden biraz daraltmam gerekecek. Sen kilo mu verdin? Hiçbir şey yemiyor musun yoksa?"

"Ciddi misin? Benden gerçekten bunu giymemi mi istiyorsun?"

"Ne olmuş?"

"Bu... pembe"

"Ve sana çok yakışmış."

"Sen benim hiç pembe giydiğimi gördün mü?"

Regına için de aynısından dikiyorum. Birlikte çok şeker görüneceksiniz! Annesi ve kızı aynı elbiseyle!"

"Hayır, anne, harika bir elbise." lanet bir Barbie bebek için öyle olduğu kesin.

Angela kendini yatağın üzerine bıraktı, iç çekişi can çekişen bir kahramana has gibiydi. "Bilirsin işte, belki de Vince ve ben kaçarak evlenmeliyiz. Bu herkesi daha çok memnun eder, öyle değil mi? O zaman Frankie'yle de uğraşmak zorunda kalmam. Davetli listesinde kimler var, kimler yok kafa yormak zorunda olmam ve sen de beğenmediğin bir elbiseyi giymek zorunda kalmazsın."

Jane annesinin yanına, yatağın üzerine oturduğunda organze kumaş kucağına tıpkı bir pamuk şeker yumağı gibi kabararak yığıldı. Jane yumruklayarak kabarıklığı indirmeye çalıştı. "Anne, henüz boşanma davan sonuçlanmadı. Bunun planını hiç acele etmeden yapabilirsin. Bir düğünün en eğlenceli kısmı da bu değil midir zaten? Bu kadar aceleye getirmene gerek yok." Kafasını kaldırıp çalan kapı ziline odaklandı.

"Vince çok sabırsız. Bana ne dediğini biliyor musun? Beni gelinlikler içinde görmek istediğini söyledi, ne tatlı değil mi? Kendimi tıpkı Madonna'nın şarkısındaki gibi hissediyorum. Tıpkı yeniden bir bakireymişim gibi."

Jane ayaklandı. "Kapıya ben bakarım."

Jane yatak odasından çıkarken Angela ardından, "Aslında Miami'de evlenmeliydik," dedi. "O zaman her şey daha kolay olurdu. Hem de daha ucuz olurdu, çünkü tüm bu akrabalara ziyafet vermek zorunda kalmazdım!

Jane ön kapıyı açtı. Verandada Jane in bu cumartesi sabahında hiç görmek istemeyeceği iki erkek duruyordu.

Erkek kardeşi Frankie eve girerken bir kahkaha patla.

"Bu çirkin elbise de ne böyle?"

Babası Kıdemli Frank de Frankie nin ardından içen girerken bağırarak, "Annenle konuşmaya geldim." dedi.

"Baba, bence şu an hiç de iyi bir vakit değil.

"Geldim ve bence gayet iyi bir vakit. Nerede o?" diyerek salonda etrafına bakındı.

"Seninle konuşmak isteyeceğini hiç sanmıyorum." "Benimle konuşmak zorunda. Bu çılgınlığa artık bir son verme zamanı geldi."

Angela yatak odasından çıkarak, "Çılgınlık mı?" diye sordu. "Şu çılgınlıktan bahsedene bir bakın."

Jane'in babası, "Frankie senin büyük planlar içinde olduğunu söyledi," dedi.

"Gerçekten de o adamla evlenecek misin?"

"Vince bana evlenme teklif etti. Ben de kabul ettim." Peki, bizim hâlâ evli olduğumuz gerçeği ne olacak?"

"Bu sadece kâğıt üzerindeki bir mesele."

O kağıtlar imzalamayacağım. Ve sen de o adamla evlenmeyeceksin." Frankie homurdandı. "Tanrım, anne."

Angela devam ederek, "Ve dahası ne biliyor musun?" diye ekledi. "Daha önce seks hiç bu kadar iyi olmamıştı!" Jane o sırada yatak odasındaki cep telefonunun çaldığını duydu. Onu şimdilik duymazdan gelerek babasını kolundan yakaladı. "Sanırım gitseniz iyi olacak baba. Hadi, sizi geçireyim."

Angela, "İyi ki beni terk ettin," dedi. "Sayende hayata yeniden döndüm ve takdir görmenin ne demek olduğunu öğrendim."

"Sen benim karımsın. Hâlâ bana aitsin."

Jane'in kısa süreliğine susan ceptelefonu yeniden çalmaya başlamıştı. Öylesine ısrarla çalıyordu ki, artık duymazlıktan gelmek pek mümkün görünmüyordu. "Frankie," diyerek topu kardeşine attı. "Tanrı aşkına, bana yardım et! Babamı evden çıkar."

Frankie, "Hadi, baba," diyerek sırtına hafifçe vurdu. "Hadi gidip birer bira içelim."

"Seninle işim daha bitmedi."

"Evet, bitti," dedi Angela.

Jane hızla yatak odasına yönelip çalan telefonunu çantasından çıkardı. Yanıtla tuşuna basarken koridorda yükselen sesleri duymamaya çalışıyordu: "Rizzoli."

Hattın diğer ucundaki Dedektif Darren Crowe'du. "Sana bu dosyada ihtiyacımız var. Ne kadar zamanda burada olursun?" Bu cümlede ne kibar bir selamlama, ne lütfen kelimeleri vardı.

"Soruşturmanın başında ben varım. Frost da az önce aramıza katıldı ama bir kadının olmasının daha iyi olacağına karar verdik.

"Doğru mu duydum? Yoksa az önce bir kadının yardımına ihtiyaç duyduğunuzu mu söyledin?

Bak, görgü tanığımız bize hiçbir şey anlatamayacak kadar şokta. Moore

ağzından birkaç kelime almaya çalıştı ama senin şansının çocuğun karşısında daha yaver gideceği kanısında."

Çocuk. Jane bu kelimeyle bir an olduğu yerde kalakaldı. "Görgü tanığınız bir çocuk mu?"

"On üç-on dört yaşlarında gibi görünüyor. Hayatta kalan tek kişi o."

"Ne olmuş?"

Jane hattın diğer ucunda uzaktan gelen sesler duyuyordu; olay yeri inceleme ekiplerinin konuşmaları, sert zemin üzerinde dolanan çok sayıda ayak sesleri... Bugün olmazdı. Başka bir gün de olmazdı ama en sonunda güçlükle, "Neredesiniz?" diye sordu.

"Ev Louisburg Meydanı'nda. Lanet olası haberci minibüsleri etrafı çoktan sarmış durumda; o yüzden arabanı birkaç sokak öteye park etsen iyi edersin."

Jane gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. "Bu olay Beacon Tepesi'nde mi oldu?"

"Aynen öyle. Demek ki zenginler de katledilebiliyor." "Kurbanlar kimler?"

"Bernard ve Cecilia Ackerman; biri elli, diğeri kırk sekiz yaşında. Ve onların evlat edindikleri üç kız çocuğu."

"Peki ya hayatta kalan? O da çocuklardan biri mi?" "Hayır. Adı Teddy Clock. Ackermanlarla birkaç yıldır yaşıyormuş."

"Yaşıyormuş da ne demek? Akrabaları falan mı?" "Hayır," dedi Crowe. "Manevi çocukları."

Dördüncü Bölüm

Jane, Louisburg Meydanı'na yürürken iç içe geçmiş Boston Polis Merkezi araçlarının arasında her zamanki tanıdık siyah Lexus'un park etmiş olduğunu gördü. Demek ki Adli Tıp Uzmanı Maura Isles çoktan olay yerine intikal etmişti. Gelen haber minibüslerine bakılacak olursa Boston' daki her haber istasyonu da eksiksiz buradaydı ve hiç şüphe yoktu ki hiç kimse hazine gibi parkları, yapraklı ağaçlarıyla, şehrin en seçkin bölgelerinden biri olan bu mekânı bırakıp da başka bir yere gitmek istemezdi. Parka bakan ve antik Yunan esintileri taşıyan koca konaklar köklü ve sonradan olma zenginlere, kodamanlara, Bostonlu Brahma rahiplerine ve eski bir Birleşik Devletler senatörüne aitti. Şehrin bu kısmında bile şiddet kimse için uzak bir kavram değildi. Dedektif Crowe, zenginler de katledilebiliyor, demişti. Tek farkı, bu olay onların başına geldiğinde herkesin dikkat kesilmesiydi o kadar. Olay yeri şeridinin gerisinde oldukça meraklı bir kalabalık, olanları daha iyi görebilmek için adeta köşe kapmaca oynuyordu.

Jane bayan bir muhabir olduğunu ve kameremanın ona doğru bir hamle yaptığını gördü ama elin, kaldırıp çelmesi muhtemel soruların önünü bir bıçak gibi kesti. Ne var ki onların bu hareket, pek ciddiye aldıklar, söylenemezdi ve güvenlik çemberine kadar peşinden aceleyle seğirttiler.

"Dedektif, bir görgü tanığının olduğunu duyduk!

Jane homurdanarak kalabalıkta kendine yer açmaya çalıştı: "Polis. İzin verin, geçeyim."

"Güvenlik sisteminin olay anında kapalı olduğu ve evden hiçbir şeyin çalınmadığı doğru mu?"

Şu lanet muhabirler ondan fazla şey biliyordu. Jane, polis şeridinin altından eğilerek geçip görev başındaki polis memuruna adını ve birim numarasını söyledi. Bunu sadece protokol icabı yapıyordu, çünkü memur zaten onun kim olduğuna biliyordu ve not panosunda isminin yanına bir artı işaretini çoktan koymuştu.

Memur gülerek, "Şu muhabir kadının Dedektif Frost'un peşinden nasıl

koştuğunu görmeliydiniz," dedi. "Frost tıpkı korkmuş bir tavşan gibiydi."

"Frost içeride mi?"

"Buralarda."

Jane kafasını kaldırarak kırmızı tuğlalarla örülmüş dört katlı gösterişli binaya bakıp mırıldandı: "Vay be."

"Bana kalırsa on beş ya da yirmi milyon değerinde."

Jane kavisli güzel cumbalara ve ağaç ön kapının üzerindeki özenle işlenmiş alınlığa bakıp içinden, ama bu evi hayaletler basmadan önceydi, diye geçirdi. Midesinin bu kapının ardındakilerle yüzleşmeyi kaldırabileceğini hiç sanmıyordu. Ölmüş üç çocuk. Bu, ebeveyn olmanın laneti olsa gerekti; ölen her çocuk bir anda yüzüne kendi çocuğunun maskesini takınmış olurdu. Eline eldivenlerini, ayaklarına galoşlarını geçirirken kendini duygusal anlamda da koruma altına almaya çalışıyordu. Tıpkı kafasına baretini takan bir inşaat işçisi gibi o da kendi zırhını kuşanıp içeri girdi.

Başını kaldırdığında dört katı içine alan bir merdiven boşluğu ve gün ışığını sanki bir altın yağmuruymuş gibi içeri davet eden sırça kubbeli bir çatıyla karşılaştı. Merdiven boşluğuna üst katlardan çoğu erkeklere ait olmak üzere pek çok ses sızıyordu. Jane her ne kadar boynunu uzattıysa da giriş salonundan kimseyi görememişti. Tek duyduğu, seslerdi. Tıpkı bir evin içinde bir asır boyunca pek çok ruhu barındırmış hayalet sesleri gibi.

O sırada bir erkek sesi, "Toplumun diğer yarısının nasıl yaşadığına bir bakış olmalı bu," dedi.

Jane dönüp Dedektif Crowe'u kapı eşiğinde beklerken görünce, "Ve de nasıl öldüğüne, dedi.

"Çocuğu yan komşuya bıraktık. "

'Öncelikle, bu evde neler olduğunu bilmem gerek."

"Biz de hâlâ anlamaya çalışıyoruz.

'Tüm amirlerin buraya toplanması da ne demek oluyor" Belediye başkanının da gelmek üzere olduğunu duydum." "Etrafına bir baksana.

Para tüm kapıları açar; ölmüş olsan bile "

"Peki, bu ailenin parası nereden geliyor?"

"Bernard Ackerman emekli bir yatırım bankeri. Ailesi iki nesildir bu evde yaşıyor. Oldukça toplumsever kişiler. Hayır kuruntunun adını söylemen bile onların bağış yapmaları için yeterli."

"Peki, işler bu aşamaya nasıl gelmiş?"

Neden etrafı şöyle bir gezmiyorsun?" Eliyle Jane'i az önce kendisinin çıktığı odaya doğru yönlendirdi. "Bakalım sen ne düşüneceksin."

Jane in ne düşündüğünün Darren Crowe için önemli olduğundan falan değildi.

Birlikte yedi metrelik tavanı melekler ve asma ağaç tasvirleriyle süslenmiş küçük bir salona geçtiler. Jane in bu tavanı ya da etraftaki yağlıboya tabloları övmek için hiç vakti olmadı, çünkü Crowe hızlı adımlarla Yüzbaşı Marquette ve Doktor Maura Isles'ın da beklediği kütüphaneye geçiyordu. Bu ılık haziran gününde Maura'nın üzerinde, genelde iç karartan siyah ya da gri düşkünü biri için tuhaf biçimde neşeli sayılabilecek şeftali rengi bir bluz vardı. Geometrik kesimli saçları ve zarif tavırlarıyla Maura tıpkı böyle bir malikânede, bu antika tablolar ve Acem halılarının içinde yaşayabilecek biri gibi görünüyordu.

Tabandan tavana kadar kitaplarla dolu maun rengi kitaplıkların arasında durdular. Kitapların bazıları yere düşmüştü ve beyaz saçlı bir adam yerde yüzüstü yatıyordu; kollarından biri sanki ölüm anında bir kitaba ulaşmak istemişçesine rafa doğru uzanmıştı. Üzerinde pijamaları ve terliği vardı. Kurşun, elini ve alnını delip geçerek cesedin hemen üzerindeki rafta duran deri kaplı kitap sırtlarını kana bulamıştı. Kurban sanki kurşunu engellemek istemişçesine elini havaya kaldırmış, diye düşündü Jane. Demek ki, ateş edildiğini görmüştü. Öleceğini anlamıştı.

Maura, Marquette'e dönüp, "Benim ölüm zamanı tahminim, görgü tanığının size söylediği zamana uyuyor, dedi.

"O halde sabahın erken saatleri. Gece yarısından hemen sonraki saatler." "Evet."

Jane çömelip kurşun yarasını inceledi. Dokuz milimetrelik mi?"

"Daha muhtemeli üç elli yedilik," dedi Maura -Henüz bilmiyor musun? Yoksa kovanlar yok mu?

'Koca evde bir tane bile yok. jane şaşkınlıkla bakışlarını yukarı kaldırdı. "Vay canına, ne kadar da düzenli bir katil bu böyle. İşini bitirdikten sonra arkasını topluyor."

Maura düşünceli bir halde yerde yatan Bernard Ackerman'a bakıp, "Hem de pek çok açıdan düzenli," dedi. "Bu oldukça hızlı ve de etkili bir ölüm olmuş. Neredeyse hiç kaos yaşanmamış. Tıpkı üst kattakilerde de olduğu gibi "

Jane içinden, üst kattakiler, diye geçirdi. Çocuklar. Aslında hissettiğinden daha gerçekçi bir ifadeyle, "Ailenin diğer yarısı," dedi Jane. "Onlar da Bay Ackerman'la aynı zamanda mı ölmüş? Araya zaman girmiş mi?"

"Tahminimce çok yakın zamanlarda ama kesin emin olmak için görgü tanığının ifadesine ihtiyacımız var."

Crowe, "Dedektif Rizzoli bize tam da bu konuda yardımcı olacak, dedi.

Jane, "Benim bu konuda herkesten daha iyi olduğum hissine nereden kapıldın? diye sordu. "Elimde sihirli değneğim yok."

"Sana güveniyoruz, çünkü elimizde çok fazla veri yok. Sadece mutfak kapısının tokmağında birkaç parmak izi var. Buna rağmen kapıda en ufak bir zorlama yok ve güvenlik sistemi olay sırasında kapalıymış."

"Kapalı mı?" Jane yerde yatan cesede baktı. "Sanki Bay Ackerman kendi katilinin ekmeğine yağ sürmüş."

"Ya da belki sistemi açmayı unuttu. Sonra bir ses duydu ve ne olduğuna bakmak için aşağı kata indi."

"Hırsızlık mı diyorsun? Çalınan herhangi bir şey var mı?"

"Bayan Ackerman'ın mücevher sandığı üst katta, el değmemiş halde duruyor," dedi Crowe. "Bay Ackerman'ın cüzdanı ve Bayan Ackerman'ın çantası da hâlâ yatak odasındaki şifoniyerin üzerinde."

"Katil yatak odalarına da girmiş mi?"

"Ah, evet. Yatak odasına girmiş. Tüm yatak odalarına girmiş." Jane, Crowe'un sesindeki kaygı verici tınıyı duyabiliyordu. Yukarıda onu bekleyen manzara, kan içindeki bu kütüphaneden çok daha kötü durumda olmalıydı.

Maura usulca, "İstersen seni üst kata çıkarabilirim, Jane," dedi.

Jane, Maura'nın peşi sıra giriş salonuna doğru ilerledi. Her ikisinin de ağzını bıçak açmıyordu; sanki bu çile ancak sessizlik içinde çekilebilirdi. Devasa büyüklükteki merdivenlerden çıkarlarken Jane baktığı her yerde ayrı bir hazine görüyordu. Eski, antika bir saat. Kırmızılar giymiş bir kadının tablosu. Her ne kadar kendini bir yandan yukarıda, yatak odalarında onu bekleyen manzaraya

hazırlıyorsa da bu ayrıntıları da aklının bir köşesine yazmaya devam ediyordu.

Maura merdivenlerin en üst basamağında sağa dönüp koridorun en sonundaki odaya doğru yürüdü. Jane, açık kapı aralığından elindeki mor renkli lateks eldivenleriyle partneri Dedektif Barry Frost'u çalışırken gördü. Jane'i gördüğünde kederle başını sallayarak selam verdi. Gözlerindeki ifade, bu güzel günde burası benim de olmak isteyeceğim son yer der gibiydi.

Jane odaya girdiğinde, yerden tavana kadar uzanan pencerelerden içeri süzülen gün ışığının etkisiyle bir an gözleri kamaştı. Bu odanın mahremiyet hissi için perdeye hiç ihtiyacı yoktu çünkü pencerelerden görünen tek manzara, şarap rengi kocaman yaprakları olan bir Japon akçaağacı ve de kocaman açmış güllerin olduğu duvarlarla çevrili bir arka bahçeydi.

Oysaki Jane'in dikkatini çekmesi gereken ilk şey odadaki kadın cesediydi. Cecilia Ackerman üzerindeki bej rengi gecelikle yatağında sırtüstü yatıyordu ve üzerindeki örtü omuzlarına kadar çekilmişti. Kırk sekiz yaşından çok daha genç görünüyordu; saçlarına usta birinin elinden çıktığı belli olan san gölgeler atılmıştı. Gözleri kapalıydı ve yüzü ürkütücü biçimde sakindi. Kurşun tam sol kaşının üzerinden girmişti ve cildinin üzerindeki barut halesine bakılacak olursa silahla temas etmişti; yani tetik çekildiği sırada namlu alnına dayalıydı. Jane içinden, katil tetiği çektiğinde uyuyordun, diye geçirdi. Ne bağırabildin ne de karşı koyabildin; ona hiç sorun çıkarmadın. Evinize sinsice giren katil odana girdi yatağına kadar geldi ve kafana bir kurşun sıktı.

Frost, "Daha kötüsü de var," dedi.

Jane göz kamaştıran sabah ışıklarının altında bitkin görünen ortağına baktı. Frost'un gözlerinde gördüğü, yorgunluğun çok daha ötesinde bir hisli; gördüğü her ne ise bu onu derinden sarsmış olmalıydı.

"Çocukların odaları üçüncü katta," dedi Maura. Bunu öylesine ciddi bir edayla söylemişti ki, bu koca evin özelliklerini anlatan bir emlakçı gibiydi. Jane üst kattaki döşemelerin gıcırdadığını duydu, yukarılarındaki odada diğer ekip geziniyor olmalıydı. Jane o an yıllar önce bir Cadılar Bayramı' nda okuduğu liseyi nasıl da ürkütücü bir partiye ev sahipliği yapması için süslemeye yardım ettiğini anımsadı. Her yere sahte kan damlaları sıçratmışlar, insanın kanını donduran bir ortam yaratmaya çalışmışlardı. Öyle ki az önce yatak odasında gördüğü sakince poz veren kurbandan çok daha dehşet verici bir manzara vardı o gün. Ne var ki gerçek hayatta azıcık bir kan bile insanı dehşete düşürmeye yetiyordu.

Maura bu odada görülmesi gerekeni gördüklerini belirtmek istercesine dışarı çıktığında Jane de merdivenler boyunca onu takip etti. Yukarıdaki sırça tavandan güneş ışıkları süzülmeye devam ediyordu. Sanki yürüdükleri yol cennetin yoluydu ama attıkları her adım onları çok daha farklı bir yere götürecekti. Jane'in hiç gitmek istemediği bir yere. Maura nın her zamanki tarzına aykırı yaz bluzu tıpkı bir cenazede şeker pembesi giymişçesine uygunsuz görünüyordu. Belki bu çok küçük bir detaydı ama Jane'i fazlasıyla rahatsız etmiş ti, hatta kızdırmıştı bile. Maura bu neşeli bluzu pekâla başka bir gün de giyebilirdi; üç çocuğun öldüğü bu günde değil. Üçüncü kata ulaştıklarında Maura küçük cansız bedeni fark edebilmişti. Maura çömelerek örtünün bir ucunu kaldırdı.

Kız yan tarafının üzerine düşmüş, sanki ana rahmindeki loş güvenliği arıyormuşçasına cenin pozisyonu almıştı. Teninin rengi çikolata gibi, saçları uçlarına birer parlak boncuk takılmış örgülerden ibaretti. Ailenin Kafkasyalı diğer üyelerinin aksine bu çocuk Afro-Amerikalılara benziyordu.

Maura oldukça ifadesiz bir ses tonuyla, "Üç numaralı kurban Kimmie Ackerman, sekiz yaşında," dedi. Jane yerde yatan çocuğa bakarken bu ses tonunu fazlasıyla kulak tırmalayıcı bulmuştu. Bu sadece bir bebekti. Üzerinde dans eden minik tay desenli pembe bir pijama olan bir bebek.

Cesedin yattığı yerin hemen yanında belli belirsiz çıplak bir ayak izi vardı. Birileri çocuğun kanına basmış, evden kaçarken ardında bir iz bırakmıştı.

Ne var ki bu iz bir adama ait olamayacak kadar küçüktü. Oyuncak ayının izi.

Kurşun, kızın artkafa kemiğinden girmiş ama dışarı çıkmamış. Ateş açısına bakacak olursak katil ondan daha uzunmuş ve kurbanın arkasından ateş etmiş "

"Kafasının tam arkasından."

"Evet."

"Hangi lanet olası insan böyle bir şey yapar ki? Böyle bir bebeği nasıl öldürür?"

Maura örtünün ucunu bırakıp doğruldu. "Aşağı katta bir şeye tanıklık etmiş olabilir. Katilin yüzünü görmüştür belki. Bu onu öldürmek için yeterli bir sebep olabilir."

"Bana mantıklı olmaya çalışma. Eve giren her kimse, zaten bir çocuğu öldüreceğine hazırlıklı olarak gelmiş. Amacı tüm aileyi ortadan kaldırmakmış."

"Bunun sebebi için bir şey söyleyemem."

"Ölüm şeklini açığa kavuştur o halde."

"Cinayet gibi görünüyor."

"Bu mudur yani?"

Maura, Jane'e kaşlarını çatarak baktı. "Bana ne diye kızgın olduğunu sorabilir miyim?"

"Neden tüm bu olanlar seni etkiliyormuş gibi görünmüyor?"

"Sence etkilemiyor mu? Sence bu çocuğa baktığımda ben de senin hissettiklerini hissetmiyor muyum?"

Tam aralarında yerde yatan çocuğun varlığıyla gözlerini bir dakika boyunca birbirlerinden ayırmadılar. Aralarındaki bu konuşma, Maura'nın bir Boston polisini aleyhine verdiği ifadeyle hapse göndermesinin ardından arkadaşlıklarının bozulmasına sebep olan uçurumu ikisine de bir kez daha hatırlattı. Polisler arasındaki ince mavi çizginin ihlali kolay kolay unutulmasa da, Jane aralarındaki bu soğukluğu düzeltmek

"Sadece Jane derin bir iç çekti, "öldürülenlerin çocuk olmasından nefret ediyorum. Böyle durumlarda binlerini gırtlaklamak istiyorum. '

"Al benden de o kadar." Her ne kadar kelimelerini sakinlikle söylediyse de Jane, Maura'nın gözlerindeki çelik gibi bakışı görebiliyordu. Evet, öfkesi hâlâ gözlerindeydi ama onu bir maskenin altına gizlemiş ve hayatında her şeyi yaptığı gibi bu hissi de kontrol altına almıştı.

Dedektif Thomas Moore, kapı eşiklerinden birinden, "Rizzoli," diye seslendi. Tıpkı Frost gibi o da çok bitkin, sanki yaşadığı bu gün onu on yıl yaşlandırmış gibi görünüyordu. "Çocukla konuştun mu?"

"Henüz değil. Öncelikle nasıl bir olayla karşı karşıya olduğumuzu bilmek istedim."

Onunla bir saat geçirdim. Ağzından doğru dürüst bir kelime bile çıkmadı. Yan komşu Bayan Lyman çocuk bu sabah saat sekizde çocuk kapısına geldiğinde onun katatonik bir halde olduğunu söyledi."

'Sanırım bir psikiyatriste ihtiyacımız olacak."

Doktor Zucker'la iletişim kurduk ve Sosyal Hizmetler memuru da yolda.

Moore başını hayır anlamında salladı. "Sadece bu odada olanları görmemiş olmasını umuyorum."

Bu uyarı Jane'in lateks eldiven içindeki parmaklarının bir anda buz kesmesine sebep olmuştu. Moore uzun boylu bir adamdı ve omuzları Jane'in görüşünü engelliyordu. Moore sanki Jane'i onu bekleyen manzaradan biraz daha uzak tutmak ister gibiydi. Sessizlikle, bir adım kenara çekilip Jane'in geçmesine izin verdi.

Odanın bir köşesinde iki olay yeri teknisyeni yere çömelmişlerdi ve Jane'in odaya girişiyle her ikisi de başını yukarı kaldırdı. iki teknisyen de son zamanlarda kriminolog dünyasında çok yaygın olduğu üzere kadındı. Her ikisi de çocuk sahibi olacak yaşta görünmüyorlardı; yani ateşler içinde bir yanağa öpücük kondurmanın, evde açık bir pencere olduğunda paniklemenin, odadaki beşiğin boş olmasının ne demek olduğunu bilmiyorlardı. Annelik beraberinde bir dolu kâbusu da getirirdi. îşte o kâbuslardan biri bu odanın içinde gerçek olmuştu.

"Kurbanların, Ackermanların on yaşındaki kızları Cassandra ve dokuz yaşındaki kızları Sarah olduğunu sanıyoruz. Her ikisi de evlat edinilmiş," dedi Maura. "Her ikisi de yataklarından çıktıklarına göre bir şey onları uyandırmış olmalı." Jane usulca, "Silah sesi gibi bir şey mi?" diye sordu. "Çevrede silah sesi duyulduğuna dair bir ifade yok," dedi Moore. "Susturucu kullanmış olmalılar."

Maura, "Ama bu kızları bir şey uyandırmış olmalı," dedi. "Bir şey yataklarından fırlamalarına sebep olmuş."

Jane kapının yanındaki yerinden kıpırdamamıştı bile. Bir an, sessizlik olduğunda herkesin onun ceset ere yaklaşıp bir polis olarak işim yapmasını beklediğini fark etti. Bu hiç içinden hiç gelmiyordu. Kendini, yerde birbirlerine sokulup kıvrılmış cesetlere doğru ilerlemeye zorladı ve yere diz çöktü. Birbirlerine sarılarak ölmüşler.

Maura, "Duruşlarına bakılacak olursa," diyerek lafa girdi "Cassandra kız kardeşini korumaya çalışmış. Kurşunların ikisi önce Cassandra'nın bedenine isabet etmiş, ardında da Sarah'nın vücuduna girmiş. Her iki kızın da kafasına öldürücü birer darbe olması için birer el ateş edilmiş. Kıyafetlerinde herhangi bir saldırı izi yok; bu nedenle herhangi bir cinsel saldırı delili görebilmiş değilim ama bunu otopside teyit etmem gerekli. Eğer gözlemlemek istersen bu öğleden sonra geç vakitlerde bana katılabilirsin."

"Hayır. Bunu hiç istemem. Aslında bugün burada olmamalıydım bile." Jane

ani bir hareketle arkasına dönüp, ayaklarındaki galoşları hışırdatarak el ele ölüme giden iki kızdan kaçarcasına odadan çıktı.

Yatan üzeri örtülmüş cesede baktı. Yavaşça, "Bu çocuğa baktığımda," dedi, "kendi çocuğumu görmekten kendimi alamıyorum."

"Sen bir annesin ve bu çok doğal. Bak, Crowe ve Moore otopsiye katılacak. Senin gelmene hiç gerek yok." Saatine bir göz attı. "Bugün çok uzun olacak ve ben daha eşyalarımı bile toplamadım."

"Julian'ın okulunu ziyaret edeceğin hafta bu hafta mıydı?

"İki elim kanda olsa da yarın Maine'e yola çıkıyorum. İki haftamı genç bir erkeğe ve de onun köpeğine ayıracağım. Orada neyle karşılaşacağıma dair en ufak bir fikrim yok." Maura'nın çocuğu yoktu; bu yüzden bu hissi nereden bilebilirdi ki? O ve on altı yaşındaki Julian Perkins'in geçen kış Wyoming kırlarında hayatta kalmak adına verdikleri çetin sınavın dışında hiçbir ortak yanları yoktu. Maura hayatını ona borçluydu ve şimdi o çocuğun kaybettiği annesi olmaya kararlıydı.

Jane ona yardımcı olmaya çalışarak, "Dur bir düşüneyim, sana genç erkeklerle ilgili nasıl bilgiler verebilirim?" dedi. "Benim erkek kardeşimin feci kokan ayakkabıları vardı. Öğlene kadar uyurlar. Ve günde on iki öğün yemek yerler."

"Bilindik pubertal erkek mekanizması. Ellerinde değil." "Vay canına. Bak, çoktan bir anne olmuşsun bile."

Maura gülümsedi. "Gerçekten de çok hoş bir duyguymuş."

Bu merdivenlerden inecek olmasına da bu korku evinden kaçacak olmasına da memnundu. En nihayetinde dışarı adımını attığında sanki ciğerlerindeki ölüm kokusunu silmek istiyormuşçasına derin bir nefes aldı. Dışarıdaki medya ordusu daha da büyümüştü; kameralar olay yerinin etrafında tıpkı bir koçbaşı gibi sıralanmışlardı. Crowe izleyenlere rol kesen bir Hollywood yıldızı misali tüm bu hengâmenin tam ortasında duruyordu. Jane'in yanlarından geçip yan eve yürüdüğünü hiç kimse fark etmedi.

Verandada bir polis nöbet tutup, Crowe'un kameralar karşısında sergilediği performansı sırıtarak izliyordu. "Sence çekilen filmde onu kim canlandırır?" diye sordu. "Brad Pitt altından kalkabilir mi?"

Jane homurdanarak, "Hiç kimsenin Crowe rolünün altından kolay kolay kalkabileceğini sanmıyorum," dedi. "Çocukla konuşmam lazım. İçeride mi?"

Memur Vasquez'in yanında."

Kadın başını evet anlamında sallayıp eliyle içeri girmesini işaret etti. "Acele edin. Lanet kameraların bizi fark etmesini hiç istemiyorum. Bu tam bir özel hayat ihlali."

Jane'in içeri girmesiyle kadın kapıyı alelacele kapattı. "Geleceğinizi söylemişlerdi. Gerçi Teddy'yle nasıl daha iyi bir iletişim kuracağınızın merakı içindeyim. O hoş Dedektif Moore bile ona oldukça sabırlı yaklaştı."

"Teddy nerede?"

"Bahçedeki serada. Zavallı çocuk bana doğru dürüst bir şey anlatmadı. Sadece sabah bir anda üzerindeki pijamalarıyla kapımda bitiverdi. Daha ona baktığım ilk an kötü bîr şeylerin olduğunu anladım." Arkasına döndü. "Bu taraftan." Jane, Bayan Lyman'ın peşi sıra giriş salonuna girdi ve Ackermanların evindekinin tıpatıp aynısı olan merdivenlere baktı. Bu ev de tıpkı Ackermanlarda olduğu gibi muhteşem ve de pahalı görünensanat eserlerine sahipti.

"Size ne söyledi?" diye sordu Jane.

"'Öldüler, hepsi öldüler,'" dedi. "Ağzından çıkan tek cümle bu oldu. Çıplak ayaklarında kan olduğunu gördüm ve hemen polisi aradım." Seraya giren kapının önünde durdu. "Bernard ve Cecilia iyi insanlardı ve Cecilia artık istediğine, çocuklarla dolu bir eve sahip olduğu için çok mutluydu. Son olarak Teddy'yi nüfuslarına geçirme aşamasındalardı. Şimdi yine yapayalnız kaldı yavrucak." Duraksadı. "Aslında, ona burada bakabilirim. Bana alışkın ve bu evi çok iyi biliyor. Cecilia da böyle olsun isterdi."

"O halde bana onu daha detaylı anlatabilirsiniz. Bana Teddy'yle ilişki kurmamı sağlayabilecek ipuçları verebilir misiniz? İlgileri nelerdir?"

"Çok sessiz bir çocuk. Kitapları sever. Ne zaman onlara gitsem, Teddy hep Bernard'ın kütüphanesinde, etrafındaki Roma tarihi kitaplarıyla olurdu. Onunla bu konuda konuşmaya başlayarak aradaki buzları kırabilirsiniz."

Roma tarihi. Tabii ya, tam da uzmanlık alanım. "Başka nelere ilgi duyar?"

"Bahçeciliğe. Seramdaki egzotik bitkilere bayılıyor." "Peki ya spor? Bruıns'ten konuşabilir miyiz mesela? Ya da Patriots'tan?"

"Ah, o tür şeylere hiç ilgisi yok. Çok kapalı bir çocuk." Bu durumda köşeye sıkıştım desene.

Cecilia ona yeni bir başlangıç yaşatmayı, mutluluğa giden gerçek bir şans vermeyi çok istiyordu. Artık böyle bir şansı bir kez daha yakalayabileceğini sanmıyorum. Ne de olsa ikinci kez yaşıyor bunu."

"İkinci kez mi?"

"İki yıl önce, Teddy ve ailesi teknelerini Saint Thomas açıklarında demirlemişler. Gecenin bir yarısı herkes uyurken birisi gemiye çıkmış. Teddy'nin anne babasıyla, kız kardeşi vurularak öldürülmüş."

Sonraki sessizlikte Jane bir an evin ne kadar da sessiz olduğunu fark etti. Ortam öylesine sessizdi ki, bir sonraki sorusunu sesini kısarak sordu. "Peki ya Teddy? O nasıl hayatta kalmış?"

"Cecilia'nın dediğine göre üzerindeki can yeleğiyle denizde bulunmuş ve oraya nasıl geldiğini hatırlamıyormuş." Bayan Lyman seranın kapalı kapısına baktı. "Şimdi artık bu olayın onun için neden bu kadar kahredici olduğunu anlıyor musunuz? Aileni bir kez kaybetmek yeterince kötüyken, her şeyi sil baştan bir kez daha yaşamak... " Başını iki yana salladı. "Bu hiçbir çocuğun kaldıramayacağı kadar ağır bir acı."

Beşinci Bölüm

Travmatik bir çocuk için Bayan Lyman'ın bahçesindeki seradan daha teskin edici bir yer olamazdı. Camlarla kaplı bu odanın pencereleri kişiye özel duvarlarla çevrili bir bahçeye bakıyordu. Sabah güneşinin ışıkları pencerelerden içeri süzülerek asmaları, eğreltiotlarını ve saksılardaki ağaçların oluşturduğu nemli ormanı besliyordu. Jane, gür otlarla kaplı bu mekândaki küçücük bedeni fark etmekte zorlandı. Tek gördüğü, sandalyeden doğrulan kadın bir polis oldu.

Kadın, "Dedektif Rizzoli? Ben Memur Vasquez," dedi.

"Teddy nasıl?" diye sordu Jane.

Vasques köşeye, gür bir gölgelik oluşturan asma ağaçlarının olduğu yere doğru baktı ve fısıldadı: "Bana tek bir kelime dahi etmedi. Sadece içine çekilip, hıçkırarak ağladı."

Jane asma çardağının altına çökmüş cılız bedeni ancak o anda fark edebildi. İki büklüm olmuş, bacaklarını göğsüne çekmişti. Yapraklı gölgeliklerin altına daha da sokularak asma ağacının altına girdi. Jane bu genç çocuğun ormandaki gizli yerine süzülüp yanına oturduğunda Teddy kılını bile kıpırdatmamıştı.

"Teddy," dedi. "Benim adım Jane. Sana yardım etmeye geldim."

Teddy ne başını kaldırdı ne de cevap verdi.

"Uzun zamandır burada oturuyorsun, değil mi? Acıkmış olmalısın."

Çocuk hafifçe başını mı sallamıştı yoksa ona mı öyle gelmişti? Yoksa bu, o kırılgan bedenin içinde biriken acının etkisiyle sarsılan omuzları mıydı?

"Çikolatalı süte ya da dondurmaya ne dersin? Bahse girerim ki Bayan Lyman'ın buzdolabında daha pek çok şey vardır."

Çocuk sanki biraz daha içine gömülmüştü. Bedeni öylesine bir top halını almıştı ki, Jane iç içe geçen kemiklerini bir daha birbirlerinden ayılmayacaklarından korkuyordu

Teddy ye de bakmadı. Yan yana mutlak bir sessizlik içinde oturdular. Seradaki

tek ses mermer süs havuzundan akan suyun sesiydi. Jane çardakta geriye doğru yaslanarak tepesinde yükselen dallara baktı. Soğuktan korunaklı bu cennet bahçesinde muz hatta portakal ağaçları bile vardı. Jane dışarıda karın yağdığı bir kış gününde bu odaya gelip ılık toprak ve yeşil bitkilerin kokusunu içine çektiğini hayal etti. Bunlar zenginlerin satın alabileceği güzellikler, diye düşündü. Sonsuz bir bahar... Bakışlarını tepesindeki gün ışığından alamazken, yanında oturan genç adamın da nefes seslerine dikkat kesiliyordu. Sesler birkaç dakika öncesine göre daha yavaş ve de sakindi. Jane, Teddy usulca arkasına yaslandığında sırtına değen yaprakların hışırdadığını duyduysa da ona bakmamak için kendini hayli zorladı. Geçen hafta iki yaşındaki kızının yaşattığı insanın kulağını sağır eden öfke nöbetini hatırladı. Regina hiç durmadan, bana bakmayı kesin artık! Bana bakmayın, diye bağırıp duruyordu. Jane ve kocası Gabriel ise bu durum karşısında sadece gülmüşler ve bu, Regina'yı daha da zıvanadan çıkarmıştı. İki yaşındaki çocuklar bile kendilerine bakılmasından ve mahremiyetlerinin tehdit edilmesinden hiç hoşlanmıyorlardı. Bu yüzden Jane de Teddy Clock'un mahremiyetine müdahale etmemeye karar verdi. Şu an için tek yaptığı, onun o yapraklı mabedini paylaşmaktı. Teddy nin derin bir iç çektiğini duyduğunda bile dikkatini yukarıdaki dalların arasından sızan gün ışığından almamaya dikkat etti.

"Sen kimsin?" Kelimeler adeta birer fısıltı gibiydi. Jane kendini kıpırdamamak için zorladı; aralarında kısa süreli bir sen sessizlik olsun istemişti.

En az onun kadar kısık bir sesle, Ben Jane, bir arkadaş."

Teddy on dört yaşındaki bir çocuk için haddinden fazla yorgun ve tükenmiş bir sesle içini çekti. "Hayır, değilsin. Seni tanımıyorum bile."

Jane, Teddy'nin sözlerini kafasında tarttığında onun haklı olduğunu kabul etti. Arkadaşı değildi. Sadece ondan yardım alması gereken bir polisti ve o yardımı aldıktan sonra da onu bir sosyal hizmet sorumlusuna bırakacaktı.

Jane, "Haklısın, Teddy," diyerek durumu kabullendi. "Aslında arkadaş değilim. Ben bir dedektifim ama sana gerçekten yardım etmek istiyorum."

"Bana hiç kimse yardım edemez."

"Ben edebilirim Edeceğim de."

"O zaman sen de ölürsün."

Böylesine ruhsuz söylenen bu cümle, sen de öleceksin, Jane'in ensesine

değmiş buz gibi bir fısıltıydı. Onu görebilmek için arkasına döndü. Teddy ona değil, gözlerini sanki umutsuz bir geleceğe dikmiş gibi boş gözlerle boşluğa bakıyordu. Gözleri öylesine açık bir maviydi ki sanki bu dünya döşemesindeki, sekiz yaşındaki Kimmie'nin cesedinden uzaklaştığını gördüğü ayak izleri geldi. Teddy evden kaçabilmek için onun kanına basmak zorunda bırakılmıştı.

"Bana gerçekten yardım edecek misin?"

"Evet. Söz veriyorum."

"Hiçbir şey göremiyorum. Onu kaybettim ve şimdi eve geri dönüp onu bulmaya korkuyorum."

"Neyi bulmaya, Teddy?"

"Gözlüğümü. Sanırım odamda kaldı. Odamda bırakmış olmalıyım ama hatırlayamıyorum..."

"Senin için onu bulabilirim."

"Bu yüzden sana adamın nasıl biri olduğunu anlatamam. Çünkü onu göremedim."

Jane onu bölmeye çekinerek kaskatı kesildi. Söylediği en ufak bir şeyin ya da yapacağı en ufak bir hareketin onu ürkmüş bir kaplumbağa gibi yemden kendi kabuğuna çekilmeye zorlamasından korkuyordu. Beklemeye koyuldu; ne var ki serada duyulan tek ses yine süs havuzundan akan suyun sesiydi.

"Kimden bahsediyorsun?" diye sordu en nihayetinde.

Teddy içlerinde sanki mavi birer ateş yanıyormuş gibi görünen gözlerini Jane'e çevirdi. "Onları öldüren adamdan." dedi. Sesi kısıldı, boğazından çıkan kelimeler adeta birer matem türküsüne dönüştü. "Keşke sana yardım edebilseydim, ama yapamam. Yapamam, yapamam..

Jane annelik içgüdüsüyle birden kollarını iki yana açtı ve Teddy ona doğru uzanıp, yüzünü Jane'in omzuna gömdü.

Teddy sanki her an dağılmasına sebep olacakmış kadar güçlü hıçkırıklarla titrerken, Jane sarsılan bu kemik torbası gene, bir arada tutan tek güç gibiydi. Teddy belki onun çocuğu değildi ama o tüm gücüyle ona yaslanıp, gözyaşlarını onun bluzuna akıtırken Jane kendini fazlasıyla onun annesi gibi hissediyordu ve onu dünyanın tüm canilerine karşı korumaya hazırdı.

"Asla vazgeçmiyor." Çocuğun dudakları Jane in bluzuna öylesine yapışmıştı

ki, Jane neredeyse söylenenleri kaçıracaktı. "Bir sonraki sefer artık beni bulacak."

"Hayır, bulamayacak." Jane yüzüne bakabilmek için onu omuzlarından yakalayıp hafifçe geri çekti. Uzun kirpikleri bembeyaz yanaklarında gölgeler oluşturuyordu. "Hayır, bulamayacak."

"Geri gelecek." Teddy kollarını kendi bedenine sarıp, kendi içinde kimsenin ona ulaşamayacağı güvenli bir yer seçti. "Bunu hep yapıyor."

Teddy, onu yakalamamızın ve durdurmamızın tek yolu bize yardım etmenden geçiyor. Eğer bana dün gece yaşananları anlatabilirsen... "

Jane, Teddy'nin cılız göğüs kafesinin şiştiğini gördü ve ardından da onun yaşındaki bin için fazlaca yorgun ve bezgin bir iç çekiş duydu. "Ben odamdaydım," diye fısıldadı. "Bern in kitaplarından birini okuyordum "

"Sonra ne oldu?

Teddy tuhaf gözlerini Jane'e dikti. "Sonra her şey başladı."

Jane, Ackermanların malikânesine geri döndüğünde cesetlerin sonuncusu, çocuklardan biri dışarı taşınıyordu. Ceset sedye üzerinde yanından geçip giderken Jane giriş salonunda öylece kaldı. Tekerlekler gıcırdayarak parke yüzeye sürtünürken, bir an için bu örtünün altında kendi kızı Regina'nın olduğu hayal etti. Ani bir hareketle omuzlarını silkerek arkasını döndü ve merdivenlerden inen Moore'la göz göze geldi. "Çocuk seninle konuştu mu?"

"Bize yardımcı olabilecek hiçbir şey görmediğini söyleyecek kadar."

"Yine de bana göre hayli mesafe kat etmişsin. Zaten içimden bir ses ona ulaşabileceğini söylemişti."

"Aslında o kadar da sıcak ve pofuduk biri değilim." "Ama seninle konuşmuş. Crowe senden çocukla iletişimi sağlayan aracı olmanı istiyor."

"Ne yani, resmi bir çocuk güdücüsü mü olacağım?" Moore özür dilercesine omuz silkti. "Bu ekibin başı Crowe."

Jane şimdi artık tam bir sessizlik içinde olan üst kata çıkan merdivenlere doğru baktı. "Neler oluyor? Herkes nerede?"

"Evin hizmetçisi Maria Salazar'la ilgili bir ipucunun izini sürüyorlar. Anahtarların ve güvenlik sisteminin şifresinin onda da olduğunu öğrendik."

"Bir hizmetçide bunların olması çok doğal."

..Aynı zamanda baş, birkaç kez belaya girmiş bir erkek arkadaşı olduğu bilgisine de ulaştık."

"Kimmiş o?"

"Andres Zapata adında, kayıtsız yabancı uyruklu bin. Kolombiya'da bir vukuat kaydı var. Hırsızlık. Uyuşturucu kaçakçılığı "

"Şiddet geçmişi var mı?

"Henüz bilmiyoruz ama araştırıyoruz."

Jane bakışlarını duvardaki antika saate dikti. Kendini bilen hiçbir hırsız bu saati görmezden gelemezdi. Ayrıca daha önceden edindiği bilgilere göre Cecilia'nın çantasıyla Bernard'ın cüzdanı yatak odasında bulunmuştu ve mücevher kutusuna da dokunulmamıştı.

Jane, "Eğer bu bir soygunsa," dedi, "evden ne almış?" 'Bu büyüklükte, bu denli değerli eşyanın olduğu bu evden ne almış diye mi soruyorsun?" Moore başını iki yana salladı. Bize neyin çalınmış olabileceğini söyleyebilecek tek kişi hizmetçi."

Ve kendisi de şu an şüpheliler arasındaydı.

Jane, "Teddy'nin odasına bir bakacağım," diyerek merdivenlerden çıkmaya başladı.

Moore onu takip etmedi. Jane üçüncü kata ulaştığında gitmişti. Daha öncesinde Teddy nın basına yalnızca kanıdan ve görünüşe bakılırsa özenle saklanmışlardı. Başlıklarına hızla göz gezdirdi: Savaşa Dair Eskimeyen Teknikler. İnsan-Bitki İlişkilerine Giriş. Kriptozoolojı Broşürü. İskender Mısır 'da. Jane on dört yaşındaki bir çocuğun bu tür kitaplar okumasını beklemezdi belki ama Teddy Clock gördüğü ya da görebileceği başka hiçbir erkek çocuğuna benzemiyordu. Gözüne televizyon çarpmamıştı ama kitaplarının yanında açık bir dizüstü bilgisayar görünüyordu. Jane'in bir tuşa dokunmasıyla birlikte birden ekranda Tedy'nin en son ziyaret ettiği sayfa açıldı. Bu bir Google arama sayfasıydı ve Teddy ekrana şunu yazmıştı: Büyük İskender öldürüldü mü?

Kalem gibi duran masaüstü ve düzen içinde dizilmiş kitaplara bakılırsa Teddy tam bir düzen düşkünüydü. Çekmecesindeki tüm kalemler sanki her an savaşa gidilecekmiş gibi birer mızrak kadar keskin tıraş edilmişti; ataçlar ve de tel

zımbalar, kendilerine ait yerlerde düzen içinde duruyorlardı. Henüz sadece on dört yaşındaydı ve şimdiden ümitsiz bir obsesif- kompulsifti. Teddy'nin dediğine göre burası dün gece yarısı oturup belli belirsiz patlamalar ve Kimmie'nin çığlıklar atarak üst kata çıktığını duyduğu yer olmalıydı. Çok ürkmüş olsa da belli ki düzen hastalığı onu okuduğu

İskender Mısır'da kitabını kapatmaya zorlamıştı. Bu patlamaların, bu çığlıkların ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Bunu daha önce de yaşadım. Teknedeyken aynı sesleri duymuştum. Sesin silah sesi olduğunu biliyordum.

Üçüncü kattaki yatak odasında ne aşağı inebilmeye yarayacak bir pencere ne de kolay bir çıkış yolu vardı. ilk tepkiyi göstererek yatağının altına saklandı.

Ve dönüp üzerinde tek bir kırışık dahi görünmeyen yorgana ve tıpkı bir askerin düzeniyle yatağın kenarlarına sıkıştırılmış çarşafa baktı. Teddy'nin obsesif-kompulsıf bozukluğu yatağını bu şekilde kusursuz bırakmasına mı sebep olmuştu? Eğer öyleyse bu durumun hayatını kurtardığı ortadaydı. Teddy yatağının altında korku içinde gizlenirken katıl ışıkları açıp içeri girmişti.

Siyah ayakkabılar. Tek gördüğüm bu oldu. Siyah ayakkabıları vardı ve yalağımın hemen yanında duruyordu.

Gece yarısında hiç bozulmamış bir yatak. Bir saldırgan için o gece o yatağın sahibinin evde olmadığına dair pekâlâ bir ipucu sayılabilirdi.

Siyah ayakkabılı katıl odadan çıkıp gitti. Saatler geçti ama Teddy odadan çıkmadı; en ufacık bir seste bile olduğu yerde korku içinde titriyordu. Her sesle birlikte ayak seslerinin bu kez daha gizli ve sinsice geri geldiğini düşünüp, katilin hâlâ evin içinde onu beklediğini sanıyordu.

Uyuyakaldığında saatin kaç olduğundan haberi yoktu, tek bildiği uyandığında güneşin doğmuş olduğuydu. Ancak o zaman yatağının altından çıkmaya cesaret edebildi

Jane eğilip yatağın altına baktı, bazanın altında Jane'in asla sığamayacağı kadar küçük bir boşluk vardı, ama korkmuş genç bir çocuk, bir tabuttan çok daha küçük o boşluğa sığmayı becermişti. Yatağın altındaki karanlığın içinde gözüne bir şey çarptı. Yüzünü yere biraz daha yaklaştırarak uzanıp gördüğü şeyi aldı.

Elindeki, Teddy'nin kayıp gözlükleriydi.

Yeniden doğrulup odaya son bir kez göz gezdirdi. Her ne kadar güneş ışıkları pencereden içeri vuruyor ve dışarıda yaz gibi yirmi üç derecelik bir sıcaklık yaşanıyorsa da Jane içinin ürperdiğini hissederek titredi. Böyle bir şeyi Ackerman ailesinin öldükleri diğer odalarda bile hissetmemesini tuhaf bulmuştu. Ama hayır, bu odada onu etkileyen şey dün gece yaşananların korkusunun hâlâ havada asılı olmasıydı.

Burada, hayatta kalan tek çocuğun odasında.

Altıncı Bölüm

Dedektif Thomas Moore, "Teddy Clock bu dünyanın en şanssız çocuğu olmalı," dedi. "Başına gelenleri düşününce çok ciddi duygusal problemler yaşamasına şaşırmamak gerek."

Darren Crowe, "Her şeyden önce bu çocuğun normal olmadığı gün gibi ortada," dedi. "Çocuk bildiğin tuhaf." "Ne açıdan?"

"On dört yaşında ve spor nedir bilmiyor. Televizyon seyretmiyor. Her gecesini, her hafta sonunu bilgisayarının önünde oturarak ve bir yığın tozlu, eski kitabın içine gömülerek geçiriyor."

"Kimileri için bu hiç de tuhaf bir şey değil."

Crowe, Jane'e döndü. "Onunla en çok sen vakit geçirdin, Rizzoli. Çocuğun hiç de normal olmadığını senin doğrulaman gerek."

"Sizin standartlarınızı göz önüne alacak olursak," dedi Jane. "Teddy bundan çok daha zeki."

"Bu çocuk henüz on dört yaşında ve iki katliamdan sağ kurtulmuş," dedi Jane. "O yüzden sakın bana onun hayatın gerçeklerini bilmediğinden bahsetme.

Ekip, Ackerman soruşturmasında derinlere ilerledikçe Crowe daha da dayanılması güç bir adam halini almıştı. Bu sabahki toplantıları neredeyse bir saattir devam ediyordu ve sinirler fena halde gerilmişti. Ackerman ailesinin katledilişinin üzerinden geçen yaklaşık otuz saatte medyanın ilgisi giderek daha da artmıştı ve Jane bu sabah uyandığında okuduğu gazetelerden birinde BEACON HILL DE DEHŞET başlığıyla birlikte Ackermanların hizmetçisinin kayıp erkek arkadaşı ve olayın bir numaralı faili Andres Zapata'nın fotoğrafını görmüştü. Fotoğraf, Zapata'nın Colombia'da uyuşturucudan tutuklandığı sırada çekilmiş sabıka fotoğrafıydı ve adamın gerçekten de katili andıran bir suratı vardı. Zapata aynı zamanda kaçak bir göçmen, hırsızlıktan hüküm giymiş suçluydu ve Ackermanların mutfağında tezgâhta ve de

"Zapata'ya karşı bir dava açmak için Teddy'ye güvenemeyiz."

Crowe, Onu hazırlamak için önünde hayli uzun bir zaman olacak," dedi.

"Teddy katilin yüzünü görmediğini söyledi."

"Bize mahkemede yardımcı olabilecek bir şey görmüş olmalı."

"Teddy sizin sandığınızdan çok daha kırılgan bir çocuk. Bu yönde şahitlik etmesini bekleyemeyiz."

"Tanrı aşkına, çocuk on dördünde," diyerek çıkıştı Crowe. Ben on dört yaşındayken..."

"Dur söyleme. Çıplak ellerinle pitonları boğuyordun değil mi?"

Crowe arkasına yaslandı. "Bu davanın elimizde patlamasını istemiyorum. Bizim için ötecek ördekleri sıralasak hiç fena olmaz."

"Teddy ördek falan değil," dedi Jane. "O sadece bir çocuk."

Moore, "Ve psikolojik olarak son derece korkmuş bir çocuk," diyerek toplantıya gelirken beraberinde getirdiği dosyayı açtı. "Birleşik Devletler Virgin Adaları'ndaki Dedekif Edmonds'la yeniden bir görüşme yaptım. Bana Clock ailesinin cinayetlerine dair dosyayı faksladı ve..."

Araya giren Crowe, "İki yıl önce öldürülmüşler," dedi. "Farklı bir yargılama ve hatta farklı bir ülke. Onun bu olayla ne ilgisi olabilir ki?"

Moore da bu gerçeği kabullenerek, "Muhtemelen hiçbir ilgisi yok " dedi. "Ama bu bilgi bize çocuğun duygusal durumu hakkında ipucu veriyor. Neden bu kadar dağıldığını açıklıyor. St. Thomas'da başına gelenler de burada yaşadıkları kadar korkunçtu."

"Ve o dosya hiçbir zaman çözülemedi," dedi Frost. Moore başını hayır anlamında salladı. "Ama basının çok ilgisini çekti. O zamanlar gazetelerde bu haberi okuduğumu hatırlıyorum. Rüya gibi bir dünya turunda olan Amerikalı aile, yirmi iki metrelik yatlarında cinayete kurban gittiler. Birleşik Devletler Virgin Adaları bizim on katımız kadar cinayet oranına sahip olsa da orada bile bu katliam tam bir şok etkisi yaratmıştı. Olay aslında tam olarak Saint Thomas açıklarındaki Capella Adaları'nda oldu. Clock ailesi - Nicholas, Annabelle ve üç çocukları yatları Pandomim'de kalıyorlardı. Sakin bir koyda geceyi geçirmek üzere demirlediler; etrafla başka hiç kimse yoktu. Aile uyurken katil -ya da katiller— yata çıktılar. Silah sesleri, çığlıklar, bağrışmalar oldu. En sonunda da patlama. Yani en azından Teddy'nin polise verdiği ifade bu yönde."

Teddy hayatta kalmayı nasıl başarmış?"

Patlamanın etkisiyle bilincini kaybetmiş; bu yüzden olanları bölük pörçük hatırlıyor Hatırladığı son şey babasının ona suya atlamasını söylediği. Uyandığında kendini bir can yeleğinin içinde, suda bulmuş. Ertesi sabah bir dalış teknesinden geriye kalan enkazın arasında bulmuş"Peki ya aile?"

"Suda kapsamlı aramalar yapılmış. Çok sonra Annabelle ve kızlardan birinin cesedi bulunmuş. Tabii köpekbalıklarının saldırılarının ardından artık geriye ne kaldıysa. Otopsi sonuçlarında ikisinin de başlarına sıkılan birer kurşunla öldüğü belirlenmiş. Nicholas ve diğer kızın cesetleri ise hiç bulunamamış." Moore fakslanan raporun örneklerini dağıttı. "Yüzbaşı Edmonds bu olayın soruşturduğu olaylar içinde en rahatsız edicisi olduğunu söyledi. Yirmi iki metrelik bir yatın çok çekici bir hedef olabileceğini, bu nedenle olayın ilk sebebinin hırsızlık olacağını düşünmüş. Ona göre katil ya da katiller yattaki tüm değerli eşyaları alıp sonra da delilleri yok etmek için yatı havaya uçurmuştu ki böylece polis hiçbir şeye ulaşamasın. Dosya hâlâ çözülebilmiş değil."

Crowe, "Ve çocuğumuz o olayda da kayda değer hiçbir şey hatırlamıyor," dedi. "Bu çocukta ciddi bir problem mi var?"

"Olay olduğunda Teddy on iki yaşındaydı," dedi Moore. "Ve kesinlikle çok zeki bir çocuk. Clock ailesinin denize açılmadan evvel yaşadıkları Providence'daki eski yan komşularını aradım. Komşunun dediğine göre Teddy doğuştan yetenekli bir çocuk. Okulun hızlandırılmış eğitim programında yer alıyormuş. Evet, belki arkadaş edinme ve ortama ayak uydurmada sorunları varmış ama akranlarının çok daha üzerinde bir zekâya sahipmiş."

Jane o an Teddy'nin odasında gördüğü kitapları ve hepsinin nasıl da herkesin çok ilgisini çekmeyecek konuları ele aldığını düşündü. Yunan Tarihi. Etnobotanik. Kriptozooloji. Bunlar on dört yaşında pek çok çocuğun varlığından dahi haberdar olmadığı Moore onu konulardı. "Asperger Sendromu," dedi, başıyla onayladı. "Komşusu da aynen öyle söyledi. Ailesi Teddy'yi doktora götürmüş ve doktor onlara Teddy'nin zekâ kapasitesini sonuna kadar kullandığını ama belli başlı bazı duygusal işaretleri kaçırdığını söylemiş. Kolay kolay arkadaş edilememesinin sebebi de buymuş.

Jane, "Ve şimdi artık hayatta kimsesi kalmadı," dedi. Yan komşunun serasında Teddy'nin ona nasıl sarıldığını hatırladı. Hâlâ yanağına değen ipek gibi yumuşak saçları hissedebiliyor ve pijamalarına sinen uykucu çocuk kokusunu alabiliyordu. Sosyal Hizmetler'ın onu yerleştirdiği acil durum koruyucu aileye

uyum sağlayıp sağlayamadığını merak ediyordu. Dün gece evde onu bekleyen kızına gitmeden önce, Teddy'nin yeni evine gidip ona gözlüklerini vermişti. Teddy şimdi artık daha yaşlı bir çiftle kalıyordu. Sadece dönemlik koruyucu ailelik yapan bu çift, yıllar boyunca zor zamanlardan geçen pek çok çocuğa koruyucu ailelik yapma konusunda epey tecrübe kazanmıştı.

Ne var ki Jane evden ayrılırken Teddy'nin gözlerindeki bakış anne olan her kadının kalbinin kaldıramayacağı bir bakıştı. Sanki Jane onu kurtarabilecek tek kişiymiş ama yine de onu yabancıların eline bırakıyormuş gibi hissettiren bir Moore dosyasına uzanıp içinden üzerinde fotoğraf olan bakıştı bu.

Aile, Providence'dan ayrıldıktan bir ay sonra elektronik postayla gönderilmiş. Çocuklarını okuldan alıp, evlerini satışa çıkarıp, denize açılmışlar."

"Yirmi iki metrelik bir yatla mı? Paraları var mı Frost. "Geçimlerini nasıl sağlıyorlarmış?"

"Annabelle bir ev kadınıymış. Nicholas da Provıdaki bir şirket için mali müşavirlik yapıyormuş. Komşu şirketin ismini hatırlayamadı."

Crowe bir kahkaha patlattı. "Tabii ya, mali müşavir gibi bir unvan bu paranın nereden geldiğini açıklar," dedi.

Frost, "Sizce de bu çok radikal bir karar değil mi?" diye sordu. "Bir anda tüm köklerini çekip koparmak. Her şeyi ardında bırakıp aileni bir yata sürüklemek."

"Komşusu da aynı şeyi düşünmüş," dedi Moore. "Ve dediğine göre her şey birdenbire olmuş. Annabelle gitmelerinden bir gün öncesine kadar bu kararlarından bahsetmemiş bile. Bu durumda insan merak etmeden duramıyor."

"Neyi?" diye sordu Crowe.

"Aile bir şeylerden mi kaçıyordu? Korktukları bir şey mi vardı? Belki Teddy'nin de içinde olduğu bu iki olay arasında bir bağ vardır."

"İki yıl sonra mı?" Crowe başım hayır anlamında salladı. "Bildiğimiz kadarıyla, Clock ve Ackerman aileleri birbirlerini tanımıyorlardı bile. Tek ortak noktaları Teddy."

"Bu sadece biraz kafamı karıştırıyor. O kadar."

Bu durum Jane'in de kafasını karıştırmıyor değildi. Clock ailesinden belki de geriye kalan son şey olan fotoğrafa dikkatle baktı. Annabelle Clock'un kestane rengi saçları tepesinde toplanmıştı ve içindeki altın rengi ışıltılarla son derece

şıktı. Kalkık kaşlarının süslediği yüzü sanki şekil verilmiş bir mermer gibiydi ve ortaçağda yaşamış bir ressamın tuvalini süsleyebilecek kadar güzeldi.

Nicholas sarışındı ve atletik bir vücudu vardı. Yapılı omuzlarının üzerine limon sarısı bir polo tişört geçirmişti. Kare çene yapısı, insanın gözlerinin içine odaklanan bakışlarıyla ailesini her türlü tehlikeye karşı koruyacak birine benziyordu. Bu fotoğrafın çekildiği, kaslı kollarından birini eşine doladığı o gün, onları bekleyen felaketi hayal bile edemeden kameraya gülümsemişti. Kendisini bekleyen su dolu mezardan da karısının ve iki çocuğunun katledileceğinden de bihaberdi. O anda kamera gelecekten hiçbir korkusu olmayan bir ailenin mutlu halini, gözlerindeki ve gülüşlerindeki iyimserliği, arkalarındaki duvara yılbaşı için astıkları süsleri yakalamıştı. Teddy bile iki kız kardeşinin yanında fıkır fıkır görünüyordu; birbirlerine çok benzeyen açık kahverengi saçları ve kocaman mavi gözleriyle yan yana duran melek gibi üç çocuk... Üçü de onları sarıp sarmalayan ailelerinin koruyucu kanatlarının altında kameraya gülümsüyorlardı.

Jane o an içinden şöyle geçirdi: Teddy bir daha kendini hiç bu kadar güvende hissedemeyecek.

Birini öldürmek zor bir iş değildir. Bunun için tek ihtiyacınız olan o insana yeterince yakınlaşabilmek ve gerekli silaha sahip olmaktır. Bu bir kurşun, bir bıçak ya da bir bomba olabilir. Ne var ki Ikarus gibi güçlü kuvvetli, size tüm gücüyle karşı koyan ve etrafı her an ailesi ve de korumalarıyla çevrili bir adamı ortadan kaldırmak çok daha ince bir çalışmayı gerektirir. işte tam da bu yüzden o haziran ayının büyük bir kısmını keşif yaparak, gözetleyerek ve provalarla geçirdik. Haftanın yedi günü uzun saatler boyunca çalıştık ama kimsenin bundan şikâyetçi olduğu yoktu. Neden olacaktık ki? Otelimiz konforluydu, tüm masraflarımız karşılanıyordu ve günün sonunda bizi bekleyen bol miktarda alkol vardı. Üstelik içtiğimiz şaraplar öyle ucuz değil, iyi İtalyan şaraplarıydı. Bizden yapmamız bekleneni yapmak için her şeyin en iyisini hak ediyorduk.

Bölge temsilcisinden telefon aldığımızda bir perşembe akşamıydı. Kendisi La Nonna restoranında garson olarak berece havalanmaları için açılmaları emredilmişti. Bu iki masanın kim için sipariş edildiğini adı gibi biliyordu.

Müşteriler art arda iki araba içinde geldiler. Öndeki siyah BMW'de iki koruma vardı. Arkadaki gümüş rengi Volvo 'nun direksiyonunda ise Ikarus vardı. Ikarus un kendine has garip özellikleri vardı. Mesela aracı hep kendi kullanmak isterdi; böylece kontrol hep kendisinde olurdu. Her iki arabayı da yemek boyunca gözlerinin önünde olmaları için La Norma 'nın tam karşısındaki caddeye park

ettiler. Bense yerimi çoktan alarak yakınlardaki bahçeli bir kafede oturmuş, espressomu yudumluyordum. Bulunduğum yerden birazdan olacakları ön sıradan izleme şansım varmış gibi hissediyordum.

İlk olarak korumaların BMW'lerından indiklerini, sonra da Ikarus un Volvosundan inişini izlediklerini gördüm. Ikarus kendine bir Maserati filosu kurabilecek bir adam olmasına rağmen sıkıcı bir seçimle hep Volvo ya binmeyi tercih ederdi. Arka kapıyı açtığında neden bu denli güvenli bir araç seçtiğimi sebebi ortaya çıkmıştı. Küçük oğlu, sekiz yaşındaki küçük Carla kocaman kahverengi gözleri ve annesininkini andıran ası saf arıyla arabadan indi. Çocuğun ayakkabı bağı çözülmüştü ve Ikarus eğilip onu bağladı.

Tam o anda Carlo Çok yakınlarında oturan beni fark etti. Gözlerini gözlenme öyle bir dikmişti ki bir an tedirgin oldum. İçimden, çocuk biliyor, diye geçirdim Bir şekilde olacakları biliyor. Benim çocuklarım yoktu; ekipteki kimsenin yoktu. Bu yüzden çocuklar bizim için tam bir muammaydı. Bizim için onlar görmezden gelinebilecek yaratıklar, küçük yabancılardı. Ama Carlo 'nun gözleri ışık ve zekâ doluydu. O an kendimi tüm yalanlardan arınmış hissettim ve babasına yapacaklarımızı savunabilecek durumda değildim.

Sonraki an Ikarus yeniden ayağa kalktı. Carlo 'mm elini tuttu ve akşam yemeklerini yemek üzere karısını ve büyük oğlunu caddenin karşı tarafına geçirdi.

Bir derin nefes daha aldım.

Ekip harekete geçmişti.

Bu sırada önümden içinde kundağında sarılı bebeğinin yattığı bebek arabasını iten genç bir kadın geçip gitti. Bebek bir anda ağlamaya başladığında kadın onu pışpışlamak için durdu. Tam o anda kadının korumaların arabasının tekerlerini indirdiğini gören tek kişi bendim. Bebek yeniden sessizliğe gömüldüğünde kadın kaldırımın üzerinden yürüyüp gitti.

Aynı dakikalarda, La Nonna 'da kadehlere şarap dolduruluyor; genç erkekler çatallarına spagetti doluyor; dana, kuzu ve domuz etleri mutfaktan çıkıp masadaki yerini alıyordu.

Dışarıda ise bir kapanın dişleri, avını içine sıkıştırmak üzere kapanıyordu. Her şey tam da planlandığı gibi gidiyordu Ne var ki gözümün önünden bana dikkatle bakan Carlo 'nun yüzünü bir türlü silemiyordum. Bu öyle bir bakıştı ki, göğsümü delip kalbime ulaşıyordu İnsan ne zaman böylesi güçlü bir önsezi hissetse hiçbir

zaman bu hissi göz ardı etmemeliydi.

Ama üzülerek söylemeliyim ki bunu yapmak zorundaydım.

Yedinci Bölüm

Maura açık camlarından içeri giren yaz kokusuyla yol alıyordu. Saatler önce Maine sahilini ardında bırakmış ve kuzeybatıya, öğleden sonra güneşinin altın rengi başak tarlalarını aydınlattığı kıvrımlı tepelere doğru yola koyulmuştu. Sonrasında bir orman sınırının başlamasıyla ağaçlar birden öylesine sıklaşmıştı ki, adeta gece çökmüş gibi hissediliyordu. Maura saatler boyunca hiçbir arabayla karşılaşmadan yol aldı; hatta bu yüzden bir ara yanlış yoldan gittiği hissine bile kapılmıştı. Burada ne bir ev, ne geniş yollar, ne de ona doğru yoldan gittiğini gösterecek en ufak bir levha vardı.

Tam geriye dönmeyi düşünüyordu ki karşısına kocaman bir giriş kapısı çıktı. Kemerli kapının üzerinde iç içe geçmiş kalın harflerle tek bir kelime yazılıydı: EVENSONG.

Maura aracından inip kocaman taş sütunlarla çevrelenmiş kapalı kapıya kaşlarını çatarak baktı. Kapının üzerinde bir dahili telefon sistemi yoktu ve Maura kapının her iki tarafından ormanın içlerine doğru ilerleyen paslı demirden bir çit görebiliyordu. Cep telefonunu çıkarıp okulu aramak istedi ama ormanın derinliklerinde şebeke çekmiyordu. Etrafını çevreleyen sık ağaçların sessizliği, çevresinde uçup duran meşum bir sivrisineğin sesini daha da güçlü kılıyordu. Maura yanağına anı bir şaplak indirdi ve eline bulaşan büyük bir kan lekesine bakakaldı. Bu sırada aç ve ısırmaya hazır bir sivrisinek sürüsünün ona doğru üşüştüğünü gördü. Arabasına geri dönmeye karar vermişti ki, kapının diğer tarafından ona doğru yaklaşan bir golf arabası gördü.

Arabadan tanıdık genç bir kadın inip el salladı. Kadın otuzlu yaşlarının başında, incecik bedenine bir kot pantolon ve yeşil bir rüzgârlık geçirmiş biriydi. Lily Saul, Maura'nın onu son gördüğü halinden çok daha mutlu ve sağlıklı görünüyordu. Lily'nin önceden gevşek bir atkuyruğuyla topladığı kahverengi saçlarını şimdi sarı gölgeler süslüyordu ve bir cinayet soruşturmasında tanıştıkları, kan bulaşan o Noel'deki solgun, sıska yüzünden şimdi eser yoktu. O gecenin şiddet dolu sonuçları neredeyse ikisinin de hayatına mal olacaktı. Ne var ki yıllarını hem gerçek hem de hayali şeytanlardan kaçarak geçiren Lily Saul akıllı bir felaketzedeydi ve yüzündeki mutlu tebessüme bakılırsa en nihayetinde

kâbuslarından kurtulmuştu.

'Seni daha erken bekliyorduk, Doktor Isles," dedi.

Hava kararmadan gelmiş olmana sevindim."

"Ah, geldiğinden haberdardık." Lily kapının üzerindeki güvenlik ahizesine giriş şifresini tuşladı. "Bu yol boyunca hareket algılayıcılarımız var ve muhtemelen gözden kaçırdın ama kameralarla da izleniyordun."

"Bir okul için bu kadar güvenlik fazla değil mi?"

"Bu sadece öğrencilerimizi güvenli bir ortamda tutmak için. Ve Anthony'nin güvenlik konusundaki titizliğini bilirsin. Onun için sınır yoktur." Gözlerini parmaklıkların arasından Maura'ya dikti. "Böyle hissetmesi hiç de şaşırtıcı değil. Yaşadıklarımızı düşününce."

Maura, Lily'nin gözlerinin içine yönelttiği bakışlarından aslında onun kâbuslarından tam olarak kurtulmadığı anlamını çıkardı. Yaşadığı felaketin gölgeleri hâlâ oradaydı.

"Neredeyse iki yıl oldu, Lily. Ondan başka bir olay daha mı yaşandı?"

Lily büyük kapıyı açarken kaygı verici bir ifadeyle, "Henüz değil," dedi.

Böylesi bir cümleyi ancak Anthony Sansone kurabilirdi, işlenen suçlar Sansone ve Lily gibi felaketzedeler üzerinde kalıcı izler bırakırdı, ki her ikisi de zaten ömür boyu üstlerine yapışıp kalacak bir kişisel şiddet trajedisi yaşamışlardı. Onlar için artık dünya her zaman tehlikenin kol gezdiği bir yer olacaktı.

Lily yeniden golf arabasına binerken, "Beni takip et," dedi. "Şatoya gidene kadar daha birkaç kilometre yolumuz var."

"Kapıyı kapatmayacak mısın?"

-Otomatik olarak kapanacaktır. Eğer ihtiyacın olursa, bu haftanın güvenlik kodu dön bin beş yüz doksan altı, hem çıkış kapısı hem de içerideki binaya giriş için. Şifreyi her pazartesi değiştiririz ve yeni şifreyi kahvaltıda duyururuz." "Yanı şifreyi öğrenciler de biliyor."

"Elbette. Bu kapı bizi içeride tutmak için değil, Doktor Isles. Dış dünyayı içeriye girmekten alıkoymak için var Maura yeniden aracına binip ikiz sütunların arasından geçerken kapı yavaş yavaş kapanmaya başlamıştı bile. Her ne kadar Lily bu kapının onları içende tutmak için olmadığını söylüyorsa da bu yıpranmış

demir parmaklıklar Maura'ya dışarı kuş uçurulmayan bir hapishane izlenimi veriyordu. Aklıma birden, iç içe geçen metal sesleri ve parmaklıkların arasından ona bakan yüzler geldi.

Lily 'nin golf arabası onları sık ormanın içinde kıvrılarak ilerleyen tek şeritli bir yola götürdü. Ağaçların bu kasvetinin içinde Maura nın dikkatini ulu bir meşe ağacına sarınmış turuncu renkli bir sarmaşık çekti. Ormanın derinliklerindeki gök kubbeden kuş cıvıltıları geliyordu. Kırmızı bir sincap, kuyruğunu titreterek dallardan birine tünedi. Maine'ın bu sık ormanlığında gece düştüğünde Tanrı bilir kaç yaratık daha ortaya çıkıyordu.

Ormanın bitimiyle Maura'nın önüne bu kez açık bir arazide bir gol çıktı. Uzakta, gölün bu son derece karanlık sularının ardında Evensong binası göründü. Şatolarla inşa edilmişti ve sanki tepeden gelecek saldırılardan korunmak için duvarlarla çevrilmişti.

Bahçeye giren kemerli bir kapının altından geçtiler ve Maura arabasını yosun kaplı bir duvarın yanına park etti. Hava, henüz bir saat öncesinde tam bir yaz günü gibiyken, şimdi soğuk ve nemliydi. Maura kule gibi yükselen duvarlara ve dimdik eğimli çatıya bakarak başının üzerinde yarasaların uçuştuğunu hayal etti.

Lily, Maura'nın bavulunu bagajından çıkarırken, "Bavulunu merak etme," dedi. "Biz merdivenlere bırakırız ve Bay Roman odana çıkarır."

"Öğrenciler nerede?"

"Öğrencilerin ve personelin büyük kısmı yaz tatili için ayrıldılar. Şu an sadece yirmi dört öğrencimiz ve de tüm sene boyunca buralarda olan çekirdek kadromuz var. Gelecek hafta buralar hem Julian'a hem de sana çok ıssız gelecek çünkü kalan öğrencileri Quebec'te bir geziye götüreceğiz. Dur, sana etrafı şöyle bir gezdireyim, sonra seni Julian'ın yanına götürürüm. Kendisi şu anda sınıfta."

"Julian nasıl?" diye soru Maura.

"Ah, geldiğinden bu yana epey bir değişiklik gösterdi! Hâlâ derslerine çok düşkün olduğunu söyleyemem ama gayretli ve herkesin gözden kaçırdığı detayları yakalayan bir çocuk. Aynı zamanda kendinden küçükleri koruma eğilimi gösterip onları her zaman gözetim altına alıyor. Onda tam bir koruyucu kişilik var." Lily duraksadı. "Ama bize güvenmesi epey zaman aldı.

Wyoming'de başına gelenlerden sonra insan bunu anlayabiliyor Evet Maura bunu çok iyi anlıyordu çünkü o ve Julıan o zor zamanı birlikte yaşamışlar, her

ikisi de kime güveneceklerini bilmeden adeta bir olum kalım savaşı vermişlerdi.

"Peki ya sen, Lily?" diye sordu Maura. "Sen nasılsın?"

"Olmam gereken yerdeyim. Bu güzel yerde yaşamakla, bu harika öğrencilere bir şeyler öğretmekle en güzelini yapıyorum."

"Julian bana senin sınıfa bir Roma mancınığı kurduğunu söyledi."

"Evet, kuşatma muharebesini anlatırken yaptım onu. Çocukların çok hoşuna gitti ve maalesef bir cam kırdılar."

Birlikte taş merdivenlerden çıkıp neredeyse bir devi bile eğilmeden içeri alabilecek devasa büyüklükte bir kapının önüne geldiler. Lily güvenlik şifresini bir kez daha tuşladı. Ahşap kapı hafif bir itmeyle açıldı. Birlikte eşiği aşıp, tepelerindeki kemerin eski kerestelerle kaplandığı bir salona giriş yaptılar. Başlarının hemen üzerinde demirden bir avize vardı ve altından geçtikleri kemere çok renkli bir gözü tasvir eden bir cam mozaik resim yerleştirilmişti. Bu kasvetli öğleden sonrada, içeri ancak gün ışığının bulanık ışıkları ulaşabiliyordu.

Maura ahşap merdivenlerin ilk basamağında durup duvardaki resimli dokumaya hayranlıkla baktı. Gördüğü resimde tek boynuzlu iki tane at, asma bahçeleri ve meyve ağaçları altında dinlenirken tasvir edilmişti. "Burası gerçek 1835 yılında Cyril Magnus adında bir megaloman tarafından inşa ettirilmiş. Lily iğrenircesine başını iki yana salladı. Denildiğine göre demiryolu baronu, büyük hayvan avcısı, sanat koleksiyoncusu ve hepsinden öte aşağılık bir piç kurusuymuş. Burayı kendisi için yaptırmış. Avrupa'ya yaptığı ziyaretlerin etkisiyle burası gotik tarzda yaptırmış. Granit buraya seksen kilometre uzaklıkta bir taşocağından çıkarılmış. Kullanılan keresteler Maine'in eski ulu meşelerinden kesilmiş. Evensong burayı otuz yıl önce satın aldığında malikâne hâlâ çok iyi durumdaymış; bu nedenle burada gördüğün pek çok şey orijinal, yani ilk günden beri var. Yıllar geçtikçe Cyril Magnus buraya pek çok ekleme de yapmış; bu yüzden insan bazen yolunu bulmakta zorlanabiliyor. Kaybolursan sakın şaşırma."

Maura eliyle tek boynuzlu atların resmedildiği dokumayı gösterip, "Şu dokuma," dedi, "sanki ortaçağdan kalmış gibi."

"Öyle zaten. Anthony'nin Floransa'daki villasından geldi."

Maura daha önceden Sansone'un Beacon Tepesi'ndeki evinde sakladığı on altıncı yüzyıla ait tablolardan ve Venedik mobilyalarından oluşan definesini

görmüştü. Sansone'un Floransa'daki villasının da en az burası kadar büyük olduğundan ve oradaki sanat eserlerinin belki de buradakinden çok daha etkileyici olduğundan emindi. Ne var ki burası luscany'nin sıcacık, insanı mest eden evlerine hiç benzemiyordu. Etrafınızdaki gri taştan duvarlar dışarıda güneşli bir gün yaşanıyorsa da içinizi ürpermeyi başarıyordu Lily, "Oraya hiç gittin mi diye sordu' Floransa dakı eve?'"

Maura "Hiç davet edilmedim ki," diyerek yanıtladı onu. Senin aksine.

Lily ona düşünceli bir bakış fırlatıp, "Zaman darlığından olsa gerek," dedi ve lambrili bir duvara benzeyen yere doğru döndü. Lambrilerden birini ittiğinde kapı bir antreye açıldı. "Burası kütüphaneye giden yol."

"Kitapları gizlemeye mi çalışıyorsunuz?"

"Hayır, bu binanın en tuhaf yerlerinden biri. Sanırım yaşlı Cyril Magnus sürprizleri seviyormuş çünkü bu binada bunun gibi farklı bir izlenim verilmeye çalışılmış pek çok yer var." Lily onu penceresiz, etrafını kaplayan koyu renk lambrilerin havayı daha da kasvetli kıldığı bir koridora yönlendirdi. Koridorun sonunda günün son gri ışıklarını içeri davet eden kubbeli pencerelerin olduğu bir oda vardı. Maura şaşkınlıkla odaya bakındığında üzeri mavi gökyüzündeki beyaz bulutlar gibi boyanarak süslenen kubbeli bir tavan, o tavana doğru yükselen üç katlı pek çok kitaplık gördü.

Lily, İşte Evensong'un kalbi burada atıyor," dedi. "Bu kütüphanede. Öğrenciler, günün her saatinde, gece ya da gündüz buraya gelip, raflardan istedikleri kitabı alabiliyorlar. Tek şart kitaplara özenli davranmaları. Eğer kütüphanede aradıklarını bulamayacak olurlarsa..." Lily ilerleyip, bir kapı açtığında bu kez ortaya içinde bir düzine bilgisayarın olduğu bir oda çıktı. "Son çare olarak Doktor Google'a da danışabilirler. Lily iğrenircesine bir bakışla kapıya baktı. "Ama işin aslı, gerçek hazineler burada yatarken interneti kim ister ki?" Eliyle üç katlı kitaplıkları gösterdi. "Yüzyılların bilgisi tek bir çatı altında... onlara bakmak bile ağzı, sulandırıyor."

Maura raflardaki kitap isimlerine bakarken, "Tam bir klasik eserler hocası gibi konuştun," dedi. Napolyon un Kadınları. Azizlerin Hayatları. Mısır Mitolojisi O an gözüne siyah deri üzerine altın harflerle yazılmış başka bir kitap ismi takıldığında bir an duraksadı. Şeytan. Kitap sanki onu çağırır, ilgisini çekmek ister gibiydi. Kitabı yerinden çıkarıp epey yıpranmış görünen den kapağın üzerindeki diz çökmüş şeytan tasvirine baktı.

Lily usulca, "Biz hiçbir bilginin yasaklı olmaması gerektiğine inanıyoruz," dedi.

"Bilgi mi?" Maura kitabı yeniden yerine yerleştirip genç kadına baktı.

"Yoksa batıl inanç mı?"

"Her ikisini de anlamamız için okumamız gerek, öyle değil mi?"

Maura odayı adımlayıp uzun ahşap masaların, sandalyelerin, her biri farklı bir zamanı temsil eden dünya tasvirlerinin yanından geçti. 1650 yılını tasvir eden, henüz kıtaların son şeklini almadığı, pek çok yerin keşfedilmemiş olduğu dünya haritasını incelerken, "Bilgiyi gerçekmiş gibi göstermedikçe, batıl inanç olmaktan, efsane olmaktan öteye geçemez," dedi.

Biyoloji ve botan. Duvarda antika sarkaçlı saate bir göz attı. "Tam da Julian'ın şu anda yaptığı gibi. Dersi birazdan biter "

Birlikte kütüphaneden çıkıp, yine aynı loş koridor boyunca giriş salonuna doğru ilerlediler ve ahşap merdivenleri tırmanmaya başladılar. Maura yanından geçerken resimli duvar dokumasının bir an için sanki içeri bir rüzgâr akımı girmiş gibi havalandığını gördü; sanki tek boynuzlu atlar birden canlanmış ve meyve dolu ağaçların altında kıpırdanmaya başlamışlardı. Kıvrımlı merdivenler bir pencerenin yanından geçerken, Maura durup uzaktaki ormanlık tepelere hayranlıkla baktı. Julian ona okullarının ormanlarla çevrili olduğundan ve en yakın köyden kilometrelerce uzakta olduğundan bahsetmişti. Maura Evensong'un ne denli ıssız bir yer olduğunu ancak şimdi anlayabiliyordu.

Burada bizi hiç kimse rahatsız edemez." Yumuşacık bir ses o kadar yakından gelmişti ki, Maura bir an irkildi. Lily tavandaki kemerin üzerine düşen gölgesiyle yarı saklanmış gibiydi. "Kendi yiyeceğimizi kendimiz yetiştiriyoruz. Yumurta için tavuk, süt için inek besliyor, kendi kestiğimiz odunla ısınıyoruz. Dış dünyaya hiç ihtiyaç duymuyoruz. Kemdimi ilk defa bu kadar güvende hissediyorum Ormanın içinde, bunca ayı ve kurt içinde mi?"

" Kapıların ardında ayılar ve kurtlardan daha tehlikeli varlıklar olduğunu biliyoruz."

"Yaşadıklarının ağırlığı hiç hafiflemedi mi, Lily?"

"Hâlâ olanları düşünüyorum; hem de her gün. Onun aileme, bana yaptıklarını hatırlıyorum ama burada olmanın bana faydası büyük."

"Öyle mi? Yoksa bu ıssızlık korkularını daha da mı körüklüyor?"

Lily dosdoğru Maura'nın gözlerinin içine baktı. "Dünyadan yeterince korkmak bizi hayatta tutar. İki yıl önce yaşadıklarımdan çıkardığım ders bu." Merdivenleri çıkmaya devam edip, ortaçağ kıyafetleri içinde üç adamın resmedildiği gölgelenmiş bir tablonun önünden geçti. Şüphesiz bu tablo da Anthony Sansone'un aile koleksiyonundan yaptığı bir başka katkıydı. Maura bir an her gün bu şaheserin önünden gelip geçen ele avuca sığmaz öğrencileri düşündü ve bu sanat eserinin başka bir okulda saniyenin kaçta birinde parçalanacağını merak etti. Kütüphanedeki altın renkli harflerle işlenmiş deri kaplı onca paha biçilemez kitabı düşündü. Evensong'un öğrencileri böyle hâzineleri emanet edebilecek kadar farklı bir öğrenci grubu olmalıydı.

İkinci kata ulaştılar ve Lily eliyle bir üst kat olan üçüncü katı işaret etti. "Yaşam alanları bir sonraki katta. Öğrenci yurtları doğu kanadında, fakülte ve konuklar batı kanadında. Sen batı kanadının en eski bölümlerinden birinde, içinde çok hoş taş şöminelerin olduğu odalardan birinde kalacaksın. Yaz aylarında tüm binada kalınacak daha iyi bir yer bulamazsın." "Peki ya kış aylarında?"

"Kalınabilecek gibi değil. Tabii tüm gece ayakta kalıp şömineye odun atmaya kararlı değilsen. Havalar soğuduğunda o odalar, kapatılır." Lily ikinci katın koridoruna giden yolu yürümeye başladı. "Bakalım yaşlı Pasky dersini bitirmiş mi?"

"Kim?"

"Profesör David Pasquantonıo. Botanik, hücre biyolojisi ve organik kimya dersi veriyor."

"Lise öğrencileri için biraz ağır dersler değil mi bunlar?"

"Lise mi?" Lily bir kahkaha patlattı. "Biz bu konulara ortaokulda başlıyoruz. On iki yaş öğrencileri, insanların sandığından çok daha zekiler aslında."

Açık kapılı boş sınıfların yanından geçtiler. Maura geçtiği yerlerde askıda bir iskelet, bir laboratuvar tezgâhı, deney tüpleri ve katlanabilir bir dünya tarihi haritası gördü.

"Yaz tatilinde olmanıza rağmen hâlâ ders veriyor olmanıza şaşırdım," dedi Maura.

Aksi, sıkıntıdan deliye dönmüş iki düzine çocuk demek olur. Bunu

yaşamaktansa çocukların beyinlerini çalıştırmalarını tercih ediyoruz."

Köşeyi döndüklerinde kapalı bir kapının önünde uzanmış kocaman siyah bir köpekle burun buruna geldiler. Köpek, Maura yı görmesiyle birlikte başını aniden kaldırıp kuyruğunu delicesine sallayarak onun üzerine atıldı.

"Görüyorum ki hiç değişmemişsin."

"Seni tekrar gördüğüne çok sevindi."

Maura köpeğe sarılırken, "Ben de öyle," diye fısıldadı Köpek yeniden dört ayağının üzerine indiğinde Maura onu gülümserken gördüğüne yemin edebilirdi.

"O halde artık seni yalnız bırakabilirim," dedi Lily. "Julian dört gözle gelmeni bekliyordu. Neden artık içeri girmiyorsun?"

Maura ona el sallayıp girişini hiç kimsenin fark etmeyeceği bir sessizlikle sınıfın içine süzüldü. Bir kenarda durup kel ve gözlüklü öğretmenin sıska ve çevik ellerle tahtaya haftalık programı yazışını izledi.

Profesör, "Sabah saat tam sekizde göl kenarında buluşacağız," dedi. "Eğer geç kalacak olursanız etkinliğe götürülmeyecek ve son yağmurdan sonra ortaya çıkan Amamla bisporigera'nın ender türlerinden birini görmeyi kaçıracaksınız. Yanınıza bol ve yağmurluk alın. Gideceğimiz yer çamur olabilir."

Julian "Sıçan" Perkins, arkadan bakılınca bile Profesör Pasquantonio'nun kürsüsünün önünde toplanan iki düzine çocuğun arasında hemen fark ediliyordu. On allı yaşında olmasına rağmen çoktan, bir erkek kadar iriydi ve Maura'nın onu son gördüğünden bu yana omuzları kaslanarak daha da genişlemişti. Daha geçen yıl Maura tüm inancını o omuzlara yaslamış ve birlikte Wyoming Dağları nda aralarında derin ve sonsuz bir bağ oluşturacak bir ölüm kalım savaşı vermişlerdi. Julian ona bir evlat kadar yakındı ve şimdi onu böyle dimdik görmek, Profesör Pasquantonio sinek vızıltısı gibi bir sesle ders anlatırken bile derse bu denli katıldığını görmek Maura için bir gurur kaynağıydı.

"Bitki zehirlilik raporlarınızı cuma gününe kadar, pek çoğunuz Quebec gezisine katılmadan önce istiyorum ve çarşamba günü mantar tanımlama sınavınız olduğunu unutmayın. Ders bitmiştir."

Julian sınıftan çıkmak üzere döndüğünde, Maura'yı fark etti ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. İki adımda yanına ulaşıp tam ona sarılmak üzereydi ki sınıf arkadaşlarının onu izlediğini fark etti ve Maura yanağına resmi bir öpücük kondurmakla ve omuzlarına hafifçe vurmakla yetinmek zorunda

kaldı "Nihayet geldin. Tüm öğleden sonra seni bekledim." "Şimdi artık önümüzde koca iki hafta var." Maura elini uzatıp Julıan'ın yüzüne düşen bir tutam saçı geriye itti. Elini yanağına indirdiğinde hafifçe çıkmaya başlayan sakallarının varlığını hissetti. Çok çabuk büyüyordu.

Julian, Maura'nın dokunuşuyla kıpkırmızı kesildi vs Maura o an bazı çocukların hâlâ sınıftan çıkmayıp onları izlediğini fark etti. Pek çok genç etraflarındaki yetişkinleri umursamazken, Julian ın sınıf arkadaşlar, kendi dünyalarına giren yabancının varlığından rahatsız görünüyorlardı. Hepsi de gözlerini Maura'ya dikmişlerdi.

Mini etekli bir kız, "Siz adli tıp uzmanısınız," dedi. "Geleceğinizi duymuştuk."

Maura gülümsedi. "Julian benden bahsetti mi?"

"Hep yaptığı üzere. Bize ders verecek misiniz?"

"Ders mi?" Maura, Julian'a baktı. "Öyle bir planım yoktu aslında."

Araya giren Asyalı bir çocuk, "Adlı patoloji konusunda bir şeyler öğrenmeyi çok isteriz," dedi. "Biyoloji dersinde kurbağaları ve cenin domuzları inceledik ama bu normal bir anatomi dersiydi. Sizin ölü insanlar üzerinde yaptığınız işle hiç alakası yok."

Maura etrafındaki hevesli suratlara bakındı Toplumun çoğunda olduğu gibi onların da hayal güçleri televizyonda izledikleri polis dizileri ve okudukları polisiye romanlarla körükleniyor olmalıydı. "Bu konunun sizin için uygun olup olmayacağından emin değilim," dedi Maura.

"Çocuk olduğumuz için mi?"

"Adli patoloji genellikle tıp öğrencilerine verilen bir ders. Zaman zaman yetişkinlerin bile bu dersi almayı kaldıramadığı oluyor."

"Bizde öyle olmaz," dedi Asyalı çocuk "Ama belki de Julian size bizim kim olduğumuzu söylememiştir."

Maura, Julian'ın sınıf arkadaşlarının ayaklarını sürüyüp, döşemeleri gıcırdatarak dışarı çıkışını izlerken içinden, siz garip çocuklarsınız, diye geçirdi. Onların çıkışını takip eden sessizlikte köpeği Ayı sıkıldığını belli edercesine inleyerek Julian'ın elini yalamak için yukarı sıçradı.

"Kim olduğumuzu Böyle demekle ne demek istedi?" diye sordu Maura.

Cevabı veren öğretmen oldu. "Sınıf arkadaşlarının pek çoğu gibi genç Bay

Chinn'in de ağzı beyninden daha çok çalışıyor. Bu ergenlik zırvalarına çok da fazla kafa yormamak lazım." Adam gözlüklerinin üzerinden suratını ekşiterek Maura'ya baktı. "Ben Profesör Pasquantonio. Julian sizin bu hafta bizi ziyaret edeceğinizi söylemişti, Doktor Isles." Julian'a bakıp hafifçe gülümsedi. "Bu arada onun çok iyi bir öğrenci olduğunu söylemeliyim.

Belki yazma becerisi üzerinde biraz daha çalışmalı, çünkü imla kurallarında çok kötü. Ama hiç şüphe yok ki ormandaki yeni botanik türlerini belirlemekte sınıfla ondan iyisi yok."

Her ne kadar içinde bir parça eleştiri barındırıyor olsa da bu iltifat Julian'ın yüzünü güldürmüştü. "İmla konusunda daha çok çalışacağım, Profesör."

Pasquantonio kürsüsünün üzerindeki notlarını ve bitki örneklerini toplarken, "Size iyi eğlenceler diliyorum. Doktor Isles," dedi. "Şanslısınız çünkü yılın bu zamanı buralar oldukça sakin olur. Çılgın filler gibi oradan oraya koşturan ayak seslerini duymayacaksınız."

Maura o an adamın elinde tuttuğu mor çiçek demetini fark etti. "Kurtboğan."

Pasquantonıo başını evet anlamında salladı. "Latin adıyla aconitum.

Bravo."

Maura hızlıca kürsünün üzerinde duran diğer çiçek türlerine baktı. Yüksükotu mor itüzümü, uçkun."

"Peki ya şu ? Eline yaprakları kurumuş ince bir dal aldı. "Eğer bunun çiçek veren hangi ağaçtan olduğunu bilirseniz gözümdeki değeriniz daha da artacak."

"Ağıağacı."

Profesör ona solgun gözlerindeki büyük ilgiyle baktı. "Bu iklimde yetişmeyen bir bitkiyi bile bildiniz." Saçsız başını hürmetkar bir edayla salladı. "Çok etkilendim."

"Kaliforniya'da büyüdüm. Orada ağıağaçlarına sık rastlanılır."

"Sanırım aynı zamanda bir bahçıvansınız da."

"Olmaya çalışıyorum. Ama daha çok patologum." Masanın üzerinde duran türlere baktı. "Bunların hepsi de zehirli bitkiler."

Profesör başıyla onayladı. "Ve bazıları öyle güzel ki. Biz burada, kendi bahçemizde kurtboğan ve yüksükotu yetiştiriyoruz. Uçkun, sebze bostanında

yetiştiriliyor. Küçük tatlı çiçek ve meyveleriyle mor itüzümü de bahçenin pek çok yerinde kendiliğinden bitiyor. Güzel kıyafetlere bürünmüş ölüm etrafımızda kol geziyor."

"Siz de bunu çocuklara öğretiyorsunuz, öyle mi?' "Onların da bu gerçeği diğer tüm insanlar gibi bilmeye ihtiyaçları var. Bu onlara sizin de bildiğiniz gibi doğanın ne kadar tehlikeli olabileceğini hatırlatıyor. Bitki türlerini bir rafın üzerine bırakıp kâğıtlarını toparladı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum. Doktor Isles," dedi ve Julian a döndü. Bay Perkins, arkadaşınızın ziyareti ödevinizin gecikmesi için bir sebep olmasın lütfen. Sanırım bu konuda anlaştık.

Julian resmi bir tavırla, "Evet, efendim," dedi. Onun bu hali Profesör Pasquantomo koridor boyunca ilerleyip ayak sesleri duyulmaz oluncaya dek devam etti. Sonrasında bir kahkaha koyverdi. "Sanırım şimdi ona neden Zehir Pasky adını taktığımızı anlamışsındır."

"Çok dost canlısı bir öğretmene benzemiyor." "Kesinlikle. Bitkileriyle vakit geçirmeyi buna tercih eder."

"Umarım tüm öğretmenleriniz böyle garip değildir." "Buradaki herkes garip. Zaten bu yüzden bu kadar ilginç bir yer. Bayan Saul'un da dediği gibi şeyler sıkıcıdır."

Maura ona gülümseyip yeniden dokundu. Julian bu kez geri çekilmemişti. "Burada mutlu görünüyorsun, Sıçan. Herkesle anlaşabiliyor musun?"

"Evdeki halimden çok daha iyiyim."

Wyoming'deki evi Julian için amansız bir yerdi. Okulda sindirilmiş ve dalgaya alınmış, akademik başarısından çok, kurallara uymamasıyla ve bahçedeki kavgalarıyla tanınmış sıfırlık bir öğrenciydi. Daha on altısındayken bile herkes onun geleceğinin bir cezaevi hücresi olacağını düşünüyordu.

Julian az önce normal olamama üzerine söylediği sözlerinde oldukça haklıydı aslında. O normal değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı. Ailesi tarafından dışlanarak sokağa terk edildiğinde hayatta kendisinden başka hiç kimseye güvenmemeyi öğrenmişti. Birini öldürmüştü. Her ne kadar bunu kendini korumak için yapmışsa da başka birinin kanını akıtmak insanı sonsuza dek değiştirirdi. Maura bu anının onu hâlâ ne derece derinden etkilediğini merak ediyordu.

Julian, Maura nın elini tuttu. "Hadi gel, sana etrafı gezdireyim."

"Bayan Saul beni kütüphaneye götürdü."

"Odana gittin mi?"

"Hayır."

"Eski bina tarafında, tüm önemli misafirlerin konakladığı yerde... Bay Sansone da bizi ziyaret ettiğinde orada kalır; gerçi uzun zamandır gelmedi. Odanda kocaman taş bir şömine var. Briana'nın teyzesi bizi ziyaret ettiğinde şöminenin bacasını açmayı unutmuştu ve oda duman içinde kalmıştı. Tüm binayı boşaltmak zorunda kalmışlardı. Sen unutma olur mu? Bacayı yani." Bu cümlenin altında, lütfen beni utandırma, mesajı yatıyordu.

"Unutmam. Briana kim?"

"Buradaki kızlardan biri."

"Bu kadar mı?" Julian koyu renk saçları ve sert bakışlarıyla, pek çok kızın ilgisini çekebilecek genç ve yakışıklı bir adama dönüşüyordu. "Detaylardan bahsetsene.

"Özel biri değil."

"Sınıfta onu gördüm mü?"

"Evet. Uzun siyah saçları var. Ve ciddi anlamda kısa bir eteği."

"Ah. Yani şu güzel kız."

"Sanırım öyle."

Evet ama bana sorarsan ahmağın teki. Onun için üzülsem de gerçek bu." "Onun için üzülmek mi? Neden?

Julian gözlerini Maura'ya dikti. "Burada olmasının sebebi annesinin öldürülmüş olması.

Maura bir an onun arkadaşlarıyla olan ilişkisine bu denli neşeli yaklaştığı için pişmanlık duydu. Ergen erkekler koca ayaklı hantal vücutları, fıkır fıkır kaynayan hormonları, bir an savunmasız, sonraki an soğuk ve uzak görüntüleriyle onun için tam bir muammaydı. Her ne kadar onun için iyi bir anne olmak istiyorsa da bu işin altından kalkamayacağını, hiçbir zaman bir annenin içgüdülerine sahip olamayacağını biliyordu.

Maura üçüncü katın koridoru boyunca Julian'ın peşi sıra yürürken sessiz kaldı. Burada duvarlar ortaçağ köylerini ve o döneme ait ziyafet sofralarını tasvir eden

tablolar ve kucağında çocukla Meryem Ana'nın mermer heykeliyle süslenmişti. Mauranın konuk odası koridorun sonundaydı ve Maura içeri girdiğinde valizinin çoktan odasına taşınıp ahşap bagaj rafına yerleştirilmiş olduğunu gördü. Kemerli pencereden, taş heykellerle süslenmiş duvarlarla çevrili bir bahçe görünüyordu. Duvarın hemen arkasında tıpkı taarruza geçmiş bir ordu gibi görünen orman başlıyordu.

Odan doğuya bakıyor. Yarın sabah gün doğarken harika bir manzaran olacak "

"Burada tüm manzaralar harika."

"Bay Sansone bu odayı seveceğinizi düşündü. Binanın en sessiz odası burası."

Maura sırlı Julian a dönük, pencerenin önünde durup sordu: "Son zamanlarda hiç geldi mi?"

"Yaklaşık bir ay kadar önce geldi. Evensong'un yönetim kurulu toplantıları için her zaman gelir."

"Bir sonraki ne zaman?"

"Gelecek aya kadar yok." Julian duraksadı. "Ondan gerçekten çok hoşlanıyorsun, değil mi?"

Maura'nın sessizliği onu haklı çıkarır gibiydi. Duygularını ele vermemeye çalışarak, "Çok cömert bin," dedi ve Julıan'a doğru döndü. "İkimiz de ona çok şey borçluyuz." "Onun için söyleyebileceklerin bu kadar mı?"

"Başka ne diyebilirim ki?"

"Sen bana Briana'yı sordun. Ben de bu durumda Bay Sansone'u sorabilirim sanmıştım."

"Mesaj alındı," diyerek onu onayladı Maura.

Ne var ki Julian'ın sorusu havada asılı kalmıştı. Maura bunu nasıl cevaplayacağını bilemiyordu. Ondan gerçekten çok hoşlanıyorsun, değil mi?

Maura arkasına dönüp özenle hazırlanmış karyolaya ve meşe ağacından gardıroba baktı. Belki bu parçalar da Sansone'un evinden gelen antikalardan bir kaçıydı Her ne kadar kendisi burada değilse de etkileri her yerde, duvarları süsleyen paha biçilemez tablolarda, kütüphanedeki deri kaplı kitaplarda görülebiliyordu. Bu şatonun bu denli ıssız oluşu, kilitlenişi ve okulun sadece kendine ait bir yolunun kapının mahremiyetine ne kadar önem vermiş olusu Sansone un maharetinin göstergesiydi. Burada insanı rahatsız eden tek ayrıntı

tam da şömine rafının üzerinde duran şeydi. Maura nın gördüğü yağlıboya tabloda avcı kıyafetleri içindeki kibirli görünüşlü bir adam omzunda tüfeğiyle tek ayağını yerde yatan bir geyiğin üzerine koymuştu.

Julian, "Bu, Cyril Magnus," dedi.

"Bu şatoyu yaptıran adam mı?

"Avlanmayı gerçekten de çok severmiş. Tavan arasında dünyanın pek çok yerinden kazanmış olduğu hayvan başı şeklinde avcılık ödülleri var. Daha öncesinde hepsi yemek odasında asılıydı ama Doktor Welliver içi doldurulmuş o kafaların iştahını kestiğini söyleyerek. Bay Roman'a onları başka bir yere kaldırmasını söyledi. Sonra da bu ödüllerin şiddeti idolleştirip idolleştirmediği konusunda bir kavgaya tutuştular. En sonunda Müdür Baum bu konuda seçime gitmeye karar verdi, hatta biz öğrenciler de dahil olduk. Sonunda da kafalar oradan kalktı."

Maura, Julian'ın bahsettiği hiç kimseyi tanımıyordu. Üzücü bir şekilde bu gerçek Maura'ya bir kez daha hatırlatmıştı kı, Julian artık kendine ait, ondan uzak ve özgür bir hayat sürüyordu. Maura kendini çoktan unutulmuş gibi hissetmeye başlamıştı Ve şimdi Doktor Wolliver ve Bay Roman öğrenciler avlanmayı öğrensin m, yoksa öğrenmesin mi diye tartışıyorlar Bav Roman öğrenmemizden yana, çünkü bunun atalardan kalma bir yetenek olduğunu söylüyor ama Doktor Welliver bunun barbarca olduğu görüşünde. Bunun üzerine Bay Roman, Doktor Welliver m de barbar sayıldığını çünkü et yediğini söyledi. Görmeliydin, bu cümle Bayan Welliver'ı gerçekten çıldırttı!"

Maura valizinden kot pantolonlarını ve yürüyüş ayakkabılarını çıkarıp, bluz ve kazaklarını gardıroba asarken Julian sınıf arkadaşlarından, öğretmenlerinden, Bayan Saul'un dersinde yaptıkları mancınıktan, bir doğa gezisi sırasında kamplarına sızan siyah ayıdan bahsetti.

Maura gülümseyerek, "Bahse girerim ki o ayıyı kovalayan sen olmuşsundur," dedi.

"Hayır. Onu korkutan Bay Roman oldu. Hiçbir ayının onunla inatlaşacağını sanmıyorum."

"O halde gerçekten de korkunç bir adam olmalı "

"Tam bir orman korucusu. Bu gece akşam yemeğinde karşılaşırsınız. Tabii gelirse."

"Yemekle arası pek yok mu?"

"Az önce bahsettiğim tartışmadan ötürü Doktor Wellıver'la pek fazla bir araya gelmek istemiyor "

Maura gardırobun kapağını kapattı. "Peki, avcılıktan bu kadar nefret eden Doktor Welliver nasıl biri "O bizim psikologumuz. Her perşembe kendisiyle randevum var."

Maura dönüp şaşkınlıkla Julian'a baktı. Neden "Çünkü benim de sorunlarım var. Herkes gibi.

"Ne tür sorunlardan bahsediyorsun?

Bu kez şaşkınlıkla bakma sırası Julian'daydı. "Bildiğini sanıyordum Ben. buraya getiren sebepten, buradaki tüm öğrencilerin Evensong'a seçilmelerini sağlayan sebepten bahsediyorum. Çünkü biz diğer çocuklardan farklıyız."

Maura bir an Zehir Pasky'nin kürsüsünün etrafında toplanmış düzinelerce çocuğu gözünün önüne getirdi. Onlar da Amerika'nın pek çok yerinde görülebilecek gençlere benziyorlardı.

"Sizi farklı kılan lam olarak nedir?" diye sordu Maura.

"Annemi kaybediş şeklim. Buradaki her çocuğu farklı kılan tam da bu."

"Diğer çocuklar da mı anne ve babalarını kaybetmişler?"

Bazıları. Anne ve babaları değilse, kız ya da erkek kardeşleri. Doktor Welliver bize bu öfkeyle nasıl baş edeceğimiz konusunda yardımcı oluyor. Kâbuslar konusunda da. Ve Evensong bıze tüm bunlara nasıl karşı koyacağımızı öğretiyor"

Maura, Julıan'ın annesinin nasıl öldüğünü düşündü. Suçun aileler, mahalleler ve hatta nesiller boyunca nasıl da dalgalanarak çoğaldığını düşündü. Evensong, bize tüm bunlara nasıl karşı koyacağımızı öğretiyor, Çocuklar da anne babalarını yada kız, erkek kardeşlerini kaybettiler derken demek istediğin..."

Cinayet, dedi Julian. "Hepimizin ortak noktası bu."

Sekizinci Bölüm

O gece yemek salonunda yeni bir yüz vardı.

Julian haftalar boyunca Doktor Isles'ın Boston Adli Tıp' taki ölü insanları nasıl kestiğinden ve onun kendisini ziyarete geleceğinden bahsetmişti belki ama bahsetmediği tek şey doktorun güzelliğiydi. Koyu renk saçları, narin bedeni ve insanın içine işleyen bakışlarıyla Julian'a o kadar çok benziyordu ki, gören onları anne-ogul sanabilirdi Ve Doktor Isles, Julian'a tıpkı bir annenin çocuğuna baktığı gibi, gururla ve söylediği her lafa kulak kesilerek bakıyordu.

Claire Ward, bir daha bana hiç kimse böyle bakmayacak, diye düşündü.

Claire bir başına oturduğu köşede gözlerini Doktor Isles a dikip, bir kadının etini kesmek için bıçak ve çatalını ne kadar zarif kullanabileceğini izledi. Bu masadan yemek salonunda tüm olan bitenleri görebiliyordu. Yalnız başına oturtmayı hiç dert etmiyordu, çünkü bu sayede anlamsız konuşmalara katılmak zorunda kalmıyor ve herkesin ne yaptığını gözucuyla izleyebiliyordu. Ve bu köşe mitini duvara yaslayıp arkadan hiçbir tehlikenin gelmeyeceğini bildiği için en sevdiği köşeydi.

Bu gece mönüde et suyu çorbası, marul salatası, kızarmış patates ve kuşkonmazlı Wellington bifteği, tatlı olarak da limonlu tart vardı. Bu da hiç durmadan bir çatal-kaşık-bıçak sırasıyla cebelleşmek demekti, ki Claire bir ay önce Evensong'a geldiğinde bu duruma çok şaşırmıştı. Ithaca da Bob ve Barbara Buckley'in evlerinde akşam yemekleri sadece bıçak, çatal ve bir ya da iki kâğıt peçeteyle bundan çok daha basit geçerdi.

Orada Wellington bifteği hiç olmamıştı.

Bob ve Barbara'yı tahmin edebileceğinden çok daha fazla özlüyordu. Onları da en az iki yıl önce kaybettiği, zihnindeki hatıraları günbegün daha da silikleşen öz anne ve babası kadar özlüyordu. Ne var ki Bob ve Barbara'nın ölümleri henüz çok taze ve acı vericiydi çünkü her şey onun yüzünden olmuştu. Eğer Claire o gece evden kaçmamış, Bob ve Barbara onu bulmak için peşi sıra yola düşmemiş olsalardı belki de hâlâ hayatta olabilirlerdi.

Ama şimdi öldüler. Bense limonlu tart yiyorum.

Çatalını masanın üzerine bırakıp diğer çocukları şöyle bir süzdü. Hepsi de tıpkı onun diğerlerine yaptığı gibi onu görmezden geliyorlardı. Claire bir kez daha bakışlarını Doktor Isles la oturan Julian'ın masasına dikti. Ölü insanları doğrayan kadın. Claire genelde yetişkinlerle göz göze gelmekten kaçınırdı çünkü yetişkinler onu hem bakışlarıyla rahatsız eder hem de çok fazla soru sorarlardı. Özellikle de her çarşambasını birlikte geçirdiği okul psikologu Anna Welliver... Doktor Wellıver uzun kıvırcık sat, bir büyükanneyi çağrıştıran oldukça hoş bir kadındı ar soruları sormaktan hiç vazgeçmiyordu. Claire'in hâl, sorunu var mıydı? Anne ve babasıyla ilgili ne hatırlıyor Kâbusları biraz daha katlanılabilir olmuş muydu? Sanki onları konuşmak ya da düşünmek kâbusları kovacakmış gibi sorup duruyordu.

Ve, hepimizin kâbusları var, deyişleri.

Claire salondaki sınıf arkadaşlarına baktığında sıradan bir gözlemcinin gözünden kaçacak pek çok ayrıntıyı fark etti. Mesela Lester Grimmett kaçacak açık bir kapı olmasından emin olmak için sürekli kapıya bakıyordu. Mesela, Arthur Toombs'un kolları çirkin yanık izleriyle doluydu. Mesela, Bruno Chinn yemeğini ağzına aceleyle tıkıyordu ki hayali arkadaşı yemeğini ondan çalmasın. Claire içinden, aslında hepimiz yaralıyız, diye geçirdi. Sadece bazılarımızın yarası diğerlerinden daha fazla belli, o kadar.

Uzanıp uzun sarı saçlarının altına gizlenmiş kendi yarasına dokundu. Doktorların kafa derisini yarıp kafatasının içindeki kan ve kurşun parçalarını çıkarmak için açtıktan sonra diktikleri şişkin bir çıkıntıydı artık. Hiç kimse bu yarayı göremiyordu belki ama Claire onun varlığını asla unutmuyordu.

Claire o gece daha sonra yatağında uzanıp yarasına dokunurken beyninin nasıl göründüğünü merak etti.

Tam da şanslı kelimesini kullanmıştı. Aptal doktor iyileşme süreci hakkında haklıydı ama. Claire herkes gibi yürüyüp konuşabiliyordu. Ne var ki ders notları yerlerde sürünüyordu çünkü hiçbir şeye on dakikadan daha uzun süre odaklanamıyordu. Artık kendini bile korkutan biçimde çok çabuk sinirleniyordu ve bu durum onu hayli utandırıyordu. Belki herkese yaralı gibi görünmüyordu ama kendisi bu gerçeği biliyordu. İşte tam da bu sebeple, her zaman olduğu gibi gecenin bir yarısı yatağında uyanıktı.

Yatakta vakit öldürmenin bir anlamı yoktu.

Kalkıp ışığı açtı. Diğer üç oda arkadaşı yaz tatili için evlerine gitmişlerdi ve bu yüzden oda Claire'e kalmıştı. Odasında onu ele verecek kimse olmadığından istediği gibi çıkıp geri gelebilirdi. Saniyeler içinde giyinip koridora çıktı.

Ancak o an kapının üzerine yapıştırılmış notu görebildi: Hasar Beyinli!

Yine o lanet Briana olmalı, diye düşündü. Claire sınıfta ne zaman yanından geçse Briana gerizekâlı diye fısıldar, Claire ayağına takılan bir çelmeyle sendelediğinde Briana kahkahalarla gülerdi. Claire intikamını Briana'nın yatağına bir avuç dolusu sümüksü solucan bırakarak almıştı. Ah, atacağı çığlıklar kesinlikle buna değecekti!

Claire kapıdaki notu çekip aldı, bir kalem almak için odasına yeniden döndü ve yazmaya başladı: Yatağını kontrol etsen iyi olur Koridor boyunca yürüyüp Briana'nın odasına geldiğinde elindeki notu kapıya yapıştırıp mışıl mışıl uyuyan diğer sınıf arkadaşlarının odasının önünden yürümeye devam etti. Merdivenlere geldiğinde gölgesi duvara tıpkı yanından hızlı süzülen ikiz bir ruh gibi yansımıştı. Ön kapıdan usulca dışarı süzülüp, kendini ay ışığının içine bıraktı.

Gece tuhaf bir biçimde ılıktı ve esen rüzgâr çimen kokuyordu. Sanki çok uzak diyarlardan, kırların, çöllerin ve Claire'in hiçbir zaman gidemeyeceği yerlerin kokusunu da yanına alarak gelmişti. Claire derin bir nefes çekti ve o gün ilk defa kendini özgür hissetti. Etrafında ne sınıfı, ne onu izleyen öğretmenleri, ne de tacizci Briana vardı.

Parlak ay ışığının altında adımlarına dikkat ederek taş merdivenlerden indi. Önündeki manzarada parıltılı pulları anımsatan göl ışıldayan dalgalarıyla uzanıp, adeta onu çağırıyordu. Claire tişörtünü çıkarmaya hazırlandı; bu ipeksi suya kendini bırakmak için sabırsızlanıyordu.

O sırada bir ses, "Yine dışarı çıkmışsın," dedi.

Claire hızla arkasına dönüğünde ağaçların gölgesinin arasında birinin olduğunu gördü. Bu bodur gölgenin kime ait olduğunu anında anlamıştı. Will Yablonski ay ışığının altına yürüdüğünde Claire onun o tombul yanaklarını daha iyi görebildi. Claire içinden, acaba Briana'nın onun arkasından koca beyaz balina dediğini biliyor mudur, diye merak etti. Will le ne kadar da çok ortak noktamız var, diye geçirdi içinden. İkimiz de sıradan çocuklarız.

« Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Claire. Teleskopumdan gökyüzünü izliyordum ama ay çıktı.

"Ne arıyorsun?"

"Kuyrukluyıldız"

"Görebildin mi?"

"Hayır, kuyrukluyıldız derken yeni birinden, hiç keşfedilmemiş olanından bahsediyorum. Amatörler her zaman yeni yıldızlar bulur. Don Machholz diye biri var ve adam şimdiye kadar tam on bir tane kuyrukluyıldız buldu. O da benim gibi bir amatör. Eğer ben de bir tane bulursam, ona bir isim ve receğim. Tıpkı Kohoutek Kuyrukluyıldızı, Halley ya da Shoemaker-Levy Kuyrukluyıldızı gibi."

"Peki ona ne ad vereceksin?"

"Neil Yablonski Kuyrukluyıldızı."

Claire güldü. "Kulağa çok hoş geliyor."

Will usulca, "Çok kötü bir isim olduğunu sanmıyorum,' dedi "Bu sayede babamın anısını yaşatacağım."

Claire, Will'in sesindeki kederi duyabilmiş ve güldüğü için pişman olmuştu. "Evet, sanırım bu isim çok güzel olur Yanı babanın adını vermek. Her ne kadar Yablonski Kuyrukluyıldızı adının aptalca olduğunu düşünüyorsa da fikrin, kendine saklamıştı.

"Seni birkaç gece önce de gördüm," dedi Will. "Geceleri dışarıda ne yapıyorsun?"

Uyuyamıyorum. Claire arkasına dönüp, gölün sularına baktı ve aklından, göllerden hatta okyanuslardan yüzerek geçtiğini geçirdi. Karanlık sular onu korkutmuyordu; aksine tıpkı evine dönen bir denizkızı gibi kendini daha çok bu hayata aitmiş gibi hissediyordu. "Ben pek uyumam. Şeyden beri..." "Sen de mi kâbuslar görüyorsun?" diye sordu Will. "Sadece uyumuyorum. Çünkü beynim berbat durumda." "Ne demek bu?"

"Kafamda doktorların kafatasımı açıp sonra da geri diktikleri bir delik var. Oradan kurşun parçaları çıkardılar ve o parçalar içeriye oldukça zarar verdi. Bu yüzden uyumuyorum."

"İnsanlar uyumak zorunda, aksi halde ölürler. Bu şekilde nasıl yaşıyorsun?"

"Herkes kadar uyumuyorum. Sadece birkaç saat uyuyorum, o kadar." Yaz kokusunu taşıyan meltemi ciğerlerine çekti. "Her neyse, geceleri çok severim.

Bu sessizliğe bayılırım. Gündüz göremediğin baykuş ya da kokarca gibi hayvanlar hep gece dışarı çıkarlar. Bazen ormanın içinde yürüyüşe çıkar ve onların bakışlarını üzerimde hissederim."

"Beni bir yerden hatırlıyor musun, Claire?"

Will soruyu öylesine usulca sormuştu ki Claire şaşkınlıkla ona doğru döndü. "Seni sınıfta her gün görüyorum, Will.'

"Hayır, demek istediğim beni başka bir yerden tanıyor musun? Evensong'a gelmeden önce?"

"Seni önceden tanımıyordum."

"Emin misin?"

Claire parlak ay ışığının altında Will e baktı. Gözlerinin şuralımla koca kafalı bir çocuk duruyordu.

Buraya geldiğim ilk gün seni yemek salonunda gördüğümde bu tuhaf duyguyu hissettim. Sanki seni daha önceden tanıyormuşum gibi."

"Ben Ithaca'da yaşıyordum Sen neredeydin ?

"New Hampshire'da. Teyzem ve enişteml birlikte.

"New Hampshıre tarafına hiç geçmedim."

Will daha da yaklaştı; öyle ki koca kafası ayın görüntüsünü kapatmıştı.

"Ben Maryland'de yaşıyordum. İki yıl önce, annem ve babam hayattayken. Bu sana bir şeyler hatırlattı mı?"

Claire başını hayır anlamında salladı. "Hatırlayamam. Ben kendi anne babamı bile hatırlamakta zorlanıyorum. Ses tonlarının nasıl olduğunu, nasıl güldüklerini ya da koktuklarını bile unuttum Bu çok üzücü. Yani onları hatırlamıyor olman."

Aslında elimde fotoğraf albümleri var ama pek bakmıyorum. Bu tıpkı yabancı binlerinin fotoğraflarına bakmaya benziyor artık."

"Şimdi artık tek ailemiz Evensong," dedi Will.

"Aynen öyle." Claire homurdandı. "Doktor Welliver da aynı şeyi söylüyor. Biz hepimiz kocaman, mutlu bir aileymişiz."

"Buna inanmak sence de çok güzel olmaz mıydı? Hep birbirimizi kollayacak olmamız."

"Elbette. Ben zaten Diş Perisi'ne de inanırım. İnsanlar birbirini kollamazlar, Will çünkü tek umurlarında olan kendileridir."

"Bu sırada ağaçların arasından bir ışık huzmesi göründü. Claire arkasına döndüğünde onlara doğru gelen bir araba gördü ve kendini çevik bir hareketle en yakın çalılığın arkasına attı. Will de koca ayaklarıyla yürümeye çalışan gürültücü bir geyik gibi peşinden gitti.

"Gecenin bu vaktinde gelen kim?" diye fısıldadı Will.

Koyu renkli araba bahçede bir an durdu ve içinden uzun boyu ve zayıf bedeniyle panteri andıran bir adam çıktı. Arabasının tam yanında durup, gecenin karanlığında sanki hiç kimsenin göremediği bir şeyi aranıyormuş gibi etrafına bakındı. Claire bir an sanki adamın doğrudan ona baktığı hissine kapıldı ve çalılığın arkasına biraz daha sinip tüm gözlerden saklandı.

Okul binasının ön kapısı bahçeye içeriden ışık yansıtarak açıldı ve Okul Müdürü Gottfried Baum kapının eşiğinde göründü. Baum, "Anthony!" diye seslendi. "Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkür ederim."

"Elbette. Doktor Welliver Boston'daki olayı araştırıyor.

Gerekirse aracılık edecek."

Ön kapı yeniden kapandığında Claire bu tuhaf ziyaretçinin kim olduğunu merak ederek ayağa kalktı. Acaba Müdür Baum'un sesi neden o kadar gergin geliyordu? Claire birden, "Arabaya bakacağım," dedi.

Will, "Claire, hayır," diye fısıldadı.

Ama Claire çokları araca doğru harekete geçmişti. Arabanın kaputu hâlâ sıcaktı ve cilalı yüzeyi ay ışığının altında ışıldıyordu. Claire elini arabanın yüzeyinde gezdirerek etrafında dolaştı. Kaputun önündeki işarete baktığında arabanın bir Mercedes olduğunu anlamıştı. Siyah, pırıl pırıl ve pahalı bir arabaydı. Adam zengin biri olmalıydı."

Araba elbette kilitliydi.

Will, Kim bu? diye sordu. En nihayetinde çalılıkların arkasından çıkma cesareti gösterip Claire'in yanına gelmişti.

Claire kafasını kaldırıp binanın batı kanadındaki ışıklı pencerelerden birine yansıyan gölgeye baktı. Tam o anda perdeler an, bir hareketle kapandı. Görüşü engellenmişti.

Tek bildiğimiz, adının Anthony olduğu."

Dokuzuncu Bölüm

Maura o gece doğru dürüst uyuyamadı.

Sebebi belki yabancı olduğu yatak, belki de ortamın sessizliğiydi. Sessizlik öylesine derindi ki, sanki gece bile nefesini tutmuş bekliyordu. Maura üçüncü defadır uykusundan uyandığında ay iyice yükselmiş ve penceresine vurmaya başlamıştı. Pencereyi temiz hava girmesi için açık bırakmıştı ama şimdi içeri giren ay ışığını engellemek için yataktan kalkmak zorunda kalmıştı. Pencerenin önünde durarak aşağıdaki bahçeye baktı. Bu ışığın altında bahçe pırıl pırıl görünüyordu ve taştan heykeller tıpkı birer ışık huzmeli hayalet gibi görünüyorlardı.

Biri hareke mi etmişti, yoksa ona mı öyle geliyordu?

Maura perdeyi eline alıp şekilli çalılıklar arasında tıpkı birer satranç taşı gibi görünen heykellere baktı. Bu görüngesel manzaranın tam karşı tarafında bir anda uzun gümüş rengi saçlı ve bir periyi anımsatan narin bir beden belirdi. Bu bir kızdı. Bahçede yürüyen bir kız...

"Polis duruma el koymuş durumda. Tek yapmamız gereken bekleyip görmek."

Bu sesi tanıyorum Maura üzerine hızla bir sabahlık geçirdi ve kapısını açıp, "Anthony, diye seslendi Anthony Sansone dönüp ona baktı. Simsiyah bir kıyafet içinde kendisinden hayli kısa Gottfried Baum'un yanında duruyordu. Sansone bu loş koridorda kale gibi, hatta bir parça kötü görünüyordu. Maura, Anthony'nin kıyafetinin kırışmış olduğunu ve gözlerinde yorgunluk izleri olduğunu fark etti. Bu onun uzun bir yolculuk yaptığı anlamına geliyordu. "Uyandırdıysak özür dilerim, Maura," dedi, "Okula geleceğini bilmiyordum."

"Halletmem gereken birkaç mesele var da." Gülümsedi.

Bu öylesine yorgun bir tebessümdü ki, gözlerinin içme yansımayıp sadece dudaklarında asılı kalmıştı. Maura o an koridorda can sıkıcı bir gerginlik olduğunu fark etti.

'Seninle konuşmam tazım," dedi Maura. "Julian hakkında."

"Elbette. Sabaha ne dersin? Yarın öğleden sonraya kadar buralardayım.

"Bu kadar kısa süreliğine mi geldin?"

Anthony özür dilercesine omuzlarını silkti. "Keşke daha fazla kalabilseydim. Ama herhangi bir sorun varsa bunu pekâlâ Gottfried'le de konuşabilirsin."

"Bir sorun mu vardı, Doktor Isles?" diye sordu Gotıfried.

"Evet, var. Julian'ın neden burada olduğuyla ilgili bir sorun. Evensong sadece bir yatılı okul değil sanırım, öyle mı?"

Maura iki adamın birbirlerine baktığını gördü.

Sansone, "Bu konuyu yarın konuşsak iyi olur," dedi.

"Bunu konuşmamız gerek. Sen gitmeden önce."

"Konuşacağız, söz veriyorum." Başını sertçe salladı. "İyi geceler, Maura."

Maura, Anthony'nin mesafeli tavrına şaşırarak kapısını kapadı. En son iki ay önce, Anthony, Julian'ı onu ziyaret etmesi için yanına getirdiğinde görüşmüşlerdi. Birlikte verandada vakit geçirmişler, gülüşmüşlerdı. Öyle ki Anthony gitmek istemiyor gibi bile görünüyordu. Yoksa bana mı övle geldi? Erkekler hakkında ne biliyorum ki?

Maura'nın bu konudaki geçmiş performansının pek parlak olduğu söylenemezdi. Son iki yıldır hiç birlikte olmaması gereken bir adamla birlikteydi.

Maura yeniden pencerenin önüne gidip, aynı akılsız şalilerin övdüğü başka bir çılgınlık olan ay ışığını engellemek için perdeyi çekmeye hazırlandı. Tam eylemini gerçekleştirmek üzereydi ki az önce bahçede gördüğü şey aklına geldi. Yeniden bahçeye baktığında gölgelerin arasında gümüş rengi heykeller ve ay ışığı huzmeleri gördü. Görünürde hareket eden bir şey yoktu. Kız ortadan kaybolmuştu.

Belki de hiç orada olmamıştı. Maura ertesi sabah uyandığında aynı pencereden bir kez daha aşağı bakıp bu kez çalılıkları budayan bir bahçıvan gördüğünde bunu düşünmeden edemedi. Bir horoz otoritesini kabul ettirmek istercesine yüksek sesle ve hırsla ötüyordu. Parlayan güneşi ve tekrar tekrar ötmeye başlayan horozuyla. Maura kendini mükemmel bir sabaha uyanmış gibi hissediyordu. Oysaki daha bir gece önce ay ışığının altında her şey ne kadar da korkunç görünüyordu.

"Ne toplantısı bu böyle?"

"Evensong hakkında aklındaki soruları cevaplayacağız. Anthony kafanda bazı sorular olduğunu söyledi ve o sorular her neyse biz cevaplamaya hazırız." Lily merdivenlere doğru yürüdü. "Alt katta kütüphanenin tam karşısında. Kahvelerimizi orada içeriz."

Maura antika odasına gittiğinde onu orada kahveden çok daha fazlasının beklediğini gördü. Duvar kenarı boyunca içinde eski zamanlardan kalma eserlerin olduğu cam dolaplar yerleştirilmişti: el oyması heykelcikler, eski, taştan yapılma el aletleri ve hayvan kemikleri... Eşyaların yanındaki sarı etiketler, Maura'ya bunun eski bir koleksiyon olduğunu, hatta belki de Cyril Magnus'un kendisine ait olduğunu anlatır gibiydi. Başka bir zaman olsa Maura tüm dikkatini bu hâzinelere verebilirdi ama meşe çalışma masasının etrafında çoktan toplanıp onu bekleyen beş kişi ilgi bekleyen asıl kişilerin kendileri olduğunu hatırlatır gibiydi.

Sansone oturduğu sandalyeden kalkıp konuşmaya başladı. "Günaydın, Maura. Okul Müdürümüz Gottfried Baum'u tanıyorsun. Onun yanındaki Edebiyat Öğretmenimiz Bayan Duplessis. Botanik Profesörümüz David Pasquantonio ve Okul Psikologu Doktor Anna Welliver." Eliyle hemen sağ tarafında oturan iri kemikli güler yüzlü kadını işaret etti. Kadın altmışlı yaşlarının başında, tıpkı bir yele gibi duran dağınık saçları ve babaanne tarzı yüksek yakalı elbisesiyle yaşlı bir hippiye benziyordu.

Baum, kahve sürahisini, kruvasan tabağı ve reçelleri göstererek, "Lütfen buyurun Doktor Isles," dedi.

Maura. Müdür Baum'un yanına otururken Lily üzerinde duman, tüten bir fincan kahveyi hemen önüne koydu. Kruvasanlar oldukça taze ve iştah açıcı görünüyorlardı ama Maura kahvesinden bir yudum almakla yetinip bakışlarını masanın bir diğer ucunda onu izleyen Sansone a dikti.

'Okulumuz ve öğrencilerimiz hakkında bazı endişelerinin olduğunu söylemiştin," dedi. "Şu an buradaki herkes aradığın cevapları sana verebilir." Başıyla masanın etrafında toplanan kalabalığı gösterdi. "Lütfen bize merak ettiklerini sor, Maura."

Sansone'un pek alışılageldik olmayan bu resmiyeti, dolapların içinde sergilenen tuhaf antikalar ve çevresinde çok da tanımadığı bunca insanın varlığı Maura'yı bir an huzursuz etti.

Maura, Sansone'a aynı resmiyetle cevap verdi. "Evensong un Julian için doğru okul olduğunu sanmıyorum.' Müdür Baum şaşkınlıkla tek kaşını havaya dikti. "Size mutsuz olduğunu mu söyledi, Doktor Isles?"

"Hayır." .

"Peki sizce mutsuz mu?"

Maura duraksadı. "Hayır."

O halde size bunu hissettiren nedir?"

'Julian bana sınıf arkadaşlarından bahsetti. Pek çoğu ailesini şiddet içerikli olaylarda kaybetmiş. Bu doğru mu?"

"Pek çok mu? Yoksa çoğunluk mu?"

Baum gönül alıcı bir ifadeyle omzunu silkti. "Çoğunluk diyelim."

"O halde burası kurbanlar için bir okul."

Doktor Welliver, "Ah tatlım, biz onlara kurban gözüyle bakmıyoruz," dedi. "Daha çok felaketzede diyebiliriz. Bize bazı özel ihtiyaçlarla geliyorlar ve biz onlara tam olarak nasıl yardım edebileceğimizi biliyoruz."

"Sizin bu okuldaki varlığınızın sebebi bu mu, Doktor Welliver? Onların duygusal ihtiyaçlarına karşılık vermek mi?"

Doktor Welliver hoşgörülü bir ifadeyle gülümsedi. "Pek çok okulda danışman olduğunu görebilirsiniz."

"Ama kadrolarında terapist göremezsiniz,"

"Doğru." Psikolog bakışlarını masanın etrafında oturan meslektaşlarında gezdirdi. "Bu konuda tek örnek olduğumuzu gururla ifade edebiliriz."

"Tek örneksiniz, çünkü travmatik öğrenciler konusunda uzmanlaşıyorsunuz." Maura masadakilere baktı. "Aslında onları iyileştirmeye çalışıyorsunuz."

Sansone, "Maura," dedi. "Ülkedeki tüm çocuk koruma birimleri, başka okulların onlara sunamadıkları bu imkânlar yüzünden çocukları bize gönderiyorlar. Güvenlikle ilgili bir durum bu. Bir düzen meselesi."

Yoksa belirli bir amaca mı yönelik? Yerleştirmeye çaktığınız şey tam da bu mu?"

"Ben de ondan bahsediyorum. Kulübünüzün paranoyak görevlerinde

kullanılmak üzere nasıl birer asker yetiştirdiğinizden."

"Paranoyak mı?" Doktor Welliver şaşkınlığını belli eden bir kahkaha attı "Ben bu odadaki kimse için böyle bir teşhis koymazdım "

"Mefısto Kulübü, şeytanın varlığının gerçek olduğuna inanıyor. İnsanlığın saldırı tehlikesi altında olduğuna ve sizin görevinizin de bunu engellemek olduğuna inanıyorsunuz."

"bizce biz burada bunu mu yapıyoruz? Yani şeytan avcıları mı yetiştiriyoruz?" Welliver hayretle başını iki yana salladı. "İnanın bana bizim bu okuldaki rolümüz kesinlikle metafiziksel değil. Biz sadece çocuklara yaşadıkları şiddet ve trajediyi atlatmaları konusunda yardımcı olmaya çalışıyoruz Onlara kalacak bir yer, güvenlik ve harika bir eğitim sağlıyoruz. Onları üniversiteye ya da amaçları her ne ise ona hazırlıyoruz Dün,

Profesör Pasquantonio'nun dersini ziyaret ettiniz. Öğrencilerin botanik gibi bir dersle bile ne kadar ilgili olduklarını kendi gözlerinizle gördünüz."

"Onlara zehirli bitkileri öğretiyordu"

"Birini öldürürken hangi zehirler kullanılabilir?" "Bu sizin yorumunuz. Başkaları bunu bir tedbir dersi olarak isimlendirebilir. Onları nasıl tanıyacaklarını ve onlara neyin zarar vereceklerini öğrendiklerini düşünebilir."

"Burada başka hangi dersleri veriyorsunuz? Balistik mi? Kan sıçratmamak mı?"

Pasquantonio omuzlarını silkti. "Fizik dersinde ikisi de pekâlâ işlenebilecek konular. Sizin itirazınız tam olarak neye acaba?"

"Benim itirazım bu çocukları sizin görüşünüzü yaymak için kullanıyor oluşunuza."

Pasquantonio, "Şiddet karşıtı görüşümüze mi? Bir insanın başka birine yaptığı kötü şeylere karşı oluşumuza mı?" diyerek gürledi. "Sanki onlara zorla uyuşturucu veriyor ve eşkıya olmaları için eğitiyormuşuz gibi konuşuyorsunuz." Araya giren Lily, "Biz onlara iyileşmeleri için yardımcı oluyoruz, Doktor Isles," dedi. "İşlenen bir suçta kurban olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Acılarından bir amaç yeşertmelerine yardımcı oluyoruz. Tıpkı bizim de yaptığımız gibi."

Nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Evet, Lily Saul da bunu iyi biliyor olmalıydı

çünkü o da ailesini bir cinayete kurban vermişti.

Maura çevresindeki altı yüze dikkatle baktı ve ürpererek gerçekleri anladı. "Siz hepiniz binlerini kaybettiniz, öyle değil mi?" dedi.

Gottfried kederli bir baş ifadesiyle onu onaylayarak,

"Karım " dedi. "Berlin'de bir hırsızlık olayında.

Bayan Duplessis, "Kız kardeşim, dedi. Detroıt'te tecavüze uğrayıp boğuldu"

Doktor Wellıver usulca, "Kocam," dedi başını eğerek, "Buenos Aires'de kaçırılıp öldürüldü.

Maura dönüp masada sessizce başım eğip oturan Pasquantonio'ya baktı. O bu soruya cevap vermemişti; zaten gerek de yoktu. Cevap, yüzünden okunuyordu. Maura bir anda iki yıl önce öldürülen kendi ikiz kız kardeşini düşündü. Ve o an fark etti'. Ben de bu gruba aitim. Tıpkı onlar gibi, şiddete kurban verdiğim birinin yasını tutuyorum.

Doktor Welliver, "Biz bu çocukları anlıyoruz," dedi. "Bu yüzden Evensong onlar için olabilecekleri en iyi yer. Hatta belki de tek yer. Çünkü onlar da bizden biri. Biz hepimiz bir aileyiz."

"Kurban ailesi."

Kurban değil. Bizler hayatta kalanlarız."

Maura, "Öğrencileriniz hayatta kalmayı başaranlar olabilirler ama onlar daha sadece çocuk," dedi. "Kendileri için neyin doğru neyin yanlış olduğunu seçemezler. İtiraz edemezler."

"Niye itirazdan bahsediyorsunuz?" diye sordu Doktor Welliver Ordunuza. Sız kendinizi böyle nitelendiriyorsunuz. Haklılar ordusu. Tüm yaralı çocuklar, bir araya toplayıp, onları birer savaşçıya dönüştürüyorsunuz "

"Onları yetiştiriyoruz. Sıkıntılarından yeniden doğmaları için yol gösteriyoruz."

"Hayır, siz onları geçmişlerini asla unutamayacakları bir yerde tutuyorsunuz. Çevrelerinde yalnızca kurbanların olduğu bir ortam hazırlayarak dış dünyada normal çocukların nasıl yaşadıklarını görme şanslarını ellerinden alıyorsunuz. Işık yerine karanlığı görüyorlar. Hep kötülüğü görüyorlar."

"Çünkü var olan o. Kötülük," diye fısıldadı Pasquantonio. Hâlâ omuzları

çökmüş, başı önünde oturuyordu. "En büyük kanıtı da kendi hayatları. Gördükleri şey zaten var olan şey." Başını yavaşça kaldırıp solgun ve yaşlı gözlerle Maura'ya baktı. "Tıpkı senin de yaptığın gibi."

"Hayır," dedi Maura. "Benim işimi yaparken gördüğüm şey şiddetin sonucu. Sizin kullandığınız kötülük kelimesi ise sadece filozofık bir terim."

"Ne derseniz deyin. Bu çocuklar gerçekleri biliyorlar. Hafızalarına kazınmış çünkü."

Gottfried gayet makul bir şekilde lafa karışarak, "Biz onlara dünyada fark yaratmalarını sağlayacak bilgi ve becerileri veriyoruz. Onları harekete geçmeleri için yüreklendiriyoruz; tıpkı diğer özel okulların da yaptığı gibi. Askeri okullar disiplini öğretir. Dini okullar takvayı öğretir. Üniversitelere hazırlık birimleri akademik bilgiler verir."

"Peki ya Evensong?"

"Bizse dirençli olmayı öğretiyoruz, Doktor Isles, diyerek yanıtladı Gottfried.

Maura masanın etrafındaki yüzleri bir kez daha süzdü Hepsi de birer İncil misyoneri gibiydi. "Julian buraya ait değil," dedi "Ona başka bir okul bulacağım."

Doktor Welliver, "Korkarım bunun kararını sız veremezsiniz," dedi. "Çocuğun yasal sorumluluğu sizde değil." "Wyoming eyaletine dilekçe vereceğim.

"Altı ay önce bunu yapına şansınız vardı, ama sanıyorum ki yapmayı reddettiniz."

"Çünkü o zamanlar bu okulun onun için doğru yer olduğuna inanıyordum "

Sansone, "Buram onun için doğru yer, Maura, dedi, "Onu Evensong'dan alman büyük bir hata olur. Sonrasında çok pişman olursun " Sesindeki ton bir uyarı mıydı? Maura, Sansone'un yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştıysa da her zamanki gibi bunu yine başaramamıştı.

Doktor Welliver, "Bu, Julian'ın kararı. Sence de öyle değil mi?" diye sordu Evet, tabii ki öyle, dedi Maura. "Ama ona açıkça bu okul hakkındaki görüşlerimi söyleyeceğim."

O halde size bizim burada tam olarak ne yaptığımızı anlamak için acele etmemenizi öneririm"

Ne yaptığınızı çok iyi anlıyorum."

Buraya daha dün geldiniz. Doktor Isles," dedi Lily. "Çocuklara ne gibi hizmetler sunduğumuzu bilmiyorsunuz. Burada okçuluktan, kendi yiyeceklerini yetiştirmeye, doğada nasıl hayatta kalabileceklerine dair pek çok şey öğreniyorlar. Siz bir bilim insanısınız. Kararlarınızı duygularınızdan çok gerçeklere dayandırmanız gerekmez mi?" Bu cümle Maura'yı durdurmaya yetmişti, çünkü Lily haklıydı. Evensong'u henüz tam anlamıyla keşfetmemişti. Julian için daha iyi bir seçeneğin var olup olmadığını da bilmiyordu.

"Bize bir şans ver," dedi Lily. "Öğrencilerimizle tanış ve Evensong'un onlara yardım edebilecek tek yer olduğunu kendi gözlerinle gör. İstersen örnek olması için yeni gelen iki öğrencimize bak. Her ikisi de farklı iki katliamda hayatta kalmayı başarmış çocuklar. Her ikisinin de önce öz anne babaları sonra da koruyucu aileleri öldürülmüş. Yaralarının kadar ne derin olduğunu düşünebiliyor musun? Tam iki kez kimsesiz bırakılıp, iki kez hayatta kalmışlar." Lily başını iki yana salladı. "Başka bir okulun onların acısını bizim kadar iyi anlayabileceğini sanmıyorum."

İki kez kimsesiz kalıp, iki kez tek hayatta kalan olmak... Maura usulca, "Bu çocuklar," dedi. "Kim onlar?"

Doktor Welliver, "İsimleri önemli değil," dedi. "Önemli olan Evensong'a gerçekten ihtiyaç duymaları.

"Kim olduklarını bilmek istiyorum. Maura nın bu sert Çıkışı hepsini bir anda şaşırtmıştı.

Kısa bir sessizliğin ardından Lily, "İsimlerin senin için nü önemi var?" diye sordu.

"İki kişi olduklarını söylediniz.

"Bir erkek ve bir kız."

"Olaylarının birbirleriyle bağlantısı var mı?

"Hayır. New Hampshire'dan geldi. Claire ise New York, İthaca'dan. Neden sordun?"

"Çünkü daha kısa bir süre önce Boston'daki evlerinde katledilmiş bir ailenin otopsisini yaptım. Evde sadece tek bir kişi hayatta kalmış. O da on dört yaşındaki koruyucu ailelik yaptıkları çocuk. O delikanlı da iki yıl önce öz ailesi bir katliamla yok edildiklerinde kimsesiz kalmış." Maura etrafındaki adeta taş kesmiş suratlara baktı. "Tıpkı sizin diğer iki öğrenciniz gibi. İki kez kimsesiz

kalıp, iki kez hayatta kalmış biri."

Onuncu Bölüm

Burası buluşmak için oldukça tuhaf bir yerdi.

Jane kaldırımda durup üzerine şalvarlı, balıketli bir kadının resmedildiği, yaldızlı harflerle "ARAP GECELERİ" yazılmış tabelanın altındaki karanlık pencerelere baktı. Kapının aniden açılmasıyla dışarı bir adam çıktı. Adam bir an sendeleyip, gün ışığının karşısında gözlerini kıstı ve arkasında gece âleminden kalma bir koku bırakarak caddeden aşağı yürümeye başladı.

Jane içeri girdiğinde yüzüne bu kez az öncekinden çok daha sert bir alkol kokusu çarptı. İçerisi öyle karanlıktı ki, barda oturup içkilerini yudumlayan iki adamı güçlükle fark edebildi. Kenardaki kumaş kaplı oturma bölümleri, zevksizce süslenmiş yastıklarla ve devetüyü rengi çanlarla dekore edilmişti. Jane her an bir köşeden elindeki içki tepsisiyle bir dansözün salınarak çıkagelmesini bekliyordu.

Onu gören barmen, "Size bir şeyler vereyim mi, Bayan?" diye sorduğunda barda oturan iki müşteri Jane i görmek için arkalarına döndüler.

"Biriyle buluşmak için geldim "Sanırım arka bölümdeki adamdan bahsediyorsunuz."

O sırada birinin seslenişi duyuldu, "Buradayım, Jane."

Jane barmeni kafasıyla onaylayıp babasının adeta yumuşak yastıklar arasında kaybolduğu arka bölüme doğru ilerledi. Önündeki masada viskiyi andıran bir içki bardağı vardı. Saat henüz akşam beş bile olmamış ama babası şimdiden içmeye başlamıştı, ki Jane onu daha önce hiç böyle görmemişti. Gerçi, Frank Rizzolı son zamanlarda Jane'in ondan hiç ummadığı pek çok şey yapmıştı.

Karısını bırakıp gitmek gibi.

Jane, babasının tam karşısındaki banka oturup tozlu kadifeye yerleşirken hapşırdı. "Sanki ne diye burada buluşuyoruz ki baba?" diye sordu.

"Sessiz bir yer. Konuşmak için biçilmiş kaftan."

"Buralarda mı takılıyorsun"

"Son zamanlarda. Bir şeyler içmek ister misin?"

"Viski."

Bir yudum aldı ama sanki bundan hiç zevk almamışçasına bardağı yeniden masanın üzerine bıraktı. "Son günlerde benimle pek konuşmuyorsun. Bu, canımı çok acıtıyor."

"Artık senin kim olduğunu bilmiyorum."

"Ben senin babanım. Bu gerçek değişmedi."

"öyle, ama sanki kabuk değiştirdin. Babamın -yani tanıdığım eski babamın yapmayacağı şeyler yapıyorsun." Babası derin bir iç çekti. "Delilik işte."

"Kulağa oldukça yatkın"

"Hayır, ben ciddiyim. Şehvet deliliği. Lanet olası hormonlarımın bir oyunu." "Eski babam böyle laflar etmezdi."

"Eski baban şu an benden çok daha akıllı "

"öyle mi?" Jane oturduğu kadife döşemelerden yükselen tozların etkisiyle boğazı kaşınarak arkasına yaslandı. "Bu yüzden mi benimle yemden iletişime geçmek istiyorsun?" "Seninle iletişimi kesen ben değildim.

Şendin"

"Başka bir kadınla birlikte yaşamaya başladıktan sonra seninle görüşmek artık zordu. Bir kez bile bizi aramadığın haftalar oldu. Hiçbirimizi merak etmedin."

"Cesaret edemedim. Bana çok kızgındın ve annenin taralını tutuyordun." "Bunun için beni suçlayabilir misin?"

"Senin iki tane ebeveynin var, Jane."

"Ve birisi çekip gitti. Annemin kalbini kırıp seksi bir kadınla kaçtı."

"Annenin kalbi hiç de kırılmışa benzemiyor ."

"Bu duruma gelmesi kaç ayımı aldı biliyor musun? Kaç gece hüngür hüngür ağladı haberin var mı? Sen, adı her neyse o kadınla gününü gün ederken, annem tek başına nasıl ayakta kalacağının hesabını yapıyordu. Ve başardı da. Hakkını vermem gerekir ki, annem ayaklarının üzerinde gayet iyi durdu ve çok da iyi gidiyor. Hatta mükemmel bile diyebilirim."

Bu sözler Jane'in babasının yüzüne tıpkı birer tokat gibi inmişti. Jane onun

yüzünün düştüğünü, omuzlarının yıkıldığını bu loş meyhanede bile görebiliyordu. Başım ellerinin arasına aldı ve Jane'in kulağına hıçkırık sesi gibi bir ses geldi.

"Baba? Baba?"

"Onu durdurman gerek. O adamla evlenemez, yapamaz bunu."

"Baba. Ben..." Jane kemerinde titremeye başlayan ceptelefonuna bir göz attı. Bu kısacık bakışta arayanın Maine koduyla bilinmeyen bir numara olduğunu gördü. Çağrının sesli mesaja gitmesine izin vererek yemden babasına odaklandı. "Baba, neler oluyor?"

"Hataydı. Eğer zamanı geri alabilseydim..."

"Adı her ne ise o kadınla nişanlandığını sanıyordum "

Frank derin bir nefes aldı "Sandie vazgeçti ve beni kapının önüne koydu."

Jane tek kelime etmedi. Bir anlığına, etraftaki tek ses barda birbirine çarpan buzların ve kokteyl karıştırıcısının sesiydi.

Frank başını göğsüne biraz daha gömerek. "Köşedeki ucuz otelde kalıyorum. Bu yüzden seninle burada buluşmak istedim çünkü şu an takılabileceğım tek yer burası." Haline inanamıyormuşçasına güldü. Lanet olası Arap Geceleri Meyhanesi!"

"Aranızda tam olarak ne oldu?"

Baba gözlerini Jane'in gözlerine kaldırdı. "Hayat. Can sıkıntısı. Bilmiyorum. Bana, ona ayak uyduramayacağımı söyledi. Yaşlı bir moruk gibi davranıyormuşum. Her gece yemeğim pişsin istiyormuşum. Neymiş o, hizmetçim miymiş?" "Şimdi artık annemin değerini anlamış olmalısın." "Öyle, şey, yemek konusunda annenin eline kimse su dökemez, bu çok açık. Belki de Sandie'nin tüm kriterlerime uymasını beklemek pek adil değildi. Ama bu yine de yarama tuz basmasını gerektirir miydi? Bana yaşlı dedi."

"Ah. Bu, canını çok acıtmış olmalı."

"Daha altmış iki yaşındayım! Benden on dört yaş küçük diye kendini körpecik bir piliç mi sandı? Ama işte beni öyle görüyor; yaşlı bir adam gibi. Değer verilemeyecek kadar yaşlı... " Başını bir kez daha ellerinin arasına aldı.

Yeni ve heyecan verici sevgili, gün ışığına çıktığında şehvet aniden kayboluyordu demek ki. Sandie Huffington bir sabah uyandığında yanında yatan

Frank Rizzoli ye bakıp yüzündeki çizgileri, çenesindeki sarkıklığı görmüş olmalıydı. Hormonlar gittiğinde geriye kalan giderek daha fazla sarkan ve kelleşen altmış iki yaşında bir adam oluyordu. Başka bir kadının kocasını çalmıştı ve şimdi onu geri vermek istiyordu.

"Bana yardım etmelisin, dedi Frank.

-Paraya mı ihtiyacın var, baba?

Frank başını aniden kaldırdı. "Hayır, senden bunu isteyen mi oldu? Benim bir işim var, ne diye paraya ihtiyacım olsun ki?

"Ne istiyorsun o halde ?

"Annenle konuşmana ihtiyacım var. Ona ne kadar üzgün olduğumu söyle." "Bunu ona kendin söyle."

"Ona bunu söylemeye çalıştım ama beni dinlemek istemiyor."

Jane iç geçirdi. "Tamam. Pekâlâ Ben söylerim.

"Ve... ve ona bir de eve ne zaman dönebileceğimi sor." Jane babasına dikkatle baktı. "Şaka yapıyor olmalısın " "Yüzündeki bu ifade de neyin nesi böyle?"

Annemin senin eve dönmene izin vereceğini mi sanıyorsun?"

"Evin yarısı benim."

"Birbirinizi yersiniz."

"Anne ve babanın yeniden aynı evde olması kötü bir fikir mi? Ailenin kızına bunu söylemek hiç yakışıyor mu"" Jane derin bir nefes aldı. Yemden konuşmaya başladığında sesi yavaş ve de netti. "Yani sen şimdi yeniden anneme dönmeyi ve her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorsun. Söylemek istediğin tam olarak bu mu?" Jane şakaklarını ovaladı "Aman Tanrım."

"Yemden aile olmak istiyorum. Annen, ben, sen ve erkek kardeşlerin. Noel'lerde, Şükran Günleri'nde birlikte olalım. O harika günlerde, mükellef sofralarda buluşalım."

En önemlisi mükellef sofralar.

"Frankie dünden razı, dedi. "Bu işin olmasını çok istiyor; Mike da öyle. Ben sadece senden onunla konuşmanı istiyorum, çünkü seni dinler. Ona beni yeniden kabul etmesini söyle. Bizim sonumuzun bu olması gerektiğini söyle."

"Onu kim takar?"

"Onlar nişanlandılar. Düğün planları yapıyorlar." "Annen henüz boşanmış değil. Hâlâ benim karım."

"Bu sadece basit bir evrak meselesi."

"Hayır, bu bir aile meselesi. Doğru olanı yapma meselesi. Lütfen, Jane konuş onunla. Sonra da yeniden Rizzoli ailesi olalım."

Rizzoli ailesi. Jane bunun ne anlama geldiğini düşündü. Bu bir tarihti. Tüm bayramların, doğum günlerinin birlikte olması demekti. Başka hiç kimseyle değil, sadece aile arasında paylaşılan hatıralar demekti. Bu durumun kendine has bir kutsallığı, bir kenara atılamayacak bir ağırlığı vardı ve Jane tüm bu kaybedilen değerlerin ardından yas tutabilecek kadar duygusal biriydi. Ve şimdi her şey yeniden inşa edilebilir, bir bütün haline getirilebilir, anne ve baba yeniden eskiden olduğu gibi bir araya getirilebilirdi. Frankie ve Mike bunu çok istiyordu. Babası da öyle.

Peki ya annesi? Onun isteği neydi?

Jane, annesinin ona mutlulukla sunduğu pembe taftadan nedime elbisesini düşündü. Gabrıel'le birlikte annesinin evine en son gittiği yemeği ve orada Angela ve Korsak'ın nasıl birer ergen gibi kıkırdaşıp, masanın altından birbirlerini ayaklarıyla tacız ettiklerini düşündü. Jane bakışlarını babasına dikti; onun daha önce böyle cilveleştiğini hiç görmemişti ya da kıkırdadığını veya Angela'nın kalçasına bir şaplak indirdiğim. Tek gördüğü, seksi bir sarışının üzerine kumar oynayıp kaybetmiş yorgun ve de mağlup bir adamdı. Annemin yerinde olsaydım, bu adamı yeniden ister miydim?

"Janie? Annenle benim için konuş," diyerek ısrar etti Frank.

Jane bir iç çekip, "Tamam," dedi "Ama bir an önce yap bunu. O pislikle daha fazla yakınlaşmadan."

"Korsak pislik falan değil, baba."

"Bunu nasıl söylersin? Dünyamıza girip ona ait olmayan bir şeye sahip çıktı."

Girdi, çünkü doldurulması gereken bir boşluk vardı. Anlıyorsun değil mi, gittiğinden beri çok şey değişti. Annem değişti."

Ve ben onu eski haliyle geri istiyorum. Artık onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Bunu ona söyle. Her şeyin eskisi gibi olacağını söyle."

Jane saatine baktı. "Yemek vakti geldi. Gitmem gerek." Yaşlı baban için bunu yapacağına söz ver."

"Pekâlâ, söz." Jane tozlu minderlerden kurtulduğuna memnun bir halde, oturduğu banktan kalktı. "Kendine iy, bak."

Jane, babasının geldiği andan bu yana ilk defa gülümsediğini gördü. Sanki bir an eski Frank Rizzoli ukalalığı geri dönmüştü. Baba, hâkimiyetini yeniden ilan edermiş gibiydi. "Bakacağım. Çünkü artık her şeyin yoluna gireceğini biliyorum"

Jane, Arap Geceleri Meyhanesi'nden çıkarken, yerinde olsam o kadar emin olmazdım, diye düşündü. Angela'yla konuşmaktan da onun vereceği tepkiden de çekiniyordu. Angela bu tepkiyi verirken muhtemelen avaz avaz bağıracaktı. Annesi ne karar verirse versin birileri üzülecekti. Bu, ya Korsak ya da babası olacaktı. Ve Jane çoktan Korsak'ın aileye dahil olma fikrine alışmıştı. Korsak kocaman bir yüreği olan kocaman bir adamdı ve hiç şüphe yok ki Angela'yı seviyordu. Kimi seçeceksin, anne?

Gözünde büyüyen bu konuşma Jane'nin canını eve gidene kadar sıkmakla yetinmeyip akşam yemeği boyunca da ruhunu daralttı ve Regina'nın banyo zamanı, kitap okuma saati ve yatmadan önceki beş gece öpücüğü sırasında da Jane'i yalnız bırakmadı. Jane en nihayetinde Regina nın odasının kapısını kapatıp Angela'yı aramak üzere mutfağa geçerken sanki ölüm hücresine doğru ilerliyormuş gibi hissediyordu Telefonu eline alıp aramak üzereydi ki, ani bir kararla ahizeyi tekrar yerine koyup mutfak sandalyelerinden birine Çöktü.

İnsanların Seni çok kolay kullandıkların, biliyorsun," dedi Gabriel. Bulaşık makinesinin kapağını kapatıp "çalıştır düğmesine bastı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Jane.

"Babama Angela'yı arayacağıma söz verdim."

"Angela'yı pekâlâ kendisi de arayabilir. Seni bu durumun tam ortasında bırakması hiç de doğru değil. Onların evlilikleri, onların sorunu."

Jane homurdanarak başını ellerinin arasına aldı. "İşte tam da bu yüzden benim sorunum ya."

"Kusura bakma ama baban tam bir korkak Her şeyi mahveden o, ama tamir edecek olan sensin."

"Peki ya bunu yapabilecek tek kişi bensem?"

Gabnel, Jane'ın yanına, mutfak masasına oturdu. "Bunu Angela'nın yeniden babana dönmesini sağlayarak mı yapacaksın?"

"Daha iyisinin ne olacağı konusunda bir fikrim yok."

"Bunun kararını annen verecek."

Jane başını kaldırıp Gabriel'e baktı. "Sence ne yapmalı?"

Arka plandaki bulaşık makinesi hışırdayıp homurdanarak çalışırken Gabriel bir süre düşündü. ' Bana sorarsan Angela şu an gayet mutlu görünüyor."

"Yanı sen oyunu Korsak'tan yana kullanıyorsun."

O düzgün bir adam, Jane. Annene de oldukça nazik davranıyor. Onu inciteceğini sanmıyorum."

"Ama o benim babam değil."

İşte tam da bu yüzden sen b, bir taraf seçmeye zorluyorlar ve bu bir davranış. Seni düşürdüğü hale Biraz sonra Jane oturduğu Haklısın. Bunu yapmasam daha iyi olacak. Babama kendisinin aramasını söyleyeceğim."

"Bu konuda kendini suçlu hissetme. Annen tavsiyeni isteyecek olursa, mutlaka sana danışacaktır."

"Evet, evet, babama söyleyeceğim Neydi şu lanet yeni telefon numarası?" Jane çantasına uzanıp rehbere bakmak üzere ceptelefonunu çıkardı. Ancak o an telefonundaki sesli mesajı fark edebildi: YENİ BİR SESLİ MESAJINIZ VAR Bu, babasıyla konuşurken gelen aramanın mesajı olmalıydı Mesajı dinle tuşuna bastığında hattın diğer ucunda Maura'nın sesi duyuldu:

. .. burada iki çocuk var, kızın adı Claire Ward, oğlanınki de Will Yablonski. Jane, bu çocukların hikâyesi de tıpkı Teddy Clock 'un hikâyesine benziyor. İkisinin de öz anne babaları iki yıl önce öldürülmüş Koruyucu aileleri de geçen ay öldürülmüş Arada bir bağlantı var mı bilemiyorum ama sence de çok tuhaf değil mi?"

Jane mesajı iki kez daha dinledi ve Maura'nın aradığı numarayı tuşladı.

Altıncı çalıştan sonra telefonu cevaplayan bir kadın oldu: "Evensong Okulu. Ben Doktor Wellıver."

"Ben Boston Polis Merkezi'nden Dedektif Jane Rizzoli. Doktor Maura Isles'la görüşmek istiyordum."

'Sanırım gölde botla akşam sefası yapmaya çıktı.

O halde ceptelefonundan ulaşmaya çalışayım.

Burada ceptelefonu çekmez. Zaten bu yüzden sizi sabit hattan aramış olmalı.

"O zaman ona beni en kısa zamanda aramasını iletebilir misiniz? Teşekkürler." Jane telefonu kapatıp bir süre gözlerini ekrandan alamadı. Anne ve babasına dair her şey bir anda aklından silinmişti. Bunun yerine Teddy Clock'u düşünüyordu. Moore onun için, dünyanın en şanssız çocuğu demişti Ama şimdi artık Jane onun gibi iki çocuğun daha varlığından haberdar olmuştu. Üç şanssız çocuk... Belki de bilmedikleri başka çocuklar da vardı. Başka şehirlerde koruyucu aileye sahip başka çocuklar; şu an bile kurban edilen başka çocuklar...

Jane, "Benim gitmem lazım," dedi.

Gabriel, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Teddy Clock'u görmeliyim."

"Bir sorun mu var?"

Jane arabasının anahtarlarını alıp kapıya yöneldi. "Umarım yoktur."

Teddy nin geçici ailesinin oturduğu varoş mahalleye ulaştığında karanlık çökmüştü. Ev, bölgenin alışıldık sömürge tarzı evlerinden, eski ama bakımlı bir evdi. Ana caddeden uzakta geniş yapraklı ağaçların arasına gizlenmişti. Jane arabasını evin araba yoluna park edip aracından indiğinde onu karşılayan, ılık havadaki yeni biçilmiş çim kokusu oldu. Burası arabaların nadiren geçtiği oldukça sakin bir caddeydi.

Ağaçların arasından yan komşuların yanan ışıklarını güçlükle görebiliyordu. Verandanın merdivenlerinden çıkıp kapı ziline bastı.

Kapıyı açan ellerini bir havluya kurulayan Bayan Nancy İnigo oldu. Gülümseyen yüzüne un bulaşmış, beyaz saçları gevşeyerek örgüsünden çıkmıştı, İçeriden tarçın ve vanilya kokuları yükselirken Jane in kulağına birkaç küçük kızın kahkaha sesleri çalındı.

"Telefonum sizi telaşlandırdıysa özür dilerim."

"Hayır, kızlarla birlikte okul için eski zaman kurabiyelerinden yapıyorduk. Az önce ilk tepsiyi fırından çıkardık. İçeri gelin lütfen. '

Jane kapının eşiğine adım adarken, "Teddy nasıl, iyi mi?" diye sordu.

Nancy derin bir iç geçirdi. "Korkarım şu anda üst katta saklanıyor. Bugün mutfakta bize katılmak için hiç havasında değil. Buraya geldiğinden beri böyle. Yemeğini yiyip, yeniden odasına geçiyor ve kapısını kapatıyor." Başını iki yana salladı." Psikologa ona dil dökerek odasından çıkarısak mı, bilgisayarı biraz uzaklaştırıp aile faaliyetlerine katılmasını sağlasak mı diye sorduk ama o da henüz bunlar için çok erken olduğunu söyledi. Ya da belki de Teddy son ailesinin başına gelenlerden sonra bizimle de bir bağ kurmaya korkuyor. . " Nancy duraksadı. "Her neyse, Patrick ve ben bu konuda çok aceleci davranmamaya karar verdik.'

"Patrick burada mı?"

"Hayır, Trevor'un futbol antrenmanına gitti. Evde dört Çocuk olunca hiçbir şey yapmadan oturmak mümkün olmuyor."

"Siz ikinizin hakkı gerçekten ödenmez, biliyorsunuz değil mi?" ... , Nancy, "Biz sadece çocuk yetiştiriyoruz, hepsi bu," diyerek güldü. Birlikte mutfağa girdiklerinde, yaklaşık sekiz yaşlarında eli yüzü un içinde iki kız, ellerindeki kurabiye kalıplarını önlerindeki açılmış hamura bastırıyorlardı. "Bu işe başladığımızdan beri, kendimizi bir türlü alıkoyamıyoruz. Yakında dördüncü düğünümüzü yapacağımızı biliyor musunuz? Patrick bir ay sonra koruyucu ailelik yaptığımız başka bir kızı daha kilise koridorunda yürütecek."

"Desenize bir sürü torununuz olacak."

Nancy sırıttı. "Tek amacımız bu zaten."

Jane mutfakta etrafına bakındığında tezgâhın üzerine saçılmış ödevler, kitaplar ve mektuplar gördü. Faal bir ailenin mutlu düzensizliğiydi bu. Ama Jane daha önceden normal gidişatın nasıl bir anda yok olabildiğini görmüştü. Kan sıçramış mutfaklarda gezinmişti. Bir an, bu mutfak dolaplarında da kan olduğunu hayal etti. Gözlerini kırpıştırdığında kan izleri birden yok oldu ve yapış yapış elleriyle yıldız şekilli kurabiyeler yapan iki kız belirdi.

Yukarıya, Teddy'yi görmeye çıkıyorum," dedi Jane.

Üst katta, sağ taraftan ikinci oda. Kapısı kapalı olan." Nancy bir tepsi kurabiyeyi daha fırına sürdü ve dönüp Jane'e baktı. Önce kapıyı çal. Bu konuda çok hassas. Ve eğer konuşmak istemezse şaşırma. Ona biraz zaman ver, Dedektif." Jane ikinci kata çıkan merdivenleri tırmanırken, o kadar zamanımız olmayabilir, diye düşündü. Eğer başka koruyucu aileler de katlediliyorsa kesinlikte çok zamanları yoktu. Jane delikanlının kapısının önünde durup bir an

içeriden gelecek bir radyo ya da televizyon sesi duymaya çalıştı ama kapalı kapının ardında duyduğu tek şey sessizlikti.

Kapıya vurdu. "Teddy? Benim, Dedektif Rizzoli. İçeri gelebilir miyim?"

Bir dakika sonra, önce kapının kilidi ardından da kendisi açıldı. Teddy'nin ciddi beyaz suratı açılan aralıktan gözlerini hızla kırpıştırarak ona baktı. Gözlükleri sanki yeni uyanmış gibi çarpık duruyordu.

Jane odaya girerken Teddy üzerindeki geniş tişörtü ve pantolonuyla tıpkı bir bostan korkuluğu gibi sessizce durdu. Oda limon sarısı duvarları ve Afrika savanları desenli perdeleriyle oldukça ferahtı. Kitaplık pek çok yaşa hitap eden kitaplarla doluydu ve duvarlara Teddy gibi on dört yaşında bir dâhi için fazlaca çocukça kaçan Susam Sokağı karakterlerinin resimleri asılmıştı. Jane bu odanın daha önce kaç kimsesiz çocuğa sığınak olduğunu, Inigoların yarattığı bu güvenlikli dünyada kaç çocuğun huzur bulduğunu merak etti.

Delikanlının ağzını hâlâ bıçak açmıyordu.

Jane, Teddy'nin ekranını boydan boya geometrik şekillerin kapladığı bilgisayarının yanındaki sandalyeye oturarak.

Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Teddy omuzlarını silkti.

"Neden oturmuyorsun; böylece biraz konuşabiliriz.

Teddy söz dinleyerek yatağa oturdu ve omuzlarını sanki iyice küçülüp yok olmak istiyormuşçasına öne düşürdü.

"Nancy ve Patrick'le kalmaktan memnun musun?" Teddy başını evet anlamında salladı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? İstediğin herhangi bir şey?" Teddy başını iki yana sallayarak yanıtladı.

"Teddy, bana söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?"

"Hayır."

"Pekâlâ." Jane iç geçirdi. "Belki de doğrudan konuya girmem en iyisi olacak. Sana bir şey sormam gerek."

"Başka bir şey bilmiyorum." Teddy içine biraz daha gömülmüştü; öyle ki sanki kafası göğsüne değecekti "Hatırladığım her şeyi anlattım zaten."

"Ve bize çok yardımcı oldun, Teddy. Gerçekten öyle." "Ama henüz onu yakalayamadınız, değil mi? O yüzden daha çok şey anlatmamı istiyorsunuz."

"Soracağım şey o geceyle ilgili değil. Seninle bile ilgili değil aslında. Diğer iki çocukla ilgili."

Teddy usulca başını yukarı kaldırıp gözlerini Jane'e dikti. "Tek sağ kalan ben değil miyim?"

Jane, Teddy nin renksiz gözlerine baktı. Onun içini görebiliyor gibiydi. "Sence senin gibi başka çocuklar da var mıdır?"

Bilmiyorum. Ama az önce iki çocuk olduğunu söyledin. Onların benimle ne ilgisi var?"

Çocuk belki çok fazla şey söylemiyordu ama Jane fark etti ki, çok iyi dinleyip göründüğünden çok daha fazlasını anlıyordu. "Bilemiyorum,

Teddy. Belki de bu soruyu cevaplamama sen yardım edersin."

"Kim onlar? Diğer çocuklar?"

"Kızın adı Claire Ward. Bu ismi daha önce hiç duydun mu? Teddy ismi bir anlığına düşündü. Bu sırada mutfaktan açılan bir fırın kapağının sesi ve mutlu bir ailenin göstergesi kızların bağrışmaları geliyordu. Ne var ki Teddy'nin odasında hâkim olan tek ses o, bu ismi düşünürken etrafı saran sessizlikti. Teddy en sonunda başını hafifçe hayır anlamında salladı. "Bildiğimi sanmıyorum."

"Ama emin değilsin, öyle mi?"

"Bir de Will Yablonski adında bir çocuk var. Bu isim sana bir çağrışım yapıyor mu?"

"Onun da mı ailesi ölmüş?"

Böylesine sessizce soruları bu soru Jane'in Teddy için içinin burkulmasına sebep olmuştu. İçindeki annelik içgüdüsüyle onun yanına gidip teselli etmek istercesine kolunu onun o zayıf omuzlarına doladı. Teddy sanki Jane'in kolu kaldırılması zor bir yükmüş gibi sessizce oturdu. Ama Jane yan yana otururlarken yine de kolunu çekmedi ve bir trajedinin bir araya getirdiği iki sessiz arkadaş gibi öylece oturdular.

Teddy en sonunda yavaşça, "Çocuk hayatta mı? diye sordu.

"Evet, hayatta."

"Peki ya kız?"

"İkisi de güvende. Sana söz veriyorum, sen de öylesin.

-Hayır değilim." Teddy cam gibi ve durgun gözleriyle jane'e bakıp gerçekçi bir ses tonuyla, "Ben öleceğim," dedi.

"Böyle söyleme, Teddy. Bunun doğru olmadığını biliyorsun ve..."

Işıkların aniden sönmesiyle Jane'in sözleri yarıda kalmıştı. Karanlıkta Teddy'nin acele ve yüksek sesli nefes alıp verişleri duyuluyordu. Jane kendi kalbinin de hızla attığını hissetti.

O sırada Nancy İnigo mutfaktan seslendi: "Dedektif Rizzoli?.Sanırım sigortayı attırdık!"

Tabii ya öyle olmuş olmalı, diye düşündü Jane. Sigorta atmıştır. Böyle şeyler her zaman olabilir.

Ne varki o esnada kırılan bir cam sesi Jane'in ayağa fırlamasına sebep oldu. Bir saniye sonra Jane elini tabanca kılıfına atıp silahını eline almıştı.

Merdivenlerden telaşla çıkan ayak sesleri duyuldu. İki kız carı havliyle kendilerini odanın içene attılar, peşlerinde de Nancy İnigo vardı.

Nancy, "Ön bahçeden geldi!" dedi. Sesi kızların çığlıkları arasında güçlükle duyuluyordu. "Birileri içeri girmeye çalışıyor!"

Hepsi üst katta hapis kalmışlardı. Tek kaçış yolu Teddy' nın odasının penceresiydi ki bu da ikine, kattan aşağı düşmek demekti.

Jane, "En yakın telefon nerede?" diye fısıldadı "Aşağı katta. Odamda "

Jane'in telefonu da mutfakta bıraktığı çantasındaydı.

"Burada kalın. Kapıyı kilitleyin, diyerek yapmaları gerekeni söyledi Jane.

"Ne yapıyorsun? Dedektif, bizi bırakma!"

Ama Jane çoktan odadan çıkmıştı bile. Kapının arkasından yavaşça kapandığını ve Nancy'nin hemen kilitlediğini duydu. Gerçi bu kilit neredeyse faydasız sayılırdı, çünkü bu tepki gerçekten içeri girmek isteyen birini kapıyı kırmadan önce sadece birkaç saniyeliğine oyalardı, o kadar.

İlk olarak beni geçmeli.

Jane silahını iki eliyle kavrayarak karanlık koridorda usulca ilerlemeye

başladı. Pencereyi kıran her kimse hâlâ sesi çıkmıyordu. Jane'in tek duyduğu kendi kalbinin sesi ve kulaklarına pompalanan kan akışıydı. Merdivenlerin başında durup çömeldi. Yapabileceğinin en iyisi buydu. Belki ancak bir aptal, karanlıkta bir katilin sinsice peşine düşerdi ama Jane'in öncelikli amacı Nancy'yi ve çocukları korumaktı. Hayır, Jane burada merdivenlerin başında kalıp saldırganın yukarıya çıkmasını bekleyecekti. Hadi seni pislik, gel bakalım annenin şefkatli kollarına.

Jane'in gözleri nihayet karanlığa alışmış ve ucu aşağıdaki karanlıkta kaybolan merdiven korkuluklarını seçebilir olmuştu. Ortamdaki tek ışık aşağı kattaki pencerelerin birinden 'Çeri sızan ışıktı. Neredeydi bu adam, neredeydi? Jane ne bir ses duyabiliyor ne de bir hareket görebiliyordu.

Belki de artık aşağı katta değildir. Belki de çoktan ikinci kata çıkmıştır ve tam arkamdadır.

Panikle arkasına döndüyse de arkasında üzerine atlamaya yakın bir canavar falan göremedi.

Pencerelerin birinden yaklaşan bir arabanın ışıkları yansıdığında Jane bakışlarını yeniden merdivenlere çevirdi. Arabanın kapıları hızla kapandı ve Jane çığlıklar eşliğinde dış merdivenleri tırmanan çocuk sesleri duydu. Ön kapı açıldı ve kapı aralığında bir erkeğin gölgesi göründü.

"Hey, Nancy? Işıklara ne oldu?" diye bağırdı adam. "Futbol takımının yarısını eve getirdim, kurabiyeleri bekliyorlar!"

Çocuklar karanlıkta gülüp bağrışarak içeri doluşurken, kulağa tıpkı başıbozuk bir sürü gibi geliyorlardı. Jane hâlâ çömelmiş vaziyette durduğu merdivenin başında silahını yere doğru indirdi.

"Bay inigo, siz misiniz"" diye seslendi.

"Merhaba? Kim var orada?"

Dedektif Rizzoli. Ceptelefonunuz yanınızda mı?"

"Evet. Nancy nerede?"

Hemen dokuz yüz on biri arayın ve çocukları evden çıkarın."

On Birinci Bölüm

Aşağı kattaki pencerelerden biri kırılmış, kırılan cam parçaları etrafa tıpkı elmas parçaları gibi dağılmıştı.

Frost, "Saldırgan içeri bu noktadan girmiş olmalı," dedi. "Arka kapının aralık olduğunu gördük, oradan da çıkmış olmalı. Bay Inigo'nun ve tüm o gürültücü çocukların gelişi onu korkutup kaçırmış olmalı. Işıkların kesilmesine gelince, bunun için tek yapması gereken garaja girip sigorta kutusunu açmak ve ana şalteri indirmek."

Jane çömelip meşe kaplama yer döşemesinde saldırganın bıraktığı tozlu hafif ayak izine baktı. Kırılan pencereden olay yen inceleme ekibinin ayak izine dair başka deliller bulabilmeleri için toprağı incelediklerini duyabiliyordu Bu sırada araba yolundaki devriye araçlarından birinin telsizi cızırdayarak harekete geçiyordu. Bunlar insanın içini rahatlatan seslerdi.

Ne var ki Jane yerdeki ayak izine bakarken kalbinin yeniden delicine çarptığını hissetmeye başladı ve karanlığın içinde kendi korkusunun kokusunu bir kez daha aldı. Keşke onu alı etmenin bir yolunu bulabilseydi"- Çocuğu nereden bulmuş peki?" diye sordu. Teddy'nın burada olduğunu hangi cehennemden öğrenmiş "Hedefinin Teddy olduğundan emin değiliz. Burayı rastgele de seçmiş olabilir."

"Hadi ama Frost." Jane ortağına baktı. Buna kendin de inanmıyorsun, öyle değil mı?"

Bir anlık bir sessizlik oldu. Frost, "Hayır," diyerek itiraf etti.

'Bir şekilde çocuğun burada olduğunu biliyordu.'

"Bu bilgi Sosyal Hizmetler'den ya da Boston Polis Merkezi'nden sızmış olabilir. Pek çok kaynak bu bilgiyi kazara yaymış ya da saldırgan bu gece seni takıp etmiş olabilir. Seni olay yerinde gören birileri pekâlâ bu dosya üzerinde çalıştığını bilebilir."

Jane, Inigoların evine gelişini düşündü. Dikkatini çeken bir şey ya da dikiz aynasına yansıyan bir çift far olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Ama farlar

meçhul, trafik de her zamanki gibiydi. Eğer bir katil beni takip etliyse, diye düşündü, arabamı tanıyor olmalı. Nerede yaşadığımı da biliyordur.

O sırada Jane in telefonu çaldı. Telefonu çantasından çıkardığında Maıne kodunu görmesiyle arayanın kim olduğunu anlamıştı.

"Doktor Welliver bana mesajımı aldığını söyledi. Ne büyük bir tesadüf, değil mi? Teddy Clock gibi iki çocuk daha var. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Sanırım burada bir olayımız var. Birileri Teddy'nin peşinde." yine mi?"

"Saldırgan eve girdi. Neyse ki ben de buradaydım."

"Sen iyi misin? Peki ya çocuk?"

"Herkes iyi ama saldırgan kaçtı. Şimdi artık çocuğu saklamak için daha güvenli bir yer bulmalıyız."

"Ben güvenli bir yer biliyorum. Buraya getir."

Jane, erkek bir olay yeri ekibi çalışanının gelip Frost'la arka kapıdaki ve pencere pervazındaki parmak izlerine dair konuşmalarıyla sustu. Bu saldırı Jane'i öylesine sarsmıştı ki, birlikte çalıştığı profesyonellerden bile şüphelenir olmuştu Beni buralara kadar takip etmediyse o halde Teddy 'nin kaldığı yerin bilgisi bir şekilde sızdırılmış olmalı, diye düşündü. Bu pekâlâ şu anda olay yerinde çalışanlardan biri olabilirdi.

Jane konuşmasını tamamlamak üzere bir banyoya girip kapıyı kapattı. "Bana oranın durumunu söyle," dedi. "Güvenli mi?"

"Issız. Okula gelen tek bir yol, ucunda da büyük bir kapı var. Yol boyunca hareket algılayıcılar var."

"Peki ya etrafta neler var?"

"Yüz yirmi kilometrekarelik bir şahsi alan. Teorik olarak insana her an birileri içeri sızabilirmiş gibi geliyor ama binaya girmek oldukça zor. Kapı ahşap ve bir güvenlik şifresi var Tüm pencereler yer seviyesinin üzerinde. Ayrıca bir de çalışan personel var."

"Bir öğretmen takımı, ha? İşte bu, insanı ikna etmeye yeter

Birde mülkü koruyan bir orman korucusu var ve adam silahlı. Okul kendine has tarlası ve jeneratörüyle de kendi kendine yeten bir yer.'

"Ama hâlâ öğretmenlerden bahsediyoruz. Korumalar değil."

"Jane, hepsi de Mefisto Kulübü'nün birer üyesi."

Bu, Jane'in bir an duraksamasına sebep oldu. Anthony Sansone'un tuhaf küçük grubu tüm dünyada şiddet içerikli suçların izini süren, örnekleri için bilgi ve kötülüğün gerçek olduğunu ispatlamak için delil toplayan bir gruptu. Tüm insanlığın tehdit altında olduğuna inanıyorlardı. "Okulu onların yönettiğini bana daha önce söylememiştin."

"Buraya gelene kadar ben de bilmiyordum."

"Onlar komplo teoristleri. Her taşın altından bir cani çıktığına inanıyorlar." "Belki bu kez haklıdırlar."

"Lütfen, benimle İncil diliyle konuşma. Bari sen yapma." Ben şeytanlardan bahsetmiyorum. Burada açıklayamadığımız bir şeyler oluyor ve bu şey her neyse çocukları ortak bir noktada buluşturuyor. Okul psikologa hasta mahremiyeti nedeniyle bu işin detaylarını benimle paylaşmayı reddediyor. Ama Lily Saul bana Will ve Claire hakkında endişelenmemi gerektirecek bir durum olduğunu belli edecek kadar bilgi verdi. Ve bu nedenle Evensong bu üç çocuğun güvende olması için tek yer olabilir."

Paranoyak bir oluşum olan bir okul mu?"

Bu yüzden mükemmel birer koruyucular. Savunabileceklerine inandıkları için böylesi uzak bir nokta seçmişler kendilerine."

O sırada birisi banyonun kapısını tıklattı. "Rizzoli?" diye seslendi Frost. "Sosyal Hizmetler'den çocuğu almaya geldiler."

"Onu sakın kimseye verme!"

"Ne söyleyeyim ona?"

"Bekle, bir dakikaya çıkıyorum." Jane dikkatini bir kez daha telefona verdi. "Maura, Sansone ve ekibine güvenebilir miyim bilmiyorum."

"Şimdiye kadar bizi hiç hayal kırıklığına uğratmadı, biliyorsun. Kaldı ki bu insanlar bize Boston Polis Merkezi'nin güçbela bir araya getireceği şartlardan çok daha iyisini sunabilirler."

Jane, bilgi sızıntısı da olmaz, diye düşündü Genç bir çocuğu tüm dünyadan korumak için daha iyi bir yer olamazdı.

"Oraya nasıl gelebilirim?" diye sordu.

"Bulması pek kolay değil. Elektronik postayla sana tarifi göndermem gerekir."

"Yap öyleyse. Sonra konuşuruz." Jane telefonu kapatıp banyodan çıktı.

Oturma odasında sosyal hizmet görevlisi Frost la birlikte onu bekliyordu Onu görür görmez, "Dedektif Rizzoli, diyerek lafa girdi. "Çocuk için kalınacak yeni bir yer...

Jane, "Teddy için alternatif bir yer çoktan bulundu,"dedi.

Sosyal hizmet görevlisi bir an kaşlarını çattı. ' Ama ona kalınacak yeri bizim bulacağımızı sanıyordum.

'Teddy bu gece bir hedef olabilirdi. Bu da bu gece daha fazlasının olmayacağı anlamına gelmiyor. Başka bir koruyucu ailenin daha katledilmesini istemezsiniz, değil mi?"

Kadın elini şaşkınlıkla ağzına götürdü. "Ah, Tanrım. Sizce gerçekten de..

"Kesinlikle." Jane, Frost'a baktı, "inigo ailesini bu gece kalabilecekleri güvenli bir yere sevk edebilir misin? Ben Teddy'yi alacağım."

"Nereye?"

"Seni daha sonra ararım. Yukarı çıkıp ona bir valiz hazırlayacağım. Sonra da birlikte Dodge'dan ayrılacağız." "Ama en azından bana bir ipucu vermelisiniz."

Jane gözlerini ağzını şaşkınlıkla açıp onları izleyen sosyal hizmet uzmanına dikti. "Ne kadar az insan bilirse bu gerçeği, o kadar güvenli olur," dedi. Her ikimiz için de Jane arabasıyla gözü sürekli dikiz aynasında kuzeye doğru yola çıktı. Arka koltuktaki Teddy yol boyunca uyumuştu. Jane yolda kendi evine uğrayıp bir gece için çantasına birkaç kıyafet ve kişisel bakım malzemesi attı. Sonrasında yeniden yoldalardı. Her ne kadar Gabriel, Jane'e önce güzel bir uykuyla dinlenip sabah yola çıkmalarını söylediyse de Jane, Teddy yi Boston'dan bir an önce kaçırmaya kararlıydı.

Tabii bir de Teddy nin ne kendi ne de başka bir ailenin yanında kalmasına izin verebileceği gerçeği vardı. Teddy'ye kucak açan ailelerin başına neler geldiğini görmüştü. Azrail sanki bu çocuğun ayaklarıyla beraber geliyor, elindeki tırpanı sallayıp en yakınında kim varsa canını alıyordu. Jane bu kanlı tırpanın hayatında en çok sevdiği iki insanı ondan almasına izin veremezdi.

Bu yüzden çocuğu yeniden arabanın arka koltuğuna yatırıp, çantasını bagaja attı ve sabah saat bir buçukta ailesinden uzaklaşıp, Boston'dan kuzeye doğru yola

çıktı.

Sabahın bu erken saatinde trafik çok tenhaydı ve Jane peşinde sadece birkaç aracın farı olduğunu gördü. Aynadan sürekli bu arabaların hareketlerini izledi. Saugus kasabasının hemen sonrasında arkadaki mavi halojenli ışık kaybolmuştu. Kırk kilometre sonra başka bir aracın ışıkları daha görünmez oldu. Kittery Köprüsü'nden Maine'e geçtiğinde saat sabahın üçüydü ve arkasında tek bir ışık bile kalmamıştı. Ama Jane yine de tedbiri elden bırakmayıp sık sık arkasını kontrol ediyor, peşinde biri olup olmadığına bakıyordu.

Katil oradaydı, tam da evin içinde. Jane onun ayak izlerini alt katta görmüştü. Adamın ön kapıdan içeri girdiğini biliyordu ama yine de merdivenlerin tepesinden dikkat kesilerek baksa da bir kez olsun onu görememişti. Merdivenin başına çömelerek adamın merdivenlere yönelmesini ne kadar süre beklemişti? Adrenalin damarlarında kol gezip, kendi ölümünü karşılamak üzereyken altmış saniye insana bir ömür gibi gelebiliyor. Jane'e göre bu süre beş dakikaydı ya da belki de daha uzun. Bu süre saldırganın ilk katı kolaçan edip ikinci kata yönelmesi için kesinlikle yeterli bir süreydi. Ama yapmamıştı. Ne olmuştu da durmuştu? Merdivenlerin tepesinde bir polisin onu beklediğini mi anlamıştı? Şartların değişip çabucak halledebileceği basit bir ışın bir anda aynı güçteki ölümcül bir rakiple savaşmasını gerektireceğini mi fark etmişti?

Jane omzunun üzerinden arkada yatan çocuğa baktı Teddy tıpkı bir cenin gibi cılız kol ve bacaklarını tortop yapıp kıvrılmıştı. Çoğu çocuk gibi uykusu derindi. Bu gece yaşadığı korkunun rüyalarını da işgal ettiğine dair bir izlenim yoktu.

Güneş bir sıra bulutun ardından yüzünü gösterdiğinde Jane hâlâ direksiyonun başındaydı. Pencereyi açıp dışarıdaki nemli toprağın kokusunu içine çekti ve yol kenarında güneşle ısınan havanın buharlaştığını gördü. Yolda sadece bir kez benzin ve kahve alıp tuvalete girmek için durmuştu. Teddy bu esnada uyumaya devam ediyordu.

Kafein almasına rağmen Jane kendim uyanık kalmaya hayli zorlamış, yolun kalan bu son kısmında dikkatini toparlamak için oldukça uğraşmıştı. Öylesine yorulmuştu ki, Maura nın yaklaştığında haber vermesini söylediğini bile unutmuştu. En nihayetinde hatırlayıp da telefonuna uzandığında ise şebeke artık çekmiyordu. Artık geldiğini okula haber veremeyecekti.

Gerçi bu çok önemli değildi çünkü okulun kapısında bin onu bekliyor olacaktı zaten. Ayı gibi iriyarı bir adam girişin tam önünde durarak solmuş kot pantolonu ve yürüyüş ayakkabıları içinde tam da içeri girişi yasaklamaya yakışan bir tavır

sergiliyordu. Deri kemerinden aşağı devasa büyüklükte ve testere dişlerinden güneş ışığı yansıyan bir av bıçağı sarkıyordu. Jane arabayı adamın tam önünde durdurdu Adam kılını bile kıpırdatmamış, göğsünde kavuşturduğu kollarını bile çözmeden tıpkı bir dağ gibi bir adım geriye bile kaçmamıştı"

Kendinizi tanıtın, Bayan," dedi.

Jane karşısındaki adamın sert selamlaması ve omzunun arkasında görünen bir dizi okun görüntüsüyle bir an yanlış bir yere gelmiş olabileceğini düşünerek kaşlarını çattı. Acaba farkında olmadan düet yapan cümbüşçülerin arasına mı düşmüştü? Neyse ki başını kaldırdığında paslanmış demirden kapı üstü tabelasında F.VENSONG yazdığını gördü.

"Ben Dedektif Jane Rizzoli. Okul, gelmemi bekliyordu."

Adam arabanın yolcu koltuğundan içeri bir göz attı. "Bu da genç Bay Clock mu?"

"Evet. Onu okula getiriyorum."

O sırada arka koltukta uyuyan Teddy aniden uyanıp vahşi görünüşlü bir adamın kendisine baktığını gördüğünde panik içinde çığlığı bastı.

"Korkma, evlat." Adamın sesi şaşılacak ve böylesi cüsseden beklenmeyecek biçimde nazikti. "Benim adım Roman. Okulun orman korucusuyum. Bu ormanı ve sizleri koruyorum."

"Siz Bay Roman mısınız?" diye sordu Jane.

Adam, "Sadece Roman demeniz yeterli,' diye homurdanarak kapıyı açtı. "İçende dört kilometre gittiğinizde karşınıza bir göl çıkacak. Şato onun tam arkasında. Sizi bekliyor olacaklar." Eliyle Jane'e içeri girmesini işaret etti. "Yavaş gidin. Ayıya çarpmayın."

Jane, Roman'ın Ayı diyerek Julian Perkins'in köpeğini kastettiğini anlamıştı. Ne var ki daha yüz metre yol almıştı ki bir virajı döndüğünde aniden frene basmak zorunda kaldı. Çünkü bir ayı -bu defaki gerçek bir ayıydı yolun karşı tarafında kürkleri gün ışığında ışıl ışıl parlayarak peşindeki iki yavrusuyla beraber geziniyordu.

Teddy şaşkınlık içinde, "Nasıl bir yer burası?" diye mırıldandı.

"Büyük şehir olmadığı kesin." Jane üç ayının ormanın içinde kayboluşunu izledi. "Gazetelerdeki başlığı görür gibiyim," diye söylendi. "BOSTON

POLİSİNİ AYILAR YEDİ." "Onlar insan yemez."

"Bundan emin misin?"

"Siyah ayılar genellikle vejetaryendir."

"Genellikle derken?"

"Genellikle."

Bu hiç de ikna edici değil." Jane ormanın içinde karşılarına başka hangi sürprizler çıkacağını merak ederek ilerledi. Kurtlar, panterler, tek boynuzlu atlar da var mıydı acaba? Balta girmemiş gibi duran bu vahşi ormanda karşılarına her an her şey çıkabilecek gibiydi.

Arka koltukta oturan Teddy şimdi artık dikkat kesilmiş bir halde pencereden bakıyordu; sanki dışarıda gördükleri onu büyülemiş gibiydi. Belki de bu genç çocuğun olması gereken yer tam da burası, bu kocaman ormandı. Jane onun ilk kez iki cümleden fazlasını bir araya getirdiğini duyuyordu. "Burada başka çocuklar da var mı?" diye sordu. "Elbette. Burası bir okul."

"Ama yaz tatilindeyiz. Hepsi de tatilde değiller mi?" "Burası yatılı bir okul. Bazı çocuklar tüm sene boyunca kalır-"

"Gidecek aileleri yok mu?"

Jane bir an tereddüt etti. "Hepsinin yok."

"Yani hep burada mı yaşıyorlar?"

Jane omzunun üzerinden arkaya baktıysa da Teddy ona değil, dışarıdaki yeşil kaplı manzaraya bakıyordu. "Burası çok güzel bir yere benziyor," dedi Jane. "Sen ne düşünüyorsun?"

Teddy "Evet," dedi ve usulca ekledi: "Beni burada bulabileceğini sanmıyorum."

On İkinci Bölüm

Yeni çocuğun gelişini ilk fark eden Claire oldu. Merdiven boşluğundaki pencereden arabanın taş kemerin altından geçip bahçeye girişini izledi. Dağınık siyah saçlı üzerinde mavi hır kol pantolon ve rüzgârlığı olan bir kadın, şoför koltuğundan inip gerindi. Belli ki uzun süredir araba kullanıyordu. Sonra arabanın arka tarafına geçip bagajdan iki küçük valiz çıkardı.

Arkadaki yolcu kapısının açılmasıyla birisi daha arabadan indi Bu bir erkek çocuğuydu.

Claire iki elini cama yaslayıp çocuğa daha dikkatli baktığında üzerindeki kahverengi saçlarının bir kısmı inatla diğer tarafa yatmış yumurta şeklinde bir kafa gördü. Mekanik hareketlerle ilerleyip duruşu, çırpı gibi kolları ve bacaklarıyla tıpkı Pinokyo'ya benziyordu. Çocuk bakışlarını binaya çevirdi. Yüzü öyle beyazdı ki, Claire, ancak bir vampir böyle görünebilir, diye düşündü. Ya da uzun süre hücreye kapatılmış biri.

Hey, bakın burada kim varmış. Gece Böceği.

Claire sık sık duyduğu bu aşağılayıcı hakaretle sırtını dikleştirdi Arkasını döndüğünde Briana ve onun burnu havalarda iki kız arkadaşıyla karşı karşıya geldi. Merdivenlerden inip kahvaltıya gidiyorlardı. Bu üç kız Altın Kızlar gibiydi; her daim parlak saçları ve mükemmel dişleriyle ortalarda birer prenses edasıyla dolanıyorlardı.

Prenseslerden bin, "Pencereye bu kadar yapışmana sebep olacak ne var orada?" diye sordu.

"Belki de bu geceki solucanları nereden çıkaracağına bakıyordur"

"Hey, Briana, şuna bak," dedi prenseslerden biri. "Duyduğumuz yeni çocuk gelmiş."

Kızlar, Claire'i bir kenara itip pencerenin önüne üşüştüler.

"Bu çocuk on dört yaşında mı?" diye sordu Briana. "Geleceğini duymuş muydunuz?" diye sordu Claire. Briana onu duymazdan geldi. "Ne cılız çocuk bu

böyle. Sanki on yaşında gibi duruyor "

Bu sırada aşağıdaki bahçede Müdür Baum ve Doktor fsles misafirleri karşılamak üzere binadan çıkıyorlardı. İki kadının selamlaşmasına bakılırsa, daha önceden tanışıyorlardı.

Prenseslerden biri, "Tıpkı böceğe benziyor," dedi. "Ürkünç bir peygamber devesıne,"

Briana bir kahkaha atıp Claire'e baktı. "Hey, Gece Böceği. Sanırım yeni erkek arkadaşını buldun."

Yarım saat sonra kahvaltıda Claire onu bir kez daha inceleme fırsatı buldu. Çocuk, Julıan'ın da aralarında bulunduğu büyük çocuklar masasında oturuyordu. Onu da muhtemelen bu sebeple buraya oturtmuşlardı. Büyük çocuklar ilk günden ona göz kulak olsun istiyorlardı. Çocuk sanki az önce yabancı bir gezegene adım atmış gibi biraz şaşkın, biraz da korkmuş görünüyordu. Nasıl olduysa Claire'in ona baktığını fark edip, 0da Claire'e doğru baktı. Sonrasında da sanki tek ilginç bulduğu kişi oymuş gibi gözlerini Claıre'den almadı Sanki o da bu kalabalıkta en az onun kadar tuhaf birini bulmuş gibi bakıyordu.

Bu sırada öğretmen masasından bir ses yükseldi; bir kaşığın bardağa ısrarlı vuruşuyla tüm bakışlar o tarafa yöneldi. Müdür Baum sandalyesini gürültüyle geriye doğru iterek ayağa kalktı.

"Günaydın, çocuklar," dedi. "Sizin de fark ettiğiniz üzere, bugün aramıza yeni bir öğrenci daha katıldı. Yarından itibaren o da derslerinize katılacak." Eliyle tüm dikkatin kendisine verilmesiyle kıpkırmızı kesilen Pinokyo çocuğu işaret etti. "Umarım onu iyi karşılarsınız. Bunu yaparken buraya geldiğiniz ilk günü hatırlamanızı ve Teddy için bu durumu kolaylaştırmanızı umuyorum "

Teddy, soyadı yoktu. Claire, Müdür Baum'un neden bu önemli detayı vermediğini içten içe merak etti. Claire çocuğu biraz daha incelediğince, onun da aynı şekilde kendisini inceleyip dudaklarının bir tebessüm şeklini aldığını gördü. Ama hu tebessüm öyle belli belirsizdi ki, Claire var olup olmadığından bile emin olamadı. Claire bu kadar kızın içinden Teddy'nin neden ona baktığına bir anlam verememişti. Mesela prenses ondan çok daha güzellerdi ve Teddy ye daha yakın oturuyorlardı. Bense sadece sınıfın hep yanlış cevaplar veren tuhaf tipiyim, diye düşündü. Kafasında delik olan bir kızım.

Ne diye bana bakıyor ki?

Bu, Claire'i hem huzursuz etmiş hem de biraz korkutmuştu.

"Ah, bakın; ona bakıyor " Briana, Claire'in masasına doğru yaklaşıp kulağına eğildi. "Sanırım Bay Cılız Böcek ile Bayan Gece Böceği arasında bir şeyler oluyor."

"Beni rahat bırak."

"Belki de ikinizin şöyle küçük, tatlı böcek bebekleri olur." Claire tek kelime etmeden elindeki portakal suyu bardağını Briana'nın üstüne serpti. Meyve suyu rakibinin pırıl pırıl kotundan ve gıcır gıcır babetlerinden süzülmeye başlamıştı.

"Bunu gördünüz mü?" diye bağırdı Briana. "Bana ne yaptığını gördünüz mü?"

Claire ayağa kalkıp şaşkınlık içindeki bağrışmaları arkasında bırakarak çıkışa yöneldi. Çıkarken gözüne Will Yablonskı takılmıştı. Will sırıtarak başparmağını kaldırıp ona destek oluyordu. Al işte, ortamda onun gibi tuhaf bir tip daha vardı. Belki de bu yüzden Will ona karşı hep çok nazikti. Belki de avaz avaz bağırsan bile kimsenin duymayacağı bu yerde tuhaf tiplerin birbirine tutunması gerekliydi.

Yeni gelen çocuk da hâlâ Claire'e bakıyordu. Teddy soyısımsız. Claire onun, her adımını takip ettiğini hissedebiliyordu.

Claire'in yeni çocukla konuşması ancak ertesi gün öğleden sonra olabildi. Claire her perşembe ahır işleri yapıyordu ve bugün de Evensong'un atlarından biri olan Erik Delisi'ni kaşağılamakla görevlendirilmişti. Öğrencilere verilen görevler arasında, işin ucunda gübre temizlemek ya da odun yongası balyaları taşımak olsa da en az bu işi yapmaktan yüksünüyordu. Atlar şikâyet nedir bilmiyor, soru sormuyorlardı. Tek yaptıkları sadece sakin kahverengi gözleriyle onu izleyip, incitmeyeceğine dair ona güvenmekti. Her ne kadar Erik Delisi yaklaşık dört yüz kiloluk bir kas ve keskin toynak kütlesi olsa da Claire de ona, onu incitmeyeceğine dair güveniyordu. Oysaki bu cüsseyle Erik Delisi'nin tek yapması gereken yana yatıp Claire'i ahırın içinde altına almaktı Hemen yakınlarda tavuklar kanatlanıp uçuşuyor, horoz Herman insanın sinirini bozan bir sesle öterek ortalarda geziyordu. Tüm bu kargaşa içinde Erik Delisi sakince durup Claire'in kaşağısını yan taraflarında ve arkasında gezdirişini hoşnutlukla karşılıyordu. Bu plastik dişler, üzerinde hipnoz edici bir etki bırakıyor olmalıydı. Claire yaptığı işe o kadar odaklanmıştı ki, ilk etapta arkasında birisinin durduğunu fark etmedi bile. Ancak doğrulduğunda ahırın kapısından solgun bir suratın onu izlediğini görebildi. Öylesine şaşırmıştı ki, neredeyse elindeki

kaşağıyı düşürüyordu.

Ne yapıyorsun burada?" diye çıkıştı. Bu hiç de hoş bir selamlama sayılmazdı.

'Affedersin! Ben sadece... bana dediler ki...' Teddy sanki birisinin onu kurtarmasını bekliyormuş gibi omzunun üzerinden arkasına baktı. En sonunda "Hayvanları çok severim,' dedi «Doktor Welliver bana burada atların olduğunu söyledi."

-inekler ve kovanlar da var. Bir de şu aptal tavuklar" Ses çok kızgın bir ses gibi çıksa da Claire aslında pek kızgın sayılmazdı. Sadece başkaları tarafından şaşırtılmayı sevmiyordu. Teddy ise çoktan ahırın kapısından uzaklaşmaya başlamıştı bile.

Claire hatasını telafi etmek istercesine. "Hey, onu okşamak ister misin?" diye sordu. "Adı Erik Delisi.

"Isırır mı?"

"Yok, o sadece koca bir bebek." Atın boynuna nazikçe vurdu. "Öyle değil mi. Erik?"

Teddy dikkatle ahırın kapısını açıp içeri girdi. Teddy atı okşarken Claire de az önce yerine bıraktığı kaşağıyı eline alıp atı yeniden kaşağılamaya başladı. Bir süre konuşmadan sadece taze budanmış çam ve atların kokusunu soluyarak aynı ahırda öylece durdular.

"Ben Claire Ward," dedi Claire.

"Ben de Teddy."

Evet. Adım sabah kahvaltıda duymuştum." Teddy atın ağızlığına dokunduğunda Erik Delisi biranda başını hızla geriye çekti. Teddy de irkilip gözlüklerini burnunun kemerinden yukarı itti. Ahırın loş ışığında bile Claire, Teddy nin ne kadar solgun ve zayıf olduğunu, bileklerinin tıpkı birer ince dal gibi durduğunu görebiliyordu. Ama gözleri oldukça dikkat çekici, kocaman ve de uzun kirpikliydi. Her şeyi tek bir seterde görür gibi bir hali vardı.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Claire.

On dört?"

"Sahi ini?"

"Neden şaşırdın?"

-Çünkü ben senden bir yaş küçüğüm ama sen çok daha..." Claire tam küçüksün demek üzereydi ki son anda aklına daha kibar bir kelime geldi. "Utangaçsın." Atın üzerinden gözlerini Teddy'ye dikti. "Pekâlâ, bir soyadın var mı?"

"Dedektif Rizzoli bunu herkese söylememem gerektiğini söyledi."

"Seni buraya getiren kadından mı bahsediyorsun? Dedektif mi o?"

"Evet." Teddy cesaretini toplayıp Erik'in ağızlığına bir kez daha dokundu. At bu kez bu tavrı sakinlikle karşılayıp daha yavaş bir tepki verdi.

Claire atı kaşağılamayı bırakıp tüm dikkatini Teddy'ye verdi. "Senin hikâyen nedir?"

Teddy cevap vermeyip, sadece o şeffaf koca gözlerini ona dikmekle yetindi.

"Olanları burada anlatmanın bir sakıncası yok," dedi Claire. "Herkes anlatıyor. Burası acılarına son vermek isteyen bir okul."

Genelde bunu psikologlar söyler."

Evet, biliyorum. Ben de onunla konuşmak zorundayım."

Neden bir psikologa ihtiyaç duyuyorsun?

Claire elindeki kaşağıyı aşağı indirdi. "Kafamda bir delik var. On bir yaşındayken birisi annemi ve babamı öldürdü ve beni de başımdan vurdu." Dönüp Teddy yle göz göze geldi "İşte bu yüzden bir psikologum var. Çünkü bu travmayı atlatmam gerek. Hiçbir anını hatırlayamasam da."

"Onu yakalayabildiler mi? Yani seni vuran adamı?" "Hayır. Hâlâ dışarılarda. Sanırım beni arıyordur." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü aynı şeyi bir kez daha yaşadım; hem de geçen ay Bana koruyucu ailelik yapan kişiler öldürüldü ve ben de kendimi burada buldum. Çünkü burası güvenli."

Teddy yavaşça, "Beni de bu yüzden buraya getirdiler," dedi.

Claire. Teddy'ye bu kez başka bir gözle baktı ve solgun yanaklarıyla ışıl ışıl gözlerinde trajedinin varlığını gördü. "O halde doğru yerdesin," dedi. "Burası bizim gibi çocuklar için var olan tek yer,"

"Yanı buradaki tüm çocuklar..

' Yakında öğrenirsin," dedi Claire. "Tabii yeteri kadar uzun kalırsan."

Bu sırada bir gölge, ahırın kapısının önündeki ışığı engelledi. Dedektif Rizzoli, "İşte buradasın, Teddy. Ben de her yerde seni arıyordum," dedi. O an Claire'i fark etti. "Yeni arkadaşlar mı ediniyorsun?"

"Evet, Bayan," dedi Teddy.

"Böldüğüm için üzgünüm ama Doktor Wellıver seninle konuşmak istiyor."

Teddy dillendirmediği soruyu anlayıp dudak hareketleriyle cevaplayan Claire'e baktı: psikolog.

"Sadece sana birkaç soru sormak istiyor. Seni daha yakınan tanıyabilmek için." Dedektif Rizzoli ahırın kapısını açtı.

'Hadi gel "

Teddy ahırdan çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Gitmeden arkasını dönerek Claire'e fılsıldadı: "Adım Teddy Clock." Claire giderken Teddy'nin arkasından baktı ve Teddy Clock isminin ona yakıştığını düşündü. Ahırdan çıkıp, bir el arabası dolusu topraklı at talaşını da beraberine aldı. Çiftlik avlusunda insanın sinirini bozan o horoz yine tavuklardan birine rahat vermeyerek sorun çıkarıyordu. Tavuklar bile zalim olabiliyorlardı demek. Onlarda bizim kadar kötü olabiliyorlar, diye düşündü Claire. Birbirlerine saldırıyor, hatta birbirlerini öldürebiliyorlar. Birden Herman'ın tacizleri karşısında korkup sinen tavuğu görmek Claire'in sinirlerini bozdu.

"Onu yalnız bırak!" Claire bir tekme savurduysa da horoz zamanında davranıp, çığlıklar atarak kaçmıştı. "Seni lanet horoz!" diye bağırdı. Arkasını döndüğünde büyükbaş hayvan ağılındaki prenseslerden birinin ona güldüğünü gördü. "Ne var?" diye çıkıştı.

O sadece bir tavuk, gerizekâlı. Senin derdin ne?" Claire, "Sanki kimsenin umurunda," diye söylenerek uzaklaştı.

Aslında kontrolü kaybetmeden evvel, operasyon gayet iyi gidiyordu İnsan başına bir felaket geldiğinde geriye dönüp, işlerin tam olarak nerede sarpa sarmaya başladığını görebilir, hangi talihsiz olayın en sonunda felaketine sebep olduğunu bulabilir. Ne demişler; bir çivi, bir nal kurtarır. Bu kesinlikle doğru bir söyleyiş. Gözden kaçan en ufak bir ayrıntı insana bir atı, bir askeri ya da bir savaşı kaybettirebilir.

Ama biz Roma 'daki o haziran gecesinde hedefimiz gözümüzün önündeyken bu savaşta galibiyetin bizim olacağına o kadar emindik ki.

Ikarus ve ekibi, La Nonna 'nın içinde tatlılarının sonuna gelmişlerdi. Önde korumalar, arkada Ikarus, eşi ve oğulları göründüğünde hepimiz çoktan yerimizi almıştık. Kadehlerce kaliteli şarap eşliğinde yenen mükemmel bir yemek Ikarus u biraz Çakırkeyif yapmıştı. Bu nedenle durup etrafını kolaçan etmeyi hiç akıl etmeden doğruca arabasına yöneldi. Karısı Lucia ve iki oğluna Volvo 'ya binmeleri için yardım etti ve daha sonra direksiyonun başına geçti. Hemen arkasından da korumaları tendi BMW lerine bindiler.

Yola ilk çıkan Ikaruş oldu.

Bu sırada önceden hazırladığıma bir kamyon, harekete geçerek BMW'nin önünü kapatacak biçimde durdu Korumalar arabadan inip kamyon şoförüne ilerlemesi için bağırmaya başladılar ama şoför getirdiği kasa kasa soğanları kaygısızca La Nonna'nın mutfağına taşırken onları duymazdan geldi.

O an korumalar lastiklerinin patladığının ve yolda kaldıklarının farkına vardı. Bu bir kumpastı. Ikarus çok geçmeden olanları anlayıp ondan beklediğimiz üzere harekete geçti.

Gaza basıp uzaklaşmaya çalıştı. Amacı, bir an önce tepedeki güvenli evine ulaşmaktı.

Bizse hemen arkasındaki arabadaydık. Ekibimizden daha çok elemanın içinde bulunduğu başka bir araba da yolun yaklaşık yüz metre ilerisinde bekliyordu. Araba ani bir hareketle Ikarus un önüne çıktığında Ikarus artık iki aracımızın arasında sıkışmıştı Yol tepeyi dolanırken keskin virajlarla birlikte daralıyordu Ucu görünmeyen bir viraja girerken öndeki araba Ikarus un Volvosunu yavaşlatmak için frene bastı. Planımız arabayı durmaya zorlayıp Ikarus u apar topar aracından alıp kendi arabamıza bindirmekti. Ama Ikarus o an bizi şaşırtan bir şey yapıp yavaşlamak yerine gaza biraz daha yüklendi ve kıl payı bir farkla ilk arabanın yanından geçip gitti O ana kadar hiç kimse karşıdan gelen kamyonu fark etmemişti bile.

Ikarus anı bir hareketle direksiyonu sağa kırılıysa da bu sadece Volvo nun bariyerlere doğru hızla savrulmasından başka bir işe yaramamıştı. Araba bariyerlere çarpıp sürüklendi Kamyon da yan tarafından vurup yolcu koltuklarının olduğu kısmı ezdi.

Karısının öldüğünü henüz arabadan çıkmadan bile tahmin edebiliyordum

Ikarus un kapışını ilk açan da, arabanın içindeki korkunç manzarayı ilk gören de bendim. Lucia nın bedeni ezilmiş, on yaşındaki çocuğun yüzü parçalanmıştı. Küçük Carlo nun bilinci hâlâ yerindeydi ama o da ölmek üzereydi. Carlo gözlerimin içine baktığında orada yatan soruyu görebilmiştim: Neden?

Ikarus 'u arabasından sürüyerek çıkardık Ailesinin aksine o hâlâ hayattaydı ve tüm gücüyle bize karşı koymaya çalışıyordu. Saniyeler içinde et ve ayaklarını bağlamayı başardık. Onu arabamın arkasına koyup, üzerine de bir battaniye attık Kazaya karıdan talihsiz kamyon şoförü öylesine şaşkın ve çarpışmanın etkisiyle öylesine sersemdi ki, asıl olan biten hakkında en ufak bir fikri yoktu. Daha sonradan polise merhametli birkaç insanın Volvo 'nun şoförünü araçtan çıkarıp hastaneye götürdüklerini söyleyecekti. Ne var ki bizim istikametimiz hastane değil, içinde hazır bir jetin bizi beklediği yetmiş yedi kilometre uzaklıktaki uçak pistiydi.

Amacımızı gerçekleştirmiştik belki ama işlerin bu noktaya gelmesi planlarımız arasında yoktu. Üç masum insan ölmüştü. Başka her türlü başarının ardından viskilerimizi açıp kutlama Yapan biz, bu gece bu geleneği bozacağa benziyorduk. Bu olayın etkilerinin nasıl olacağı konusunda endişeliydik.

Sonuçların ne derece korkunç olacağı konusunda hiçbir fikrimiz yoktu.

On Üçüncü Bölüm

Doktor Welliver'ın odasının pencereleri rüzgârın etkisiyle tıngırdarken,

Jane şatonun oturduğu azametli kulesinden uzaktaki kara bulutların dağların üzerinden usulca üzerlerine doğru geldiğini görebiliyordu. Belli ki bir yaz fırtınası kopacaktı. Maura'yla birlikte Doktor Welliver'ın çay tepsisini dizişini izlerken rüzgârın sesinden fazlasıyla rahatsız olmuştu.

Dışarıdaki manzara ne kadar ürkütücüyse içerideki manzara da bitkileri, yanan tütsüleri ve de pencereye asılmış kristalleriyle alabildiğine sıcaktı. Travmatik bir çocuk bu mekânda pekâlâ kabarık koltukların içine gömülüp en karanlık korkularını paylaşabilirdi. Yanan tütsü burayı bir terapist ofisi olmaktan çok, anaç ruhlu tuhaf birinin salonu gibi gösteriyordu. Gerçi Doktor Welliver da beyazlamış saçları, büyükanne elbiseleri ve ortopedik ayakkabılarıyla tuhaf biri sayılırdı.

Doktor Welliver, "Çocuğu gözlemlemek için kırk sekiz saatim oldu," dedi. "Ayrıca söylemeni gerekir ki, ciddi kaygılarım var." Bu sırada yan sehpanın üzerinde duran ısıtıcı ıslık çalıp fokurdamaya başlamıştı. Doktor Wellıver ayağa kalkıp dumanı tüten suyu çaydanlığın içine döktü.

Jane, "Ne gibi sorunları var?" diye sordu.

"Görünüşte ortama çok iyi uyum sağlamış gibi duruyor Derse girdiği ilk gün gayet eğleniyormuş gibi görünüyordu. Bayan Duplessis yaşıtlarından çok daha iyi durumda olduğunu söyledi. Bay Roman okçuluk dersinde ona birkaç ok attırmayı başardı. Dün gece de onu bilgisayar odasında YouTube' da gezinirken gördüm."

Jane bakışlarını Maura'ya çevirdi. "Burada ceptelefonu kullanamıyor ama internete girebiliyor musunuz?"

Doktor Welliver bir kahkaha atarak, "Dijital çağdan o denli kopamayız," dedi. Elbisesi etrafında tıpkı bir paraşüt gibi açılarak yeniden sandalyesine çöktü. "Tabii ki uygunsuz sitelere erişimi yasaklıyoruz ve çocuklar netteyken hiçbir kişisel bilgi paylaşmamaları gerektiğini biliyorlar. Ne kaldıkları yer ne de

isimleri konusunda bilgi veriyorlar. Bu bir güvenlik kuralı."

"Özellikle de bu çocuklar için," dedi Maura.

Doktor Welliver, "Söylemeye çalıştığım şey şu ki, Teddy görünüşe göre ortama oldukça çabuk uyum sağladı. Hatta yeni birkaç arkadaş bile edinmişe benziyor."

"O halde sorun nedir?" diye sordu Jane.

"Dün onunla yaptığım görüşmede ilk ailesiyle ilgili hatırlayamadığı ya da hatırlamak istemediği birkaç şey olduğunu gördüm."

"Bildiğiniz gibi ailesini kaybettiği o geceyi hatırlayamamasının mantıklı bir sebebi var."

"Ailesinin Saınt Thomas açıklarında teknelerindeyken öldürüldüklerini ve Teddy nin bir patlamayla hafızasındaki her şeyi sildiğini biliyorum ama benim merak ettiğim Teddy' nin hafıza kaybından bu patlamanın tek başına sorumlu olup olmadığı. Ne zaman ona ailesini sorsam tüm sorularımdan kaçmaya çalışıyor. Konuyu değiştiriyor. Ya aç olduğunu ya da tuvalete gitmesi gerektiğini söylüyor. Ayrıca sık sık ailesi için şimdiki zamanda ifadeler kullanıyor. Yani onların kaybıyla baş edebilmişe benzemiyor."

"O zaman henüz on iki yaşındaydı," dedi. "Bu onun için hâlâ hassas bir yaş."

"İki yıl olmuş. Bu, ailesinin kaybını kabullenebilmesi için uzun bir süre, diğer öğrencilerimiz bu sürede gelişim gösterdiler. Teddy'y'e ilgili yapılması gereken çok şey var. Öncelikle bu inkâr safhasını aşmalıyız. Ailesini kaybettiğini kabul etmeli." Gözlerini Jane'e dikti. "Onu buraya getirmekle çok iyi yaptınız, Dedektif. Umarım kalmasına da izin vereceksinizdir."

"Buraya acil durum nedeniyle ani bir kararla geldik, dedi Jane. "Uzun vadede nerede kalacağına karar verecek kişi ben değilim."

"Dün gece Evensong yönetimi oybirliğiyle Teddy yı tüm masrafları karşılanmak üzere bünyesine alabileceğim kararlaştırdı. Lütfen bu kararı Massachusetts eyaletine iletin. Bu konuda hizmet vermeye hazırız.'

Jane, "Bize başka türlü nasıl hizmet vereceğinizi ben söyleyeyim," dedi. ' Bana diğer iki çocuktan bahsedin. Claıre Waıd ve Will Yablonski."

Welliver bir süredir demlenmekte olan bitki çayını fincanlara doldurmak üzere ayaklandı. Sessizlik içinde fincanları doldurup misafirlerine ikram etti ve sonra

yeniden yerine oturup çayına birkaç kaşık dolusu şeker atıp karıştırdı. En sonunda, "Bu çok hassas bir konu," dedi. "Öğrencilerimizin gizli bilgilerini veremem."

"Benim için de oldukça hassas bir konu," dedi Jane. "Çünkü Teddy'yi hayatta tutmaya çalışıyorum."

"Neden bu üç çocuk arasında bir bağ olabileceğini düşünüyorsunuz?"

"Bu tesadüf gerçekten çok ürkütücü. Jane'i aradım çünkü üç olay arasında son derece fazla paralellik var. Üç aile, Wardlar, Yablonskıler ve de Clocklar... Üçü de aynı sene içinde öldürüldü. Hatta aynı haftada. Ve şimdi iki yıl sonra hayatta kalan tek çocuklara yeniden saldırıldı. Hem de peş peşe gelen haftalarda," dedi Maura.

"Evet, bunun tuhaf olduğunu ben de kabul etmeliyim." "Tuhaftan çok daha fazlası," dedi Jane.

"Ama bu sadece bir tesadüf de olabilir."

Jane doğruca Doktor Welliver'ın gözlerine bakabilmek için öne doğru eğildi. "Arada bir bağ olabileceği ihtimalini nasıl bu kadar kolayca bir kenara atabilirsiniz?"

-Çünkü bu aileler farklı yerlerde öldürüldüler. Teddy Clock'un ailesi Saint Thomas açıklarında bir gemide, Claire in ailesi ise Londra'da vurularak öldürüldü."

"Peki ya Will'in ailesi? Yablonskiler?"

"Onlar da Maryland'de özel uçakları düştüğünde öldüler."

Jane kaşlarını çattı. Ben öldürüldüklerini sanmıştım. Bu daha çok bir kazaya benziyor," dedi.

Doktor Welliver dönüp çatıdaki yürüyüş yoluna çıkan cam kapıdan dışarı baktı. Sis perdesi rüzgârla birlikte yer değiştirip duruyordu. "Size olması gerekenden çok daha fazlasını söyledim bile. Onlar benim hastalarım ve bana sırlarını saklayacağıma dair güveniyorlar. Mahremiyet kuralları gereği daha fazlasını söyleyemem."

Jane, "Biliyorsun ki telefona sarılıp doğrudan hukuki yaptırım hakkımı kullanabilir ya da bu bilgileri kendim şimdi öğrenebilirim. Neden işleri kolaylaştırıp her şeyi şimdi anlatmıyorsun? Uçak kazası gerçekten bir kaza

mıydı?"

Doktor Welliver ne diyeceğini düşünerek bir süre sessiz kaldı. En sonunda, "Hayır, değildi," dedi. "Ulusal Ulaştırma Emniyet Dairesi, uçağın sabotaja kurban gittiğine karar verdi. Yine de bu olayın diğer iki olayla doğrudan bir bağı olduğu söylenemez. Ölüm biçimleri dışında "

"Affedersiniz ama," diyerek lafa girdi Jane, "bu sonuca ulaşmak benim işim, sizin değil. Belki de gerçekten bir tesadüftür ama ben yine de organize olması ihtimaline karşı somurmamı yapmalıyım. Çünkü gözden kaçıracağım en ufak bir detay üç çocuğun ölümüne sebep olabilir.

Wellıver fincanını masanın üzerine bırakıp sanki Jane ın ne kadar kararlı olduğunu tartmak istiyormuşçasına onu dikkatle süzdü. En sonunda sandalyesinden kalkıp dosya dolabına yürüdü ve bir çizelge aranmaya başladı. "Yablonskilerin uçağı kalkıştan kısa bir süre sonra düştü," dedi. "Kaza olduğunda dümende Neil Yablonski vardı Uçakta o ve karısından başka kimse yoktu. İlk etapta olayın bir kaza olduğu düşünüldü." Will'ın dosyasını alıp Jane'e uzattı. "Ama Ulusal Ulaştırma Emniyet Dairesi uçakta patlayıcı izleri buldu. Dedektifler bu iki çiftin neden hedef alınmış olabileceği üzerine araştırmalar yaptılar ama hiçbir cevap bulamadılar. Neyse ki oğulları Will o gün onlarla beraber değildi. O hafta sonunu geçirmek ve bir bilim projesi yapmak üzere teyzesi ve enişte sinin yanındaydı."

Jane dosyayı açıp Evensong Okulu'na kabul formuna baktı.

On dört yaşında kimsesiz beyaz bir erkek. New Hampshire eyaleti tarafından ailesinin ölümünden bu yana ona iki yıldır göz kulak olan teyzesi Lynn ve enişte si Briçin 'ın evi şüpheli bir yangınla tahrip edildiğinde kurumumuza gönderildi...

Jane bir sonraki paragrafı okuduğunda bakışlarını bitki çayına dördüncü şeker kaşığını atan Welliver'a dikti. "New Hampshıre yangınının bir numaralı faili olarak Will mi düşünülmüş?"

"Polis bu ihtimali de göz önünde bulundurmak durufliunda kaldı, çünkü olaydan tek kurtulan o. Will polise ev havaya uçtuğunda dışarıda teleskopundan gökyüzünü izlediğini söylemiş. Oradan geçen bir motorlu alevleri fark edip, yardım için durmuş. Çocuğu da acil servise götüren o olmuş zaten.

"Çocuk dışarıda teleskopuyla gökyüzünü mü izliyormuş.

"Will'in hem babası hem de eniştesi Goddard Uzay Uçuş Merkezi'nde NASA bilimadamıydı. Bu sebeple Will'in de amatör bir astronot olması gayet doğal."

"Yani çocuk bir dâhi," dedi Jane.

"Öyle de denebilir. Zaten bu yüzden polis onun bir şüpheli olabileceğini düşündü. Çünkü çocuk bir bomba üretebilecek zekâya sahip, ama bunu yapmak için geçerli bir sebebi yok."

"Bildikleri bir sebep yok."

"Gözlemlediğim kadarıyla Will akademik başarısı oldukça yüksek, özellikle de matematik konusunda son derece iyi, terbiyeli bir çocuk. Henüz saldırgan bir yönü olduğunu görmedim. Sosyal açıdan biraz tuhaf; teyzesi ve eniştesi onu New Hampshire'da evde okutmuşlar. Bu yüzden başka ço cuklarla pek iletişimi olmamış. Belki de bu sebeple arkadaş edinmekte zorlanıyor."

"Öğrenimini neden evde görüyormuş?

"Çünkü Maryland'de sıkıntı yaşamış. Diğer çocuklarca alay edilip sindirilmiş."

"Neden?"

"Kilosu yüzünden." Doktor Welliver her zaman giydiği geniş kıyafetlerinin saklamakta pek başarılı olamadığı kendi iri cüssesine baktı. "Hayatımın büyük çoğunluğunda ben de kilo problemi yaşadığım için alay edilmenin nasıl bir his olduğunu iyi bilirim. Özellikle çocuklar bu konuda oldukça acımasız olabiliyor, sadece Will'in kilosuna ve de biraz biçimsiz oluşuna odaklanıp canını yakabiliyorlar. Burada bu şekilde bir sindirilme gözlemlememiz halinde olaya anında müdahil oluyoruz ama bu konuda çok da baskıcı değiliz. Herhangi bir alay durumu olsa da Will her zaman neşeli ve de iyi huylu bir çocuk. Kendinden küçük çocuklara karşı her zaman nazik. Başı belaya hiç girmeyen güvenilir bir öğrenci." Welliver bir an durdu. "Ama kız farklı."

"Claire Ward," dedi Jane.

Welliver derin bir iç çekti. "Bizim gececi gezginimiz." Sandalyesinden bir kez daha kalkıp bu kez Claire'in dosyasını almaya gitti. "Bu çocuk bize oldukça fazla sıkıntı yarattı. Çoğu da nörolojik meseleler."

"Nörolojik meseleler derken neyi kastediyorsunuz?" Welliver doğrulup Jane'e baktı. "Ailesine Londra'da saldırıldığı gece Claire de onlarla birlikteymiş. Hepsi

de kafasından vurulmuş. Tek hayatta kalan Claire olmuş."

Bu sırada uzaklarda bir yerlerde bir gök gürültüsü koptu; gökyüzü kapkaranlık olmuştu. Jane kendi koluna baktığında tüylerinin diken diken olduğunu fark etti, sanki serin bir rüzgâr tenini yalayıp geçmişti.

Welliver, Claire'in dosyasını Jane'in önüne koydu.

-Olay, aile bir restoranda yemeklerini yiyip arabalarına yüklerken olmuş Claire'in babası Erskine Ward, Londra, Roma ve Washington'da yaşamış bir diplomatmış. Annesi Isabel ise ev hanımıymış. Erskine'in Birleşik Devletler elçiliğindeki görevinden dolayı olayın önce bir terörist saldırısı olabileceği düşünülmüş ama sonradan polis meselenin iyi sonuçlanmayan bir hırsızlık vakası olduğuna kanaat getirmiş. Claire soruşturma sırasında hiç yardımcı olamamış çünkü hiçbir şey hatırlamıyormuş. O geceye dair hatırladığı tek şey ertesi sabah ameliyatın ardından gözlerini hastanede açtığı olmuş.

"Kafasından vurulan bir kız için şu ana kadar gayet normal görünüyor," dedi Jane.

"İlk bakışta son derece normal birine benziyor." Welliver, Maura'ya baktı. "Siz bile ilk etapta kızdaki eksikliği fark edemediniz, öyle mi Doktor Isles?"

"Hayır." Maura durumu kabul etli. "Aksini algılamak çok güç."

"Kurşun beyne girdiğinde," diyerek açıklamaya başladı Welliver, "diaskizi denen bir olaya sebep olmuş. 'Şoka uğramış düşünce' tabirinin Yunancası On bir yaşında olduğu için kızın beyni nispeten daha elastik olduğundan hemen hemen Mm işlevlerini geri kazanmış. Dil ve motor becerileri son derece normal, hafızası da öyle. Hatırlayamadığı tek şey Londra dakı o gece. Saldırıdan önce mükemmel bir öğrenciymiş, üstün yetenekli denilebilecek kadar mükemmel. Ama korkarım bir daha o seviyeye asla gelemeyecek.

"Ama yine de normal bir hayat sürebilir, değil mi?" diye sordu Jane.

"Tam olarak sayılmaz. Başından yaralanan pek çok hasta gibi o da fevri tavırlar sergileyebiliyor. Risk alıyor. Sonuçları yeterince düşünmeden çok şey söyleyebiliyor."

"Bu, tipik bir ergen tavrı zaten."

Doktor Welliver bunu bildiğini belli edercesine güldü "Doğru. Ergen beyni de bu tavrın en önemli örneği. Ne var ki Claire'in bu durumu zamanla aşabileceğini

hiç sanmıyorum. Dürtü kontrolü onun için her zaman bir problem olacak Aniden kendini kaybedip ne düşündüğünü pat diye söylüyor. Bu durum daha şimdiden pek çok probleme yol açtı. Buradaki kızlardan biriyle aralarında ciddi bir anlaşmazlık var. Her şey lakap takmak ve birbirlerine hoş olmayan mesajlar yazmalarıyla başladı. Zaman içinde de birbirlerine çelme takma ve itiş kakışa kadar vardı. Birbirlerinin kıyafetlerine zarar verip, yataklarına solucan bile bırakıyorlar."

"Bu bana erkek kardeşimle beni hatırlattı."

"Tek farkla, büyük ihtimalle siz bu dönemi bir süre sonra aştınız ama Claire her zaman sonuçları düşünmeden hareket edecek. Bu durumu, diğer nörolojik sorunu da göz önüne alındığında oldukça tehlikeli olabilir."

"Hangi durum bu?"

"Uyku-uyanıklık döngüsü tamamen altüst olmuş durumda. Başından yara alan pek çok hastada olur bu ama bu durumda çoğunun şikâyeti aşın rehavettir. Normalden çok daha fazla uyurlar. Claire de ise bir şekilde bu durumun tam tersi var. Özellikle de geceleri sürekli huzursuz ve bu durum kronikleşmiş durumda. Günde dört saatlik uykuyla yetinebiliyor."

Maura, "Buraya geldiğim akşam onu bahçede görmüş tüm," dedi. "Gece yarısından hemen sonraydı."

Welliver başıyla onayladı. "O saatler en aktif olduğu saatler. Tıpkı gececi bir yaratık gibi. Bu yüzden biz ona Gece Varisi Serserisi diyoruz."

Jane, "Yani onun gecenin bir vakti dışarıda dolaşmasına izin mi veriyorsunuz?" diye sordu.

"Ithaca'da yaşarken koruyucu ailesi onu durdurabilmek için hiçbir şey yapamamış. İlaç vermeyi, kapılan kilitlemeyi, ceza tehditleri yağdırmayı denemişler. Bu, Claire'in ömrünün sonuna kadar birlikte yaşayacağı bir davranış ve bununla nasıl baş edebileceğini öğrenmeye ihtiyacı var. O burada bir mahkûm değil; bu yüzden de ona öyleymiş gibi davranmamaya karar verdik.

"Gece yarısı başıboş şekilde dolaşmasına izin vererek mi?"

"Neyse ki Maine ormanlarında insana zarar verebilecek çok fazla şey yok. Zehirli yılanlarımız, devasa sürüngenlerimiz yok. Siyah ayılarımız bile bizden bizim onlardan korktuğumuzdan daha fazla korkuyor. Başına gelebilecek en büyük tehlike bir kirpinin üzerine basmak ya da yerdeki bir hayvan yuvasına

takılarak ayağını incitmek olabilir. Bu, Claire in doğasında var ve bununla yaşamayı öğrenmek zorunda. Açıkçası, büyük bir şehirde dolaşmasındansa bu ormanda dolaşması daha güvenli."

Jane'in bu yargıya karşı çıkacak durumu yoktu; en tehlikeli yaratıkların nerede olduğunu o da çok iyi biliyordu. "peki ya Evensong'dan mezun olduktan sonra? O zaman ne olacak?"

"O zaman geldiğinde Claire kendi kararlarını kendisi alacak. O zamana kadar geçen sürede biz ona hayatta kalma becerisini kazandıracağız. Bizim buradaki öncelikli amacımız bu, Dedektif. Bu okulun varoluş amacı bu; bu sayede çocuklar dış dünyada kendi yerlerini bulabilecekler, ki o dış dünya şimdiye kadar onlara hiç de nazik davranmadı." Welliver eliyle dosya dolabını işaret etti. "Claire gibi düzinelerce öğrencimiz var. Hatta bazıları öylesine büyük bir travma geçirmişlerdi ki geldiklerinde güçlükle konuşabiliyorlar ya da her gece çığlıklar atarak uyanıyorlardı. Ama çocuklar dirençlidir. Doğru yönlendirmeyle kendilerini toparlayabilirler." Jane, Claire'in dosyasını açtı. Tıpkı Will'in dosyasında olduğu gibi bu dosyada da Claire'e ilişkin ilk psikolojik değerlendirmesi vardı. Jane, Ithaca Polis Merkezi'nin yaptığı soruşturmanın özetine odaklandı. "Claire, Buckley denen çifti nereden bulmuş?"

"Bob ve Barbara Buckley, Claire'in anne ve babasının arkadaşıymış ve kendi istekleriyle Claire'in koruyucu ailesi olmak istemişler. Kendi çocukları yokmuş. Claire'i aldıklarında ise ele avuca sığmayan bir evlat edinmiş olmuşlar." Jane, Buckleylerin ölümünü anlatan polis raporunu gözden geçirip gözlerini Maura'ya dikti. "Birileri önce arabalarına kaza yaptırıp ardından da kafalarına sıkmış " Doktor Wellıver, "Kesinlikle planlanmış bir cinayet gibi duruyor," dedi. "Ne var ki Buckley ailesinin bilinen hiçbir düşmanı yokmuş. Bu durumda yine Claire'in hedef olabileni ihtimali doğuyor ki zaten kaza anında o da arabadaymış"

"Peki, o halde kız neden hâlâ hayatta?" diye sordu Jane. Doktor Welliver omuzlarını silkti. "Tanrı'nın işi." "Anlayamadım?"

"Claire'e sorun, size her şeyi anlatsın. Arabanın içinde sıkışıp kalmış. Silah sesleri duymuş. Hatta katilin hemen dibinde durduğunu bile görmüş. Sonra olay yerine başka biri gelmiş. Claire'in deyişiyle bir iyilik meleği ortaya çıkmış. Kadının biri onu arabadan çıkarıp, yanında kalmış."

"Polis o kadını sorgulamış mı? Katili görebilmiş mi?" "Maalesef, kadın polisin gelişiyle birlikte ortadan kaybolmuş. Claire dışında onu gören kimse olmamış."

"Belki de öyle bir kadın hiç yoktur," dedi Maura. "Belki de Claire'in hayalinde yarattığı biridir."

Doktor Welliver onu başıyla onayladı. "Polisin o kadınla ilgili ciddi şüpheleri var. Ama emin oldukları bir şey var ki oda bu olayın bir infaz olduğu. Bunun sonucu olarak da Clare' E-ensong'a getirildi."

Jane dosyayı kapatıp psikologa baktı. "Bu da beraberin soruyu getiriyor. Bu tam olarak nasıl oldu?

Bize sevk edildi."

Emmim ki New York eyaleti kendi çocuklarına göz kulak olabilecek niteliktedir. Neden onu Evensong'a göndersinler ki? Aynı şekilde, Will Yablonski de nasıl oldu da kalkıp New Hampshire'dan buraya geldi?

Doktor Welliver, Jane'e bakmadı; onun yerine pencereye çarpan kristal taşlardan birine odaklandı. Bu kuvars, güneşli bir günde odanın içine gökkuşağını yansıtırdı ama bu karanlık sabahta ışık kinci özelliğini hiç göstermeden öylece asılı duruyordu. "Evensong'un bir ünü var," dedi. "Bu çocukların çoğu için öğrenim, bir oda ve kalacak bir yer sunuyoruz. Üstelik bunu eyaletlere hiçbir masraf yaptırmadan uyguluyoruz. Ülkenin her yerindeki kanun güçleri bizim burada ne yaptığımızdan haberdarlar."

"Çünkü Mefisto Kulübü her yerde," dedi Jane. "Casuslarınız da öyle."

Welliver'ın gözleri Jane'in gözleriyle buluştu. "Siz ve ben aynı taraftayız. Dedektif," dedi usulca. "Bundan hiç şüpheniz olmasın."

"Benim canımı sıkan şey komplo teorileri."

"En azından masum insanların korunmaya ihtiyaç duyduktan konusunda hemfikir olamaz mıyız? Kurbanların iyileştirilmesi gerektiği konusunda? Evensong'da biz bunların ikisini de yapıyoruz. Evet, tüm dünyada işlenen suçların takibini yapıyoruz. Tıpkı birer bilimadamı gibi buraya uygun çocuklar arıyoruz. Çünkü bizler de kurbanız ve bizler de bu düzene karşı koymayı seçtik."

O sırada birisi kapıyı çaldı ve hepsi bakışlarını kapıya çevirirken içeriye ufak tefek, sıska bir Asyalı çocuk girdi.

Doktor Welliver bir anne edasıyla onu gülümseyerek karşıladı"Merhaba Bruno. Bir şey mi isteyecektin?"

Ormanda bir şey bulduk. Ağacın üzerinde," diyerek ağındakileri döküverdi

çocuk.

Welliver, "Ormanda pek çok ağaç var. Bunun özelliği nc?" diye sordu.

Bunun ne demek olduğunu bilmiyoruz ama kızlar sürekli bağırıyor..."

Bruno kendisini yatıştırmak istercesine derin bir nefes aldığında Jane çocuğun titrediğini fark etti. "Bay Roman sizin HEMEN gelmenizi istedi."

"Doktor Wellıver panikle ayağa kalktı. "Göster bakalım."

On Dördüncü Bölüm

Hep birlikte küçük çocuğu takip ederek üçüncü katın merdivenlerinden apar topar aşağı inmeye başladılar. Dışarı çıktıklarında Jane saçını savuran rüzgârın şiddetiyle kabanını yanma almadığı için pişmanlık duymuştu. Doktorun odasından, uzakta gördüğü kara bulutlar şimdi artık neredeyse tepelerindeydi. Etraftaki ağaçların hışırdayıp sallandığını duyuyor ve yaklaşmakta olan yağmurun kokusunu alıyordu. Önlerinde herhangi bir izi takip etmiyormuşçasına yürüyen çocukla birlikte ormana girdiler. Kuşlar, altlarındaki onca dal ve kuru yaprağı hışırdatarak ilerleyen bunca ayak sesi karşısında ötmeyi kesmişlerdi. Şimdi artık duyulan tek ses onların ayak sesleri ve de dalları uçuşturan rüzgârın sesiydi.

Jane, "Kayıp mı olduk?" diye sordu.

"Hayır, bu sadece kestirme bir yol,' dedi Doktor Welliver. Bir paraşütü andıran kıyafetine rağmen ormanın içinde cin gibi ilerleyen bu çocuğun arkasından oldukça hızlı yol alıyordu.

Ağaçlar giderek daha da sıklaşmaya başladı, gökyüzünü görmek gittikçe daha da zorlaşıyordu. Her ne kadar vakit henüz sabah vaktiyse de ormanın içi daha şimdiden alacakaranlık loşluğundaydı.

"Bu çocuk tam olarak nereye gittiğini biliyor mu?" "Bruno nereye gittiğini her zaman bilir." Doktor Welliver başlarının üzerindeki kırık bir dalı işaret etti. "Arkasında bir iz mi bırakmış?"

Psikolog bakışlarını yeniden ona çevirdi. "Öğrencilerimizi hafife almayın."

Şato artık görünmez olmuştu. Tek görünen, etraflarını tümüyle saran ağaçlardı. Sahi ne kadar yürümüşlerdi, bir buçuk kilometre mi, daha mı fazla? Ve bu bir kestirmeydi, öyle mi? Jane çözülen ayakkabı bağını bağlamak üzere yere eğildi. Yeniden doğrulduğunda diğerlerinin çoktan arayı açtığını ve neredeyse kaybolacaklarını gördü. Yalnız kalacak olursa buradan çıkması günlerini alabilirdi. Adımlarını sıklaştırıp onlara yaklaşmaya çalıştı ve bir dal yığınım ittiğinde diğerlerinin de durduğu bir açıklığa geldi.

Profesör Pasquantonio ve Roman, ulu bir söğüt ağacının tam altında duruyorlardı. Hemen yanlarında da rüzgâra karşı birbirlerine sokulmuş bir grup çocuk vardı.

Roman, Doktor Welliver'a, "Hiçbir şeye dokunmadık. Aynen bulduğumuz gibi duruyorlar," dedi. "Bunun ne demek olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

"Eşek şakası," diyerek homurdandı Pasquantonio. "Olan bu. Çocuklar böyle tuhaf şeyler yapmayı seviyorlar "

Doktor Welliver ağacın altına eğilip dallara baktı."Kimin yaptığını biliyor muyuz?"

Kimse ben yaptım demiyor," diyerek çıkıştı Roman Kara saçlı bir kız, "Hepimiz biliyoruz ki o yaptı," dedi Başka kim yapabilir ki?" Bakışlarını Claıre'e dikmişti. "Dün gece yine dışarıdaydı. Pencereden gördüm. Gece Böceği " "Ben yapmadım," dedi Claire. Sanki suçlamaları geri savuşturmak istercesine kollarını göğsünde birleştirmiş, bir köşede tek başına duruyordu.

"Dışarıdaydın. Yalan söyleme."

Doktor Welliver, "Briana," dedi, "kanıt olmadan insanları suçlayamayız."

Jane biraz daha ilerleyip insanların böyle toplaşmasına sebep olan şeyi görmeye çalıştı. Söğüt ağacının alt dallarından birinden ince dallardan yapılmış ve tıpkı birer Noel süsü gibi duran üç bebek sarkıyordu. Jane bir adım daha yaklaştığında bebeklerden birinin üzerinde huş ağacı kabuğundan bir etek olduğunu gördü. Bu bir kızı temsil ediyor olmalıydı. Çöp bebekler, üzerinde kan damlaları gibi duran lekelerle rüzgârda salmıyordu. Söğüt ağacının üst dallarında ötüşen kargaların sesiyle Jane başını yukarı kaldırdı ve o an başının hemen üzerinde duran, kan damlalarının kaynağını gördü. Aynı anda burnuna çürümüş et kokusu çalındı İğrenerek birkaç adım geri çekildi; ama gözleri halen yukarıdan sallanan cesetteydi.

Doktor Welliver, "Kim buldu bunu?" diye sordu.

Roman, "Hep birlikte bulduk," dedi. Birkaç günde bir çocukları bu güzergâhtan geçirip ormanın nasıl değiştiğini gözlemlemelerini isterim. Bunu ilk fark eden kızlar oldu Eliyle Briana'yı ve yanından hiç ayrılmıyormuş gibi duran iki kızı gösterdi. "Daha önce hiç böyle histerik sesler duymamıştım." Bıçağını çıkarıp cesedin ucunda sahanlığı ipi kesti ve ölü horoz aniden yere düştü. "Gören de hiç tavuk yemediklerini sanır," diyerek söylendi.

Çocuklardan biri, "Bu, Herman," diye mırıldandı. "Birisi Herman'ı öldürmüş."

Jane içinden, sadece öldürmekle kalmamış diye geçirdi. Karnını yarıp iç organlarını çıkarmış ve tavuklara yem etmiş. Bu hiç de çocukça bir eşek şakası değildi ve midesi ağzına geldi.

Doktor Welliver etrafındaki titremeye başlayan çocuklara baktı. "Kimsenin bu konuda bildiği bir şey var mı?"

Kızlardan biri, "Bu sabah onun öttüğünü duymadım," dedi. "Beni her sabah Herman uyandırırdı ama bu sabah öyle olmadı."

"Dün öğleden sonra yine aynı yerden geçmiştim," dedi Roman. "O zaman burada yoktu. Olay dün gece olmuş olmalı." Jane bakışlarını Claire'e dikti. Gece Yarısı Serserisi. Jane'ın ona bakışlarını fark eden Claire meydan okurcasına karşılık verdi Bu öyle bir bakıştı ki, herkesi bu işi Claire' in yaptığını söylemesi için yüreklendirebilirdi.

Yağmur damlaları elbisesini ıslatmaya başlarken Doktor Welliver sanki ihtiyaç duyanları kucaklamak istercesine kollarını iki yana açtı. Eğer binleri bu olayla ilgili olarak benimle konuşmak isterse, kapım her zaman açık.

Size söz veriyorum. 0ana ne anlatırsanız anlatın ikimizin arasında kalacak. Şimdi," diyerek iç çekip, yağmura baktı, "neden artık geri dönmüyoruz?"

Çocuklar açık alanı terk ederken büyükler söğüt ağacının altında kaldı. Çocuklar konuşulanları duyamayacak kadar uzaklaştığında Doktor Welliver dile geldi: "Bu çok rahatsız edici."

Maura katledilen horozun yanına çöktü. "Boynu kırılmış. Muhtemelen onu öldüren de bu olmuş. Peki ama boğazlamak neden? Sonra da buraya, herkesin göreceği bir yere bırakmak?" Gözlerini Doktor Welliver'a çevirdi. "Bunun bir anlamı olmalı."

Jane, "Bunun anlamı burada hasta bir çocuğun olduğu," dedi. Bakışlarını bu kez ağaçtan sallanan üç çöpten bebeğe çevirdi. "Peki, bunun anlamı ne? Tıpkı ürkünç büyü bebeklerine benziyorlar. Sizce kızımız bunu neden yaptı?"

"Kızımız?" diye sordu Welliver.

"Tabii ya, Claire inkâr etmişti, değil mi? Ama çocuklar hep yalan söylerler."

Doktor Welliver başını iki yana salladı. "O beyin hasarı Claire i oldukça dürtüsel bir insan haline getirdi. Aynı zamanda ondaki aldatma yeteneğini de

ortadan kaldırdı. Yani ne düşünüyorsa çekinmeden söyler, başının derde gireceğini bilse bile. O yapmadığını söylüyor ve ben de ona inanıyorum.

O halde hangisi yaptı?" diye sordu Roman.

Arkalarından bir ses, "Neden bunu yapanın bir öğrenci olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Arkalarını döndüklerinde açıklık alanın ucunda duran Julian'ı gördüler. Julian öylesine yavaş geri dönmüştü ki, geldiğini kimse duymamıştı.

"Bizden biri olduğunu varsayıyorsunuz," dedi Julian. "Bu hiç de adil değil."

Doktor Pasquantonio güldü. "Bunu bir öğretmenin yapacağını düşünmüyorsun, öyle değil mi?"

" Varsaymak kelimesiyle ilgili bize ne öğrettiğinizi hatırlıyorsunuz, değil mi efendim? Bunun kişinin hem kendini hem de karşısındakini zor durumda bırakarak poposundan uydurmak olduğunu söylemiştiniz."

"Julian," dedi Maura.

"Tam olarak öyle söyleyen o."

Pasquantonio, "Pekâlâ, bu işin sonu nereye varacak, Bay Perkins?" diye sordu.

Julian sırtını biraz daha dikleştirdi. "Herman'ın cesedini almak istiyorum."

Roman, "Çürümeye başlamış bile," dedi. Cesedi bağlı olduğu ipten tutup ormana fırlattı. "Kargalar başladıkları işin devamını getirsinler bari."

"Pekâlâ, o halde çöp bebekleri alabilir miyim?" "Onları yakmayı tercih ederim. Bu aptal işi de unutalım gitsin."

"Onları yakmak bu gizemin kaybolmasına neden olmaz, efendim."

Maura, "Bebekleri neden istiyorsun, Julian?" diye sordu. Çünkü şu an hepimiz birbirimizden şüphe duyarak, birbirimizi tartıyoruz. İçimizden hangimizin bunu yapmak için daha hasta olabileceğini düşünüyoruz." Bakışlarını Doktor Pasquantonio'ya çevirdi. "Bu bir kanıt ve Çakallar bunu analiz edebilir."

"Çakallar da kim?" diye sordu Jane. Yanıt için Maura'ya baktığında onun da en az onun kadar şaşkın bir halde başını bilmediğini belli edercesine salladığını gördü.

Doktor Welliver, "Okulun Adli Tıp Kulübü," dedi. "Jack Jackman adında eski

bir öğrenci tarafından yıllar önce kuruldu "

"Bu yüzden ismi Çakallar," dedi. "Ekibin yeni başkanı benim ve bu iş tam da bizim kulübümüze göre. Kan damlaları, lastik izleri gibi şeyleri inceliyoruz. Bu kanıtı da inceleyebiliriz."

"Ah, şimdi anlaşıldı." Jane gülerek Maura'ya baktı.

Olav Yeri İnceleme Lisesi. "

"Pekâlâ, evlat," dedi Roman. Bıçağına uzanıp bebekleri sallandıkları daldan keserek aldı ve Julian'a uzattı. Senin olsunlar. İncele bakalım."

"Teşekkürler, efendim."

Yükselen gök gürültüsüyle Roman gökyüzüne baktı.

Artık içeri girsek çok iyi olacak," dedi. "Birazdan yıldırım düşecekmiş gibi hissediyorum ve nereye düşeceğini söylememe gerek yok sanırım."

On Beşinci Bölüm

Sen mi yaptın?"

Claire bu soruyu bekliyordu. Ormandaki o açıklıkta hep birlikle söğüt ağacından sallanan o bebeklere bakarlarken Claire. Will'i ona bakarken yakalamış ve gözlerindeki soruyu görmüştü. Will o an ağzını açıp tek kelime etmemişti belki. Ama şimdi dönüş yolunda diğer çocukların gerisinde kaldıkları biranda Claire'e sokulup fısıldamıştı: "Ama diğerleri senin yaptığını söylüyorlar."

"Onların hepsi de aptal."

'Ben de aynısını söyledim. Ama dün gece yine uyumadım. Sana söyledim, ben uyumam. Uyuyamıyorum "

Bir dahaki sefere neden beni de uyandırmıyorsun Birlikte takılabiliriz."

Claire nehir yatağının tam yanında durdu. Yağmur tam yüzlerine düşüyor, yerdeki yaprakların üzerinde adeta trampet çalıyordu. "Benimle takılmak mı istiyorsun?"

"Hava durumuna baktım ve yarın gece havanın açık olacağını öğrendim. İstersen teleskopumdan gökyüzünü izleyebilirsin. Sana birkaç harika galaksi gösteririm. Eminim ki çok hoşuna gidecektir."

"Beni doğru dürüst tanımıyorsun bile."

"Seni sandığından daha iyi tanıyorum."

"Ah, elbette. Sonsuza dek iki kankayız ya." Aslında amacı dalga geçmek değildi ama bazen sözler söylenildiğinde geri alınamıyordu; keşke alabilseydi. Claire'in söylememeyi umduğu o kadar çok söz vardı ki... Birkaç adım daha attıktan sonra fark etti ki Will artık yanında değildi. Arkasına döndüğünde Will'i durmuş, akan suyun kayaları dövdüğü nehri izlerken bulmuştu Will yavaşça, "Neden olmayalım?" deyip ona baktı. "Biz diğerlerine benzemiyoruz. Sen ve ben, biz, ikimiz de..." "Hayatta çuvallamışız."

"Öyle demek istemedim "

"Pekâlâ, en azından ben öyleyim," dedi Claire.

"Neden öyle diyorsun?"

"Çünkü herkes öyle söylüyor, buna psikologum da dahil. Kanıtlamamı ister misin?" Will'ın elini tutup kafasındaki kurşun yarasının üzerine götürdü. "Hissediyor musun? Burayı yarıp açtılar. İşte bu yüzden tıpkı bir vampir gibi tüm gece uyanığım çünkü ben bir beyin özürlüyüm."

Will, Claire'in beklentisinin aksine elini hızla geri çekmemişti. Hatta elini saçlarının arasında bırakıp onun bu denli tuhaf davranışlarının sebebi olan bu yarayı hafifçe okşadı ve Claire o an fark etti ki gözleri hiç de fena sayılmazdı. Uzun kirpikli. yumuşacık bakışlı kahverengi gözler... Will, onun ne düşündüğünü anlamak istercesine dikkatle yüzüne baktı. Sanki Claire'in söylemekten korktuğu şeyleri anlamak ister gibi bir halı vardı.

Claire, Will'in elini ittirip ondan uzaklaştı. Gölün kenarına gelinceye dek de yürümeye devam etti. Orada durup, Will'in de peşi sıra gelmesini umarak yağmurun göz göz delikler açtığı suya baktı.

İşte gelmiş, tam yanında duruyordu. İnsanın içini titreten bir rüzgâr gölün üzerinden esip geçtiğinde Claire titreyerek kollarını kendi bedenine sardı. Will ise üzerinde sadece kot pantolonu ve yastık gibi bedeninin her yerinden sarkan etleri belli eden nemli bir tişört olmasına rağmen soğuktan hiç de etkilenmişe benzemiyordu.

"Canın yandı mı?" diye sordu. "Yani vurulduğunda?" Claire istemsiz bir hareketle aniden kurşun deliği yarasının olduğu yere dokundu. Bu yara Claire'in bütün gece mışıl mışıl uyuyup, derslerinde iyi notlar aldığı ve normal bir çocuk olduğu günlerin sonu olmuştu. O zamanlar yanlış şeyleri yanlış zamanlarda söyleyen bir çocuk değildi.' Bilmiyorum, dedi.

"Hatırladığım son şey anne ve babamla bir restoranda yemek yediğimiz. Benden yeni bir şeyler denememi demişlerdi ama ben yine makama istemiştim. Bu konuda o kadar çok ısrar etmiştim ki annem en sonunda garsona isteğimi getirmesini söylemişti. En son hatırladığım bu. Annem bana kızmıştı. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım." Elini hızla gözlerine götürüp sildiğinde yanaklarında sıcacık birer yol kaldığını hissetti.

Göldeki bir dalgıçkuşunun yapayalnız, yersiz ötüşüyle gözyaşlarının boğazına dizildiğini hissetti.

"Gözlerimi açtığımda hastanedeydim," dedi. "Annem ve babam ölmüşlerdi."

Will'in dokunuşu öyle yumuşaktı ki, Claire bir an için bunun bir hayal olduğu fikrine kapıldı. Parmakları yüzünde sanki birer tüy parçasıymış gibi geziniyorlardı. Başını kaldırıp Will'in gözlerinin içine baktı.

"Ben de annemi ve babamı özlüyorum," dedi Will. "Burası ürkütücü öğrencileri olan ürkütücü bir okul," dedi Jane. "Çocukların her biri birbirinden tuhaf."

Maura'nın odasında sandalyelerini yanan şömineye yaklaştırmış oturuyorlardı. Dışarıda yağan yağmur pencereleri yıkıyor, rüzgâr camı sarsıyordu. Jane her ne kadar üzerine kuru kıyafetler giymişse de, yağmurun nemi iliklerine kadar öylesine derin işlemişti ki, kıvılcımların ateşi bile onu ısıtmaya yetmiyordu. Üzerindeki kazağa biraz daha sıkı sarınıp, şöminenin üzerindeki yağlıboya tabloya baktı. Resimde yerde yatan bir geyiğin yanında omzundaki tüfeğiyle poz vermiş kibar bir avcı vardı. Erkekler ve onların ödülleri... Benim kullanacağım kelime daha çok lanetli olurdu." "Çocuklar için mi?"

Evet. Onlar işlenen suçların, şiddetin lanetlediği çocuklar. Sana tuhaf gelmelerine şaşırmamak gerek."

'Aynı dertten mustarip, aynı duygusal savaşı ver avuç çocuğu aynı yere koyuyorsunuz. Bu onların tuhaflığını körüklemekten başka bir işe yaramaz."

"Belki de," dedi Maura. "Ama aynı zamanda buralı onları kabullenebilen tek yer. Üstelik onları anlayabilecek tek insanlar da burada."

Bunlar, Jane'in Maura'dan beklediği cümleler değildi Şöminenin hemen karşısında oturan bu kadın farklı biriydi sanki. Maura'nın her zamanki, kalıp gibi siyah saçtan rüzgârın ve nemin etkisiyle darmadağındı. Ekoseli pazen gömleği pantolonunun dışındaydı ve pantolonunun uçlarında kurumuş çamur lekeleri vardı. Maine'de sadece birkaç gün geçirmesine rağmen Maura, Jane'in adeta tanıyamayacağı hale gelmişti.

Jane, "Bana Julian'ı bu okuldan almak istediğini söylemiştin," dedi.

"Evet, söyledim."

"Peki, fikrini değiştiren ne oldu?"

"Onun burada ne kadar mutlu olduğunu görüyorsun. Ve kesinlikle gitmek istemiyor. Bana öyle söyledi. On altı yaşında olmasına rağmen ne istediğini çok

iyi biliyor." Maura çayından bir yudum alıp, yükselen buharın içinden gözlerini Jane e dikti. "Wyoming'de ne halde olduğunu hatırlıyor musun? Sürekli kavgaya karışan ve en yakın arkadaşı bir köpek olan vahşi bir hayvan gibiydi ama burada, Evensong'da kenene arkadaşlar edinmiş. Ait olduğu yer burası "Çünkü buradaki herkes birbirinden tuhaf Maura baktığı ateşten, gözlerini almadan gülümsedi. "Belki de Julian ve beni birbirimize bağlayan da budur çünkü ben de tuhafım."

Jane bu durumu hızla kabullenerek, "Ama sen iyi yönde tuhafsın," dedi.

"Bu nasıl oluyor?"

"Zekisin. Kararlı ve de güvenilir."

"Bu halimle daha çok bir Alman çoban köpeğini anımsatıyorum."

"Ve de dürüst." Jane duraksadı. "Bu özelliğin yüzünden arkadaşlarını kaybedecek olsan bile ödün vermiyorsun." Maura gözlerini bu kez çay fincanına dikti. "Bu günahın bedelini sonsuza kadar ödeyeceğim, değil mi?"

Bir süre konuşmadılar. Odadaki tek ses pencereye çarpan yağmurun ve çıtırdayarak yanan şöminenin sesiydi Jane en son ne zaman baş başa karşılıklı oturup sükûnetle konuştuklarını merak etti. Çoktan eşyalarını toplamıştı ve bu gece Boston'da olması gerekiyordu ama gitmek için hiç de acelesi yoktu. Bunun yenine kolçaklı sandalyesine gömüldü, çünkü bu şansı bir daha yakalayıp yakalayamayacağını bilemiyordu. Hayat çoğu zaman beklenmeyen olaylarla bölünürdü. Bu kimi zaman gelen bir telefon, kimi zaman aile meseleleri, kimi zaman da ister morgda, ister olay yerinde olsun araya giren başka insanlar olurdu. Bu karanlık öğleden sonra ise ne çalan bir telefon ne de kapıya vuran biri vardı. Yine de Maura'nın bir polis memurunu verdiği ifadeyle hapishaneye gönderdiği geçen haftalardan bu yana, söylenmemiş pek çok şey ikilinin arasında tüm sessizliğiyle kendini gösteriyordu. Boston'un en iyi dedektifi böylesi bir hainliği kolay kolay affedeceğe benzemiyordu.

Şimdi artık Maura her olay yerinde insanın içini donduran bir sessizlik ve düşmanca bakışlar arasında kendince meydan okumak zorunda kalıyor ve gerginliği, yüzünden okunuyordu. Şöminenin ışığının altında gözleri daha çökmüş, yanakları daha zayıf görünüyordu.

"Graff suçluydu." Maura parmaklarının arasındaki çay fincanını biraz daha sıkı kavradı. "Yine olsa yine aynı şahitliği yapardım."

"Elbette yapardın. Bu senin işin, sen doğruları söylersin."

"Bu sanki kötü bir alışkanlıkmış, bir tikmiş gibi konuşuyorsun."

"Hayır, doğruları söylemek cesaret ister. Senin için daha iyi bir arkadaş olmalıydım."

"Artık arkadaş olduğumuzdan ya da benim herhangi bir arkadaş sahibi olup olamayacağımdan bile emin değilim. Maura sanki cevapları orada bulacakmış gibi gözlerini yanan ateşe dikti. "Belki de biraz burada kalsam iyi olur. Bir keşiş olup ormanda yaşamaya başlayabilirim. Öyle güzel ki. Hayalının geri kalanını Maine'de geçirebilirim.

Senin hayatın Boston'da."

Boston'un beni bağrına bastığını hiç hatırlamıyorum.

Şehirler insanları bağrına basmaz. İnsanlar yapar bunu."

"Ve yine insanlar seni en çok hayal kırıklığına uğratır " Maura gözlerini kırpıştırarak yanan kıvılcımları izledi.

"Bu her yerde olabilir, Maura."

"Boston'un kendine has bir sertliği var. Bir soğukluğu Oraya taşınmadan önce New Englandlıların ne kadar soğuk olduklarını duymuştum ama buna ihtimal vermemiştim. Sonra Boston'a geldim ve insanları tanımak için adeta önce aramızdaki kalıp kalıp buzu kırmak zorundaymışım gibi hissettim."

"Benim için bile aynı şeyi mi düşünüyorsun?"

Maura ona baktı. "Senin için bile."

"Dışarıdan insanların üzerinde böyle bir his bıraktığımızı bilmiyordum. Güneşli Kaliforniya insanları gibi değiliz."

Maura bakışlarını bir kez daha yanan ateşe dikti. "San Fransıco'dan hiç ayrılmamalıydım "

"Ama artık Boston'da arkadaşların var. Ben varım." Maura'nın dudaklarının kenarı bir tebessümle kıvrıldı. "Sen, seni özlerdim."

"Gerçekten sorunun Boston'la nu? Yoksa Bostonlu biriyle mi?"

İsmini vermeye hiç gerek yoktu. Her ikisi de Maura'nın hayatına hem neşe hem de keder getiren Baba Daniel Brophy'yi düşündüler. O da aralarındaki o aptalca ilişkiden dolayı en az Maura kadar derinden etkilenmiş görünüyordu.

Maura, "Ne zaman artık onu alt eniğimi, bu karanlık delikten çıkıp güneş ışığına ulaşacağımı düşünsem, onunla bir olay yerinde car kar'a 8eiyoruz ve kapatmaya çalıştığım yara yeniden açılıyor."

"İkinizin de işi ölüm mahalli olunca karşılaşmamak mümkün görünmüyor."

Maura dertli bir kahkaha attı. "Bir ilişkinin dayandırılabileceği en sağlam şey, trajedi."

"İlişkiniz tamamen bitti, değil mi?"

"Evet." Maura bir an duraksadı. "Aynı zamanda da hayır."

"Ama artık birlikte değilsiniz."

"Ve bu sebeple ne kadar acı çektiğini görebiliyorum. Yüzünden öyle açıkça okunuyor ki."

Senin yüzünden de aynı şekilde.

"İşte bu yüzden Boston'dan gitmeliyim. Kaliforniya'ya -geri dönmeliyim ya da... başka bir yere."

"Peki, bu her şeyi çözecek mi?"

"Çözebilir."

"Ondan belki üç bin kilometre uzak olacaksın ama bu aynı zamanda son birkaç yılda kurduğun tüm bağlardan da uzak olmak anlamına gelecek. Evinden, meslektaşlarından, arkadaşlarından."

"Arkadaşımdan. Tekil kullansak daha iyi."

"Öldüğünü düşündüğümüzde senin için hazırladığımız anma törenini görmeliydin. O tabutun içindekinin sen olduğunu sanıyorduk. O odanın nasıl da sana saygı duyan, seni önemseyen insanlarca hıncahınç dolduğunu görmeliydin. Evet belki bizler duygularımızı göstermekte çok iyi değiliz.

Belki yaşadığımız bu uzun kışlar bizi biraz huysuz yapmış olabilir. Ama bizim de duygularımız var. Boston'da yaşasak bile."

Maura giderek sönüp yerlerini küllere bırakan kıvılcımlara baktı.

"Kaliforniya'ya geri dönecek olursan arkandan üzülecek bir kişi olduğunu biliyorum," dedi Jane. "Senin böyle bir düşüncen olduğundan adamımızın haberi var mı?"

"Adam mı?"

"Ah, Tanrım, bana aptalı oynama. Onun sana nasıl baktığını gördüm. Sansone ve Brophy'nin birbirlerine nefretle bakmalarının tek sebebi bu. Senin yüzünden."

Maura şaşkın gözlerle Jane'e baktı. "Anthony Sansone hiçbir zaman senin sevdiğin insanlar listende olmadı."

"Tuhaflıklardan bahsetmiyor muyduk? O da tuhaf Mefısto Kulübü'nün bir parçası."

"Ama sen yine de bana onun Boston'da kalmam için bir sebep olabileceğini söylüyorsun?"

"Düşünmeye değmez mi?"

"Vay canına. Ona verdiğin değer konusunda hayli yol almış."

"En azından bir değeri var." Dctniel Brophy 'nın aksine demeye gerek duymadı. "Ve sana karşı boş değil."

"Hayır, Jane." Maura sırtını ani bir hareketle arkaya yasladı. "Hiç de değil." Jane kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsun?"

"Bir kadın anlar." Bakışlarını bir kez daha son demlerini kıvılcımlara dikti. - Sansone böyle şeyler yapmasıyla tanınır."

"jane, lütfen. Beni başka bir kötü ilişkinin daha kollarına atma."

"Sadece Boston'dan ayrılmamanı sağlamaya çalışıyorum.

-Bunun sebebi sadece Anthony'nin iyi bir kısmet olması

"Hayır sebebi Boston'un sana ihtiyaç duyması. Senin benim bugüne kadar birlikte çalıştığım en zeki adli patalog olman. Ve de..."

Jane derin bir iç çekti. Eğer gidersen seni deli gibi özleyecek olmam. Maura tek kelime etmeden öylece oturdu, emin olamadı.

"Bunu düşüneceğim," dedi Maura.

"Evet, düşünsen iyi olur." Jane bir kez daha kolundaki saate baktı."Yavaş yavaş gitsem iyi olacak."

"Bugün gitmek zorunda mısın'?"

"Ward ve Yablonskı dosyalarını biraz daha kurcalamak istiyorum, ki bu da çok fazla yargı mercii ve kurumla muhatap olmam gerektiği anlamına geliyor. Ayrıca

Crowe bu işe adam atamaktan yana olmadığı için işin büyük çoğunluğunu kendi başıma yapmam gerekiyor."

"Dedektif Crowe'un acınası bir hayal gücü eksikliği var."

"Bunu sen de mı fark ettin?" Jane ayaklandı. "Her gün arayıp Teddy'yi kontrol ederim. Herhangi bir sorun olursa sen de beni ara."

"Rahat ol, Jane. Burası olabileceği en güvenli yer." Jane sonundaki korunaklı kapısıyla okulun yolunu, ıssızlığını ve yüz yirmi bir kilometrekarelik geniş ormanlık alanı düşündü. Her an her şeye hazırlıklı hocalardan oluşan Mefisıo Kulübü nü düşündü. Tehlike altındaki bir çocuğu dünyanın ne derece tehlikeli olabileceğini bilen insanların yanından daha güvenli başka nereye götürebilirdi ki?"

"Gördüklerimden memnunum," dedi en sonunda. "Boston'da görüşürüz."

Şatodan çıkmadan Teddy'yi son bir kez daha görmek için durdu. Teddy sınıfta oturuyordu, bu yüzden onu rahatsız etmek istemedi. Sadece kapı aralığında durup Lily Saul'un Romalı orduların kullandığı Ispanyol kılıcının avantajlarını hareketlerle gösterişini izledi. Teddy büyülenmiş gibi bakıyordu, sanki her an sandalyesinden fırlayıp savaşa kalacaktı. Lily onları izleyen Jane'i fark edip başını hafifçe salladı, gözlerindeki bakış şöyle der gibiydi: Merak etme, iyi olacak. Her şey kontrol altında.

Jane'in de görmek istediği şey buydu zaten Dışarı çıktığında yağmurun altında hızlı adımlarla arabasına koştu. Valizini arka koltuğa alıp, direksiyonun başına geçti. Yüzünden damlayan suları silerken cebine uzanıp, kapıdan çıkması için gerekli dört dijital numaranın yazılı olduğu kâğıdı çıkardı.

Her şey kontrol altında.

Ne var ki bahçeden çıkıp kemerli kapının altından geçerken uzaklarda, ormanın içinde bir şey dikkatini çekti Bu ağaçların arasında duran bir adamdı. Adam o kadar uzaktaydı ki, yüzünü tam olarak seçemiyor, sadece bedenini görebiliyordu. Üzerindeki kıyafetler çevresindeki ağaç gövdelerine uyum sağlayacak biçimde gri-kahverengiydi.

Yolda ilerlemeye başlamasıyla adama biraz daha yakılma şansını buldu. Gözlerini ondan bir an olsun almadan neden hiç kıpırdamadan durduğunu merak ediyordu. Sonraki ye önüne gelen bir virajla görüş açısı kesildi Viraj bitip aniden ağaçları gördüğünde ise adam artık orada değildi Gördüğü tek şey ulu bir meşe

ağacının yosun tutmuş ve üzerinde ağaçkakan delikleri olan gövdesiydi.

Yolun kenarında durdu ve penceresini açtı. Ne vardı tek gördüğü yağmurla birlikte dökülen yapraklar, rüzgârla birlikte eğilip kalkan dallardı. Etrafta bekçi falan yoktu; sadece tehlikenin kılığına girmiş cansız ağaç kütükleri vardı.

Her şey kontrol altında Jane kapıdan çıkıp ormanın içinden sağa doğru yol alırken de sonrasında tarlalara vardığında da kendini huzursuz hissediyordu. Belki bu huzursuzluğunun sebebi dinmek bilmeyen yağmur ve tepesinden hiç kalkacağa benzemeyen kara bulutlardı. Belki de kenarlarındaki sarkmış verandaları, tahtayla kaplanmış pencereleri ve terk edilmiş evleriyle bu, ıssız yoldu. Sanki burası dünyanın sonuydu ve Jane de hayatta kalan son insandı.

Bu yanılsamayı bozan Jane'in çalan ceptelefonu oldu. Çantasında telefonunu aranırken, nihayet medeniyete döndüm, diye düşündü. Şebeke az çekiyordu, bir konuşma yapabilmek için sinyal hayli düşüktü belki ama hattın diğer ucundan Frost'un sesini kesik de olsa alabiliyordu.

"Son e-postan... Hillsborough Polis Merkezi'yle konuştum..

"Hillsborough mu? Will Yablonski'nin eniştesi ve teyzesiyle mi ilgili?"

"Tuhaf olduğunu söyledi... görüşmek gerek..." "Frost? Frost?"

Frost'un sesi birdenbire güçlü ve net gelmeye başladı En nihayetinde telefondan iyi bir sinyal alabilmişti. "Tüm bunların ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikri yok." "Hilisborough polisiyle konuştun mu?"

"Evet. David G. Wyman adında bir dedektifle görüştüm Dediğine göre, olay ona en başından itibaren oldukça tuhaf gelmiş Ona Claire Ward'dan bahsettiğimde dikkati daha da arttı. Başka çocuklar olduğunu bilmiyormuş. Onunla konuşsan iyi olur"

"Benimle New Hampshire'da buluşabilir misin?" diye sordu Jane.

Kısa süreli bir sessizliğin ardından Frost'un sesi yeniden duyuldu. "Mümkün değil. Crowe bizden, Andres Zapata'yı bulmamızı istiyor. Bu gece gözetimdeyim. Hizmetçinin evini izleyeceğim."

"Crowe hâlâ olayın hırsızlık olduğunu mu sanıyor?"

"Zapata kâğıt üzerinde bu iş için biçilmiş kaftan. Kolombiya'da hırsızlık geçmişi var. Bu olayı yapmak için hem fırsatı var hem de her şey elinin altında. Ayrıca mutfak kapısında da parmak izleri var."

"Ama benim canımı asıl sıkan şey ortada ölmüş üç çocuk olması."

"Bak, seni yarın sabaha kadar beklemiyoruz. Yolunu uzatmak için vaktin var."

Jane bu gece akşam yemeğinde Gabriel'le olmayı ve Regina'ya iyi geceler öpücüğünü vermeyi planlamıştı Ama şimdi görünüşe göre yolu New Hampshire a düşecekti Crowe a bundan bahsetme."

"Öyle bir planım yok."

"Bir şey daha; çözülememiş aile katliamlarına dair suç analiz raporlaması yapmanı istiyorum Özellikle de Wardlar. Yablonskiler ve de Clocklarla aynı yılda oldurulmuş başka aile var mı araştıralım."

"Sence neyle karşı karşıyayız?"

"Bilmiyorum," gözlerini önünde uzayıp giden yağmurlu yola dikti, "ama her neyse, beni giderek daha da korkutuyor."

On Altıncı Bölüm

Jane otobana çıktığında yağmur durmuştu ama bulutlar hâlâ en kara ve boğucu halleriyle tepede asılıydı. Ağaçlardan damlalar düşmeye devam ediyordu. Görünürde başka hiçbir araba yoktu. Jane arabasından inip bir zamanlar Will'in teyzesi Lynn ve eniştesi Brian'ın çiftliği olan kalıntılara yaklaştı. On metre ötedeki ahır el değmeden dururken, ev şimdi artık küle dönmüş bir keresle yığınından başka bir şey değildi. Jane etrafında damlayan su sesleriyle bu enkazın tam ortasında dururken adeta küllerden yükselen is kokusunu hâlâ alabiliyordu.

Bu sırada çakıl kaplı yolda duyduğu tekerlek sesleriyle ikasını döndü ve lacivert bir arabanın kendi aracının arkasına park ettiğini gördü. Arabadan inen adamın üzerinde, iri teninden tıpkı dört kişilik bir çadır edasıyla sarkan sarı bir yağmurluk vardı. Adama dair her şey öyle büyük görünüyor ki, saçsız başından etli ellerine kadar her şey iriyarıydı. Her ne kadar ondan korkmuyorsa da bu ıssız yerde adamın onun karşısında fiziksel bir üstünlüğü olduğunun gün gibi farkındaydı.

"Dedektif Wyman, siz misiniz?" diye seslendi.

Adam ayağında botlarıyla su birikintileri üzerinden su sıçratarak Jane'e yöneldi. "Siz de Dedektif Rizzoli olmalısınız. Yolculuğunuz nasıl geçti?"

"Yağmurlu. Beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Etrafındaki enkaza baktı. "Görmemi istediğiniz şey bu muydu?"

"Hazır hava aydınlıkken, ilk olarak burada buluşmamızın daha iyi olacağını düşündüm. Böylece etrafa şöyle bir bakma şansınız olur."

Bir an, sessizlik içinde yan yana durup küle dönmüş evi incelediler. Evin hemen arkasındaki bir tarlada bir geyik hiç korkmadan durmuş, onları izliyordu. Demek ki bugüne kadar tüfek sesi ya da mermi atışı nedir, tanışmamıştı.

"Kendi hallerinde iyi birer yurttaşa benziyorlarmış," dedi Dedektif Wyman. "Sessiz, kendi işlerinde güçlerinde bir aileymiş, bu nedenle hiç dikkatimizi çekmemişler." Durup, ironik bir edayla başını iki yana salladı. "İyi yurttaş tanımı

tam da bu olsa gerek."

"Yani Temple'ları yakinen tanımıyordunuz."

"Yaşlı McMurray'lerin evini kiralayan yeni bir çift olduğunu duymuştum ama hiç tanışmamıştık. Düzenli bir işleri olmadığından kasabada onları tanıyan çok kişi yok. Tek bilen kasabanın emlakçısı. Emlakçıya kırsal alanda yeğenlerinin dışarı çıkıp temiz hava alabileceği bir yer aradıklarını söylemişler Kasabadaki benzinlik ve market çalışanları zaman zaman onları görseler de Temple ailesi pek çok kişi için çok ortalarda görünmeyen kişilermiş."

Peki ya yeğenleri Will? Mutlaka kendine birkaç arkadaş edinmiş olmalı."

-Eğitimini evde görüyormuş. O nedenle bölge çocuklarıyla çok fazla bir araya gelip kaynaşma şansı olmamış. Ayrıca, sanıyorum ki civardaki- çocuklardan bir parça da farklıymış."

"Ne anlamda?"

"Biraz iri ve hantal bir çocukmuş. Biraz inek sayılabilecek bir tipmiş, bilmem anlatabiliyor muyum? Olayın olduğu gece bana tarlada olduğunu söyledi." Wyman eliyle geyiğin serbestçe otlandığı alanı gösterdi. "Çocuğun kendine ait bir teleskop düzeneği varmış ve o gece dışarıda yıldızlara ya da ona benzer şeylere bakıyormuş. Ah, şimdi hatırladım. Kuyrukluyıldız arıyormuş." Wyman bir kahkaha patlattı. "Benim de iki genç oğlum var. Bahse girerim ki bir cumartesi gecesi televizyon ya da Facebook olmadan bir tarlanın ortasında durup yıldız izlemek, isteyecekleri son şey olur."

"Pekâlâ, yani Will bu tarlada durup gökyüzünü izlerken ev birden havaya uçuyor."

"Aynen öyle. İlk etapta bunun bir kaza olabileceğini düşündüm. Kalorifer kazanı ya da propan tanki olabileceğini sandım ama itfaiye şefi yangının sebebi olarak kurulu bir düyeği, bir yangın cihazını işaret edince Eyalet Polisi Suç Birimi ni çağırdık. Hepsi raporumda yazıyor. Sizin için de bir kopyasını getirdim. Kamyonetimde saklıyordum."

"Yeğenleri Will... onun hakkında ne düşünüyorsunuz' Yani gerçek anlamda bir mek olması dışında?"

"Çocuğu uzun uzun inceleme fırsatım oldu. Belki eniştesi ve teyzesiyle bazı problemleri olmuştur, belki onların himayesinden kurtulmak istemiştir, diye düşündüm. Ama sonuç olarak onun bunu yapamayacağına karar verdik."

"Çok zeki bir çocuk olduğunu söylemiştiniz. Bir bombanın nasıl yapılacağım biliyor olamaz mı?"

"Böylesi bir bombayı; hiç sanmıyorum."

"Bunun ne özelliği var?"

"En önemlisi bir Semtex."

Bu, Jane'i gerçekten şaşırtmıştı. "Plastik patlayıcı mı?" "Üstelik de hayli karmaşık bir düzen. FBI'a göre bileşenler Fransız markası. Yani on dört yaşında genç bir ergenin eniştesi ve teyzesini öldürmek için kullanabileceği tarz bir şey değil."

Jane kaşlarını çatarak kapkara olmuş kütüklere baktı. Bu durumda varılabilecek tek bir sonuç vardı. Bu işi bir profesyonel yapmıştı. "Bana biraz Temple'lardan bahsedin." "Çocuğun hayatta kalan tek akrabaları onlarmış. Lynn Temple annesinin kız kardeşiymiş. Baltimore civarında bir kütüphanede çalışmış. Brian Temple ise Maryland'de Greenbelt NASA- Goddard'da bir fizikçi olarak çalışmış. Vaktiyle Will'in babası Neil Yablonski de orada çalışıyormuş İki adam arkadaş ve meslektaşlarmış ve her iki çift de birbirlerine oldukça yakınmış. Çocuğun anne ve babası uçak kazasında öldükten sonra Lynn ve Brian, Will'in velayetini üzerlerine almışlar. Ondan sonra olanlar ise adeta bir bulmaca.

Ne demek istiyorsun?"

'Çocuğun anne ve babası kazada öldükten sonra hem Brian hem de Lynn işlerini bırakmışlar. Durup dururken, Brian NASA'daki yirmi yıllık işini bırakmış. Her şeylerini toplayıp, eşyalarını bir depoya yığmışlar ve Baltimore'dan ayrılmışlar. Birkaç ay sonra da buraya yerleşmişler "

"Iş bulmadan, öyle mi? Geçimlerini nasıl sağlıyorlarmış?"

"İşte güzel bir soru daha. Temple ailesi banka hesaplarında beş yüz bin dolar bırakarak ölmüşler. Pekâlâ, NASA' nın verdiği ücret ne kadar bilmiyorum ama bir fizikçi bile olsa bu para emeklilik günleri için deli bir para."

Gün ışığı yavaş yavaş kaybolmaya başlıyordu. Bir dişi ve bir yavru geyik daha ormandan çıkıp dikkatli adımlarla, orada duran iki kişiyi gözlemleyerek adım adım tarlaya yaklaştılar. Av sezonu geldiğinde böylesi bir dikkat her ikisinin hayatta kalmasını sağlayacak bir önlem olabilirdi belki.

Ama avcı sizi bir kez gözüne kestirecek olursa artık kaçışı yoktur.

'Temple'lar neden kaçıyordu peki?" diye sordu Jane.

Bilmiyorum ama kaçtıkları çok belli. Belki de uçakla ilgili bir şey biliyorlardı."

Peki, o halde neden polise gitmediler?"

"Hiçbir fikrim yok. Yablonskilerin cinayetini araştıran ve benim de konuştuğum Maryland dedektifinin kafası da en az benimki kadar karışıktı."

"Will, teyzesi ve eniştesinin onu neden buraya getirdiğini biliyor muydu peki?"

"Ona Baltimore'un tehlikeli bir yer olduğunu ve daha güvenli bir yerde yaşamak istediklerini söylemişler. Hepsi bu."

Jane çöken kütüklere ve kıvılcımlara bakarak, "Ve kendilerini burada bulmuşlar, öyle mi?" dedi. Sessiz sakin bir ormanın içinde, cehenneme özgü bir ölümün kollarında.

"Aslında, burası oldukça sakin bir kasabadır," dedi Wyman. "En fazla uyuşturucu alıp aptalca şeyler yapan gençler, hırsızlık ya da aile anlaşmazlıkları olur. Suç dosyalarımız bunlardan ibarettir. Ama bu?" Başını iki yana salladı. "Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmadım. Umarım bir daha da karşılaşmam."

Bu sırada tarlada birkaç siluet daha belirdi. Artık karşılarındaki alacakaranlığa doğru ilerleyen koca bir geyik sürüsüydü. Jane gibi bir şehir kızı için bu manzara bir mucizeydi. Temple'lar geyiklerin bile kendilerini göz önüne çıkaracak kadar güvendikleri bu ortamda kendi sığınaklarını bulacaklarından emin olmuş olmalılardı. Belli ki, niyetleri kimsenin görüp fark etmeyeceği bu yere yerleşmekti.

Wyman, "Çocuğun hayatta kalması büyük şans," dedi. "Sence sadece şans mı?" diye sordu Jane.

"Dediğim gibi ilk başta çocuğun bir şüpheli olabileceğini düşündüm. Bunu işimin bir gereği olarak yapmak zorundaydım. Ama çocuk ciddi anlamda sarsılmış görünüyordu. Teleskopunu bıraktığını söylediği tarlanın içinde bulduk. Gece cam gibi bir gökyüzü vardı; yani teleskopla gökyüzünü incelemek için mükemmel bir geceydi. Kaldı ki teyzesi ve eniştesini kurtarmak isterken kendisi de epey yan"Onu hastaneye yoldan geçen bir motorlunun getirdiğini duydum."

Wyman başıyla bu bilgiyi onayladı. "Oradan geçen bir kadın yangım görmüş ve çocuğu acil servise götürmüş."

Jane dönüp yola baktı. "Gördüğüm son ev buraya yaklaşık bir buçuk kilometre uzaklıkta. O kadın buralarda mı yaşıyor?"

"Sanmıyorum."

"Bilmiyorsunuz yani."

"Onunla hiç konuşmadık. Çocuğu hastaneye bırakıp gitmiş. Hemşireye telefon numarasını bırakmış ama sanırım bir karışıklık olmuş. Çünkü ne zaman o numarayı arasak karşımıza neden bahsettiğimizi anlamayan New Jerseyli bir adam çıktı. Zaten ilk etapta biz bu olayın bir cinayet olabileceğini düşünmüyorduk bile. Kaza olduğunu sandığımız için görgü tanığı avına çıkmak gibi bir amacımız da olmadı. Ancak erntex olayını duyduktan sonra bir cinayetle karşı karşıya ocuğumuzu anlayabildik."

Kadın o geceye dair bir şeyler görmüş olabilir. Hatta İki de yolda katilin yanından bile geçmiş olabilir.

İzini sürme şansımız olmadı. Hem çocuk hem de acil hemşiresi onu sarışın, zayıf, kırklı yaşlarının ortasında diye tarif ettiler. Hastanenin kamera kayıtlarında gördüğümüz kadına uyan bir tarifti bu." Yağmur hafif hafif atıştırmaya başlarken Wyman bakışlarını yukarı kaldırdı. "Elimizde böyle bir yapbozla kalakaldık. Bu tıpkı suyun yüzeyinde sadece bir parçası görünen bir buzdağına benziyor. Ve hikâye öyle derin ki sonunu göremiyoruz." Yağmurdan korunmak için kapüşonunu kafasına geçirdi. "Kamyonetimde sizin için bu dosyayı bulunduruyordum. Neden siz de bir göz atmıyorsunuz? Sorunuz olursa çekinmeden arayabilirsiniz."

Jane, Wyman'in uzattığı kalın kâğıtlar destesini aldı. "Aslında, aklıma takılan başka bir soru var. Will, Evensong'a nasıl gönderildi?"

"Buraya oradan geldiğinizi sanıyordum. Size söylemediler mi?"

"Okul psikologunun söylediğine göre Will eyaletinizin kamu idaresi tarafından gönderilmiş."

"Bugüne dek gördüğüm en hızlı nakildi bu. Yangının ertesi günü, çocuk henüz hastanedeyken valilikten bir telefon aldım. Çocuğu özel koruma programına almışlardı. Sonra ne olduğu belli olmayan bir arabayla bir adam geldi, çocuğu alıp apar topar götürdüler."

"Bir adam mı?"

Uzun boylu, siyah saçlı biri. Tıpkı bir vampir gibi siyahlar içindeydi."

Siyahlar içinde. Bu Anthony Sansone olmalıydı

On Yedinci Bölüm

Julian, "Çakallar toplantısını açıyorum," diye ilan etti.

Maura altı genç delikanlının kimya laboratuvarında sandalyelerine oturuşlarını izledi. Yemek salonunda hepsi de Julian'ın masasında oturduğundan isimlerini öğrenebilmişti. İkinci sırada bir dakika bile yerinde duramayan Bruno Chiun vardı. Hatta şimdi bile kıpırdanıp sandalyesinde sallanıp duruyordu. Onun hemen yanında Arthur Toombs yanık izi içindeki ellerini masanın üzerinde birleştirmiş, öylece hiç kıpırdamadan oturuyordu. Dediklerine göre bu yaralar öz babasının sebep olduğu bir yangından ona hatıra kalmış. Kapının anında, çabucak kaçmasını sağlayacak çıkışlara takıntısı olan Lester Grimmett vardı. Bir keresinde tehlike anında Pencereden kendini atarak hayatını kurtardığı için, o gün bugündür çıkışa yakın yerlerde oturma eğilimi vardı. Ve en ön sırada

Çakalların iki yeni üyesi Will Yablonski ve Teddy oturuyordu. Maura onların hikâyesini çok iyi biliyordu.

İçinden, altı çocuk, altı trajedi, diye geçirdi ama hayat devam ediyordu ve kimileri yaralı olsa da hepsi birer kazazede olarak artık buradalardı. Bu kulüp onların kaybettikleriyle, kötü hatıralarıyla baş edebilecekleri, hatta bu güçsüz çocukların kendilerini birer savaşçı gibi hissedebilecekleri yegâne yerdi.

Ne var ki suça karşı duran birer savaşçı gibi bakıldıklarında oldukça etkisiz göründükleri ortadaydı.

İçlerinde bir tek Julian uzun boyu ve lider ruhuyla dikkat çekiyordu. Zaten bu yüzden de kulübün başkanıydı. Her ne kadar Jane Çakalları, Lise Adli Tıbbı olmaktan öte görmese de Julian kulüp başkanı olarak sorumluluklarını hayli ciddiye alıyordu ve odadaki diğer çocuklar da en az onun kadar ciddi görünüyorlardı.

"Arkadaşlar, bugün aramızda gerçek bir adli tıp uzmanı var," dedi Julian. "Doktor Isles Boston'da adli tıp biriminde çalışıp, otopsiler yapıyor. O bir doktor, bir adli tıp patologu, bir bilim insanı. Ve de..." Gururla Maura'ya baktı. "Benim arkadaşım."

Benim arkadaşım. Belki bu cümle iki kısacık kelimeden ibaretti ama hem Maura hem de Julian için anlamı çok daha derindi. Maura ayağa kalkıp gülümseyerek ona saygıyla bakan kulüp üyelerini aynı saygıyla selamladı.

"Söylediğin güzel şeyler için teşekkür ederim, Julian. Julian'ın da dediği gibi ben bir patoloğum. Ölülerle çalışıyorum. Otopsi masasında ölülerin geride kalan bedenlerini inceleyip, mikroskop altında dokularına bakıp ölüm nedenlerini anlamaya çalışıyorum. Kişi bir hastalık sonucu mu, travma ya da ilaç etkisiyle mi, zehirle mi ölmüş bulmaya çalışıyorum. Bilimsel geçmişim tıp üzerine olduğundan size tavsiyem-. " O an koridordaki bir hareket dikkatini çekti ve durdu. Gözüne sarı bir kafa çarpmıştı. "Claire?" diyerek seslendi. "Bize katılmak ister misin?"

Tüm çocuklar dönüp kapıya baktılar. Claire artık fark edilmeden ortadan kaybolamayacağına göre, sanki yapacak daha iyi bir işi yokmuş gibi omuzlarını silkti ve er ön sıraya geçip Will'in yanındaki sandalyeye çöktü. Bütün çocuklar hâlâ aralarına giren bu egzotik kıza bakıyordu. Aslında Maura da onun ilginç bir kız olduğunu düşünüyordu. Beyaza çalan san saçları ve soluk kirpikleriyle sanki başka bir dünyadan gelmiş bir orman pensi gibi duruyordu ama yüzündeki bezgin ifade ve çökmüş omuzlarıyla klasik bir Amerikan ergeniydi.

Claire etrafındaki sessiz erkekler topluluğuna baktı. "Siz erkekler bu toplantılarda gerçekten bir şeyler yapıyor musunuz, yoksa sadece böyle bakınıyor musunuz?"

Julian, "Biz de tam söğüt ağacında bulduğumuz şeyi tartışmak üzereydik," dedi.

"Kim ne derse desin, benim o olayla hiçbir alakam yok. "Biz sadece kanıtları takip ederiz, Claire. Bizi nereye götürürse sonuç odur " Gözlerini Maura'ya dikti. "Adlı tıp intanı siz olduğunuza göre, sanırım bize ölüm sebebini İçmenizle başlayabiliriz."

Maura kaşlarını çattı, "ölüm sebebi mi"

Bruno, "Horozunki," diyerek lafa karıştı. "Ölüm sebebinin bir cinayet olduğunu zaten biliyoruz ya da buna tavuk cinayeti de denebilir. Nasıl ölmüş?"

Maura dikkatle onu izleyen suratlara baktı. İçinden, bu konuda ciddiler, diye geçirdi. Bu olaya gerçek bir ölüm soruşturması gibi yaklaşıyorlar.

Arthur, "Herman'ı incelediniz," dedi. Öyle değil mi?" "Sadece kabataslak,"

diyerek kabul etti Maura. "Bay Roman cesedi atmadan önce." Ve boynun duruş açısına bakacak olursak boynunun kırılarak öldürüldüğünü söyleyebilirim."

"Peki, bu boğulma mı yoksa omurilik travması sonucu mu gelişmiş olabilir?"

Bruno, "Sadece boynun kırıldığını " dedi. "Ben bunu damarsal değil, nörolojik olarak adlandırırım."

Lester, "Peki ya tahmini ölüm zamanı?" diye sordu. "Ölüm sonrası zaman aralığının ne kadar olduğunu bilebiliyor musunuz?"

Maura art arda gelen sorularla bir o surata bir diğerine bakıyordu. "Eğer görgü tanığı yoksa ölüm zamanını belirlemek her zaman çok zordur. İnsanlarda, birçok etkeni göz önüne alırız. Vücut ısısı, ölüm sertliği, ölüm morluğu. " "Daha önce hiçbir kuş üzerinde vitröz potasyum ölçümü yaptınız mı?" diye sordu Bruno.

Maura ona şaşkınlıkla baktı. "Hayır. Hayır, bunu yaptım diyemem. Kabul etmem gerekir ki tavuk patolojisi hakkında çok şey bilmiyorum."

"Pekâlâ, neyse ki elimizde ölüm sebebi var. Peki ama bedenim yarmak neden? Ne diye organlar, çıkarılıp ağaca asılmış olabilir?

Su soruyu ormandaki açık alanda ben de sormuştum "Bu, ayrıntılı inceleme gerektiren bir konu," dedi Julian. "Şimdilik sadece fiziksel kanıtlara odaklanacağız. Ormana yeniden dönüp cesedi bulmaya çalıştım ama sanırım leşçil hayvanlar onu çoktan ortadan kaldırmışlar. Bu nedenle elimizde inceleyebileceğimiz bir kalıntı yok. Ayrıca kümesin etrafında ayak izi çalışması da yaptım ancak yağmurun da o izleri sildiğini söyleyebilirim. Bu durumda sadece sizin bulduklarınızla yetineceğe benziyoruz." Bruno'ya baktı. "Sen devam etmek ister misin?"

Bruno sınıfın önüne çıkarken Maura kendini tıpkı ödevini yapmamış bir öğrenci gibi hissederek yerine oturdu. Yaşam dolu, heyecanlı küçük Bruno'nun onlarla ne paylaşacağını merakla beklemeye koyuldu. Bruno eline plastik eldivenlerini geçirip kahverengi bir kesekâğıdına uzandı ve içinden uçlarında hâlâ bağlı oldukları ipler olan üç çöp bebek çıkardı. Bebekleri paslanmaz çelikten laboratuvar masasının üzerine koydu. Maura şimdi onlara bakarken, ne kadar da önemsiz şeyler, diye düşünüyordu Sınıfın parlak floresan lambalarının altında kahverengiye çalan kırmızı lekeler kandan çok, çamur izini andırıyordu. Bebekler söğüt ağacından sarkıp rüzgârda savrulurken fena birer obje gibi görünmüşlerdi ama Şimdi içlerindeki gücü kaybedip, aslında oldukları formadal yumaklarına geri dönmüşlerdi.

'Elimizde A, B ve C kanıtları var," dedi Bruno. "İnsan şeklinde ikisi birer erkeği, üçüncüsü de bir kadını temsil eden bebekler. Pek çok kuru çalı çırpının bir sicimle bir araya getirilmesiyle oluşturulmuşlar. Dikkatimi sicime verdiğimde sicimin hasır ipinden yapıldığını görüyorum. Aynı sicimin ahırda atlara verilen saman balyalarını bağlamak için de kullanıldığını tespit ettim." Elini cebine atıp ipin bir numunesini çıkardı. "Görüyor musunuz? Aynı ıp. Kendi ahırımızdan çıktı üstelik." Yeniden yerine oturdu.

Julian, "Arthur, sen devam etmek ister misin?" diye sordu.

Arthur ayağa kalkarken, "Ben de ince dalların nerede alındığını belirledim," dedi. "Kabuktan yapılmış eteğin menşeini belirlemek hiç de zor olmadı. Belula papyrifera, namı diğer Amerikan beyaz huş ağacı. Bebeklerin gövdelerinin yapıldığı dalların cinsini belirlemek etek kadar kolay olmadı ve iki farklı tür kullanılmıştı. Ama dalların pürüzsüz yeşil kabuğu ve sivri uçlu tomurcuklarına bakılacak olursa, bir kısmının Fraxinus Nigra, diğer adıyla Kara Kül olduğunu sanıyorum. Diğer dalları ise yıldız şeklindeki sünger dokularından ötürü belirlemek biraz daha kolay oldu diyebilirim, ki onların da balsam kavağı olduklarını sanıyorum. Tüm bu ağaçları nehrin diğer yakasında bulmak mümkün."

"Çok iyi bir iş çıkarmışsın," dedi Julian.

Maura otururken Arthur'a dikkatle baktı ve içinden, on beş yaşındaki bu çocuk ağaçlar hakkında benden çok daha fazla şey biliyor, diye geçirdi. Lise Adli Tıbbı tahmin ettiğinden çok daha etkileyici olmaya başlamıştı.

Bu kez ayağa kalkan Lester oldu ama o, sınıfın önüne çıkmamayı tercih etmişti. Onun yerine kendini daha güvende hissettiği çıkışa yakın durdu. "Ben de kurbanı o yüksek dala bağlayan ipi araştırdım, dedi. ' İpin bir örneğini alabilmek için yeniden olay yerine gidip ağaca tırmanmak durumunda kaldım çünkü Herman'ı -yani kurbanı ormanda bulamadık "

Julian, "Peki iple ilgili neler buldun?" diye sordu.

"Yaklaşık altı buçuk milimetre genişliğinde, beyaz naylondan yapılmış, elmas örgülü bir ip. Çok amaçlı kullanılabiliyor; gerilme ve yük taşıma kapasitesine sahip. Pas ve küfe dayanıklı." Lester duraksadı. "Acaba bir eşini daha bulabilir miyim diye her yeri taradım ve alet odasında koca bir rulosunu buldum." Lester da yerine oturdu.

"Bu durumda anlaşılmıştır ki bu üç bebeği yapmak için gerekli tüm

malzemeler burada, yani okul sınırları çerçevesinde mevcuttur. Dallar.

İpler. Sicim." Julian gözlerini odada gezdirdi "İşin en zor kısmı da Lester'ın daha önceden sorduğu sorunun cevabını bulmak: Neden? Neden birisi bir horozu öldürüp, kamını yarıp, iç organlarını dışarı çıkarır? Ve neden neredeyse her gün yürüdüğümüz bir güzergâha asıp mutlaka görmemizi ister?" Julian susup cevabı beklemeye koyuldu.

Arthur, "Birileri dikkatimizi çekmek istiyor, dedi.

Bruno ise gözlerini Claire'e dikip, "Ya da belki horozlardan nefret ediyordur," dedi.

"Dini bir ayin olabilir mi?" diye öneride bulundu "Tıpkı Santeria gibi. Onlar da tavuk öldürüyorlar, öyle değil mi?"

Lester, "Ancak bir psikopat zevk için hayvan öldürür" dedi. "Belki yaptığı işten zevk almıştır. Belki de heyecan hissetmiştir ki bu durumda aynı şeyi tekrar edebilir." Lester durdu. "Bir sonraki sefer de kurbanı bir horoz olmayabilir." Bu çıkarım odada derin bir sessizliğe sebep olmuştu. Sessizliği ilk bozan Teddy oldu. "Bence bu bir mesaj," dedi.

"Ne tür bir mesaj?" diye sordu Julian "Bize bir şey söylemeye çalışıyor. Uyarmaya çalışıyor." Teddy'nin sesi giderek bir fısıltıya dönüştü. "Neden üç bebek olduğunu kimse merak etmiyor mu?"

Maura gözlerini çöpten bebeklere dikti. Sonra da sırasıyla Will, Teddy ve aralarında oturan Claire'e baktı.

İki erkek. Bir kız.

On Sekizinci Bölüm

Dedektif Crowe, "Coğrafya konusunda pek iyi değilimdir. Rizzoli, bana biraz yardımcı olsan iyi olur," dedi. "En son baktığımda New Hampshire bizim yetki alanımızda değildi."

Jane masanın etrafında ekip toplantısı için bir araya gelen dedektiflere baktı. Frost ve Moore tam karşısında oturuyorlardı ama görünüşe göre ikisi de bu sabah Crowe'la uğraşmak istemiyorlardı. Aslında tüm ekip aradaki sürekli sürtüşmeden bezgin görünüyordu. Crowe hepsini alt etmeyi becermişti Bu durumda ona karşı çıkabilecek tek kişi Jane gibi görünüyordu.

Ackerman dosyasına paralel nitelikte tüm olayların bir listesini çıkardım," dedi. "İki yıl önce, Yablonskı ailesi özel uçaklarının havaya uçmasıyla ölmüşler.'

Crowe, "Bu, Maryland'de düşen uçak olmalı," dedi.

"Ayrıca yine iki yıl önce Claire Ward ın anne ve babası da vurularak öldürülmüş..

"Londra'da." Crowe bir kahkaha attı. "Tanrı aşkına, başka bir ülkeden bahsediyorsun."

"Ve bu her iki olay da Saint Thomas'ta Teddy Clock'un ailesinin saldırıya uğradığı haftalarda gerçekleşti. Üç aileden bahsediyoruz, Crowe. Hepsi de aynı günlerde öldürüldü Aradan iki yıl geçti ve yine aynı çocukların geride kalan aileleri bir kez daha saldırıya uğradı. Sanki birileri bu ailelerin soyunu kurutmaya kararlı gibi. Ve bu üç çocuğu da en sona saklıyor."

"Ne öneriyorsun, Rizzoli? Maryland'e uçup, oradaki soruşturmayı da mı sen yürüteceksin?"

"Maryland'e gitmek pekâlâ bir başlangıç olabilir."

"Bir sonraki güzergâh ne, Londra mı? Boston Polis Merkezi bu faturayı ödemek için can atıyor zaten. Ah, Saint Thomas'ı da unutmamak gerek. Oradaki olayı da birileri araştırmalı, öyle değil mi?"

Frost elini kaldırdı. "Saint Thomas'a ben seve seve gidebilirim."

Jane, "Ben Londra ve Saint Thomas'a bedava gezi düzenlensin demiyorum," dedi. "Bu konu üzerinde biraz daha düşünmem gerek. Bence bu üç olay arasında göremediğimiz bir bağ var. Ward, Yablonski ve Clock ailelerini birbirine bağlayan bir bağ."

Crowe, "Evet, uluslararası bir komplo," dedi. "Haklısın' "Daha derin bir soruşturma yapmamız gerek."

"Hayır. Andres Zapata'ya odaklanıyoruz. Adam adeta yer yarıldı içine girdi, ki bu bende onun suçlu olduğu izlenimini uyandırıyor. Crowe, Frost'a baktı. "Adamın telefon kayıtlarından neler çıkardın?"

Frost başını iki yana salladı. "Ackermanlar öldürüldüğünden beri ceptelef onunu kullanmamış. Sanırım bir yerlere attı ya da belki de yeniden Kolombiya'ya döndü. Maria'nın telefon kayıtlarında da dikkate değer bir şey yok."

"O halde Zapata'yla başka türlü iletişim kuruyor. Eposta ya da bir aracı. Bu da demek oluyor ki soruşturmayı arkadaşlarının arkadaşlarına kadar genişletiyoruz Bu sabahki haberlerden bu yana yeni bir ihbar var mı?"

Moore başını evet anlamında salladı. "Hepsini araştırmaya çalışıyoruz."

"Usta Yoda ne der bilirsin. Çalışmak diye bir şey yoktur, yapmak vardır." Crowe saatine bakıp kravatını düzelterek ayağa kalktı. "Benimle görüşmeyi bekleyen bir muhabir vardı," deyip odadan çıktı.

Jane arkasından, "Sizce de şu kapı aralığını biraz genişletmeye gerek yok mu?" diye sordu. "Yakında ukalalığı kapıdan sığmayacak."

Moore, "Bence artık çok geç," dedi. Sabrıyla ünlü Moore bile kâğıtlarını toplayıp evrak çantasına koyarken bu durumdan bıkmış görünüyordu. Son zamanlarda emekliliği daha bir sık anar olmuştu; belki de bu son olaylar artık onu buna zorlayacaktı.

Jane ona, "Zapata hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Andres Zapata, Crowe'un bir şüphelide sevdiği her şeye sahip. Erişim, fırsat, sabıka. Ayrıca yeşil kartı da yok." "Ama sen pek ikna olmuş gibi görünmüyorsun."

"Ne var ki bunun aksini ispatlayacak bir delilim de yok elimde. Şimdilik, adamımız Zapata gibi görünüyor." Moore evrak çantasını çarparak kapatıp kapıdan tıpkı yorgun bir bürokrat gibi çıkıp gitti.

Jane, Frost'a dönerek, "Tanrım," dedi. "Ona ne olmuş böyle?"

"Son birkaç gündür buranın nasıl olduğunu tahmin edemezsin," dedi Frost. "Çünkü vaktini Crowe'la geçirme zevkini yaşamadın."

Jane elindeki kalemi toplantı için beraberinde getirdiği dosyaların üzerine vurmaya başladı. Yablonski ve Ward aileleri için onca saat yaptığı araştırmayı düşündü. "Bana haklı olduğumu söyle, Frost. Tüm bu olanlarda bir tuhaflık olduğunu söyle."

"Bir tuhaflık var."

"Teşekkür ederim."

"Ama bu, olanların birbiriyle ilişkisi olduğunu göstermez. Dediğin üzere suç analiz raporlamasını yaptım. Ülke çapında katledilmiş pek çok ailenin profiline baktım. Üzgünüm ama elimizde bu üç aile gibi bir dünya aile var."

"Ama bu üç aileyi öne çıkaran şey ikinci kez saldırıya uğramış olmaları. Azrail işini bitirmeden vazgeçeceğe benzemiyor. Bunu nasıl açıklayacağız?"

"Her uçuk şeyin bir açıklaması olamaz ki. Uçuktur işte, o kadar."

"Bu cevabı hiç sevmem. Kızıma söylediklerime benziyor"

"Ve Regina bundan çok da hoşnutsuz değil, değil mi?" "Bu benim de olmadığım anlamına gelmiyor."

Bu sırada Jane in telefonu çaldı. Ekranda Crowe'un adını görünce sızlandı. Telefonu cevaplarken Frost'a bakarak gözlerini devirdi. "Rizzoli."

"Roxbury'de bir dairede Zapata'yı tespit etmişler. Gözlem ekibi Maria'yı takibe almış ve aptal adam ağa düşmüş. Hemen buraya gel, biz de gidiyoruz."

On dakika sonra Jane ve Frost tel örgülü bir bahçenin yanında durup arabalarından indiler. Crowe çoktan olay yerine gelmişti ve tıpkı General MacArthur edasıyla Dedektif Arbato, Dedektif Moore ve iki devriye polisinden oluşan bölüğünü cesaretlendirip, kasılarak yürüyordu.

Arbato dört katlı kırmızı tuğlalı binayı işaret ederek, "Ön kapı köşeyi hemen dönünce," dedi. "Cahili ön kapıyı gözetim altında tutuyor. Henüz şüphelinin dışarı çıktığını görmedik."

"İçeridekinin Zapata olduğundan emin misiniz? ' diye sordu Moore O değilse de kesin dublörüdür. Maria otobüsten iki sokak ötede indi ve doğruca bu adrese

geldi. Ondan yarım saat sonra da Zapata park yerinden geçip binaya girdi.

Elimizde bina sakinlerinin bir listesi var mı? diye sordu Jane.

Evet. Yirmi dört daire var. Beş tanesi boş.

"Aralarında İspanyol ismi var mı?" dedi Crowe. "Önce onlardan başlayalım."

Polislerden biri bir kahkaha attı. "Hey adamım, bunun adı ayrımcılık olur." "O halde beni mahkemeye ver."

Frost, "Şu listeye bir bakabilir miyim?" dedi ve hızla isimlere göz attı. "Bu binada yaşayan Philbrook adında biri var."

"Hımm, bak işte bu gerçek bir İspanyalı," dedi memur. "Maria'nın bir kız kardeşi var," Frost başını yukarı kaldırdı. "Bir Philbrook'la mı evli yoksa?"

"Öyle olmalı," dedi Crowe. "Hangi daire?"

"İki yüz on yazıyor."

"Bu binanın arka tarafı olmalı," dedi Arbato. Girişteki güvenlik şifresi bir- iki-yedi."

Crowe, "Arbato," diyerek çıkıştı. "Sen ve bu iki memur çıkışları tutun. Geri kalanımız içeri giriyoruz."

Crowe, Moore, Frost ve Jane'in kapıya doğru gittiğini gören herkes az sonra bir şeylerin olacağını açıkça anlayabilirdi. Ama 210 numaralı dairedekiler, ki bu, binanın arka tarafına denk düşüyordu, her şeyden habersizdi. Crowe'un kapının üzerindeki tuş takımına bir-iki-yediyi tuşlamasıyla kapı açıldı. Jane onun hemen arkasından yol alırken kalbi delicesine çarpıp elleri terliyordu. Bu yolculuğun sonu çok kolay bitebileceği gibi kanlı bir felakete de dönüşebilirdi. Bu durumda ellerinin arasında tuttuğu Glock'la merdivenleri tırmandığı şu saniyeler son saniyeleri olabilirdi. Hemen önünde duran Frost'un çelik yeleği gömleğinin altından görünüyordu. İkinci kata çıktılar. 210 numaralı daire koridorun sonundaydı. O sırada Jane'ın hemen arkasındaki bir kap, açıldı ve Jane elindeki silahıyla birlikte arkasına döndüğünde karşısında kucağında bir bebekle bir kadın buldu Kadının kara gözleri korkuyla kocaman açılmıştı.

Jane fısıltıyla, "Dışarı çıkmayın!" dedi. Kadın o an hemen geri adım atıp kapıyı çarptı Crowe çoktan 210 numaralı dairenin önüne ulaşmıştı Durup ekibine bir göz atıp, "Rizzoli," diye fısıldadı "Şovunu yap. İçeri girmemizi sağla."

Jane, Crowe'un neden onu seçtiğini biliyordu. Çünkü kadın yüzü ve sesi

insana tehditkâr gelmezdi. Jane derin bir nefes alıp zile bastı. Kapı deliğine yaklaşıp, bakanın göreceği fek şeyin kendisi olmasını sağladı. Ne var ki bu aynı zamanda içerideki kişinin kafasını uçurması için de büyük bir çaba elemekti. O an deliğin arkasında bir hareket gördü; binsi onu izliyordu.

Kapı açıldı. Kırklı yaşlarında, yuvarlak yüzlü, Ackermanların evinde çalışan hizmetçiye oldukça benzeyen İspanyol bir kadın göründü. Bu, Maria nın kız kardeşi olmalıydı. "Bayan Phılbrook?" diye sordu Jane.

Kadın o an koridorda duran diğer dedektifleri fark etmesiyle, "Maria!" diye bağırdı.

Crowe, Jane'in yanından hızla içeri dalarken, Hadi, hadi diye bağırıyordu.

Her şey öylesine hızlı oldu ki... Dedektifler hızla içe girerlerken Maria'nın kız kardeşi İspanyolca bir şeyler söyleyerek feryat ediyordu. Jane diğer odaya doğru hareketlendi ve orada lekeli bir halı, çizgili bir kanepe ve bir de çocuk oyun parkı buldu.

Çocuklar. Evde çocuklar vardı.

Jane yatak odalarından birine daldı. İçerisi kalın perdelerle öylesine loştu ki Jane bir köşede iki küçük çocuğu arkasına alıp onları korumak için adeta kendi bedenini siper eden kadını güçlükle fark edebildi Maria.

Bu sırada metal bir yüzeyden ayak sesleri geliyordu.

Jane başka bir kapıdan içeri girdiğinde Moore'u pencereden dışarı, yangın merdivenine bakarken buldu.

"Zapata nerede?" diye sordu.

"Merdivenlerden yukarı çıktı!"

Neden yukarı ?

Jane başını pencereden dışarı uzattığında Arbato ve Cahill'in silahlarıyla apartmanın çıkışında beklediklerini gördü. Yukarı baktığında ise ekibin üç adamı Zapata'nın peşi sıra merdivenlerden çıkıyordu.

Jane hızla yeniden evin içine yönelerek merdivenlere koştu. Eğer Zapata çatıya çıkmayı becerirse Jane onu orada karşılayacaktı. Merdivenleri ikişer ikişer tırmanmaya başladı ve o sırada önünden geçtiği dairelerin birinin kapısının açılıp yemden çarptığını duydu. Son kata ulaştığında kalbi delicesine çarpıp göğsü hızla inip kalkıyordu.

Çatıya çıkan kapıdan hızla geçip gün ışığının parlaklığına çıktı. O sırada Zapata nın kenardan çatıya ulaşıp, çıktığını gördü.

"Olduğun yerde kal!" diye bağırdı. "Polis!"

Zapata, Jane'e bakarak kalakaldı. Belli ki ne yapacağını şaşırmıştı. Üzerinde solmuş kotuyla birlikte kolları yırtılmış kırışık bir gömlek vardı. Bir-iki saniyeliğine çatıda bir tek ikisi vardı. Jane, Zapata'nın gözlerindeki çaresizliğin giderek güçlü bir kararlılığa dönüştüğünü görebiliyordu.

Crowe ve Frost, Zapata'nın hemen arkasından çatıya çıkarlarken Crowe, "Ellerini havaya kaldır!" diye bağırdı.

Artık kaçabileceği bir yer yoktu. Önünde bir, arkasında iki polis vardı ve hepsi de silahlıydı. Jane, Zapata'nın bacaklarının titremeye başladığını gördü. Jane artık her an dizlerinin üzerine düşüp teslim olmasını bekliyordu. Ne var ki Zapata'nın bir sonraki hamlesi onu fena halde yanılttı.

Zapata sol tarafına atılıp çatının uzak ucuna doğru koşmaya başladı. Anlaşılan, amacı iki binanın arasındaki dar aralığı geçmekti. Ama belli ki ancak olimpik sınıfta bir atlayışla karşı tarafa geçebileceğini hesap etmemişti.

Ama yine de kendini atıp çatıdan diğer binaya doğru sıçradı. Bir an, sanki havada asılı kalmıştı. Kendini esnetmeye çalıştığında neredeyse karşı binaya ulaşmak üzereydi.

Jane aceleyle köşeye doğru koştu. Geldiğinde Zapata nın diğer binanın yağmur oluğunu yakaladığını gördü Bacakları havada aşağıdaki dört katın üzerinde çırpınıp duruyordu.

"Tanrım, kafayı mı yemiş bu?" diye sordu Frost.

Crowe aşağıya doğru, "Arbato, diğer binaya geçin!" diye bağırdı ve diğer iki dedektif iki bina arasındaki boşluğa yöneldi.

Hâlâ yağmur oluğundan aşağı sallanan Zapata kendini yukarı çekmeye çalışıyor, ayaklarıyla duvardan destek almaya çabalıyordu. Bir bacağını çatıya doğru savurdu ama ıskaladı. Şansını bir kez daha denedi. Tam bacağını çatıya atmayı başarmıştı ki oluk büyük bir gürültüyle çatıdan ayrıldı.

Jane gözlerini kapadıysa da ne yere inen metalin ne de Zapata'nın büyük bir gürültüyle yere çakılışının sesini engelleyebilmişti.

O an bir yerlerde bir kadın çığlığı koptu.

On Dokuzuncu Bölüm

Maria Salazar sorgu masasında yıkılmış omuzlarıyla oturmuş, gözlerinden süzülen yaşları siliyordu. Genç bir kadın olarak Maria oldukça alımlıydı. Kırk beşinde olmasına rağmen hâlâ güzeldi belki ama Jane, tek taraflı ayna camın ardında tepesindeki beyaz saç diplerini görebiliyordu. Masanın üzerine dayadığı kolları kalın olsa da yıllardır yaptığı ev işleri sağ olsun, oldukça kaslıydı. Acaba başkalarının evlerini süpürüp, cilalayıp, ak pak ederken içten içe bir kin güttüğü oluyor muydu? Ackermanların antika mobilyalarının tozunu alıp, Acem halılarını süpürürken, o tablolardan sadece birinin ya da Bayan Ackerman'ın mücevher kutusundaki tek bir zümrüt kolyesinin tüm mali sorunlarına ilaç olacağını aklının ucundan geçirmiş miydi?

"Asla," diyerek inledi Maria. "Ben hiçbir şey çalmadım!"

Moore'un iyi polis rolüne, kötü polis kılığına bürünerek karşılık veren Crowe, Maria'ya yaklaşıp dişlerini göstererek saldırıya geçti. "Erkek arkadaşın için evin güvenlik sistemini devre dışı bıraktın."

"Hayır."

"Eve mutfaktan giriş kapısını kilitlemedin."

"Hayır."

"Kız kardeşinin bebeklerine bakmak gibi kendine sağlam bir mazeret bulup Andres'i Ackermanların evine gönderdin. Andres o gece sadece soygun mu yapacaktı yoksa cinayetler baştan beri planlı mıydı?"

"Andres hiç kimseye hiçbir şey yapmadı!"

"Mutfak kapısında parmak izlerini bulduk. Mutfağın içinde de öyle." Crowe'un ona biraz daha yaklaşmasıyla Maria kendini hafifçe geri çekti. Jane kadın için üzülüyordu çünkü dünyada Darren Crowe'un insanın yüzüne çemkirmesinden daha kötü bir manzara olamazdı. "Andres evdeydi. Mutfak kapısından eve girdi."

'Ceptelefonumu getirmişti! O sabah çıkarken onlarda unutmuştum, o yüzden

geldi eve."

"Peki ya parmak izlerinin mutfakta olmasına ne diyeceksin?"

"Ona kahve ikram ettim. Ocağı sildim ve o da bir dakika bekledi."

"Ve Bayan Ackerman buna ses çıkarmıyordu, öyle mi? Yabancı bir adam mutfağında oturuyordu ve o bir şey demiyordu?"

"Bir şey demezdi. Bayan Ackerman bana karşı hep çok nazik olmuştur."

"Hadi ama. Ackermanlar da tıpkı diğer tüm zenginler gibi acımazsız değiller miydi? Eminim sen diz çöküp onların tuvaletlerini fırçalarken sana azıcık bir para ödemişlerdir." "Hayır, bana iyi davranıyorlardı."

"Adamların dünya kadar parası vardı, Maria. Peki ya senin? Faturalarını ödeyebilmek için adeta çırpınıyordun. Bu sence de çok adaletsiz değil mi? Senin de daha fazlasını hak ettiğini düşünmüyor musun Maria başını hayır anlamında salladı. "Bunları siz uyduruyorsunuz. Doğru değil."

"Doğrusu şu ki Andres'in Kolombiya'da bir suç geçmişi var. Uyuşturucu kaçakçılığı, hırsızlık."

"O hiç kimseye zarar vermedi."

"Her şeyin bir ilki vardır. Ackermanlar kadar zengin bir aile söz konusu olunca insanın iştahı kabarıyor olabilir. Onca nadide parça onları almanız için elinizin altında." Crowe beraberinde getirdiği kutudan bir delil poşeti çıkardı. 'Bunları dairende bulduk, Maria. Ne kadar da hoş inci küpeler, değil mi? Bunları almayı nasıl başardın?"

"Bayan Ackerman verdi. Noel için."

"Sana verdi, öyle mi? Tabii ya."

"Evet, verdi."

"Bu küpeler beş yüz dolar değerinde. Biraz fazla pahalı bir hediye değil mi?"

"Bana artık onları istemediğini söyledi."

'Ya da bir gün küpelerinin kayıp olduğunu acaba? Belki de bu yüzden Andres hepsini öldürmek zorunda kaldı. Böylece konuşamayacaklar, sen de tutuklanmayacak Maria başını yukarı kaldırdı. Gözleri şiş ve nemliydi. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilirken, "Sen bir şeytansın!" diye bağırdı.

"Ben sadece bu şehirdekilere huzur sağlamaya çalışıyorum."

"Yalanlar uydurarak mı? Beni tanımıyorsun. Andres'i de öyle."

"Onun bir suçlu olduğunu biliyorum. Bizden kaçtığını da Bu da bana onun suçlu olduğu konusunda yeterince bilgi veriyor."

"O sadece korkmuştu. "

"Neden korkmuştu?"

"Kolombiya'dan. Kolombiya'ya geri dönemiyordu Onu orada öldüreceklerdi."

"Onun yerine burada ölmeyi tercih etti demek."

Maria yüzünü ellerinin arasına aldı. "Yaşamak istiyordu," diyerek ağlamaya başladı. "Sadece kendi halinde olmak istiyordu."

"Gerçekleri anlat, Maria."

"Gerçek olan bu."

"Gerçekleri anlat yoksa..." Crowe, Moore'un omzuna dokunuşuyla sustu. Her ne kadar ikili arasında dile getirilen sözler olmasa da Jane, ikilinin arasındaki bakışmalardan anlam çıkarmayı becermişti. Moore'un onu onaylamayan işaretini, Crowe un da ona bakışıyla cevap verdiğini görmüştü.

Crowe ani bir hareketle doğruldu "Bunu bir düşün, Maria," dedi ve odadan çıktı.

Jane'in yanında duran Frost kendi kendine, "Adamım." diye mırıldandı. "Adam uyuşturucu almış bir pislik gibi." Jane bu sırada tek cepheli aynadan Moore'un, Maria'nın karşısına oturuşunu izledi. Kadın sanki katılmasını engellemek istermiş gibi kollarını bedenine sarıp ağlarken Moore ona ne onu teselli edecek bir dokunuş ne de onu rahatlatacak bir-iki kelime bahşetmişti.

Jane, "Buradan yeterli kanıt çıkmaz," dedi.

Frost, "Peki ya kapıdaki parmak izleri ne olacak?" diye sordu. "Bir de bizden kaçtığı gerçeği var."

"Dur biraz. Crowe gibi konuşmaya başladın."

"Ve de o küpeler. Hangi ev sahibi, hizmetçisine böyle pahalı hediyeler verir ki?"

"Belki de doğrudur. Belki Bayan Ackerman söylendiği gibi cömert bir

kadındı. Bunun aksini ispat edemeyiz. Ve eğer bu gerçek bir soygunsa, Zapata'nın evden çalabileceği daha pek çok şey olabilirdi. Mücevher kutusuna bile dokunulmamıştı."

"Belki de panikledi. Hiçbir şey alamadan evden çıkmak zorunda kaldı."

"Sence bu akla yatkın mı? Senin de mideni bulandırmadı mı? Çünkü benimkini bulandırıyor."

Yan odada Maria, Moore'un yardımıyla yerinden kalkmış, odadan çıkıyordu. Moore kadının odadan çıkışma yardım ederken Jane usulca, "Belli ki Moore'un da midesini bulandırıyor," dedi.

"Sorun şu ki, iddianı ileriye taşıyamıyorsun. Sahip olduğun sadece içindeki bir sıkıntı, o kadar."

Evet belki yeterli değildi ama Jane'in görmezden gelebileceği gibi bir his de değildi bu. İç sıkıntısı insana sürekli bir şeyleri gözden kaçırdığını, bir soruşturmanın seyrini değiştirebilecek hayati önemdeki bir detayı atladığını söyleyen bilinçaltı bir histi.

Evet, bu kesinlikle hayatları değiştirebilecek bir şeydi. Bu sırada Jane'in telefonu çaldı. Jane ekrana baktığında içinin bir kez daha sıkıldığını hissetti. Derin bir iç çekerek, "Frankıe," diyerek yanıtladı telefonu."

"Bugün seni iki kez aradım ama açmadın."

"İşim vardı " Şüpheli kovalamakla, bir adamın ölümünü seyretmekle meşguldüm.

"Anladım. Neyse, zaten artık çok geç. İşler çoktan skandala dönüştü bile." "Neler oluyor?"

"Annemin evindeyiz ve Korsak da az önce geldi."

"Evindeyiz derken? Babam da mı orada?"

"Evet. Birbirlerine bağırıp duruyorlar."

"Tanrım, Frankie. Babamı ve Korsak'ı birbirlerinden uzak tutmalısın. Ve birini derhal oradan çıkar."

"Sana yemin ederim bunlar birbirlerini öldürecekler, Jane."

"Tamam, tamam. Hemen geliyorum." Telefonu kapadı. Frankie asla yardımcı olmayacak bir tavırla, "Unutma. Aile içi şiddetten daha tehlikelisi yoktur," dedi.

"Umarım avukat aramak zorunda kalmam," dedi. "Baban için mi?"

"Hayır, kendim için. Çünkü onu öldüreceğim."

Yirminci Bölüm

Jane arabasından indiği andan itibaren içeriden yükselen bağrışmaları duymaya başladı. Annesinin evinin önüne tuhaf birer açıyla bırakılmış tanıdık arabaların yanından geçip kapıyı çaldı. Kapıyı açan olmayınca şansını bir kez daha denedi. İnsanlar, muhtemelen içeride kopan hengâmeden dolayı kapıyı duymuyorlardı.

O sırada çatallı bir ses arkadan, "Nihayet polis olay yerine ulaştı," dedi.

Jane arkasına döndüğünde kaldırımdan ona bakan yan komşu Bayan Kaminsky'yle karşılaştı. Kadın yirmi yıl öncesinde de müzelik gibi görünürken, geçen yirmi yılda da hiçbir şey değişmemişti. Adeta zamanı dondurmuş, çatık kaşlı suratını çimentoyla sabitlemişti.

"Bu mahalle çok bozuldu," dedi Bayan Kaminsky. Tuhaf tuhaf adamlar peydahlandı."

"Anlayamadım?"

"Annen eskiden saygıdeğer biriydi. Evli, iyi bir kadındı "Babam onu terk etti."

"Bu, yoldan çıkmak için bir bahane mi?"

"Yoldan çıkmak mı? Annem mi?"

Tam o sırada kapı açıldı. "Nihayet geldin!" dedi Korsak. "İkisi birlik olup bana yükleniyorlar!" Jane'i elinden yakaladı. "Gel de bana yardım et."

"Gördün mü?" dedi Bayan Kaminsky. "Ben de tam ondan bahsediyordum!"

Jane kapıyı onlara esefle bakan komşunun suratına kapatmaktan hoşnut, Korsak'ı takip ederek içeri girdi. "Ne demek istiyorsun? İkisi birlik olup da ne demek?"

"Yapayalnız kaldım. Baban ve Frankie annenin beni bırakması için arı gibi çalışıyorlar."

"Annen bu. Her an patlayabilir."

Jane mutfaktan gelen sesleri takıp ederek, ilk olarak işe tüm bu adamları kapı önüne koyarak başlayabilir, diye düşündü. Bu savaş elbette ki keskin bir bıçağın her an el altında olduğu mutfakta yapılacaktı.

Jane'in babası, "Görünen o ki düzenbaz insanlar etrafını sarmış, kend başına bile düşünemez olmuşsun," diyordu.

Frankie, "Anne, seni tanıyamıyoruz," diyerek lafa karıştı.

"Ben sadece eski Angela'mı geri istiyorum. Karım ve ben yeniden birlikte olalım istiyorum, eskisi gibi."

Angela sanki üzerine üzerine gelen bu sesleri duymak istemiyormuşçasına başını iki elinin arasına almış, masada öylece oturuyordu.

Baba, Frankie," dedi Jane. "Rahat bırakın onu." Angela umutsuz gözlerle kızma baktı. "Ne yapayım, janie? Aklımı öyle karıştırıyorlar ki!"

Frank, "Aklını karıştıracak bir şey yok," dedi. "Biz evliyiz, olan bu."

Araya giren Korsak, "Daha geçen hafta boşanıyordunuz," diyerek karşılık verdi.

"O bir yanlış anlaşılmaydı."

"Ve o yanlış anlaşılmanın adı Sandie'ydi," diye mırıldandı Angela.

"Onun benim içir bir değeri yoktu!"

"Ben hiç de öyle duymadım," dedi Korsak.

Jane'in erkek kardeşi, "Bu seni hiç ilgilendirmez,"dedi. "Sen neden hâlâ buradasın ki pislik?"

"Çünkü ben bu kadını seviyorum, tamam mı? Baban çekip gittiğinde onun yanında olan bendim. Onun yüzünü yeniden güldüren bendim." Korsak,

Angela'nın omzuna onu sahiplenircesine elini koydu. "Şimdi baban bıraktığı yerden devam etmek istiyor."

Frank ani bir hareketle Korsak'ın eline vurup onu Angela dan uzaklaştırırken, "Karıma dokunma." diye çıkıştı. Korsak birden irkildi. "Sen az önce bana vurdun mu?" Frank, "Ne, o küçük temastan mı bahsediyorsun?" diyerek bu kez Korsak'ın kolunu sert bir şekilde itti. "Yoksa bundan mı bahsediyorsun?"

Jane. Baba, yapma," diyerek araya girmeye çalıştı. Korsak'ın suratı tehlikeli

bir biçimde kıpkırmızı kesilmişti. İki eliyle birden Frank'i mutfak tezgâhına doğru hızla itti. "Bu, düpedüz bir polis memuruna saldırı."

Jane'in erkek kardeşi yaşım başım almış bu iki adamın arasına girdi. "Hey. Hey."

Frank Senior, "Sen artık polis falan değilsin!" diyerek bağırdı. "Tabii ya! Artık koca kıçlı bir kalp hastasısın!" Jane yakındaki ahşap bıçak standını hızla babasından uzaklaştırırken, "Kesin şunu. İkinize söylüyorum!" diyerek araya girdi.

Korsak gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Angela'nınn hatırına, burada yaşananları olmamış sayacağım. Ama sanmayın ki unutacağım."

"Evimden çık git seni adi herif," dedi Frank Senior. "Evin mi? Sen karını da evini de terk edip gittin," dedi Korsak. "Burası artık onun evi."

"Son yirmi yıldır bu evin kredisini ben ödüyorum. Şimdi gelip de benim malıma konmana müsaade edeceğimi mi sandın?"

"Mal mı?" Angela birden oturduğu sandalyede doğruldu. Sanki bu kelime tüylerini diken diken etmişti. "Mal? Senin için bunu mu ifade ediyorum, Frank?"

Frankie, "Anne," diyerek araya girdi. "Babam o anlamda söylemedi."

"Gayet de o anlamda söyledi."

"Hayır, söylemedim," dedi Frank. "Ben sadece..." Angela, Frank'e çok sert bir bakış fırlattı. "Ben kimsenin malı değilim Ben kendi kendime aitim."

"Bunu ona söyle, tatlım," dedi Korsak.

Frank ve Frankie aynı anda, "Sen kes sesini," diye çıkıştılar.

Angela oturduğu yerden kalkarken tıpkı savaşçı bir bakire gibi kararlılıkla, "Buradan gitmenizi istiyorum," dedi. "Hemen şimdi çıkın," diyerek emir buyurdu.

Frank ve Korsak belirsizlikle birbirlerine bakakaldılar.

Korsak, "Onu duydun," dedi "Her ikinizi de kastediyorum. Hepinizi," dedi Angela.

Korsak başını şaşkınlıkla iki yana salladı. "Ama Angıe... '

"Birbirinizi itiş kakış ve bağrışmalarınızdan başım ağrıdı. Burası benim

mutfağım, benim evim ve huzurumu geri istiyorum. Hemen şimdi. "

Frankie, "Anne, bu çok iyi bir fikir," dedi. "Hatta harika."

Babasının sırtına hafifçe vurdu. "Hadi, baba. Ona biraz zaman ver, aklını başına toplayacaktır."

Angela, "Bu," dedi, "babanın suçunu hafifletmez." Hâlâ mutfağında öylece duran gereksiz kalabalığa baktı. Hadi, daha neyi bekliyorsunuz?"

Frank, Korsak'ı işaret ederek, "Önce o gitsin, dedi.

"Neden ben gidiyormuşum?"

Jane, "Hep birlikte gidiyoruz, anne." Korsak ın koluna girip onu kapıya doğru çekti. "Frankie, sen de babamı çıkar.

"Sen değil, Jane," dedi Angela. "Sen kal.

"Ama az önce demiştin ki.

"Erkeklerin gitmesini istiyorum. Başımı ağrıtan onlar Sen kal, konuşuruz."

"Bu işi hallet, Jane" dedi Frankie. Sesinde tehdit edici bir ton vardı. "Unutma, biz bir aileyiz. Bu değişemez."

Jane erkekler mutfaktan çıkarken arkalarında yoğun bir düşmanlık bulutu bıraktıklarını üzülerek fark etti; öyle ki sanki bunun kokusunu alabiliyordu. Ön kapının kapandığını, ardından da üç arabanın çalışıp uzaklaştığını duyana kadar ne ağzını açıp tek kelime edebildi ne de kıpırdayabildi. En sonunda derin bir oh çekerek ahşap bıçak standını yeniden yerine taşıdı ve annesine döndü. İşin tuhaf yanı, işler tersine dönmüştü. Frankie şimdiye kadar Angela'nın en gurur duyduğu çocuğuydu. Deniz Kuvvetleri'ne mensup, kardeşlerine eziyet dahi etse hiçbir zaman yanlış yaptığı düşünülmeyen evlattı.

Ama Angela yanında onun değil, Jane'in kalmasını istemişti. Şimdi artık baş başa kaldıklarından Jane, annesini dikkatle süzdü. Angela'nın yüzü hâlâ son yaptığı çıkışın etkisiyle kıpkırmızıydı ve şu an, yanaklarındaki kızarıklık ve gözlerindeki ateşle hiç de bir erkeğin malı gibi durmuyordu. Daha çok elinde bir mızrak ve savaş baltası olan, burun deliklerinden duman çıkaran bir kadın biri görünüyordu. Oysa araçların uzaklaşmasının duyulmasıyla birlikte hızla, yorgun orta yaşlı bir kadın olarak sandalyeye çöktü ve başını ellerinin arasına aldı.

Jane, "Anne?" diye seslendi.

"Ben sadece aşkta şansımı bir kez daha denemek istedim. Hayatta olduğumun farkına varmak istedim."

"Hayatta olduğunun ne demek? Yoksa öyle hissetmiyor musun?"

-Kendimi görünmez gibi hissediyordum. Her akşam babanın önüne yemeğim koyuyor ve sonra da tek bir iltifat etmeden hepsini midesine indirişini seyrediyordum Otuz beş yıllık bir evliliğin böyle olacağına inanıyordum. Aslında her şeyin farklı olabileceğini nereden bilebilirdim?

Öyle olacak sandım. Çocuklarımı yetiştirmiştim, arka bahçesi olan güzel bir evim vardı. Ben kimdim ki şikâyet edecektim?" "Mutsuz olduğunu bilmiyordum, anne."

"Mutsuz değildim. Ben sadece..." Omuzlarını silkti. "Buradaydım işte.

Nefes alıyordum o kadar. Sen henüz yeni evlisin. Sen ve Gabriel muhtemelen neden bahsettiğimi anlamazsınız, umarım hiç de anlamak zorunda kalmazsınız. Bu çok berbat bir his. Yani hayatının en güzel yıllarını artık geride bıraktığını bilmek... baban bana böyle hissettiriyordu " "Ama seni terk ettiğinde çok üzülmüştün."

"Elbette ki üzüldüm! Beni başka bir kadın için terk etti! "Yani... aslında onu istemiyordun ama o kadının da ona sahip olmasını istemiyordun."

"Bunu anlamak neden bu kadar zor?

Jane omuzlarını silkti. "Sanırım anlıyorum.

"Ve şimdi de üzülen o kadın oldu. Aptal sarışın. Angela alaycı ve kesik bir kahkaha attı "Bana sorarsan ikisi de üzüldü. Babam bu yüzden e dönmek istiyor. Ama sanıyorum ki bunun için biraz geç kaldı, öyle mi?"

Angela dudakları titreyerek gözlerini masanın üzerindeki ellerine dikti. Yıllardır pişirdiği yemekler, kızgın yağ yanıkları, bıçak kesikleri bu elleri tıpkı birer savaş gazisine çevirmişti. "Bilemiyorum," diye mırıldandı.

"Daha az önce ne kadar mutsuz olduğunu söyleyen sen değil miydin?"

"Evet, mutsuzdum ama sonra Vince çıkıp geldi ve ben kendimi tıpkı yeni bir kadın gibi hissetmeye başladım. Genç bir kadın gibi Birlikte yapabileceğimi hayal bile edemediğim bir dolu çılgınlık yaptık. Silah atmak ya da çırılçıplak yüzmek gibi."

"Bu kadarı yeterli, anne." Bu kadar bilgi fazla gelmişti. "Beni dansa

götürüyor, Janie. Baban beni en son ne zaman dans etmeye götürdü hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Pekâlâ." Jane derin bir iç çekti. "O halde bu meseleyi halledeceğiz. Bu senin kararın ve her ne olursa olsun ben senin arkandayım. Hatta bu, düğününde pembe bir palyaço kıyafeti giymek anlamına gelse bile.

Zaten sorun da bu ya, Janie. Karar veremiyorum "

"Az önce Vince'in seni ne kadar mutlu eniğinden bahsediyordun."

"Ama Frankie sihirli bir kelime söyledi. Aile." Angela bitap gözlerini yukarı kaldırdı. "Bunun bir anlamı var. Onca yılı birlikte geçirdik. Seni ve kardeşlerini doğurdum. Babanın ve benim öyle hemen arkamı dönüp gidemeyeceğim bir geçmişimiz var.

O halde, geçmiş seni neyin mutlu ettiğinden daha önemli, öyle mi?"

"O senin baban, Jane. Bu senin için bu kadar az şey mi ifade ediyor?"

Jane kafası karışmış gibi başını salladı. "Bunun benimle bir alakası yok. Bu sen ve senin ne istediğinle alakalı."

"Peki ya istediğim şey kendimi suçlu hissetmeme sebep oluyorsa? Ya Vince'le evlenip hayatımın geri kalanını aileme ikinci bir şans tanımadığım için pişmanlık içinde yaşarsam? En basitinden, Frankie beni asla affetmez. Ayrıca Peder Flanagan ve kilisedeki herkes de öyle Komşular... " "Komşuları unut gitsin." Onlar ümitsiz vaka.

"Gördün ya göz önüne almam gereken bir dolu şey var. Oysaki mağdur kadın olduğumda her şey çok daha basitti. Herkes bana, hayalını yaşa, kızım, diyordu. Ama şimdi işler tersine döndü ve aileyi yıkan konumuna düşen ben oldum. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Herkes bana bir yosma gözüyle bakıyor."

Jane içinden, depresif ve mutsuz olmaktansa yosma olmak yeğdir, diye geçirdi. Masanın üzerinden uzanıp annesinin elini tuttu. "Sen mutlu olmayı hak ediyorsun, söyleyebileceğim tek şey bu. Peder Flanagan ya da Bayan

Kaminsky veya Frankie'nin seni yapmak istemediğin bir şeye zorlamalarına izin verme."

"Keşke ben de senin gibi, kendinden emin biri olabilseydim. Sana bakıyorum

ve düşünüyorum da, benim gibi bir kadın nasıl senin gibi güçlü bir kız yetiştirdi? Kahvaltı hazırlayıp, bebeğini besleyen, sonra da suçlu peşine düşen bir kız... "

"Güçlüyüm, çünkü sen beni öyle yetiştirdin, anne." Angela gülüp elini gözlerinin önünde savurdu. "Tabii ya, haklısın. Şu halime bir bak. Ne dediği belli olmayan bir enkaz gibiyim. Aşkımla ailemin arasında kalmışım."

"Ailenin bu üyesi artık ailen için endişe etmemen gerektiğini söylüyor."

"Mümkün değil. Eğer aile bir insanın her şeyidir diyorlarsa, bir bildikleri vardır. Eğer Frankie'yi bu yüzden kaybedecek olursam bu sanki bir kolumu kesip atmak gibi olacak. İnsan ailesini kaybettiğinde her şeyini kaybediyor."

Jane o akşam eve dönerken bu cümle kafasının içinde yankılanıp durdu. Annesi haklıydı: İnsan ailesini kaybederse, her şeyini kaybediyordu. Kocalarını, karıların ya da çocuklarını cinayete kurban vermiş insanların hallerini görmüştü. Kederin hayatları nasıl altüst ettiğini, bir gecede yıllarca yaşlanan yüzleri görmüştü. Her ne kadar onları teselli etmeye ve de adalete inandırmaya çalışıyorsa da gerçekte ne kadar acı çektiklerini bilmiyor ya da bilmek istemiyordu. Onları ancak kendileri gibi bir kurban anlayabilirdi.

İşte Evensong gibi bir okulun da var oluş sebebi buydu. Orası yaralı bedenlerin kendi gibi insanların içinde iyileştiği bir yerdi.

O sabah Maura'yla konuşmuştu ama Zapata'nin sonunu henüz onunla paylaşmamıştı. Olayın baş şüphelisi öldüğüne ve muhtemelen Tedciy artık tehlike altında olmadığına göre belki onu yeniden Boston'a getirip getirmemek konusunu tartışabilirlerdi. Evinin park yerine geldiğinde tam Maura'nın ceptelefonunu aramak üzereydi ki, son anda Evensong' da hattın çekmediğini hatırladı. Onun yerine arama geçmişinden Maura'nın en son aradığı sabit hattı bulup ara tuşuna bastı.

Telefon altı kez çaldıktan sonra titrek bir ses aramayı cevapladı. "Evensong."

"Doktor Welliver, siz misiniz? Ben Dedektif Rizzoli." Karşı tarafın cevap vermesi için bekledi. "Alo, orda mısınız?"

"Evet, evet." Hattın diğer ucundan şaşkın bir kahkaha yükseldi. "Tanrım, ne kadar da güzeller"

"Güzel olan ne?"

"Daha önce böyle kuşlar görmedim hiç. Gökyüzü rengârenk... "

"Hıram, Doktor Welliver? Doktor Isles'la görüşebilir miyim lütfen?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Ona beni aramasını iletebilir misiniz? Sanırım onu akşam yemeğinde görürsünüz."

"Akşam yemeğe gitmeyeceğim. Bugün her şeyin tadı bir tuhaf. Ah! Ah!" Welliver neşesini belli eden birkaç çığlık attı. "Keşke şu kuşları görebilseydiniz! Öyle yakınlar ki. İki elimi uzatsam dokunacağım. Jane önce Doktor Welliver'ın ahizeyi yere bıraktığını, ardından da giderek uzaklaşan ayak seslerini duydu.

"Doktor Welliver? Alo?"

Cevap yoktu.

Jane hattan düşerken ne tür bir kuşun bir kadını böylesine neşelendirebileceğini merak ederek kaşlarını çattı. Gözünün önüne bir an Maine ormanlarının üzerinde uçuşan kanatlı Pterozor dinozorları geldi.

Evensong'un dünyasında hiçbir şey insana tuhaf gelmiyordu.

Yirmi Birinci Bölüm

Horoz katili.

Her ne kadar hiçbir zaman yüzüne söylenmese de Claire diğer masalardaki başların birbirlerine yaklaşıp, ona bakarken bu şekilde fısıldaştıklarını biliyordu. O yaptı. Herkes Claire'in birkaç gün önce ahırın önünde Herman'ı tekmelemeye çalıştığını biliyordu. İşte bu, onu bu olayın baş faili yapıyordu. Dedikodu mahkemelerinde çoktan yargılanıp suçlu bulunmuştu bile.

Ağzına bir Brüksel lahanası attı ama o da en az içten içe hissettiği kırgınlığı kadar acıydı. Yine de ağzından çıkarmaya çiğnedi ve ona yönelen tüm fısıldaşmaları ve bakışları görmezden gelip otomatikman yuttu. Her zaman olduğu gibi ona karşı bir araya gelen bu oluşumun başını çeken kişi, yine yanındaki prenseslerle birlikte Briana'ydı. Salonda ona anlayışla yaklaşan tek bir kişi varsa o da her zamanki gibi Julian in ayaklarının dibindeki yerinden kalkıp ona doğru koşan Ayı oldu. Claire masanın altından ona bir lokma et verdi ve onun minnetle elini yalayışı karşısında, gözlerini hızla kırpıştırarak gözyaşlarını savuşturmak zorunda kaldı. Köpekler insanlardan çok daha nazik varlıklardı. Seni olduğun gibi kabulleniyorlardı. Masanın altına uzanıp, elini Ayı' nın gür tüylerinin arasında gezdirdi. En azından Ayı her zaman onun dostu olacaktı.

"Masana oturabilir miyim?"

Kafasını kaldırdığında sesin elindeki yemek tepsisiyle, Teddy'ye ait olduğunu gördü. "Keyfine bak. Ama otururs an ne olacağını biliyorsun değil mi?"

"Ne olacakmış?"

"Bir daha asla havalı bir çocuk olamayacaksın." "Zaten hiç olmadım ki." Teddy oturduğunda Claire onun haşlanmış patates, brüksellahanası ve Lima fasulyesinden oluşan yemeğine baktı.

"Nesin sen, vejetaryen falan mı?"

"Alerjim var."

"Neye?"

"Balığa. Karidese. Yumurtaya." Alerjisi olduğu yiyecekleri saymak için parmaklarını kullanıyordu. "Buğdaya. Yerfıstığına. Domatese ve sanırım çileğe, ama bundan emin değilim."

"Tanrım, acından ölüyor olmalısın."

"Ben de en az senin kadar etçilim."

Claire, Teddy'nin solgun yüzüne, kibrit gibi kollarına bakıp içinden, bugüne kadar tanıdığım en az etçil görünen insansın, diye düşündü.

"Eti severim. Mesela dün tavuk yedim." Duraksadı. Yanakları birden pembe pembe oldu. "Affedersin," diyerek mırıldandı.

"Herman' ı ben öldürmedim. Onlar ne derlerse desinler "Hepsi aynı şeyi düşünmüyor."

Claire elindeki çatalı masanın üzerine sertçe bıraktı. "Ben aptal değilim, Teddy."

"Will sana inanıyor ve Julıan iyi bir soruşturmacının fevri çıkarımlarda bulunmaması gerektiğini söylüyor."

Claire diğer masaya baktığında Brıana'nın ona küçümsercesine gülümsediğini gördü. "Bahse girerim ki o kız aynı şeyi düşünmüyor."

"Bunların hepsi Julian yüzünden mi?"

"Ne?"

"Briana'yla birbirinizden bu yüzden mi nefret ediyorsunuz? Her ikiniz de ondan mı hoşlanıyorsunuz?"

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Briana senin Julian'a âşık olduğunu söylüyor. Teddy bir parça yiyecek için daha kuyruğunu sallayıp duran Ayı ya baktı. "Bu yüzden köpeğiyle çok ilgileniyormuşsun. Sırf Julian seni sevsin diye."

Herkes böyle mi düşünüyordu? Claire birden Ayı ya doğru elini sallayıp,

"Git başımdan, aptal köpek, diye çıkıştı. üm yemek salonu bunu duydu ve Claire yerinden kal karken dönüp ona baktı.

Neden gidiyorsun?" diye sordu Teddy.

Claire cevap vermedi. Sadece önce salondan, ardından da binadan çıktı.

Dışarısı henüz karanlık değildi ama yavaş yavaş basan bir alacakaranlık vardı. Gökyüzünde kırlangıçlar dönüp, taklalar atıyorlardı. Binanın etrafındaki taş patika boyunca yürüdü, karanlıklarda isteksizce ateşböceklerinin izlerini arıyordu. Cırcırböcekleri öyle yüksek sesle ötüyorlardı ki ilk etapta başının üzerindeki gürültüyü duymadı. Sonra birden tam ayaklarının dibine bir şey düştü. Bu bir kayrak taşı parçasıydı.

Bu başıma düşebilirdi!

Claire başını yukarı kaldırdığında çatının ucunda bir şeyin olduğunu gördü. Kararmaya yüz tutmuş gökyüzünde kollarını tıpkı iki kanat gibi yana açmış, her an uçacak gibi görünüyordu.

Hayır, Claire bağırmak istiyorsa da sesi çıkmadı. Hayır.

Siluet kendini aşağı bıraktı. Kararan gökyüzünde kırlangıçlar dönüp çığlıklar atıyorlardı ama aşağı atlayan beden tıpkı kanatları koparılmış bir kuş gibi hızla yere düşüyordu.

Claire gözlerini açtığında yürüdüğü taş patikada giderek yayılan kapkara bir göl gördü. Göl, Doktor Welliver'ın başının etrafında tıpkı bir hale gibi giderek büyüyordu.

Maine eyaletinin baş adli tabibi Maura'nın da yıllar önce bir patoloji konferansında tanıştığı Doktor Daljeet Singh di. O gün bugündür karşılaştıkları her konferansta birlikte akşam yemeği yemeyi bir âdet haline getirmişlerdi. O yemeklerde tuhaf dosyalar üzerine tartışır, tatillerinin ya da ar grinin fotoğraflarını birbirleriyle paylaşırlardı ama bu kez adli tabip plakalı beyaz kamyonetten inen Daljeet değildi Onun yerine arabadan üzerindeki botları, kargo pantolonu. pOlar ceketiyle sanki bir yürüyüşten dönüyormuş gibi görünen genç bir kadın indi. Maine Eyalet Polisi'nin yanından bir ölüm mahallinde nasıl davranacağını bilen güven sahibi biri gibi geçip doğruca Maura'ya yürüdü.

"Ben Doktor Emma Owen. Siz de Doktor lsles olmalısınız, değil mi?"

Maura istençdışı bir hareketle ve bunu bir kadınla yapıyor olmayı biraz tuhaf bularak doktorun elini sıkıp, "İyi tahmin," dedi. Üstelik kadın bir patoloji uzmanı gibi görünmekten çok, sanki üniversiteyi daha yeni bitirmiş genç bir mezun gibi görünüyordu.

"Tahmin değil aslında. Geçen sene Adli Tıp Patolojisi Dergisi nde yazdığınız makalede fotoğrafınızı görmüştüm. Daljeet de sizden sürekli bahseder. O yüzden

sanki sizi uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Daljeet nasıl?"

"Bu hafta Alaska'da tatilde. Yoksa benim yerime kendisi gelecekti."

Maura alaycı bir gülümsemeyle, "Güya ben de burada tatildeydim," dedi.

"Bu çok kötü olmalı. Maine'e geliyorsunuz ama cesetler peşinizi bırakmıyor." Doktor Owen cebinden birer galoş çıkardı ve tıpkı bir balerin edasıyla bir bacağının üzerinde denge kurarken diğerine galoşunu geçirdi. Adli tıp dünyasının değişen yeni yüzünü temsil eden pek çok genç kadın doktor gibi Doktor Owen da zeki, atletik, ve de kendinden emin görünüyordu. "Dedektif Holland telefonda beni olay hakkında bilgilendirdi," dedi. Siz bu olayı önceden tahmin ediyor muydunuz? Herhangi bir intihar eğilimi ya da depresyon belirtisi fark ettiniz mi?"

"Hayır. Ben de en az buradaki herkes kadar şaşkınım. Doktor Welliver son derece iyi görünüyordu. Bugün yaşanan tek tuhaflık akşam yemeğine katılmayışı oldu."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Öğle yemeğinde. Sanıyorum ki saat birde son öğrenci görüşmesini yaptı. Ondan sonra da kendisini gören olmadı. Ta ki çatıdan atlayıncaya kadar."

"Aklınıza gelen herhangi bir teori var mı? Bunu neden yapabileceğine dair bir fikir?"

"Kesinlikle yok. Hepimiz şoktayız."

Kadın, "Pekâlâ," diyerek iç geçirdi. "Doktor Isles gibi bir uzman bile olayı aydınlatamıyorsa, karşımızda gerçek bir gizem var demektir." Ellerine plastik eldivenlerini geçirdi "Dedektif Holland bana bir görgü tanığının olduğunu söyledi."

"Öğrencilerden biri olay anını görmüş."

"Ah, Tanrım. Çocuk için kâbus dolu gecelerin başlangıcı desenize."

Sanki şu ana kadar çektiği yetmezmiş gibi, diye düşündü Maura.

Doktor Owen kafasını kaldırıp gecenin karanlığında tüm pencereleri ışıl ışıl yanan binaya baktı. "Vay canına. Daha önce buralara hiç gelmemiştim. Hatta böyle bir okulun var olduğundan bile haberdar değildim. Tıpkı bir şatoya

benziyor."

"On dokuzuncu yüzyılda bir tren yolu patronunun evi olarak inşa edilmiş. Gotik mimariye bakılacak olursa sanıyorum ki kendisini kraliyet hanedanından sayıyormuş." "Doktorun nereden atladığını biliyor musunuz?" "Çatıdaki terastan. Doktorun odasının da bulunduğu küçük kuleden çıkılabiliyor."

Doktor Owen hâlâ Welliver'in odasının ışıklarının yandığı kuleye baktı. "Nereden baksan yirmi metre var, hatta belki de daha yüksek. Siz ne diyorsunuz. Doktor Isles?" "Katılıyorum."

Binanın yan tarafındaki patikadan yürümeye başladılar. Maura bu arada içinden ne zaman "Kıdemli Otorite" sıfatını üstlendiğini içten içe merak ediyordu çünkü genç bayan ona hep. Doktor Isles, diye sesleniyordu.

İleride Maine Eyalet Polis Merkezi'nden iki polis memurunun ellerindeki cep fenerlerinin huzmeleri görülüyordu. Ayaklarının hemen dibinde de üzerinde plastik bir çarşafın serili olduğu ceset vardı. "İyi akşamlar, Beyler," dedi Doktor Owen, Polislerden biri, "Böyle işleri genelde psikologlar yapmaz mı?"diye sordu.

Psikolog muydu?"

"Okulun psikologuydu," dedi Maura.

Dedektif homurdandı. "Söylediğim gibi, bu alan, seçmelerinin bir sebebi olmalı."

Doktor Owen çarşafı kaldırdığında her iki polis de ellerindeki fenerleri cesedin üzerine çevirip aydınlattılar. Anna Welliver sırtüstü, gözleri açık ve başının etrafındaki saçları gri bir kuş yuvası gibi yapılı halde öylece yatıyordu. Maura bakışlarını yurdun üçüncü katındaki pencerelere çevirdiğinde öğrencilerin hiç görmemeleri gereken bu manzarayı seyrettiklerini gördü.

"Doktor Isles?" Doktor Owen, Maura'ya da bir çift eldiven verdi. "Bana katılmak istersiniz belki."

Bu, Maura'nın çok da hoş karşılamadığı bir davetti ama yine de eldivenleri eline geçirip genç meslektaşının yanına, cesedin başına çömeldi. Birlikte kafatasını elle muayene edip, kol ve bacakları incelediler ve görünen kırıkları belirlediler.

"Bilmek istediğimiz tek şey, kaza mı yoksa intihar mı?" diye sordu

dedektiflerden biri.

"Anlaşılan, cinayet ihtimalini çoktan elemişsiniz, öyle mi?" dedi Doktor Owen, Dedektif başını evet anlamında salladı. "Tanıkla görüştük. Claire Ward adında bir kız; on üç yaşında. Olay olduğunda dışarıda, tam da buradaymış ve çatıda kurbandan başka kimseyi görmemiş. Dediğine göre, kadın kollarını açıp kendini aşağı bırakmış." Eliyle, parlak ışıklarla aydınlanan kuleyi gösterdi. "Odasından kuleye çıkılan kapı sonuna kadar açıktı ve herhangi bir boğuşma izine rastlamadık. Çatıya çıkmış, yürümüş, tırabzanlara tırmanmış ve atlamış."

"Ama neden?"

Dedektif omuzlarını silkti. "Bunu da prologlara bırakıyorum. Atlamamış olanlara."

Doktor Owen hızlı bir hareketle yeniden ayağa kalkarken, Maura kendisinin yıllardır yaptığı bahçe işleriyle sertleşen dizi, aşınan tendonları ve kıkırdağıyla yaşlandığını hissetti. İşte, kenarda bekleyen yem bir nesil olduğunu hatırlatan bir gerçek daha.

Doktor Owen, "O halde, tanığın ifadesinden yola çıkacak olursak," dedi,

"bu hiç de kazara bir ölüme benzemiyor." "Kazara tırabzanlara tırmanıp, kendini kazara aşağı bırakmadıysa öyle."

"Tamam." Doktor Owen eldivenlerini çıkardı. "Kabul etmeliyim ki ölüm sebebi intihar."

"Tek bir istisnayla, biz bu intiharın olacağını hiç sezmedik," dedi Maura. "Hiçbir uyan işareti almadık."

Maura karanlıkta polislerin yüz ifadesini göremese de her ikisinin de bu cümleyle gözlerini devirdiklerinden emindi.

Dedektiflerden biri, "Ne yani, arkasında bir not bıraksın mı isterdiniz?" diye sordu.

"Bir sebebi olsun isterdim. Kadını tanıyorum.

"Eşler de kocalarını tanıdıklarını sanırlar. Anne ve babalar da çocuklarını."

"Evet, her intihardan sonra aynı şeyleri duyuyorum. Hiç anlamadık Biliyorum ki aileler bu konuda hiçbir belirti sezmemiş olabiliyorlar ama bu. " Maura Boston'un en saygın adli tabibini bir önsezi gibi mantıksız bir şeyi savunmaya çalışırken izlediklerini fark ederek duraksadı. "Bakın, anlamıyorsunuz. Doktor

Welliver'ın görevi sorunlu çocuklara danışmanlık etmek, yaşadıkları şiddetli travmaların ardından onları iyileştirmekti. Hayatını buna adamışken ne diye onların gözü önünde böyle bir şeye kalkışarak onlara yeni bir travma daha yaşatsın? Üstelik de böylesi bir ölümle?"

"Bunun için bir cevabınız var mı?"

"Hayır yok. Mesai arkadaşlarının da öyle. Okulda ya da personeller arasında buna anlam veren tek bir kişi yok." "Yakın bir akrabası falan?" diye sordu Doktor Owen. "Bize öngörü sunabilecek başka birileri olabilir mi?"

"Duldu. Müdür Baum'un dediğine göre ailesi yokmuş." Doktor Owen, "O halde üzgünüm ama bu bizim için bir gizem olarak kalmaya devam edecek," dedi. "Ama her ne kadar ölüm sebebi açık gibi görünse de, yine de otopsisini yapacağım."

Maura yerde yatan cesede bakıp düşündü. Ölüm sebebini belirlemek işin kolay kısmı. Deriyi kesip aç, hasar görmüş organları, kırılmış kemikleri incele ve cevapları bul. Onun asıl canını sıkarısa cevap veremediği diğer sorulardı. İnsanları başkalarını öldürmeye ya da kendi canlarına kıymaya iten sebepler, gizli acılar nelerdi?

Aynı gece son resmi araç da okuldan ayrıldıktan sonra Maura merdivenlerden çıkıp okulun toplantı odasında bir araya gelen personele katıldı. Şömine yanıyordu ama sanki hiç kimse bu trajik gecede parlak ışığa tahammül edemiyormuş gibi sönüktü. Maura tekli kadife koltuklardan birine çöktü ve insanların yüzünde oynaşan ateşin şavkını izledi Gottfried'in usulca bir kadehe brendi dolduruşunu duydu. Tek kelime etmeden kadehi Maura'nın önüne bıraktı. Belli ki Maura'ya da sert bir şeyler içirmenin iyi geleceğim düşünmüştü. Maura başıyla onaylayarak minnetle içkisinden bir yudum aldı.

Lily, "İçimizden birinin doktorun bunu neden yaptığıyla ilgili bir ipucu yakalamış olması gerekir," dedi. "Bir işaret, önemli olduğunu fark etmediğimiz bir şey olmalı."

Gottfrıed, "E-postasını kontrol edemeyiz çünkü şifresini bilmiyoruz," dedi. "Ama polis kişisel eşyalarını inceleyip, bir intihar notu olup olmadığına baktı. Yok. Aşçıyla, bahçıvanla kayda değer bir şey görüp görmedikleri üzerine konuştum ama Anna'nın intihar eğilimi olduğuna dair onlar da en ufak bir belirti bile sezmemişler."

"Bu sabah onu bahçede masasına koymak için gül toplarken gördüm," dedi

Lily. "Bu sizce de intihar edecek bir kadının yapacağı bir şey mi?"

"Biz nasıl anlayacağız ki?" diyerek mırıldandı Doktor Pasquantonio. "Psikolog olan oydu."

Gottfired odadaki meslektaşlarına baktı. "Hepiniz öğrencilerle konuştunuz. Onların bir cevabı var mı?"

Edebiyat Öğretmeni Karla Duplesis, "Hiçbirinin bir fikri yok," dedi. "Bugün için randevulu dört öğrenci görüşmesi varmış. En sonuncusu saat birde görüştüğü Arthur Toombs olmuş. Onun da dediğine göre doktor sadece biraz endişeli görünüyormuş, o kadar. Çocuklar da en az bizim kadar şaşırmış durumda Bu bizim için bile bu kadar zorken, onların neler hissettiğini bir düşünün. Anna onların duygusal ihtiyaçlarıyla meşgul oluyordu, ki çocuklar şimdi meğer içlerinde en kırılgan olanın o olduğunu öğreniyorlar. Bize güvenip güvenemeyeceklerini tartıyorlar. Yetişkinlerin onların yanında yer alabilecek kadar güçlü olup olmadıklarının merakı için"İşte bu sebeple zayıf görünmemeliyiz. Şimdi olmaz." Bu kısık sesle söylenmiş sözler odanın karanlık bir köşesinden yükselmişti. Konuşan odada brendıden güç almayan tek kişi olan ormancı Roman'dı. "Her zamanki gibi, kaldığımız yerden devam etmeliyiz."

"Bu hiç de doğal olmaz," dedi Karla. "Bu süreci aşmak için zamana ihtiyacımız var."

"Süreç mi? Bu, yas tutup ağlamanın modem adı O kadın kendini öldürdü ve şimdi artık bizim için hayata devam etmekten başka yapacak bir şey yok." Bir homurtuyla ayağa kalkıp ardında çam ve tütün kokusu bırakarak odadan dışarı çıktı.

Karla diliyle dişi arasında, "İnsanın doğasında incelik diye bir şey var," dedi. "Çocukların Roman gibi bir kılavuzu olursa tavukları katletmelerine şaşmamak gerek."

Araya giren Gottfried, "Ama Bay Roman'ın haklı olduğu bir konu var ki o da günlük yaşantımıza kaldığımız yerden devam etmemiz gerektiği. Öğrencilerin buna ihtiyacı var. Eldeler."

Elbette ki yas tutmak isteyeceklerdir ama hayatın devam ettiğini de bilmeliler Gözlerini Lily'ye çevirdi "Quebec'e düzenlediğin okul gezisi hâlâ geçerli, değil mi?"

"Hiçbir şeyi iptal etmedim," dedi Lily. "Otelde yer ayırtıldı ve çocuklar

haftalardır bunu bekliyor."

"O halde söz verdiğin üzere onları götürmelisin." Maura, "Hepsi gitmiyor, öyle değil mı?" diye sordu. "Teddy'nin durumunu göz önüne alacak olursak, toplum içine çıkarılması bence çok tehlikeli olacaktır."

Lily, "Dedektif Rizzoli bu konunun önemine dikkat çekmişti," dedi. "O burada, güvende olduğunu hissettiği yerde olacak. Will ve Claire de burada kalacak. Ve tabii Julian da." Lily gülümsedi. "Sizinle daha çok vakit geçirmek istediğini söyledi. Bu bir ergenden gelen çok güzel bir kompliman, Doktor Isles."

"Bana yine de çok doğruymuş gibi gelmiyor," dedi Karla. "Anna yeni öldü ve biz çocukları eğlenceli bir okul gezisine götürüyoruz. Bence burada kalıp doktoru anmamız gerek. Onu buna zorlayan sebebi bulmalıyız."

Lily usulca, "Keder," dedi, "bazen peşinizi hiç bırakmaz, aradan yıllar geçse bile."

Pasquantonio öksürerek. "Ne zaman olmuştu o? Yirmi ki yıl önce mi?" diye sordu.

"Anna'nın kocasının cinayetinden mi bahsediyorsunuz?" diye sordu Maura.

Pasquantonio başını evet anlamında sallayıp kadehim bir kez daha doldurmak için brendi şişesine uzandı "Bana anlatmıştı. Frank arabasından alınarak kaçırılmış, şirketi fidyeyi ödemesine rağmen Frank öldürülmüş ve cesedi günler sonra bulunmuş. O gün bugündür tutuklanan olmamış." "Bu onu çok kızdırmış olmalı," dedi Maura. "Ve öfke zamanla yerini depresyona bırakmış olabilir. Eğer bu öfkeyi bunca yıl içinde yaşattıysa..

"Hepimiz yaşatıyoruz," dedi Pasquantonio. "Bu yüzden buradayız ya. Bu yüzden bu işi yapıyoruz. Öfke, tıpkı hayat yolunda ilerlememizi sağlayan yakıt gibi."

"O yakıt aynı zamanda çok tehlikeli de olabilir, çünkü patlayabilir." Maura etrafındaki şiddet mağduru insanlara baktı. "Bu durumla baş edebildiğinizden emin misiniz? Peki öğrencileriniz bunu yapabiliyor mu? O söğüt ağacından sallanan şeyi gördüm. Burada birileri -kız ya da erkek çoktan birilerini öldürebileceğini ispat etti."

Öğretmenlerin birbirlerine baktığı huzursuz bir sessizlik oldu.

"Bu bizi endişelendiren bir durum," dedi Gottfried. "Hatta dün Anna'yla bunu konuşmuştuk. Öğrencilerimizden biri ciddi biçimde rahatsız olabilir, hatta bir... "

"Psikopat bile olabilir," dedi Lily.

Maura, "Peki hangisinin olabileceğiyle ilgili bir Fikriniz var mı?"

Gottfried başını hayır anlamında salladı. "Anna'nın canını en çok sıkan da buydu. Hangi çocuğun bunu yapabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bir psikopat. Ciddi biçimde rahatsız.

Maura o gece merdivenlerden çıkarken bu konuşmanın etkisiyle fena halde huzursuzdu. Bu mağdur çocukları ve şiddetin insanın ruhunu nasıl ele geçirdiğini düşündü. Ne tür bir çocuğun sırf eğlence olsun diye bir horozu öldürüp, kamını yarıp, iç organlarını bir ağaca asacağını düşündü. Acaba o çocuk şu an hangi odada uyuyor diye merak içindeydi.

Odasına dönmek yerine kuleye giden merdivenleri çıkmaya devam etti. Anna'nın ofisine gidiyordu. O akşam erken saatlerde odayı eyalet polisleriyle birlikte bir kez daha ziyaret etmişti. Bu yüzden ışıkları açtığında onu herhangi bir sürpriz ya da yeni bir kanıtın beklemediğini biliyordu. Oda aynen bıraktıkları gibiydi. Kuvars kristaller yine pencerede asılıydı; tütsüleri yanıp küle dönmüştü. Masanın üzerinde bir yığın dosya vardı ve en üstte St. Thomas polis raporunun olduğu dosya açık bırakılmıştı. Dosya, Teddy Clock'a aitti. Hemen yakındaki bir vazoda Anna'nın o sabah bahçeden topladığı güller duruyordu. Maura içinden, acaba Anna gülleri dallarından koparıp kokladığında ne hissetti, diye geçirdi. Bugün gülleri kokladığım son gün, demiş miydi? Ya da vaktinin azaldığını hiç düşünmeden, hayata veda etmeden, bahçede sıradan bir sabah gibi mi düşünmüştü?

Bugünü, birden böylesi bir farklılıkla bir trajediye döndüren neydi?

Anna'nın izlerini arayarak odada dolanmaya başladı. Hayaletlere inanmazdı ve onun gibi inanmayanlar hiçbir zaman bir hayaletle karşılaşmazdı ama yine de odada durup aynı havayı içine çekti. Anna'nınn çatı terasına çıkmak için kullandığı kapı şimdi gecenin ayazı sebebiyle kapalıydı. Yandaki sehpanın üzerinde tıpkı Jane'le birlikte oturup çay içtikleri sabahta olduğu gibi demliğin, porselen fincanların ve kapalı şeker kâsesinin olduğu tepsi duruyordu. Çay fincanları temizdi ve üst üste konulmuştu. Demlik boştu. Demek Anna hayatına son vermeden önce demliği ve fincanları temizleyip kurulayacak kadar kendine zaman tanımıştı. Belki de bu, kendisinden sonra odayı toplaması gerekecek

kişiler için yapılmış bir jestti.

Bu kadar derli topluyken böylesi paramparça bir ölümü neden seçmişti peki? Okul yoluna kan sıçratıp, hem öğrencilerine hem de meslektaşlarına böylesi lekeli bir hatıra bırakarak gitmek de neydi?

"Akla hiç yatkın görünmüyor, değil mi?"

Maura arkasına döndüğünde Julian'ın kapının eşiğinde durduğunu gördü. Her zaman olduğu gibi köpeği yine ayaklarının dibindeydi ve tıpkı sahibi gibi Ayı da moralsiz görünüyordu. Sanki kederi onu da ele geçirmişti.

"Yattığını sanıyordum," dedi Maura.

"Uyuyamıyorum. Seninle konuşmak için odana gittim ama odanda değildin."

Maura içini çekti. "Ben de uyuyamıyorum."

Genç çocuk odanın kapısının önünde sanki içeri girmek ölünün ruhuna yapılacak bir saygısızlık olacakmış gibi içeri girip girmemek konusunda tereddüt etti. "Hiçbir doğum gününü unutmazdı," dedi. "Doğum günü olan her çocuk, kahvaltıya indiğinde onu küçük bir hediyenin beklediğini görürdü. Beyzbol seven bir erkek için Yankees şapkası, diş telleri olan bir kız için kristal bir kuğu... Bana da doğum günüm olmadığı halde bir hediye vermişti. Bir pusula. Böylece her zaman nereye gittiğimi bilebileceğimi, nerede olduğumu hatırlayacağımı söylemişti. Sesi giderek incelip bir fısıltıya dönüştü. "Değer verdiğim insanlara hep aynı şey oluyor."

"Ne oluyor?"

"Beni terk ediyorlar." Aslında söylemek istediği ölüyorlardı ve bu kesinlikle doğruydu. Ailesinin son ferdi de geçen yıl ölüp onu dünyada yapayalnız bırakmıştı.

Ben hariç. Ben onu bırakmıyorum.

Maura onu kollarının arasına alıp sımsıkı sardı. Julian, onun hiç sahip olmadığı bir oğul kadar yakındı ama onca seneye rağmen birbirlerine hâlâ yabancılardı. Julian, Maura'nın kollarında kaskatıydı; sanki kendisi de sevgi gösterisinden en az onun kadar tedirgin olan bir kadının kucakladığı ahşap bir heykel gibiydi. Bu açıdan birbirlerine ne kadar da benziyorlardı Her ikisi de iletişim kurmaya açlardı ama güvensizlerdi. Maura en sonunda Julıan'ın rahatlayıp ona karşılık verdiğini hissetti. Aradaki buzu kırmayı nihayet

başarmıştı.

"Ben seni bırakmayacağım, Sıçan.' dedi. Bana her zaman güvenebilirsin." "İnsanlar hep öyle söylüyor ama olan yine oluyor.

"Bana hiçbir şey olmayacak."

"Buna söz veremeyeceğini sen de biliyorsun. Julian geri çekilip Doktor Wellıver in masasına dondu. "Bunu neden yaptı?"

"Bazı şeylerin cevabı yoktur. Ben bu soruyla kendi işimde o kadar çok mücadele ediyorum ki. Aileler sevdikleri birinin neden intihar edeceğini hep anlamaya çalışırlar."

"Sen onlara ne diyorsun?"

"Kendilerini suçlamamaları gerektiğini. Suçlu hissetmemelerini. Çünkü bizler sadece kendi eylemlerimizden sorumluyuzdur. Başkasınınkilerden değil."

Maura verdiği bu cevabın neden Julian'ın bir an başını eğmesine sebep olduğuna bir anlam veremedi. Elini gözlerine götürüp hızlı ve utangaç bir tavırla gözyaşlarını ardında nemli bir iz bırakarak sildi.

"Sıçan?" diye seslendi usulca.

"Ben kendimi suçlu hissediyorum."

"Hiç kimse bunu neden yaptığını bilmiyor ki?" "Doktor Welliver için söylemiyorum."

"Kimin için söylüyorsun o halde?"

"Carrie için." Maura'nın gözlerinin içine baktı. "Gelecek hafta onun doğum günü."

Ölen kız kardeşi. Geçen kış kız kardeşi de annesiyle birlikte ıssız bir Wyoming ovasında donarak ölmüştü. Julian ailesinden çok nadir bahsedip. Maura'yla birlikte hayatta kalma mücadelesi verdikleri o umutsuz haftaları anardı. Maura, Julian'ın o günlerin acısını geride bıraktığını sanıyordu ama bu tabii ki mümkün değildi. İçinden, o da tıpkı benim gibi, diye düşündü. İkimiz de acılarımızı kimsenin göremeyeceği kadar derine gömüyoruz.

"Onu kurtarabilmeliydim," dedi Julian.

"Bunu nasıl yapacaktın? Annen onun kalmasına izin vermezdi "

"Ben bunu sağlamalıydım. Ailenin erkeği bendim; onu korumak benim görevimdi."

Maura, sadece on ahi yaşında olan bir çocuğun omuzlarına asla verilmemesi gereken bir sorumluluk, diye düşündü Julian bir yetişkin kadar uzun boylu, onun kadar geniş omuzlu olabilirdi belki ama yüzündeki gözyaşları halen bir çocuğa aitti. Julian gözyaşlarını kollarıyla silip etrafında kâğıt mendil arandı.

Maura odanın içindeki tuvalete gidip makaradan bir tomar kâğıt havlu sardı. Tam koparmak üzereyken gözüne bir ışıltı çarptı. Sanki klozetin oturağına ışıl ışıl bir toprak serpilmiş gibiydi. Maura gördüğü şeye dokunduğunda parmaklarına yapışan küçük beyaz granüller gördü. O sırada tuvaletin yer fayanslarında da aynı ışıltılı granüllerin olduğunu fark etti.

Tuvalete bir şey dökülmüştü.

Yeniden doktorun odasına dönüp yan sehpadaki çay tepsisine baktı. Anna'nın bu seramik demlikte nasıl çay demleyip üç fincan dolduruşunu anımsadı. Hatırladığı bir başka şey de Anna'nın kendi fincanına üç kaşık dolusu şeker attığıydı. Bu fazlalık Maura'nın dikkatini çekmişti. Şekerliğin kapağını kaldırdı. Kâse boştu.

Anna şekeri neden tuvalete dökmüştü acaba?

O sırada masanın üzerindeki telefon hem Maura'yı hem de Julian'ı irkilterek çalmaya başladı. Birinin, ölü bir kadını aradığına şaşırarak birbirlerine bakakaldılar.

Telefonu açan Maura oldu. "Evensong Okulu. Ben Doktor Isles."

"Beni aramadın," dedi Jane Rizzoli.

"Arayacak mıydım?"

"Saatler önce Doktor Welliver'a bir not bırakmıştım.

Çok geç olmadan şansımı bir kez daha denemem gerektiğini düşündüm."

"Sen, Anna'yla mı konuştun?" Ne zaman oldu bu?"

"Saat beş-beş buçuk gibi."

"Jane, çok kötü bir şey oldu ve..

Jane telaşla, "Teddy iyi, değil mi?" diyerek Maura'yı böldü.

"Evet. Evet, o iyi."

"O halde ne?"

"Anna Welliver öldü. İntihara benziyor. Çatıdan atlamış."

Hattın diğer ucunda uzun süreli bir sessizlik oldu. Maura arka plandan gelen televizyonun sesini, akan suyu ve bulaşık seslerini duyabiliyordu. Bir an için kendi evini ve mutfağını özlemesine sebep olan olağan ev sesleriydi bunlar.

Jane en sonunda, "Tanrım," diyebildi.

Maura gözlerini boş şeker kâsesine dikti ve Anna'nın önce kâseyi tuvalete boşaltıp ardından yeniden odaya dönüşünü ve çatının kapısını açarak ebediyete giden kısa bir yürüyüş yapımı gözünün önünde canlandırdı.

'Neden kendini öldürsün ki?" diye sordu Jane.

Maura gözleri hâlâ boş şeker kâsesinde şöyle dedi: "Ben bunu kendisinin yaptığından şüpheliyim."

Yirmi İkinci Bölüm

"Burada olmak istediğinizden emin misiniz, Doktor Isles?" İçinde pek çok eldiven, maske ve de galoşun bulunduğu malzeme dolaplarıyla çevirili morga giriş salonundaydılar. Maura soyunma odasından kendine bir hastane önlüğü edinmişti ve saçlarını bir bonenin içini tıkıştırmakla meşguldü.

Doktor Owen, "Size nihai raporu göndereceğim," dedi. "Ve sizin de isteğiniz üzere detaylı bir toksin testi de isteyeceğim. Katılmak isterseniz buna elbette bir şey demeyiz ama bana kalırsa..

Maura, "Ben işinize karışmak için değil sadece gözlem için buradayım," dedi. "Bu tamamen sizin gösteriniz."

Doktor Owen'ın kabarık bonesinin alandaki yüzü kıpkırmızı olmuştu. Bu sert floresan ışıklarının altında bile yüzü öylesine genç ve pürüzsüzdü ki Owen, Maura'nın banyo dolaplarında yavaş yavaş yerini alan kapatıcı kremlere ya da pudralara k gereksinim duymuyordu. "Öyle demek istemedim," dedi Doktor Owen. "Sadece onu tanıyor olmanız sebebiyle bunun sizin için zor olabileceğini düşünmüştüm."

Maura gözetleme penceresinden Doktor Owen'ın erkek asistanının malzeme tepsisini hazırladığını gördü Welliver'ın cesedi hâlâ üzerindeki kıyafetleriyle masanın üzerindeydi. Maura içinden, şimdiye kadar kaç kadavra açtım, kaç deriyi kafatasından ayırdım, diye düşündü. 0 kadar çoktu ki sayısını unutmuştu ama onların hepsi de yabancı, hiçbir ortak anıyı paylaşmadığı kişilerdi. Ama Anna'yı tanıyordu Sesini, gülüşünü biliyordu ve gözlerindeki yaşama sevincim görmüştü. Bu, benim diyen bir patologun bile cesaret edemeyeceği türden bir otopsiydi ama işte Maura ayağında galoşlar:, gözünde koruyucu gözlükleri ve yüzünde maskesiyle buradaydı.

"Ona bu kadarını borçluyum," dedi.

"Bir sürprizle karşılaşacağımızı sanmıyorum. Nasıl öldüğünü biliyoruz." "Ama buna sebep olan şeyi bilmiyoruz."

"Bu otopsi bize bunun cevabını vermez."

"Atlamadan bir saat önce telefonda çok garip davranışlar sergilemiş. Dedektif Rizzoli'ye yemeğin tadının bir garip olduğunu ve penceresinin önünde tuhaf kuşların uçuştuğunu gördüğünü söylemiş. Bunların halüsinasyon olup olmadığını merak ediyorum."

"Bu sebeple mi toksin testi istediniz?"

"Ona ait herhangi bir ilaç tespit edemedik ama gözümüzde" kaçırdığımız bir şey olabilir ya da belki de onları saklamıştır. Kapıyı itip otopsi odasına girdiler ve Doktor Owen.

-Randy, bugün çok özel bir konuğumuz var. Boston Adli Tıp' tan Doktor Isles," dedi.

Genç adam çok da ilgilenirmiş gibi görünmeyerek, "Kim kesecek?" diye sordu.

"Bu, Doktor Owen'ın dosyası," dedi Maura. "Ben sadece gözlemci olarak katılıyorum."

Maura her zaman morgda sözünün geçmesine alışmış biri olarak masanın başında her zaman durduğu yere geçmemek için kendini zor tutuyordu. Her zamankinin aksine bu kez Doktor Owen ve Randy alet tepsilerinin pozisyonunu belirleyip, ışıkları ayarlarken geride durmayı tercih etti. İşin aslı, çok fazla yakınlaşmak ya da Anna'nın yüzüne bakmak istemiyordu. Daha dün o gözlerin içinde hayatı görürken, bugün, onun eksikliğiyle bedenlerin sadece bir kabuk olduğunu, ruhu oluşturan şeyin fani olduğunu ve çabucak sönüp gittiğini bir kez daha anlıyordu. Belki de Emma Owen haklıydı, diye düşündü. Bu otopsiyi izlememeliydi.

Cesede bakmak yerine, önceden ışık kabinine asılmış röntgen filmlerine döndü. Doktor Owen ve asistanı cesedi soyarken ona hiç de tanıdık gelmeyen bu görüntülere odaklanmıştı. Bu filmlerde gördüğü hiçbir şey onu şaşırtmamıştı; her şey beklediği gibiydi. Dün geceki el ile muayenede bile sol kafatası kemiğinde kırıklar olduğunu saptamıştı ve şimdi önündeki siyah-beyaz kanıttaki çatlakların, tıpkı bir örümcek ağı gibi uzandığını görebiliyordu. Bir sonraki kaburga filmine döndüğünde üzerindeki kalın kıyafet izlerine rağmen sol taraftaki ikinci kemikten sekizinci kemiğe kadar kırık olduğunu görebiliyordu. Düşmenin şiddetiyle leğen kemiğinde de kırık oluşmuştu ve kuyruksokumu boşluğuna baskı yapıp kasık kemiği çıkıntısını da çatlatmıştı. Bunlar belirli bir yük seklikten düşen bedenlerde saptanan olgulardı. Göğüs açılmadan bile Maura

göğüs boşluğunda neyle karşılaşacaklarını biliyordu çünkü daha önce pek çok kişide aynı şeyi görmüştü. Her ne kadar yüksek bir yerden düşme kaburgaları kırıp, leğen kemiğini dağıtıyorsa da, ölüme asıl sebebiyet veren şey kalbin ve ciğerlerin üzerine binen basınçla hassas dokuların parçalanması ve büyük damarların kopmasıydı. Anna'nın göğsünü açtıklarında muhtemelen göğsün kanla dolmuş olduğunu göreceklerdi.

"Bunlar nasıl olmuş böyle?" dedi Randy.

Doktor Owen, Maura'ya seslendi. "Doktor Isles, sanırım bunu görseniz iyi olur."

Maura yeniden otopsi masasına yöneldi. Anna'nın kıyafetinin üst düğmelerini açmış ama hâlâ tamamen çıkarmamışlardı. Cesedin üzerinde dantelsiz, fırfırsız, sade büyük beden beyaz bir sutyen vardı. Hep birlikte gözlerinin önündeki cilde odaklandılar.

Doktor Owen, "Bunlar bugüne kadar gördüğüm en tuhaf yara izleri," dedi.

Maura gördüğü izlerin şaşkınlığıyla öylece bakakaldı "Kıyafetini tamamen çıkaralım."

Üçü birlikte hareket ederek önce sutyeni, ardından da elbisesini bütünüyle çıkardılar. Elbisenin bel kısmını kalçalarından aşağı sıyırdıklarında Maura röntgende gördüğü leğen kemiği kırıklarını anımsadı ve bu kemik parçalarının birbirlerine sürttüğü düşüncesiyle suratını buruşturdu. Aklına birden bir yelkenli kazasında leğen kemiği kırılarak acil servise getirilen genç bir adam geldi. Adam acı içinde kıvranıyordu. Anna ise acı çekmeden öylece yatıyor, elbisesinin çıkarılışına laf etmiyordu. Çırılçıplak kaldığında şimdi artık moramış bedeni, kırık kaburgaları, kafatası ve leğen kemiğiyle incelenmeyi bekliyordu.

Onca yaranın içinde gözlerini alamadıkları tek yer Anna'nın cildindeki yara izleriydi. Bu izler röntgende çıkmamıştı ve ancak şimdi fark ediliyordu. Yara izleri bedeninin ön kısmına dağılmış, göğüslerinde, kamında ve hatta omuzlarında tıpkı çirkin birer düğüm gibi görünüyorlardı. Maura bir an Anna'nın sıcak yaz günlerinde bile tercih ettiği salaş, uzun elbiseleri anımsadı. O elbiseler belli ki tarz olsun diye değil kamuflaj için giyiliyordu. Maura içinden, acaba en son ne zaman üzerine bir mayo geçirip kumsalda güneşlenmiştir, diye geçirdi. Yaralar oldukça eski görünüyordu; sanki hiç dillendirilmeyen bir işkencenin kalıcı hatıralarıydı.

Randy, "Bunlar deri nakli olabilir mı9 diye sordu "Hayır, değiller," dedi

Doktor Owen.

"Ne bunlar o halde?"

"Bilmiyorum." Doktor Owen, Maura'ya baktı. "Siz biliyor musunuz?"

Maura cevap vermeden dikkatini bacak ve ayaklara kaydırdı Lambaya uzanıp ışığı bu kez derinin daha koyu renk ve daha kalın göründüğü incikkemığine yöneltti. Gözlerini Randy'ye çevirdi. "Bacakların detaylı röntgenine ihtiyacım var. Özellikle de incikkemıği ve her iki bileğinkine."

"İskelet araştırmasını çoktan yaptım," dedi Randy "Filmler panoda asılı. Tüm kırıkları orada görebilirsiniz"

"Ben yeni kırıkları kastetmiyorum. Eskileri görmek istiyorum."

Doktor Owen, "Bu bize ölüm sebebiyle ilgili nasıl bir yarar sağlar ki?" diye sordu.

"Bu sadece kurbanı anlamamıza yarar Geçmişini, zihni durumunu. Belki artık bizimle konuşamaz ama bedeni bunu yapabilir."

Randy üzerine geçirdiği röntgen önlüğüyle cesedi yeni röntgenler için konumlandırırken Maura ve Doktor Owen yeniden giriş salonuna dönmüş, gözetleme penceresinden içeride olanları izliyorlardı. Kını bilir kaç yaran vardı ki, saklıyordun, Anna? Vücudundaki yaralar görülebiliyordu belki ama ya ruhundaki iyileşmeyen, fıbröz ya da kolojenle kapatılamayan yaralar? Onu en sonunda o çatıya çıkıp bedenini yerçekimine bırakıp, sert zemine gönderen yaşadığı işkenceler miydi?

Randy ışıklı panoya birkaç film daha asıp doktorlara eliyle gelmelerini işaret etti. Maura ve Doktor Owen laboratuvara yeniden girerken Randy, "Ben bu filmlerde başka kırık göremiyorum," dedi.

"Çok eski olmalılar," dedi Maura.

"Yara oluşumu ya da bir deformasyon yok. Biliyorsunuz ki bunları anlayabilecek tecrübedeyim."

Sesinde bir huzursuzluk olduğu açıktı. Nereden çıktığı belli olmayan bu doktor işine burnunu sokup, kendim beğenini? şehirli bir uzman edasıyla onun yeterliliğini sorguluyordu. Maura ona aldırmamayı seçip röntgenlere odaklandı Randy haklıydı. İlk bakışta kollar ya da bacaklarda gözle görülür eski bir kırık yoktu. Maura röntgenlere iyice yaklaşıp önce sağ, sonra da sol incikkemığini

inceledi. Anna'nın incikkemıği etrafındaki daha koyu renkli cilt şüphelerini biraz daha artırmış ve bu röntgenlerde gördükleri teşhisini doğrulamıştı.

"Şunu görüyor musunuz. Doktor Owen?" Maura eliyle incikkemiğinin etrafını gösterdi. "Katmanları ve kalınlığı fark edebiliyor musunuz?"

Genç patolog kaşlarını çattı. "Evet, o bölge daha kalın "

"Ayrıca kemik içi zarında da değişiklikler var Görüyor musunuz? Bunlar oldukça anlamlı." Randy'ye baktı. "Şimdi bileklerin filmlerini görebilir miyiz?"

Bostonlu uzmanın hâlâ ikna edemediği Randy, "Ne açıdan anlamlı?" diye sordu.

"Kemik zarı yangısı. Kemiği çevreleyen zarda iltihaplı değişkenlikler olmuş." Maura ıncikkemiklerinin röntgenlerini indirdi, "Bilek röntgenlerini verir misiniz, lütfen?

Randy ketum bir edayla röntgenleri panoya astı Maura nın röntgen filmlerinde gördükleri, içindeki tüm şüpheyi silip süpürmüştü. Hemen yanında duran Doktor Owen ın ağzından da sıkıntılı bir. "Olamaz," döküldü.

Maura, "Bunlar klasik kemik formasyonları. dedi

"Daha önce iki vakada daha görmüştüm. Biri Cezayirli bir göçmende, diğeri de bir şilepte bulunan Güney Amerikalı bit adamda,"

"Neye bakıyorsunuz?" diye sordu Randy.

"Sağ topuk kemiğindeki deformasyona," dedi Doktor Owen. Sağ topuk kemiğini işaret etti.

Maura, "Sol kemikte de aynısı var," dedi, "Bu deformasyon pek çok sayıdaki eski kırığın tekrar tekrar iyileşmesiyle oluşmuş."

"Yani her iki ayağı da kırılmış mı?" diye sordu Randy.

"Hem de defalarca." Gözlerini bir kez daha filmlere çevirip gördükleriyle irkilerek "Falaka," dedi.

Doktor Owen, "Daha önce ne olduğunu okumuştum," dedi. "Ama bunun Maine'de olabileceğini hiç sanmıyordum."

Maura gözlerini Randy'ye çevirdi. "Sopa dayağı diye de bilinir. Ayaklar tabanlarına vurularak dövülür ki bu da kemiklerin kırılmasına, tendonların ve bağdokuların kopmasına neden olur. Dünyanın pek çok yerinde bilinen bir

yöntemdir. Özellikle de Ortadoğu, Asya ve Güney Amerika'da."

"Yanı birinin onu falakaya yatırdığını mı söylüyorsunuz?"

Maura başıyla onayladı. "İncikkemiklerinde tespit ettiğim deformasyonun sebebi de tekrarlayan dayaldar. Kemiklere oldukça ağır darbeler inmiş.

Belki kemiği kırmamış ama tekrar eden iç kanama nedeniyle kemik zarında değişikliklere sebep olmuş Maura yeniden Anna'nın parçalanmış bedeninin yattığı otopsi masasına yöneldi. Ancak şimdi Anna'nın göğüsleri ve kamındaki düğüm şeklindeki yara izlerini anlatabiliyordu. Anlayamadığı tek şey ise Anna'nın neden böyle bir işkence gördüğüydü. Ya da ne zaman gördüğü...'

"Bu hâlâ kendini neden öldürdüğü sorusunu yanıtlamaz," dedi Doktor Owen.

Maura durumu kabullenerek, "Hayır, yanıtlamaz," dedi. "Ama insanı merak içinde bırakır, değil mi? Acaba ölümünün geçmişiyle bir bağlantısı var mı diye düşünürsün Bu yaralara neyin sebep olduğunu bilmek istersin."

"Şimdi artık bunun bir intihar olup olmadığını mı sorguluyorsunuz?"

"Bunu gördükten sonra her şeyi sorgulamak gerek Şimdi elimizde çözülmesi gereken bir gizem daha var." Bakışlarını Doktor Owen'a çevirdi. "Ama Welliver neden işkence gördü?"

Hapishane hücresi insanı yiyip bitirir; tıpkı Ikarus 'u da bitirdiği gibi.

Demir parmaklıkların ardına girdiğinden beri daha ufak tefek ve tutarsız görünüyordu. Artık üzerinde o İtalyan işi takım elbisesi ve Panerai marka saati yoktu. Onun yerine parlak renkli bir turuncu tulum ve lastik terlikler giymişti. Tek kişilik hücresi sadece bir lavabo, bir tuvalet ve raf şeklinde beton bir yatakla bezenmişti. Yatağın üzerine de incecik bir örtü serilmişti, ki Ikarus şu an onun üzerinde oturuyordu.

"Bilirsin, " dedi, "her adamın bir fiyatı vardır.

"Peki sence senin ederin nedir? "diye sordum "Ben çoktan ödedim. Değer verdiğim her şeyimi kaybettim. " Ölen oğlu Carlo nun kahverengi gözlerine hiç benzemeyen masmavi gözlerini bana kaldırdı. Ben senin fiyatından bahsediyorum "

O halde sen sadece saf bir vatanseversin, öyle mi ve bunu vatanını sevdiğin için yapıyorsun?

"Evet. "

İkarus bir kahkaha altı. "Bunu daha önce de duymuştum. Bu da demek oluyor ki onlar sana ne teklif ettiyse benimkinden çok daha yüksek.

"Hiçbir teklif bana vatanımı sattıramaz."

Bana gözlerinde acımaya benzeyen bir ifadeyle baktı; sanki bir geri zekâlıymışım gibi. "Tamam, o zaman. Ülkene geri dön. Ama sen de biliyorsun ki oraya şimdiki halinden daha fakir döneceksin."

Ona laf çarparak, "Neyse ki ben bazılarına benzemiyorum. " dedim. "En azından evime dönebiliyorum."

Bana sadece gülümsedi ve bu tebessüm ellerimin bir anda buz kesmesine sebep oldu O an sanki kendi geleceğime bakıyormuşum gibi hissettim "Dönebiliyor musun gerçekten?"

Yirmi Üçüncü Bölüm

Jane kabul etmeliydi ki Darren Crowe televizyonda oldukça iyi görünüyordu. Cinayet Masası birimindeki masasında oturmuş, Crowe'un jilet gibi takımı, fönlü saçları ve göz kamaştıran dişleriyle dairenin televizyonuna röportaj verişini izliyordu. İçinden acaba bu beyazlığı herhangi bir eczaneden aldığı diş beyazlatıcıyla mı sağlıyor, yoksa profesyonel bir ele bu inci beyazlığını sağlaması için para mı ödüyor diye merak etmeden duramadı.

Frost, Jane'in masasının üzerine bir paket bırakırken, "Çift lahana turşulu Reuben sandviçi," dedi. Kendisi de Jane'in hemen yanındaki sandalyeye çöktü ve her zamanki öğle yemeği olan beyaz ekmek arası marulsuz hindi sandviçin Paketini açtı.

Jane röportajı yapan sarışın muhabiri işaret ederek, Muhabirin ona nasıl da yiyecekmiş gibi baktığını görüyor musun? dedi. "Sana yemin ederim, her an üzerindekileri soyup, al beni Memur Bey, diye bağıracakmış gibi duruyor.

Frost derin bir iç çekerek, "Bana kimse böyle şeyler söylemiyor," dedi ve kaderine boyun eğercesine sandviçinden bir ısırık aldı.

"Adam bu durumu tıpkı bir profesyonel gibi kullanıyor Şuna bak, derin düşünceler pozu geliyor."

"Onu tuvalette bu bakışı çalışırken gördüm."

"Derin düşünceler bakışını mı?" Jane homurdanarak sandviçim açtı. "Sanki gerçekten öyle düşünce üretebilirmiş gibi bakmıyor mu bir de. Kadına şu bakışından, saksofonculuk oynamayı daha çok düşündüğü o kadar belli ki."

Jane ve Frost, Crowe'un Zapata olayını anlatışını izlerken bir yandan da sandviçlerini yediler. Teslim olabilirdi ama o kaçmayı seçti. Biz her zaman kısıtlamalar getirilmesinden yanayız. Bunlar tipik suçlu hareketleri...

Jane birden iştahı kesilerek sandviçini bir kenara bıraktı. Zapata gibi, bu ülkeye şiddet getiren bu yasadışı yabancılarla sonuna kadar mücadele edeceğiz. Bu da benim Boston halkına sözüm olsun.

Jane, "Saçmalık," dedi. "Adam Zapata'yı yargılayıp suçlu ilan etti bile."

Frost ise sanki şu an ondan daha önemli bir şey yokmuş gibi tek kelime etmeden hindili sandviçini yemeye devam ediyordu. Bu, Jane'i kızdırmıştı. Aslında Jane genel itibariyle ortağının bu soğuk nevaleliğini kabullenirdi. Frost olaylar karşısında ne bir heyecan ne bir duygu çözülmesi gösterirdi İnsanı çılgına çevirecek derecede sakin bir yapısı vardı ve şu ankı haliyle Jane e, geviş getiren bir ineği anımsatıyordu-

"Hey," dedi Jane. "Bu senin de canını sıkmıyor mu?" Frost hindi dolu ağzıyla Jane e baktı "Senin canını sıkanı biliyorum."

"Ama senin bir itirazın yok anlaşılan, öyle mi? Elimizde cinayet silahı ya da Zapata yı olay yerine bağlayan bir delil olmadan bu defteri kapatmaya razısın yani?"

"İtirazım olmadığını söylemedim."

"Şimdi Hollywood polisimiz ekrana çıkmış, her şeyi sanki insanlara hazırladığı bir Noel hediyesi edasıyla anlatıyor. Bu hediyeden kötü kokular yükseliyor. Bu seni de sinir etmeli."

"Sanırım öyle."

"Sahi şu dünyada senin sinirini bozabilen bir şey var mı?"

Frost soruyu düşünürken sandviçinden bir ısırık daha alıp çiğnedi. "Evet," dedi en sonunda. "Alice var "

"Eski eşleri saymıyoruz."

"Sen sordun."

"Pekâlâ, bana kalırsa bu dosya da sinirini bozmalı. Ya da tıpkı Maura ve beni ettiği gibi en azından seni rahatsız etmeli."

Maura'nın adının geçmesiyle Frost sandviçini bırakıp en sonunda. "Sahi, Doktor Isles bu konuda ne düşünüyor?" diye sordu.

Ben ne düşünüyorsam onu. O da üç çocuğun bir şekilde birbirleriyle bir bağı olduğuna inanıyor. Şimdi de psikologları Çatıdan atlayıp öldü ve Maura merak içinde. Neden bu çocuklara yakın olan herkes ölüyor? Sanki lanetli gibi Nereye gitseler, birileri ölüyor."

"Ve şimdi üçü de aynı yerde."

Evensong. Jane söğüt ağaçlarından kan damlayan süsle sarkan ormanını, içinde hiç kimsenin tekin olmadığı ve he kesin şiddetin gölgesinde yaşamaya çalıştığı şatoyu düşündü Teddy ve Maura da şimdi katliamın ne demek olduğunu çok iyi bilen diğer çocuklarla birlikle o kilitli kapıların ardındalardı.

"Rizzoli." Aniden yükselen bu sesle Jane oturduğu sandalyede irkilip arkasına döndüğünde Yüzbaşı Marquette'in hemen arkasında durduğunu gördü. Çevik bir hareketle kumandayı kapıp televizyonu kapattı.

Yüzbaşı Marquette, "Anlaşılan siz ikinizin buralarda yapacak çok işiniz yok ki oturmuş pembe dizi seyrediyorsunuz," dedi.

Jane, "Hem de dizilerin en büyüğü," dedi. "Crowe, Boston ahalisine şeytanın ta kendisi Zapata'yı bir başına nasıl hakladığını anlatıyor."

Marquette başını kaldırarak, "Odama gelsen iyi olur,"dedi.

Jane, Frost'un, şimdi yandın işte, diyen bakışları eşliğinde ayağa kalkıp Marquette'in ardından hızlı adımlarla ofisine doğru yürüdü. İçen girdiklerinde Marquette kapısını kapattı. Jane, yüzbaşı kendi koltuğuna oturana kadar bekleyip ardından oturdu. Yüzbaşı masasında bakışlarını Jane e dikerken Jane de ona bakmaya çabalıyordu.

'Sen ve Crowe, hiçbir zaman ortak bir noktada buluşamayacaksınız, öyle değil mi?" diye sordu.

"Yine benden şikâyet mi etti?"

"Ackerman dosyasında birlik olamadığınızı duydum. Bu dosyanın çabuk kapatılması konusunda kafanda soru işaretleri varmış."

"Suçum sabittir," diyerek durumu itiraf etti Jane. "Bence dosya biraz fazla hızlı kapatılıyor."

"Evet, tüm itirazlarından haberdarım ama senin de medya söylediklerinden haberdar olacak olursa bunun ne anlama geleceğini iyi biliyor olman lazım. Toplumda öfkeye yol açar. Bu dava zaten çoktan fazlasıyla ilgi çekti. Zengin aileler, ölen çocuklar, Nancy Grace'in seveceği her şey bu dosyada var. İşin içinde bir de Amerikan halkının yarısının nefret etmeyi sevdiği türden bir cani, yasadışı bir kaçak var. Zapata herkesin hayalindeki pisliğe cuk oturan bir örnek Her şeyden iyisi, adam öldü ve dosya kapandı. Al işte sana masalsı bir son."

"Kâbuslara ne zamandan beri masal deniyor?"

"Her ne olursa olsun, Grimm Kardeşler masalı gibi işte."

"Yani halk memnun, ben de sesimi kesip memnun olmalıyım, onu mu demek istiyorsun?"

Marquette sandalyesinde geriye yaslandı. Rizzoli, bazen gerçekten insana acı veren bir çıban gibisin. "Bugünlerde bunu çok duyar oldum.

"İşte tam bu yüzden de iyi bir dedektifsin. Durmadan eşeleyip, kurcalıyorsun. Hiç kimsenin istemediği yere delikler açıyorsun. O üç çocukla ilgili yazdığın raporu okudum New Hampshire'da Semtex bombası, Marylatta bombalanan bir uçak. Tüm bunlar tıpkı koca bir mezarlık gibi görünüyor." Parmaklarını masaya vurup, dikkatle Janei izlerken duraksadı. "O halde devam et bakalım. işine bak"

Jane duyduklarına inanamıyordu. "İşime mi?"

"Kurcala işte. Resmi olarak, Ackerman dosyası kapandı Ama gayriresmi biçimde benim de şüphelerim yok değil ve bu işi ortaya çıkarabilecek tek kişi sensin."

"Frost'u da yanıma alabilir miyim? Ona ihtiyaç duya bilirim."

"Bunun için başka personel ayıramam. Senin bile bu iş üzerinde zaman kaybetmene izin verip vermemek konusunda kararsızım."

"O halde neden izin veriyorsun?"

Marquette, Jane'in gözlerinin içine bakarak öne eğildi Bak, bu dosyayı kapatıp bunu bir zafer addetmeyi ben de çok istiyorum. Başarı istatistiğimin iyi olmasını istiyorum, hem de çok istiyorum. Ama aynı zamanda tıpkı senin gibi benim de öngörülerim var. Bazen içimizdeki bu hisleri görmezden gelmek isteriz ama en sonunda haklı olduğumuz ortaya çıkarsa pişmanlıktan kahroluruz. Bu dosyayı bu kadar hızlı kapatmamın gün gelip de yüzüme vurulmasını istemem.'

"Yanı kendi kıçımızı kolluyoruz."

"Bunun nesi yanlış ki?" diyerek çıkıştı.

"Hiçbir şeyi."

"Anlaştık " Yeniden arkasına yaslandı. "Şimdi, planın nedir?

Jane bu sorunun cevabını bir süre düşünüp, kafasındaki soruların hangisinin önceliğinin daha acil olduğunu tarttı. En sonunda cevaplanması gereken en önemli sorunun şu olduğuna karar verdi: Ward, Yablonski ve Clock ailelerinin

ölüm tarzları dışında ortak noktaları neydi? Birbirlerini tanıyorlar mıydı?

Jane, "Benim Maryland'e gitmem lazım," dedi.

"Neden Maryland?"

"Will Yablonski'nın babası NASA-Goddard'da çalışıyordu. Enişte Brian Temple da öyle. Onların NASA'daki mesai arkadaşlarıyla konuşmak istiyorum. Belki uçağın düşüş sebebini biliyorlardır. Ya da belki de Brian ve eşinin yeğenlerini neden Maryland'den apar topar alıp New Hampshire'a getirdiklerini duymuşlardır."

"Orası evlerinin havaya uçtuğu yer değil mi?"

Jane başını evet anlamında salladı. "Olaylara bütünüyle baktığımızda karşımıza kocaman ve kötü bir tablo çıkacak. Bu yüzden Frost da yanımda olsa iyi olurdu. Birlikte her şeyi açıklığa kavuşturabilirdik."

Bir sessizliğin ardından Yüzbaşı Marquette, Jane i başıyla onayladı. "Tamam. Frost'u da yanına al. Bunun için size üç gün veriyorum."

"Hemen işe koyuluyoruz. Teşekkürler. Jane ayağa kalktı.

"Rizzoli?"

"Evet, efendim?"

"Bu, aramızda kalsın. Birimde kimseye, özellikle de Crowe'a söyleme. Herkesin bildiği üzere, Ackerman dosyası kapandı."

Frost, Goddard Uzay Uçuş Merkezi'ne doğru birlikte yol alırlarken, "Bunu bilmek için âlim olmaya gerek yok, diye bir söz var, bilir misin?" diye sordu. "Ve şimdi biz gerçek âlimlerle tanışacağız! Bu harika. Yani, pencereden dışarı bir bak ve yalnızca etrafla dolaşan adamların ortalama IQ'sunu bir düşün."

"Bu bizi hangi konuma düşürür dersin, kuş beyinliler mi?"

"Adamlar dünyanın matematik, kimya ve fizik kurallarını yutmuş olmalı. Ben olsam bir roketi nasıl uçurabıleceğimle ilgili en ufak bir fikrim bile olmaz."

"O halde sen çocukken hiç oyuncak roketleri sirke ve karbonatla ateşlemedin?"

"Ah, haklısın, biz ancak o şekilde aya gidebiliyorduk "

Jane, Keşif Bilimleri Binası'nın önündeki park alanında durduğunda her ikisi

de giriş kapısından aldıkları NASA ziyaretçi kartlarını yakalarına taktılar.

Frost kartım okşayarak, "Adamım, lütfen bunu saklamama izin versinler," diyordu. "Ne havalı bir hatıra olur değil mi?"

"Şu eblehçe tapınmalarını biraz kesebilir misin lütfen? Bir Uzay Yolu hayranı gibi konuşuyorsun ve açıkçası bu çok utanç verici."

"Ne var bunda, Uzay Yolu hayranıyım, evet." Arabadan inerlerken Frost elini Vulcan selamı şekline getirdi. "Çok yaşa ve..."

"İçerideyken bunu sakın yapma, anlaşıldı mı?"

"Hey, şuna bak! Eliyle park yerindeki arabaların birinin üzerinde bulunan tampon etiketini gösterdi. "İŞINLA BENİ, SCOTTY!"

"Eee?"

"Eesi, bu adamlara hayranım ben!"

Jane tutulan sırtını esnetirken, "O zaman belki artık seni bırakmazlar," dedi. Baltimore'a sabahın ilk uçağıyla gelmişlerdi; bu yüzden binaya girdiğinde Jane' in ilk işi bir yerlerde bir kahve makinesi bulabilmeyi umarak etrafına bakınmak oldu ancak makine yerine, üzerlerine doğru gelen iriyarı bir adam gördü.

"Siz, Boston'dan gelen misafirlerimiz olmalısınız, değil mi?"

"Siz de Doktor Bartusek?" dedi Jane. "Ben Dedektif Rizzoli. Bu da ortağım, Dedektif Frost."

"Bana Bert deyin lütfen." Bartusek gülümseyerek Jane in elini sıktı ve hevesle salladı. "Metropol dedektifleri! Bahse girerim ki çok ilginç bir işiniz vardır."

"Sizinki kadar değil," dedi Frost.

"Benimki mi?" Bartusek homurdandı. Katil kovalamaktan daha ilginci olabilir mi?"

"Ortağım NASA'da çalışmanın katbekat daha havalı olduğu görüşünde."

Bartusek gülerek eliyle misafirlerini koridorda ilerletirken, "Komşunun tavuğu komşuya nasıl görünür bilirsiniz' dedi. "Hadi gelin, sizi ofisime götüreyim. Üst kattaki beyler sizinle ilgilenmem için bana izin verdiler. Gerçi polis bana soru sorarken başka ne yapabilirim ki? Cevap vermesem beni tutuklarsınız!" Onları koridorda yürütürken Jane neredeyse adamın attığı her adımla binanın sallandığını hissedebildiğini düşündü. "Benim de size sormam gereken pek çok

sorum var " dedi. "Ben ve arkadaşlarım, Neil ve Olivia'ya ne olduğunu bilmek istiyoruz. Dedektif Parris'le görüşmüş müydünüz?"

Jane, "Bu akşam görüşeceğiz," dedi. "Umarım Florıda' dan zamanında dönebilir."

"Parris onu ilk gördüğüm anda bende zeki bir polis izlenimi bıraktı. Bana her türlü muhtemel soruyu sordu ama bu olayın neden olduğu konusunda bir cevabı olduğunu hiç sanmıyorum." Jane'e baktı, "iki yıl sonra, bu cevabı sizin de verip veremeyeceğinizin merakı içindeyim."

"Uçak kazasıyla ilgili sizin bir teoriniz var mı?" Bartusek başını iki yana salladı. "Neil'i binlerinin neden öldürmek isteyebileceği bize hiçbir zaman mantıklı gelmedi İyi biriydi, gerçekten iyi biriydi. Bu konuyu burada defalarca konuştuk, sebepleri düşünmeye çalıştık. Birilerine borcu mu vardı? Yanlış insanlarla mı karşılaşmıştı? Bir tutku cinayeti miydi?

"Bu mümkün olabilir mi, yani tutku cinayeti?" diye sordu Frost. "Kendisinin ya da karısının bir başkasıyla ilişkisi var mıydı?"

Bartusek bir kapının eşiğinde durdu; iri bedeni arkasındaki odanın görüntüsünü engelliyordu. "O zamanlar bunun mümkün olabileceğim düşünmemelim. Yani, onlar çok düzgün insanlardı. Ama yine de bir evlilikte çiftler arasında neler yaşandığını nereden bilebilirsiniz?" Üzgün bir tavırla başını sallayıp odasına girdi. Odasının duvarlarında çok sayıda çarpıcı galaksi ve bulutsu fotoğrafları vardı, tıpkı çok renkli amipler gibi görünüyorlardı.

Frost fotoğraflardan birine hayranlıkla bakarak, "Vay canına. Atbaşı Bulutsusu," dedi.

"Demek gece göğünü biliyorsunuz, Dedektif."

Jane ortağına bir bakış fırlattı "Sen gerçek bir Uzay Yolu fanatiğisin."

"Sana demiştim." Frost başka bir fotoğrafa daha yöneldi. "Burada sizin adınızı görüyorum, Doktor Bartusek. Bunları siz mi çektiniz?"

"Astro fotoğrafları çekmek benim için bir hobi. Aslında insanlar tüm günümü Evren'i inceleyerek geçirmemin ardından eve döndüğümde kuş ya da çiçek fotoğrafı çekeceğimi düşünüyorlar ama hayır, ben gözümü gökyüzünden alamıyorum. Bu hep böyle oldu." Masasının arkasına geçip kendi gibi büyük sandalyesine oturağın yaylarını gıcırdatarak kuruldu.

"Buna bir çeşit takıntı da diyebilirsiniz.

"Bu, buradaki her füze bilimcisi için geçerli mi?

"Pekâlâ, eğer teknik açıdan konuşacak olursak, ben aslın da bir Rize bilimcisi değilim. Bilimadamı olanlar ateşlemeyi yapıp aletleri uçuranlar. Onlar size kendi eğlencelerinden sonra bahsedebilir."

"Peki, sizin işiniz tam olarak nedir?'

"Ben bir astrofizikçiyim. Yani bizler bu binada işin araştırma kısmıyla ilgileniyoruz. Meslektaşlarım ve ben bilimsel bir soru geliştirip, onu cevaplamak için ne tur bilgilere ihtiyacımız olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Bu belki dünyanın yakınından geçen bir kuyrukluyıldızdan alınacak toz örneği olabilir ya da gökyüzünün geniş çaplı bir kızılötesi araştırmasını yapmak olabilir. Bu bilgiyi edinebilmek için özel bir teleskop yerleştirmemiz gerekir. İşte o zaman füze bilimcilerine dönüp onlardan bu teleskopu yapıp göndermelerini isten?. Görevin amacını açıklarız. Roket mühendisleri bunun için en doğru yolu saptarlar. İşin aslı, iki birim olarak bizler farklı diller konuşuruz. Onlar mekanik konusunda iyidirler, bizi ise zeki bulurlar."

"Neil kesinlikle zeki olan gruba aitti. O ve bacanağı Brian Temple buranın en zekilerindendi. Zaten bu sebeple de yakın arkadaşlardı. Hatta öylesine yakınlardı ki eşleriyle birlikte Roma'ya bir gezi yapmayı planlıyorlardı. Roma, Neil ve Olivia'nın ilk tanıştıkları yerdi; bu yüzden o eski romantik günleri yeniden yaşamak istiyorlardı."

"Yanınızda başka bir çift daha varken çok da romantik olmasa gerek."

"Ama öyle sıradan bir çift değildi onlar. Lynn ve Olivia kız kardeşlerdi. Neil ve Brian da can dostlardı. Bu yüzden Lynn ve Brian da evlendiğinde tamamen dörtlü bir grup halini aldılar. Brian ve Neil bir iş için İtalya'ya gitmeleri gerektiğinde yanlarına eşlerini de almaya karar verdiler Tanrım, fsfeil bu geziyi iple çekiyordu! Bana durmadan İtalyan makarnasından bahsedip, adeta işkence etmişti! Makama! Karışık deniz tabağı! Aniden guruldayan şişkin göbeğine baktı. "Sanırım bu kelimeleri telaffuz etmek bile bana kilo aldırıyor."

"Ama Roma'ya hiç gidemediler, öyle mi?"

Bartusek kederli bir baş hareketiyle onu onayladı. "Yola çıkmalarından üç hafta önce Neil ve Olivia, Chesapeake'deki yazlık evlerine gitmek üzere uçakla yola çıktı. Neil oraya genelde kendi sahip olduğu Cessna'yla giderdi. Oğulları

Will' in yapması gereken bir bilim projesi vardı, bu yüzden o, Temple'ların yanında kalmıştı. Şanslı çocukmuş çünkü uçak havalandıktan üç dakika sonra infilak ederek düştü. O gün hava güzeldi ve Neil hiç de tecrübesiz bir pilot değildi. Biz sebebin mekanik olacağını düşünmüştük. Ta ki birkaç gün sonra Dedektif Parris ve FBI buraya gelip bize bir yığın soru soruncaya dek. İşte o an o kazanın sandığımız gibi bir kaza olmadığını anladım. Parris hiçbir zaman gelip de bana doğrudan söylemedi ama sonradan gazetelerden okudum. Denilene göre, kaza şüpheliymiş. Hatta uçağa bir bomba bile yerleştirilmiş olabilirmiş. Şimdi de siz aynı şeyi sorduğunuza göre, ben de artık buna inanmaya başlıyorum.

"Bu konuyu bu gece Dedektif Parris le konuşacağız.

"Öyle görünüyor."

Bartusek kendini hızla geriye atıp başım iki yana salladı "Demek Brian bu yüzden paniğe kapıldı "Ne demek istiyorsunuz?"

"Neil-in uçağının düştüğü günün ertesinde Brian işe bembeyaz bir suratla geldi. Bazı araştırma raporlarını alıp, Lynn ve Neill'in evde yalnız oluşlarını bahane ederek birkaç gün evden çalışacağını söyledi. Bir hatta sonra, NASA'dan ayrıldığını duydum Bu beni gerçekten çok şaşırttı çünkü Brian işini çok severdi. Yirmi yıl gibi bir süreden sonra neden pilini pırtısını toplayıp istifa ettiğine bir anlam verememiştim. Hiçbirimize neden gittiğini de söylemedi. Lynn'le birlikte o yangında öldüğünü duyuncaya kadar da New Hampshire'a taşındığından bihaberdik "

"Yani Brian size neden şehirden ayrıldığı konusunda hiçbir şey söylemedi, öyle mi?"

"Tek kelime dahi etmedi. Dediğim gibi, son yaşanan olaydan hayli etkilenmişe benziyordu ama o zaman bunun çok doğal olduğunu düşünmüştüm. Can dostu ve eşinin kız kardeşi öldürülmüştü ve şimdi artık ortada büyütmeleri gereken bir çocuk vardı " Bartusek'in etli suratı bu anın hatırasıyla düşerken bir süre sessizliğe gömüldü. "Zavallı çocuk hayatının en büyük talihsizliklerinden birini yaşadı. On iki yaşındayken ailesini kaybetti." Başını iki yana salladı. "Bilirsiniz, bundan Dedektif Parris'e hiç bahsetmedim ama bazılarımız bu konuda bir yanlışlık yapılmış olabileceğini bile düşündüler. Belki katil bombayı yanlış Cessna'ya koydu. Pek çok işadamının uçağı da aynı pistte duruyor sonuçta. Hatla bazı siyasilerin bile. İçimizden kim onların uçağı düşsün istemez ki." Durdu. "Şakaydı Gerçekten." Dedektiflere sırasıyla göz gezdirdi. "Ama görüyorum ki ikiniz de bu espriden pek hoşlanmadınız.

Frost, "Hep Neil'in üzerinde duruyoruz, peki ya karısı?" dedi. "Onun hedef olabilmesi için bir sebep olabilir mi?" Olivia'nın mı" Hiç sanmıyorum O çok tatlı bir kadındı ama biraz sıradandı. Ne zaman onu NASA partilerinden birinde görsem elimden geldiğince ona ilgi göstermeye çalışırdım çünkü çok içine kapanıktı. Açıkçası, söylediği hiçbir şey hatırlanacak cinsten değildi. Sanırım bir ilaç firması için satış danışmanlığı gibi sıkıcı bir işi vardı.

Frost elindeki notlarına baktı. "LeideckerTıp Malzemeleri'nde."

"Evet, aynen orası. İşinden çok fazla bahsetmezdi En hevesli konuştuğu anlar WilI'den bahsettiği anlardı Çocuk da tıpkı babası Neil gibi bir dâhiydi."

"Pekâlâ, o halde Neil'e geri dönelim." dedi Jane. "İşyerinde herhangi biriyle bir problemi var mıydı ? Anlaşamadığı birileri?"

"Her zamanki gibi şeyler."

"Ne demek bu?"

"Bir bilimadamının işi teori üretmektir, üretir ki bulunduğu konumun hakkını verebilsin Bazen diğerleri bu konumdan rahatsızlık duyacak olurlarsa insan duygusal açıdan kendini kötü hissedebilir"

"Neil'in konumundan hoşnut olmayanlar mı vardı "Hatırlayamıyorum çünkü bunlar öyle normal şeyler ki. O ve Brian birbirleriyle atışıp dururlardı ama hiçbiri de düşmanca atışmalar değildi, anlıyorsunuz değil mı? Bu daha aralarında bir yarış gibiydi. Bir bakarsın bir gezegenin etrafındaki enkaz diskinden bahsederler, ama bir bakarsın bontf Kum havuzunda birbirlerine oyuncak fırlatan iki çocuk gibi kavga ederlerdi."

Frost kafasını daha önceden tuttuğu notlarından kaldırdı "Enkaz diski mi?

O da nedir?"

"İkisinin ortak araştırma konuları. Yıldızlar arası bulut çekirdekleriyle ilgili bir konu. Bu çekirdeklerin çökmesiyle, açısal momentum, yeni oluşan yıldızların çevresinde dönen gaz ve toz karışımı bu disklere sebep olur."

"Bu konu üzerinde mi tartışırlardı?" diye sordu Jane. "Hey, biz her konu üzerinde tartışabiliriz. Zaten bilimi de bu denli çekici kılan bu değil midir? Evet bazen bu tartışmaların kişisel boyutlara dönüştüğü olabilir ama biz bu tür şeylerin üstesinden gelmeyi biliriz. Hepimiz kocaman adamlarız neticede." Göbeğine bakıp gülerek, "Hatla bazılarımız diğerlerinden daha kocamanız."

"Bir toz diski için tartışmalarınız ne kadar ileriye gidebilir mesela?"

Enkaz diski. Bu toz çemberlerinin ve gazın güneş sistemine nasıl girip de dönüştüğü konusunda pek çok anlaşmazlık vardır. Bazılarına göre gezegenler sayısız çarpışmanın sonucunda oluşuyorlar ama bu enkaz parçaları nasıl oluyor da birbirine tutunup bir halka meydana getirebiliyor? Bu parçalar nasıl toplanıyor? Birbiri etrafında dönen bu küçük parçacıklar nasıl bir Merkür, Venüs ya da Dünya'ya dönüşüyor?

Bu henüz cevaplayamadığımız bir soru Tek bildiğimiz bizimkinin Evren'deki tek Güneş Sistemi olmadığı. Yalnızca bu galakside bile sayısız gezegen var ve çoğu da yaşamaya elverişli bölgede."

Alnına bir Uzay Yolu dövmesi yapması gereken Frost bir anda kulak kesilmişti. "Yani bu onları sömürge haline getirebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Belki de. Yaşamaya elverişli bölge demek hayatın orada bir şekilde var olabileceği anlamına geliyor. En azından tanıdık olduğumuz karbon bazlı hayata. Kepler Görevi'nden elde ettiğimiz bilgiler Goldilock Gezegenleri diye adlandırdığımız yaşama elverişli gezegenlerin pek çoğunun oluşumunu açıklıyor. Gezegenler ne çok sıcak ne de çok soğuk, ortalama ısıda. İşte aslında Brian ve Neil tam da bu sebeple Roma'ya gideceklerdi. Vatikan Gözlemevi'ndeki ekibe bu buluşlarını sunacaklardı."

Frost şaşkın bir ifadeyle güldü. "Vatikan'ın bir gözlemevi mi var?"

"Daha çok Papalığın Bilim Akademisi'nin bir parçası olarak kabul edilir." Frost'un şaşkınlıkla tek kaşını havaya diktiğini gördü. "Evet, bu birimi açanın Dünya'nın Güneş etrafında döndüğünü iddia eden Galile'yı infaz eden aynı kilise olmasının kulağa tuhaf geldiğinin farkındayım. Ama akademilerinde ciddi anlamda iyi astronomları var. Neil ve Brian ın son araştırmalarını incelemek konusunda biraz tedirginlerdi çünkü araştırmanın çok temel çıkarımları vardı Özellik de Vatikan için."

"Bu araştırma Katolik Kilisesi ni neden ilgilendiriyor ki?" diye sordu Jane.

"Çünkü astrobiyolojiden bahsediyoruz. Evren'deki hayat çalışmalarından. Düşünsenize. Başka bir gezegende daha hayat bulduğumuzu açıklarsak bu dünyadaki algılanan konumumuz ne olur? Ve ışık doğsun, efsanesinin ya da ilahi yaratılışın ne önemi kalır? O zaman insanoğlunun en sarsılmaz inancı olan Evren'de yalnızız inancı, Tanrı'nın bizi yarattığı inancı çöker. Bu da kilisenin tam

ortasına bir bomba yerleştirmek gibi olur."

"Yani kilisenin sonu ha? Yablonski ve Temple'ın elinde gerçekten bunu yapacak bir bilgi var mıydı peki?"

"Aslında buna tam olarak bir kanıt denebilir mi bilmiyorum."

"Sizinle paylaştılar mı?"

"Kızılötesi ve telsiz teleskoplardan aldıkları ilk bilgileri inceleme fırsatım oldu. Veriler size de bahsettiğim Goldilocks gezegenlerden geliyordu. Gezegenlerde karbondioksit, su, ozon ve nitrojen bulunmuştu. Hayatın sadece temel taşları değil, aynı zamanda fotosentez belirtilen içeren, moleküller de vardı."

"Yani bitki yaşantısı mevcuttu?" dedi Frost.

Bartusek başını evet anlamında salladı. "Bu oldukça anlamlı bir sonuçtu."

Frost, Peki nasıl oldu da biz tüm bunları duymadık" diye sordu "Basın açıklaması ya da o ihtişamlı Beyaz Saray duyurusu neden yapılmadı?"

"Kesinlikle emin olmadan böyle bir açıklama yapamazsınız. aksi halde tamamen bir aptal gibi görünürsünüz. Saldırıya uğrama ihtimaliniz de cabası. Peşinize çatlak inkarcılar düşebilir Binamıza bomba yüklü araçlarla dalmak isteyecek tüm kafayı sıyırmış sürücüler için acil durum planları geliştirmemiz lazım." Durup, sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Bu durumda, hayır. Bunu duyuramayız. Elimizde kesin kanıtlar olmadan bunu yapamayız. Tanrım, insanların ikna olması için E.T'nin Beyaz Saray'ın bahçesine inmesi lazım Ama Neil ve Brian, ellerinde yeterli kanıtın olduğuna inanıyorlardı. İşin aslı, Neil'ın ölmeden önce bana söylediği son şey bu oldu."

Jane gözlerini Bartusek'e dikti. "Yani kanıtı vardı, öyle mi?"

Bartusek başıyla onayladı. "Evet, hem de Dünya dışında hayat olduğunun."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Kolombiya'ya giderlerken Jane ve Frost'un ağzını bıçak açmamıştı. Her ikisi de şaşkınlık içindeydi ve az önce duydukları şeyi sindirmeye çalışıyorlardı. Bu sıradan otobanda Olivia Yablonski'nin bir ilaç şirketinde satış temsilcisi olarak çalıştığı sıkıcı ofise gitmek NASA'ya yaptıkları heyecanlı ziyaretin yanında fazlasıyla sönük kalıyordu.

Frost, "Acaba yanlış anlamış olabilir miyiz?" diye sordu. "Bana kalırsa New Hampshire'daki yangında hedef olan Will değildi."

Jane sanki sisli bir havada ileriyi görmek istiyormuşçasına önündeki yola dikkat kesilen ortağına gözlerini dikip, Yani sence hedef çocuğun eniştesi miydi? Brian Temple?" diye sordu.

"Adamlar tüm dünyayı sallayacak bir bilgiyi ifşa etmek üzerelerdi. Neil ortadan kaldırılınca Brian panik yaptı ve karısıyla yeğenini alıp New Hampshire'a kaçtı ama kötü adam onu orada da buldu."

"Asıl sorun, o kötü adamın kim olduğu."

"Bartusek'i duydun. E T. gibi bir uzaylı bulmak dünyayı altüst edecekti. Bu, insanların kilisede öğrendikle her sorgulaması demekti.

"Eee, yani? Sence önümüzde NASA bilimadamlarını öldüren suikastçı albino papazlar mı var?" Bir kahkaha patlattı "Bence bu olsa olsa filmlerde olur."

"Dinci yobazların kendi inançlarını savunmak için neler yaptığını bir hatırlasana. Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'ndeki iklimbilimcilerin sürekli tehdit aldıkları ortada. Bu olay da eğer duyurulacak olursa, hiç şüphesiz kafası kırık pek çok kişi için ciddi bir sebep olacaktı." Frost kaşlarını çattı. "İşin ilginç yanı NASA da bunu yapmadı."

"Bana sorarsan ellerinde henüz kesin kanıt yok." "Gerçekten öyle mi, yoksa bu konu kimsenin -onların bile baş edemeyeceği kadar hassas mı?"

Dünya dışı hayal. Jane kafasında bu kavrama farklı açılardan bakmaya, doğuracağı sonuçları öngörmeye çalıştı. Bu, suikast için bir sebep olabilir miydi?

Yablonski ve Temple'ların katilleri belli ki Semtex gibi bir bombanın nasıl yapılacağını bilen profesyonellerdi. "Bu teoride bir gariplik var," dedi. "Claire Ward'ın ailesinin bu olayla hiçbir ilgisi yok. Claire in babası Eyalet Birimi için çalışan bir diplomattı. NASA yla ne gibi bir ilgisi olabilir ki?"

Belki dosyaların birbirleriyle bir bağları yoktur. Belki biz sadece her iki çocuk en sonunda Evensong'da buluştuğu için bir bağ oluşturmaya çalışıyoruzdur."

Jane iç geçirdi. İşle şimdi Crowe gibi konuştun. Farklı çocuklar, farklı dosyalar... her ikisinin de aynı okulda buluşması sadece bir tesadüften ibaret "

"Her ne kadar çok ilginç olsa da..

"Ne?"

Frost eliyle Washington'a giden bir sapağı gösteren tabelayı işaret etti. "Erskine Ward da bir süreliğine Kolombiya Bölgesi için çalışmamış mıydı?"

"Aynı zamanda Roma'da ve Londra'da da."

"En azından Ward ve Yablonski aileleri arasında coğrafi açıdan bir bağ yakalayabiliyoruz. Her iki aile de birbirleriyle seksen kilometrelik yarıçap içinde yaşadılar."

"Anna Teddy Clock'un ailesi değil. Nicholas Clock'un işi Rhode island'daydı."

"Doğru." Frost omuzlarını silkti. "O halde belki de boşu boşuna aralarında hiçbir bağ olmayan olayları birbirine bağlamaya uğraşıyoruz ve böylece her dosya olduğundan çok daha karmaşık görünüyor."

Jane aradıkları adresi bulup park yerine girdi. Burası da ülkedeki pek çok benzerinden farksız sıra sıra dükkânların bir araya dizildiği bir alışveriş merkeziydi. Acaba mimarlık okullarında Amerikalı tüm mimarlara tek bir fotokopi üzerinden öğretilen tek tip bir sıralı alışveriş merkezi stili mi vardı ki hepsi birbirinin kopyasıydı? Arabası için bir yer bulup etraftaki işyerlerinin türlerine bir göz attı. Eczane, büyük bedenler için bir mağaza ve bir Çin yemekleri büfesi Bu alışveriş merkezlerinin olmazsa olmazı kesinlikle Çin yemekleri büfeleriydi.

"Göremiyorum," dedi Frost.

"Diğer uçta olmalı " Jane kapısını açtı. "Hadi bakalı pergelleri biraz açıp yürüme vakti."

"Buranın doğru adres olduğundan emin misin?"

"Bu sabah müdürü arayarak onaylattım. Bizi bekliyor Telefonu çaldığında Jane ekrandaki numaranın Yablonski cinayetini inceleyen Maryland'li dedektifin numarası olduğu, nu gördü. "Rizzoli," diyerek yanıtladı.

"Ben Dedektif Parris. Baltimore'a gelebildiniz mi?" "Evet, şu an oradayız.

Bu gece bizimle görüşebilecek misiniz?"

"Evet, Bayan. Şu anda yoldayım ama akşam yemeğine kadar varmış olurum. Saat yedi buçukta LongHom Biftek Evi'nde buluşmaya ne dersiniz? Snowden River Bulvarı'nda bir yer. Ayrıca ben de kırmızı et yeme zevkine erişmiş olurum. Benim evimde buluşmamayı tercih ederim."

"Anlıyorum. Biz de zaten aile ve iş hayatını birbirine karıştırmamaktan yanayız."

"Hayır, aslında sebep bu değil. Sebep dosyanın kendisi." "Ne açıdan?"

"Bunu sonra konuşuruz. Ortağınız da burada mı?" "Dedektif Frost da benimle birlikte."

"Harika. Birilerinin arkanızı kolluyor olması çok önemlidir."

Jane telefonu kapatıp şaşkın gözlerle Frost'a baktı. Çok tuhaf bir konuşmaydı."

"Bana bu dosyada tuhaf olmayan tek bir şey söylesene j

Birbirinden sıradan dükkânlara bakıp iç geçirdi. "NASA'dan kalk buraya gel." Derin bir nefes aidi. "Had! bitirelim şu işi." Leidecker Tıp Malzemeleri alışveriş merkezinin en sonunda, vitrininde iki tekerlekli sandalye ve dört ayaklı bir yürütecin olduğu bir yerdi. İçeri girerlerken Jane tıbbi malzeme dolu bir dükkâna gireceklerini düşünüyordu ama karşısında sadece beş masalı, yerde bej rengi bir halı ve iki saksı palmiyenin olduğu bir ofisle karşılaştı Masalardan birinde sımsıkı topladığı sarı saçlarıyla telefonda konuşan orta yaşlı bir kadın vardı. Ziyaretçilerini gördüğünde, "Sizi siparişinizle ilgili daha sonra arayacağım, Bay Wiggins,"dedi. Telefonu kapatırken misafirlerine gülümsedi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Siz Bayan Mickey olmalısınız. Dedektif Rizzoli ve Frost," dedi Jane. "Daha önce konuşmuştuk."

Kadın biçimli gri takımının içindeki zarif bedeniyle ayağa kalkıp konuklarını selamladı. "Lütfen bana Carole deyin. Size yardım edebilmeyi yürekten

umuyorum. Bu konu aklımdan bir türlü çıkmıyor. Ne zaman onun masasına baksam, aklıma geliyor."

Jane etraftaki boş masalara baktı. "Olivia nın diğer mesai arkadaşları da buralardalar mı? Gelmişken onlarla da konuşmak isteriz."

"Korkarım şu an herkes satış ziyaretleri için şehir dışında ama ben Olivia'yı buradaki herkesten daha uzun yıllardır tanırım. O yüzden sorularınıza cevap verebilirim. Lütfen oturun."

Sandalyelerine otururlarken Frost. "Eminim ki bu soruları daha önce pek çok kez yanıtlamışsınızdır," dedi. "Evet, bir dedektif buraya oldukça sık geldi. Adını çıkaramıyorum ama.

'Parris mi?"

"Evet, o. Kazadan bir hafta sonra arayıp sordu ki "bir an duraksadı, "ama sanırım şimdi artık bir kaza olmadığını biliyoruz."

"Hayır, değil, Bayan.'

"Olivia'nın herhangi bir düşmanı, onu rahatsız eden eski ya da yeni sevgilileri olup olmadığını sordu."

"Peki, bildiğiniz kimse var mıydı?" diye sordu Jant. Carole Mickey başını hayır anlamında salladıysa da başım bir kask gibi saran san saçlarından bir tel bile yerinden oynamamıştı. "Olivia öyle biri değildi."

"Düzgün bir hayatları olan pek çok kişinin başka ilişkileri olabiliyor. Bayan Mickey "

"Aslında Olivia sadece düzgün bir kişi değildi Bugüne kadar bünyemizde çalışan en güvenilir satış temsilcisiydi Çarşamba günü Londra'da olacağını söylerse, çarşamba günü kesinlikle orada olurdu. Müşterilerimiz ona güvenebileceklerini bilirlerdi."

Peki müşteri dedikleriniz?" diyerek sordu Frost. "Hastaneler ya da tıp merkezleri mi?"

Her ikisi de. Dünyanın her yerindeki kurumlara satış yapıyoruz."

Ürünleriniz nerede? Burada çok fazla bir şey yokdu

Carole çekmecelerden birine uzanıp içinden ağır bir katalog çıkararak konuklarının Önlerindeki sehpaya bıraktı "Burası bizim sadece uydu satış

şubemiz Katalog, Ürünlerimizin çeşitliliğini gösteriyor Oakland. Atlanta. Frankfurt ve Singapur'daki depolarımızdan sevkiyat yoluyla gönderiyoruz Bunun dışında birkaç yer daha var tabii " jane kataloga hızlıca bir göz atıp içinde hastane yatakları, tekerlekli sandalyeler, şifoniyerler ve sedyeler olduğunu gördü. Hiç gerek duymayacağını umduğu bir yığın sağlık ürünü. "Bayan Yablonski çok seyahat eder mıydı '

"Bütün satış temsilcilerimiz eder. Bu büro birim merkezimizdir ve ben de buradaki işleri kontrol altında tutmaya çalışırım."

"Siz kendiniz seyahat etmez misiniz?"

"Birilerinin elemanların yokluğunda işleri yürütmesi gerekir " Carole odanın içindeki bej rengi halı ve suni palmiye akaçlarına baktı. "Ama bazen kapalı a Unda bu kadar kalmaktan ben de hoşlanmıyorum. Burayı biraz süslemeni gerek sanırım Belki şöyle birkaç poster falan asarım Değişiklik istediğimde gözümün önündeki tropik bir sahile bakmak hiç fena olmazdı."

Frost, "Elemanlarınız satış ziyaretlerini tek başlarına mı yapıyorlar, yoksa yanlarında biri daha oluyor mu ' diye sordu Carole gözlerini şaşkınlıkla dikti ona "Neden sordunuz?"

"Olivia acaba bir meslektaşıyla daha yakın bir ilişki içine girmiş midir diye merak ettim."

"Beş temsilcimiz var ve hepsi de tek başlarına seyahat ederler. Ayrıca bu ofiste o tarz uygunsuz ilişkiler olmaz. Tam, aşkına, Olivia'dan söz ediyoruz. Bir oğlu ve mutlu bir evliligi olan bir kadından. WİIl'e birkaç kez bakıcılık yaptım ve böyle durumlarda insanların yetiştirdikleri çocuğa bakarak bile haklarında daha çok şey öğrenebiliyorsunuz. Will harika bir çocuktur; çok kibar ve terbiyelidir. O da tıpkı babası gibi astronomi hastasıdır. O gün Will de uçakta olmadığı için hep şükrettim. Tüm ailenin ölmüş olduğunu düşünmek bile..." "Peki ya Will'in teyzesi ve eniştesi, Temple'lar? Onları da tanıyor muydunuz?"

"Hayır. Üzgünüm ama tanımıyordum. Sadece Will'i de yanlarına alıp buralardan gittiklerini duydum. Görünen o ki acı hatıralardan kaçmak ve Wille yeni bir başlangıç sunmak istediler."

"Lynn ve Brian Temple'ın öldüğünden haberiniz var mı?"

Carole öylece bakakaldı. "Aman Tanrım, nasıl olmuş?" "New Hampsihre'daki çiftlik evleri havaya uçmuş. Will o sırada evde değilmiş ve tek kurtulan o

olmuş."

"Nasıl, şimdi iyi mi? Başka akrabalarının yanında mı? Jane sadece, "Güvenli bir yerde," demekle yetindi. Carole aldığı haberin şaşkınlığıyla sandalyesinde geriye yaslanarak, "Zavallı Olivia. Oğlunun büyüdüğünü hiçbir zaman göremeyecek. Benden sekiz yaş küçüktü ve ondan uzun yaşayabileceğimi hiç tahmin etmezdim," diye mırıldandı

Carole sanki ilk kez görüyormuş gibi büroya baktı. "Aradan iki yıl geçti ve ben geçen zamanlarımda ne yaptım? Aynı yerde duruyorum ve tek bir şeyi bile değiştirmedim. Şu aptal suni palmiyeleri bile."

O sırada masanın üzerindeki telefon çaldı. Carole derin bir nefes alıp dudaklarına da zoraki bir tebessüm yerleştirip canlı bir sesle telefonu cevapladı. "Merhaba, Bay Damrosch. Sesinizi duymak ne güzel! Evet, elbette siparişinizi güncelleyebiliriz. Bu tüm ürünler için geçerli mi, yoksa sadece biri için mi?" Uzanıp eline bir kalem aldı ve not tutmaya başladı Bu baston ve yürüteçli konuşma Jane'ın hiç ilgisini çekmemişti. Sandalyesinden kalktı.

"Affedersiniz Bay Damrosch, bir dakika bekler misiniz lütfen?" Carole bir elini ahizenin ağzına kapatıp Jane'e baktı. "Çok özür dilerim. Soracağınız başka sorunuz var mıydı?" Jane sehpanın üzerindeki parlak kataloga baktı. Gözünün önüne Olivia Yablonski'nin bu ağır katalogla tekerlekli sandalye ve yatak lazımlıkları satarak o şehirden bu şehre, o randevudan bu randevuya koşturuşunu getirdi. "Daha fazla sorumuz yok," dedi. "Teşekkürler."

Belli ki Dedektif Parris yemeyi ve içmeyi seven biriydi. Jane ve Frost, onu LongHom Bittek Evi'nde mönüye bakıp martinisini yudumlarken bulmuştu. İriyarı cüssesi oturma bölümüne öylesine sıkışıp kalmıştı ki Jane. Frost la birlikte sandalyelerine otururken kendilerini karşılamak için ayağa kal kan adama hiç zahmet etmemesini işaret etmek zorunda kal nişti. Dedektif içkisini masaya koyup onları tipi bakışıyla süzdüğünde Jane de aynısını yapıyordu. Dedektif muhtemelen altmışlı yıllarının başında emekliliği gelmış, saçlarının çoğunu olduğu gibi erkeksi görünüşünü de kaybetmiş biriydi ama insanın içine işleyen bakışlarına bakılacak olursa o gözlerin ardında hâlâ bir polis zekâsı vardı ve konuya girmeden önce Jane ve Frost'u dikkatle inceliyordu.

"Ben de ne zaman binlerinin gelip de bu dosyayı soracağının merakı içindeydim," dedi.

"İşte geldik," dedi Jane.

"Hah. Boston Polis Merkezi. Bu tür işlerin nereye gideceğini asla kestiremiyorsun. Aç mısınız?"

"Evet, bir şeyler yiyebiliriz."

"Tallahassee'de vejetaryen kızımla çok uzun bir hafta sonu geçirdim. O yüzden emin olun burayı lanet salatalar yememek için seçtiğimi anlamışsınızdır." Mönüyü yeniden eline aldı. "İşe beş yüz gramlık biftekle başlayayım diyorum. Yanında da bolca patates ve içi dolu mantar. Bir haftalık brokoli işkencesini anca bu paklar."

Etini az pişmiş ısmarlayıp, bir martini daha istedi. Jane içinden, Tallahassee 'de geçirdiği hafta onun için çetin bir sınav olmuş olmalı, diye geçirdi. Dedektif ancak ikinci kadehini içtikten sonra iş konuşmaya hazır görünüyordu.

Dosyanın tamamını okudunuz mu?" diye sordu.

Bize e-postayla gönderdiğinizin tamamını," dedi Jane.

O halde benim bildiğimi siz de biliyorsunuz. İlk bakışta, olay sıradan, küçük uçak kazası gibi duruyordu. Tek motorlu Cessna Skyhawk havalandıktan kısa bir süre sonra yere akılmış, uçağın enkazı geniş bir ormanlık alana yayılmıştı, pilot güvenlik konusunda titiz biriymiş ama nasıl olduğunu bilirsiniz. İster pilot, ister tamirci hatası deyin, bu hep insan hatası olarak kabul edilir. Ulusal Ulaşım Güvenlik Kurulu' ndan telefon gelinceye kadar dosyaya müdahil olmadım. Uçağın bulunan enkazında, yüksek hızda parçaların sebep olabileceği cinsten bir parçalanmanın izlerini bulmuşlar. Bu sebeple de olası patlayıcı artıkları için incelemeler yapmışlar. Kimyevi detaylar için kusuruma bakmayın ama sıvı renk çözümü yöntemi ve kütle ızge ölçümü tekniklerini kullanmışlar. Bunun sonucunda da heksahidro bir şey bir şey bulmuşlar. RDX de deniyormuş."

"Namı diğer gizli servis bombası."

"Demek raporu okudunuz."

"O kısmı ilgimi çekmişti. Askeriye tarafından kullanılan ve TNT'den çok daha güçlü olan bir patlayıcı. Mumla karıştırıldığında şekil verilebiliyor. Semtex de zaten o şekilde yapılıyor."

Jane ortağına baktı. "Şimdi neden bir bilimadamı olmak istediğini anladım. Böylece istediğin her şeyi havaya uçurabilecektin."

Parris, "Ve bu tam da Yablonskilerin küçük Skyhawkınm başına gelen olay,"

dedi. "Havaya uçtu. RDX, telsiz sistemiyle harekete geçirildi. Bunun için bir zamanlayıcı ya da irtifa tetikleyicisi kullanılmadı. Birileri uçağın yakınlarındaydı ve havalandığını gördüğü an düğmeye bastı."

Jane, "O halde bu, yanlışlıkla olan bir eylem değil, dedi. "Yani bomba yanlış uçağa konmadı."

"Ben Yablonskilerin hedef olduğundan kesinlikle eminim ama Neil'in NASA'daki iş arkadaşları böyle söylemiyor değil mi? Onlar binlerinin Neil'i öldürmek isteyeceğine inanmak istemiyorlar. Ben de onları bu konuda aydınlatmakla uğraşmadım açıkçası."

"Evet, Bay Bartusek bize tam da böyle söyledi " dedi Jane. "Bir yanlışlık olduğunu düşünüyorlar. Onlara göre Neil'in hiç düşmanı yokmuş."

"Herkesin düşmanı vardır ama kaçı RDX'le uğraşıyordur ki?" Başını iki yana salladı. "Burada çok ciddi, askeri düzeyde patlayıcılardan söz ediyoruz. Hatta öyle ciddi ki düşünmeden edemiyorum..." Yemekleri getiren garson kızın gelmesiyle sustu. Parris'in tabağındaki koca et parçasının yanında

Jane'in iki yüz gramlık filetosu ve Frost'un tavukgöğsü sadece birer aperatif tabağı gibi görünüyordu. Ancak garson gittikten sonra Jane, Parris'in cümlesini bitirmesi için üsteleyebildi.

"Neyi düşünmeden edemiyordunuz?" diye sordu. "Acaba bir sonraki hedef ben mi olacağım?" diye mırıldandı ve ağzına yağı damlayan koca bir parça et attı. Büyük bir parça daha keserken tabakta kanlı bir su göllendi ve Parris martinisinden bir yudum daha aldı. Jane o öğleden sonra yaptıkları konuşmayı ve dedektifin tam olarak ne dediğini anımsadı. Benim evimde buluşmamayı tercih ederim. Jane bunun sebebinin sadece dedektifin ev ve iş hayatını birbirine karıştırmak istememesi olduğunu sanmıştı. Şimdi söylediği o cümleye insana kaygı veren yeni bir anlam yüklenmişti. "Sizi bu kadar korkuttu mu yani?" diye sordu.

, "Kesinlikle öyle." Gözlerini Jane'e dikti. "Eğer bu işi kurcalamaya devam ederseniz ne demek istediğimi anlarsınız." "Neden korkuyorsunuz?"

"Hepsi bu, bilmiyorum. Paranoyakça mı davranıyordum yoksa hayal mi görüyordum bilmiyorum. Ama sanki binleri telefonlarımı dinliyor ve arabamı takip ediyordu."

"Hadi canım." Jane bir kahkaha patlattı. "Ciddi misin?" "Hem de çok."

Parris çatal ve bıçağını masanın üzerine bırakıp Jane'e baktı. "O yüzden buraya ortağınızla gelmenize sevindim. Birilerinin arkanızı kollaması iyidir. Ben polis dahi olsa bir bayanın korunması gerektiğini düşünen eski kafalılardanım."

Jane, Frost'a bakarak, "Korunması mı?" dedi. "İşini hiç iyi yapmıyorsun."

"Dedektif Parris," dedi Frost. "Sizce bu... tehdit kimden geliyor?"

"Sesinizden anlaşılıyor. Bana inanmıyorsunuz ama yakında öğrenirsiniz.

Size tavsiyem şu ki; arkanızı iyi kollayın. Gittiğiniz her yerde yüzlere dikkat edin. Bir süre sonra tanıdık gelmeye başladıklarını göreceksiniz. Karedeki adam. Havaalanındaki kız. Sonra bir gece evinizin önüne park edilmiş bir minibüs göreceksiniz. Öylece duran bir minibüs.

Frost, Jane'e Parris'in gözünden kaçmayan bir bakış lattı.

"Pekâlâ, tamam. Benim kafayı yediğimi düşünüyorsunuz.

Omuzlarını silkip martinisine uzandı. "Su kurcalamaya edin, o zaman bazı şeyler gün yüzüne çıkmaya başlayacak "Ne gibi şeyler?" dedi Jane.

"Sız şimdi buraya gelip sorular sorarak çoktan onları huzursuz etmişsinizdir bile."

"Neil ve Olivia'yla mı ilgili?"

"Olıvia'yı unut. Zavallı kadının tek suçu yanlış zamanda yanlış uçakta olmasıydı." Parris garsona elini sallayıp boş kadehini gösterdi. "İzninizle," dedi.

"Siz bunun profesyonel bir sebebi olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Frost.

"Kıskanç âşıklar, kızgın komşular ve açgözlü akrabalar bertaraf ederseniz, elinizde bir tek işyeri kalır."

"NASA'da yürüttükleri araştırmanın ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Parris başını evet anlamında salladı. "Uzaylı hayatı. Denilene göre, Neil ve yakın dostu Brian Temple bunu kanıtlayabileceklerdi. Gerçi NASA'da hiç kimse bunu dillendirmeyecekti Frost, "Gizlemek istedikleri için mi?" diye sordu. "Yoksa doğru olmadığı için mi?"

Wyman içki içmekten kıpkırmızı olmuş suratıyla öne doğru eğildi. "Doğru olmasa kimse sizi havaya uçurmak istemez. Eğer bildiklerinde haklıysa işler tehlikeli olmaya başlar. Ve benim içimden bir ses diyor ki..Birden susup

bakışlarını Jane in arkasındaki bir şeye odakladı. Jane tam dönüp arkasına bakmak üzereydi ki, Parris fısıldadı: "Sakın!"

"Ne var?"

-Beyaz gömlekli, kot pantolonlu, gözlüklü adam. Saat altı yönünde oturan. Sanırım onu iki saat önce otobandaki bir dinlenme tesisinde görmüştüm"

Jane kucağındaki peçeteyi yere düşürüp alma bahanesiyle dedektifin bahsettiği adama bir göz attı. Ne var ki çok geçmeden elinde küçük bir çocukla bir kadın adamın masasına oturdu.

Jane doğrularak, "Tabii üç yaşındaki çocuklara ajanlık yaptırmıyorlarsa," dedi. "Bana sorarsanız gözlüklü adamla ilgili endişelenmenize hiç gerek yok."

"Tamam," diyerek kabullendi Parris. "Bunu yanlış tahmin elmiş olabilirim ama başka şeyler de oluyor."

Jane ifadesiz bir ses tonuyla, "Evinizin önüne park eden minibüsler gibi mi?" diye sordu.

Parris kaskatı kesildi. "Bakın. Kulağa tuhaf geldiğinin farkındayım. İlk zamanlarda ben de inanamıyordum. Hep mantıklı cevaplar aramaya çalıştım ama tuhaflıkların ardı arkası kesilmedi. Sesli mesajlarım kayboldu. Masamdaki eşyaların yeri değişti. Dosyalarım kayboldu. Bu aylarca sürdü."

"Peki, hâlâ devam ediyor mu?"

Parris, kadın garson elindeki martiniyle dönene kadar bekledi. Kadehine bakıp kan akışına biraz daha alkol karıştırmanın neye yol açacağını düşünür gibiydi. En sonunda kadehini eline aldı. "Hayır. Dosya gözden düşünce tuhaflıklar da bitti. Hükümetin birlikte çalıştığımız Ulusal Ulaşım Güvenlik Kurulu ve FBI gibi ajanlıkları, araştırmalarının tıkandığını söylediler. Sanırını başka öncelikleri vardı. Sonra her şey birden bitti Minibüsler kapımın önünde beklemez oldu ve haya tim eski seyrine döndü. Sonra birkaç hafta önce New Hampshire polisinden Temple ailesinin evinin Semtex'le havaya uçurulduğunu duydum." Duraksadı. "Şimdi de kalkıp siz geldiniz. Yakında minibüsler yine kapımda görünür."

"Sizce kim gönderiyor o minibüsleri?"

"Kim gönderirse göndersin.' Kendini koltuğunda geriye doğru attı. "Ben altmış dört yaşındayım. Aslında iki yıl önce emekli olmam gerekirdi ama kızıma maddi açıdan destek olmak zorundayım. Bu iş benim ama bu hayat değil, anlıyor

musunuz?"

"Sorun şu ki," dedi Jane, "burada söz konusu olan başka hayatlar olabilir. Mesela Neil ve Olivia'nın oğulları gibi."

"On dört yaşında bir çocuğun peşinde olmaları hiç de akla yatkın değil."

"Diğer iki çocuğun peşinden de gitmek öyle ama." "Hangi iki çocuğun?"

"Soruşturmanız sırasında hiç Nicholas ve Annabelle Clock isimleriyle karşılaştınız mı?"

"Hayır."

"Peki ya Erskine ve Isabel Ward?"

"Hayır. Kim bunlar?"

"Diğer kurbanlar. Neil ve Olivia'nın öldürüldüğü hafta öldürülen diğer aileler. Bu ailelerin hepsi de ardında birer çocuk bıraktı ve şimdi o üç çocuk bir kez daha saldırıya uğradı Parris gözlerini Jane' e dikti. "Bu isimleri soruşturmam sırasında hiç duymadım. İlk kez duyuyorum.

"Aradaki benzerlik çok ürkütücü değil mi?"

"Peki bunların tümünün NASA'yla bir bağlantısı var mı? 0 konuda olayları bağdaştırabiliyor musunuz?"

Jane iç geçirdi. "Maalesef hayır."

"Peki, o halde sizce bu çocukların ortak noktası ne?" "Biz de bunu sizin söyleyebileceğinizi ummuştuk. Bağlantı ne olabilir? '

Parris arkasına yaslanıp şimdi artık kan içinde kalan boş yemek tabağının üzerinden iki dedektifi de süzdü. "Siz de artık Yablonskileri benim kadar iyi tanıyorsunuz. Bana biraz Ward ailesini anlatın."

"Londra'nın ara sokaklarından birinde vurularak öldürülmüşler. Olay dışarıdan bir hırsızlık vakası gibi görünüyor. Adam bir diplomat, kadın da ev hanımıymış. Çiftin on bir yaşındaki kızları da vurulmuş ama hayatta kalmayı başarmış." "Ward bir diplomat, Yablonski bir NASA bilimcisi. Arada nasıl bir bağ olabilir? Yani, astrobıyolojının diplomatik bir yönü yok ki."

Frost aniden oturduğu yerde doğruldu. "Eğer E.T. yeterince akıllıysa, onunla diplomatik ilişkiler de kurmak isteyecektik, değil mi?"

Jane derin bir nefes aldı. "Artık sana Uzay Yolu yok." "Hayır, bir düşünsene! Neil Yablonski ve Brian Temple, Vatikanlı bilimadamlarıyla görüşmek üzere Roma ya gidecekti. Erskine Ward da bir zamanlar Roma'ya atanmıştı. Oradaki elçilikte mutlaka bağlantılar edinmiş olmalı. Muhtemelen İtalyancayı da oldukça akıcı konuşuyordu."

'Peki ya Clock ailesi?" dedi Parris. "Onlardan hiç bahsetmediniz. Onların tüm bu anlattıklarınızla bir bağı var mı? "Nicholas Clock, Rhode Island Providence'da bir mali danışmandı," dedi Jane. "O ve karısı Annabelle,

Saint Thomas açıklarındaki yatlarında öldürüldüler."

Parris başını iki yana salladı. "Yablonski ve Wardlar arasında bir bağlantı göremiyorum. Bu üç aileyi birbirlerine bağlayan hiçbir şey yok."

Tek bağ üç çocuğun da aynı okula gitmesi. Jane bundan bahsetmek istemedi; çünkü bu onu huzursuz ediyordu. Çünkü eğer peşlerinde bir katil varsa, tek yapmaları gereken Evensong'a kadar onları takıp edip sonra da katliamı tek bir seferde gerçekleştirmekti.

Parris, "Tüm bunların ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok," dedi.

"Tek söyleyebileceğim bu beni fena halde korkutuyor. Yablonskilerin uçağı RDX'le düşürüldü. Temple ailesinin New Hampshire'daki evini Semtex havaya uçurdu. Bunlar hiç de amatörce eylemler değil. Katiller böyle şeyleri severler ve bizim polis olmamız onlar için bir hiçtir. Adamlar yeni bir çığır açıyor, özel bir eğitimle savunma düzeyinde patlayıcılar kullanıyorlar Siz ve ben, biz onlar için sadece birer böceğiz. Bunu unutmayın."

Martinisini tepesine dikip kadehim masanın üzerine bıraktı. Sonra da garsona işaret etti. "Hesap lütfen!"

Yemekler bizden," dedi Jane.

"Bizimle görüştüğünüz için teşekkür ederiz."

Sandalyesinden kalkarken, "Söyleyeceklerim bu kadar," dedi Üç kadeh martini içmesine rağmen yere gayet sağlam sıyordu. "Aslında ben size teşekkür etmeliyim."

"Neden?"

Gözlerindeki bakış acır gibiydi. Ben kurtuldum. Artık sizin peşinize düşecekler.

Jane sıcak bir duş alıp otel odasındaki yatağına uzandı ve gözlerini karanlığa dikti. Akşam yemeğinde kahve içmekle hata etmişti. Gün içinde yaşadığı onca şey yetmezmiş gibi bir de kafeinle uykusu tamamen kaçmıştı. Zihni durmadan Frost' la öğrendikleri şeylere kayıyor, duyduklarına bir anlam yüklemeye çalışıyordu. En sonunda uyuduğunda yaşadığı hengâme Riyalarında da peşini bırakmamıştı.

Gökyüzünün cam gibi açık olduğu bir geceydi. Yıldızların ışıl ışıl parladığı gökyüzüne bakıp kucağında Regina'yla kalabalığın tam ortasında duruyordu. Yıldızların bazıları bir anda ateşböcekleri gibi hareket etmeye başladı ve Jane etrafındaki kalabalığın yıldızlar büyüyüp geometrik şekillerle üzerlerine doğru gelirken çığlık çığlığa kaçmaya başladıklarını duydu.

Bunlar yıldız değildi.

Korkuyla gördüğü ışıkların aslında ne olduklarını fark etti ve kalabalığı yararak kendine saklanmak için bir yer, uzaylıların onu bulamayacağı bir köşe aranmaya başladı. Bizim için geliyorlar.

Sıçrayarak uyandığında kalbi öyle delicesine çarpıyordu ki bir an göğsünden fırlayacağını sandı. Kâbusun izleri yavaş yavaş kaybolurken, ter içinde yatağında yatmaya devam etti. İçinden, paranoyak bir polisle akşam yemeği yersen olacağı bu; uzaylılar dünyayı istila eder, diye geçirdi. Gördükleri dost canlısı E.T.'ler değil, uzay gemileri ve ölümcül ışınları olan canavarlardı. Ve neden uzaylılar dünyaya istilacı olarak gelmesindi ki? Öyle olsa onlar da en az bizim kadar kana susamış olurlardı.

Susuzluktan kupkuru olmuş boğazı ve teninde soğuyan terleriyle, doğrulup yatağın ucuna oturdu. Başucundaki otel saati gece yarısı iki on dördü gösteriyordu. Dört saat sonra otelden çıkışlarını yapıp Boston'a giden uçağı yakalamaları gerekiyordu. Karanlıkta ayağa kalkıp bir bardak su içmek için banyoya geçti. Tam pencerenin önünden geçerken perdenin arkasında bir ışık huzmesinin parlayıp söndüğünü görür gibi oldu.

Hemen pencereye yönelip kenardan hafifçe perdeyi aralayarak karanlıktaki otoparka doğru baktı. Otel hıncahınç doluydu ve tek bir boş park yeri bile yoktu. O ışığın nereden gelmiş olabileceğinin merakı içinde karanlığı taramaya başladı Tara yanlış gördüğünü düşünüp perdeyi kapatmak üzereydi ki arabalardan birinin iç lambasının yandığını gördü.

Bu bizim kiralık arabamız Jane bu yolculuk için yanma silah almamıştı, Frost

da öyle. Tamamen silahsızlardı ve kendilerini kollayacak durumda değillerdi. Ama neye karşı? Hemen ceptelefonuna sarılıp hızlı arama tuşuna bastı. Birkaç çalıştan sonra, Frost uyku mahmurluğu içinde telefonu cevapladı.

Jane bir yandan kot pantolonunu giymeye çalışırken bir yandan da Frost'a, "Birisi arabanın etrafında dolanıyor," dedi. Ben dışarı çıkıyorum."

Ne? Bekle!"

Jane fermuarını çekti. "Otuz saniye sonra dışarıda olurum"

Bekle, bekle! Ben de geliyorum "

Jane el fenerini ve odasının kartlı anahtarını yanına alıp yalınayak koridora çıktığında Frost da yan odadan göründü. Bu kadar çabuk çıkmasına şaşmamalıydı; çünkü üzerinde hâlâ pijamaları vardı. Clark Gable zamanından beri bu kırmızı-beyaz çizgili pijamaları giyen binleri hâlâ vardı demek ki.

Frost, Jane'in ona bakışını fark edip, "Ne?" diye çıkıştı. Birlikte binanın yan çıkış kapısına doğru yürürlerken Jane, "Sana bakınca gözlerim kamaşıyor. Ayaklı bir neon ışığı gibisin," diye söylendi.

"Planın nedir?"

"Arabadaki kimmiş görelim."

'Belki de dokuz yüz on biri arasak iyi olur."

"Onlar cevap verene kadar, adam çoktan kaçmış olur " Kapıdan gecenin karanlığına çıkıp park halindeki bir arabanın arkasına gizlendiler. Jane arka tamponun üzerinden başını uzatıp arabalarının olduğu sıraya doğru baktı. Arabanın iç ışığı artık yanmıyordu.

Frost, "Gördüğün şeyden emin misin?" diye sordu.

Jane, Frost'un sesindeki şüphe belirtisinden hiç hoşlanmamıştı. Gecenin bu saatinde, çakıllı kaldırım adeta ayaklarını ısırırken Bay Neon Işığı nın gözlerini sorgulaması şu an duymak istediği son şeydi.

Adeta sürünürcesine kiralık arabalarına doğru ilerlerken Frost'un onu takıp edip etmediğine aldırmıyordu çünkü artık kendisi de kendi gözlerinden şüpheye düşmüştü. İçinden, acaba gözüne çarpan ışık gördüğü karabasanın bir yansıması olabilirim, diye geçirmeden edemiyordu. Uzaylılar daha az önce rüyalarındayken, şimdi otoparka gelmişlerdi.

Arabaya ulaşmak için tek bir park yeri kalmıştı.

Jane terleyen avuçlarını park halindeki pikabın arka tamponuna dayayarak durdu. İki adım daha atabilirse kendi arabalarına ulaşmış olacaktı. Karanlıkta çömelerek, etraftaki seslere kulak kesildi ama tek duyabildiği, çok uzaklarda akan bir trafik sesiydi Öne doğru fırlayıp iki aracın arasına baktı. Boştu. Az önce Frost un sesinde duyduğu şüpheli tını kalasının içinde giderek daha yüksek bir sesle yankılanıyordu. Kafasında bu sesle, kiralık araçlarının arka tarafından dolanıp yolcu koltuğunun olduğu yere baktı.

Orada da kimse yoktu Ayağa kalkıp otoparkı kolaçan ederken gecenin ayazının yüzüne çarpışını hissetti. Eğer birileri onları izliyorsa artık onu apaçık görebilirdi. İşte Frost da üzerindeki kırmızı-beyaz pijamalarıyla daha göze çarpan bir hedef olarak yanına geliyordu Kimseler yok dedi Frost. Bu bir soru değil, gerçeği ilan eden bir yargıydı.

Jane bu durumdan cevap veremeyecek kadar rahatsız, el feneri' alıp aracın etrafında dolaştı. Ne arabanın cilasında tek bir çizik ne kaldırımda bir şey vardı. Yerde duran tek şey haftalardır orada duruyormuş gibi görünen bir sigara izmaritiydi. Eliyle odasını işaret ederek, "Odam hemen şurada "dedi"Perdelerin arasından bir ışık gördüm. Bir fener ışığı. Ne olduğuna bakarken birden arabanın içindeki lamba yandı. Biri arabaya binmiş olmalı."

"Hiç kimseyi gördün mü?"

"Hayır. Eğilmiş olmalıydı."

"Pekâlâ, eğer arabaya binmişse, o halde kapı... " Frost bir an durdu. "Kilitli olmamalı."

"Ne?"

"Kapı kilitli değil." Frost sürücü kapısının kulpunu tutup çektiğinde kapı iç lambayı yakarak açıldı. Her ikisi de kıllarını bile kıpırdatmadan aydınlanan arabaya baktılar "Ama ben dün gece kilitlemiştim"

"Emin misin?"

"Neden beni sorgulayıp duruyorsun? Bu lanet kapıyı kilitlediğimi biliyorum Sen benim arabamı kilitlemediğimi gör dün mü hiç?"

Frost, "Hayır," diyerek durumu kabullendi "Her zaman kilitlersin." Sonra da gözlerini az önce tuttuğu kapı koluna çevirdi. "Kahretsin. Parmak izlerini

unuttum "Ben daha çok birilerinin bizim arabamıza neden girdiğinin merakı içindeyim. Ve de ne aradıklarının?"

"Ya bir şey aramıyorlarsa?"

Jane arabanın sürücü koltuğuna bakıp, her şeyden habersiz uçaklarına binen Neil ve Olivia Yablonski'yi düşündü. Aklına RDX, Semtex ve New Hampshire'da havaya uçan evi gelmişti. Usulca, "Arabanın altına bir bakalım," dedi.

Jane' in nedenini açıklamasına gerek kalmadan Frost kapının yanından arka tarafa doğru ilerlemişti bile. Jane dizlerinin üzerine çöküp, çakılların avuç içlerini acıttığını hissederek aracın altını kolaçan etti. Elindeki fenerin ışığını arabanın egzoz susturucunda, egzoz borusunda ve taban sacında gezdirdi Dikkatini çeken ya da gözüne çarpan bir şey olmamıştı.

Boynu durduğu tuhaf açının acısıyla sızlarken doğruldu. Acıyan kaslarına masaj yaparak bu kez arabanın ön tarafına geçti ve bir kez daha avuçlarının ve dizlerinin üzerine çöküp arandı.

Bomba yoktu.

"Bagajı açayım mı?"

"Evet." Umarım bu bizi havaya uçurmaz.

Frost da Jane'in endişesini paylaşarak bir an tereddüt etti ama sonra arabanın ön panelinin altındaki kolu bulup çekti.

Jane bagajın kapağını kaldırıp el fenerini boş döşemelerde gezdirdi. Bomba yoktu. Döşemeyi kaldırıp, içinde yedek lastiğin olduğu çukuru inceledi Bomba yoktu.

İçinden, belki de hepsi rüyaydı, diye geçirdi. Belki de arabayı kilitlemeyi unuttum. Belki de gecenin saat üçünde Frost ve muhteşem pijamasıyla boşu boşuna ayakta kalıp, kendimizi güzel bir uykudan mahrum bırakıyoruz.

Jane bagajı kapatıp, hayal kırıklığıyla ofladı. "Bir de arabanın içine bakalım."

"Tabii ya, ben bakarım," diyerek mırıldandı Frost. "Bütün gecemi böyle geçirebilirim hatta." Frost pijamalı poposunu kapıdan dışarı uzatarak şoför koltuğunun üzerinden eğildi. Tanrım, Frost'un böylesi bir baston şekeri kılığına girebileceğini kim tahmin ederdi ki? Frost torpido gözünü incelerken, Jane de eğilip elindeki feneri sol arka teker yuvasına tutuyordu. Elbette ki burası da

temizdi. Öne geçip aynı işlemi bu kez ön tekerlekler için yaptı; sonra yeniden arka sağ tekere yöneldi. Eğilip elindeki feneri tekerin hemen üzerindeki yuvaya tuttu. Gördüğü şeyle adeta bir an donup kaldı.

O an Frost seslendi: "Bir şey buldum!"

"Ben de öyle." Jane sırtından buz gibi bir ter boşalırken dizlerinin üzerine çöküp gördüğü şeye odaklandı. "Gelip buna bir baksan iyi edersin," dedi usulca.

Frost arabadan çıkıp Jane'in yanına çömeldi. Gördükleri alet bir ceptelefonundan daha büyük olmayan bir şeydi ve tekerlek yuvasının alt kısmına yerleştirilmişti.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Jane.

"GPS aleti gibi duruyor."

"Sen içeride ne buldun peki?"

Frost, Jane'i kolundan yakalayıp onu birkaç adım öteye götürdü ve fısıldayarak, "Yolcu koltuğunun altına koymuşlar. Koltuğa bantlamaya bile fırsat bulamamışlar. Anlaşılan, onu oraya kim bıraktıysa apar topar kaçmak zorunda kalmış." Duraksadı. "Bu yüzden de kapıları kilitlemeye fırsat bulamamış olabilir."

"Bizi gördüğü için olamaz. Biz dışarı çıkmadan gitti çünkü."

"Beni telefonla aradın," dedi Frost.

Jane gözlerini Frost'a dikti. "Sence telefonlar dinleniyor mu?"

"Düşünsene. Koltuğun altında bir dinleme cihazı arabanın teker yuvasında da bir GPS var. Ne diye telefonu da dinlemiyor olsunlar ki?"

O an duydukları bir motor sesiyle ikisi de arkalarına döndü ve bir arabanın otoparktan çıktığını gördüler. Şimdi artık ikisi de dinlenen ve izlenen kiralık arabalarının yanı başında yalınayak durup, yataklarına gidip tekrar uykuya dalamayacak kadar uyanık ve şaşkınlardı.

Frost, "Parris paranoyak değilmiş," dedi.

Jane yanan çiftlik evlerini, katledilmiş aileleri düşündü "Nerede olduğumuzu biliyorlar," dedi. Nerede yaşadığımızı da.

Yirmi Beşinci Bölüm

Bu sabah Evensong'un yemek salonu tam anlamıyla tuhaf bir sessizliğe gömülmüştü. Öğrencilerle öğretmenler çatal-kaşık seslerinin eşliğinde fısıltıyla konuşuyorlardı. Doktor Welliver'ın boş sandalyesinin bir tarafında Doktor Pasquantonio, diğer tarafında da Bayan Duplessis oturuyordu ve her ikisi de aralarında kalıp daha birkaç gün öncesine kadar meslektaşlarının doldurduğu o sandalyeye bakmamak için büyük çaba harcıyorlardı. Biri öldüğünde böyle mi oluyor hep diye düşünmeden edemedi Claire. Herkes sanki hiç olmamışsın gibi mi davranıyordu?

"Yanına oturmamızın bir sakıncası var mı, Claire?" Claire kafasını kaldırdığındaTeddy ve Will'in ellerindeki kahvaltı tepsileriyle yanı başında durduklarını gördü. Bu hem çok yeni hem de çok farklı bir durumdu. Artık iki kişi ona katılmak istiyordu. "Nasıl isterseniz," dedi Claire.

Çocuklar masaya oturdular. Will'in tepsisinde bol miktarda yumurta ve sosis vardı. Teddy'ninkinde ise küçük bir patates öbeği ve tek bir dilim kızarmış ekmek vardı. Yemek seçimlerinde bile birbirlerine ne kadar da zıtlardı.

Claire, Teddy'ye tepsisini işaret ederek, "Alerjinin madiği bir şey yok mu?" diye sordu.

"Bugün aç değilim "

"Sen hiçbir zaman aç olmuyorsun ki."

Teddy gözlüğünü solgun burnunun üzerine itip Claire'in tabağındaki sosisi gösterdi. "Bunda toksin olduğunu biliyorsun değil mi? Yüksek sıcaklıklarda pişirilerek işlenmiş et, heterosiklik aminler nedeniyle kanserojen madde içerir." "Hımm, harika. Demek ondan bu kadar lezzetli." Claire ise sırf inat olsun diye son sosis parçasını da ağzına attı. İnsan kafasından kurşun yediğinde kanserojen madde gibi tehlikelerin ufacık algılandığı farklı bir bakış açısı geliştiriyordu Bu sırada Will öne doğru eğilip fısıldayarak, "Özel bir toplantı yapılacak, kahvaltıdan hemen sonra," dedi "Ne toplantısı?"

"Çakalların toplantısı. Senin de gelmeni istiyorlar." Claire, Will'in sivilceli, ay

gibi suratına baktığında aklına aniden bir kelime geldi: endomorf.' Bu kelimeyi sağlık kitabında görmüştü ve Briana'nın Wül'in arkasından söylediği Şişko ya da Benekli Domuz kelimelerinden çok daha nazik bir kelimeydi, Claire ve Will'in öyle çok ortak noktası vardı ki. Teddy'ınn de öyle. Üçü de uyumsuz ve havalı çocukların masasına duramayacak kadar tuhaf ya da şişman veya hipermetroptu. O halde onlar da bu masayı kendi masaları yaparlardı: Dışlanmışlar masası.

Will, "Gelecek misin?" diye sordu.

"O aptal toplantıya gelmemi neden istiyorlar?"

"Çünkü kafa kafaya verip Bayan Welliver'a ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

Claire, "Ben ne olduğunu herkese çoktan söyledim," dedi "Polise de söyledim. Doktor Isles'a da söyledim. Bundan başka.

Teddy, "Gerçekle ne olduğundan bahsediyor," dedi.

Claire. Teddy'ye kaşlarını çatarak baktı. Ona bakarken de aklına eklomorf' kelimesi gelmişti; o da yine sağlık kitabındandı. Ektoplazma kelimesindeki eklo, bir hayalet kadar solgun ve de ufak... "Doğruları söylemediğimi mi ima ediyorsun?"

Will, "Onu kastetmiyor," dedi.

"Ama öyle der gibi oldu."

"Biz -yani Çakallar sadece merak ediyorduk ki. .."

"Siz benim arkamdan mı konuşuyorsunuz? Siz ve kulübünüz?"

"Sadece nasıl olduğunu anlamaya çalışıyoruz."

"Doktor Welliver çatıdan atladı ve yere çakıldı Bunda anlamayacak bir şey yok"

Ama bunu neden yaptı?" diye sordu Will.

Bazen benim de yaptığım şeyleri neden yaptığımı açıklayamadığım olur," dedi ve ayağa kalktı.

Will masanın üzerinden Claire'in elini yakalayıp gitmesine engel oldu. "Sence mantıklı mı, neden çatıdan atlasın " diyerek kabullendi.

"İşte bu yüzden gelmelisin," dedi aceleyle. "Ama bu konuda konuşmamalısın.

Julian bunun Çakallar arasında olduğunu söylüyor."

Claire yemek salonunda göz gezdirip ışıl ışıl saçlarıyla havalı çocuklarla dedikodu yapan Briana'ya baktı. "Oda mı geliyor? Bu bir şaka falan mı?"

"Claire, gelmeni ben istiyorum," dedi Will. "Bana güvenebileceğini biliyorsun."

Claire bakışlarını Will'e çevirdi. Bu kez odaklandığı ne sivilceleri ne de ay gibi solgun yüzüydü; sadece gözlerine baktı. O uzun kirpikli nazik kahverengi gözlerine. Will'in şimdiye kadar hiç kaba bir şey söylediğine ya da yaptığına şahit olmamıştı. Belki biraz budala, biraz insanın sinirini bozan biriydi ama asla kinci değildi. Bana hiç benzemiyor. Claire aklından onu kimi zaman görmezden geldiği ya da söylediği bir şeye gözlerini devirdiği veya bacaklarını eliyle tutup göle atlarken etrafa su sıçratmalarına çevredeki herkesle birlikte güldüğü zamanları anımsadı. Diğer kızların Will için bir çiftçi bir yerlerde kaybettiği domuzunu arıyormuş, gibi zalimce yakıştırmalarına bile ses çıkarmamıştı. Şimdi Will in gözlerine bakarken yaptıklarından utanıyordu.

"Nerede buluşuyoruz?" diye sordu.

Bruno bize yolu gösterecek."

Okulun arkasındaki tepe boyunca tırmandıkları patto hem dik hem de kayalıktı ve Claire'in gece kaçamaklarına henüz keşfetmediği bir yerdi. Gittikleri rotada öylesine az nirengi noktası vardı ki, eğer Bruno Chinn başı çekiyor olmaydı Claire çoktan ağaçların içinde kaybolabilirdi. Claire gibi Bruno da on üç yaşında, girdiği gruplara uyum sağlayamayan bir çocuktu ama yine de her grupta en cüce kişi olduğu kaderine boyun eğecek kadar da neşeliydi. Kayalıkların üzerinden tıpkı bir dağkeçisi gibi tırmanıp arkada kalan üç sınıf arkadaşına sabırsız bakışlar fırlatıyordu.

"Benimle tepeye kadar yarışmak isteyen var mı?" diye sordu.

Will kıpkırmızı olan suratı ve vücuduna yapışan tişörtüyle durup, "Ölüyorum, Bruno. Biraz duramaz mıyız?" diye sordu.

Bruno ise sanki ordusunu taarruza geçiren küçük bir Napolyon gibi sırıtarak ileriyi işaret etti. "Bu kadar tembel olmayın. Benim gibi biraz form tutun!"

"İçinizde Bruno'yu öldürmek isteyen biri var mı" Yoksa bunu ben mi yapayım?" diye mırıldandı Claire.

Will yüzünden akan teri sildi. "Durun bir dakika. Birazdan daha iyi olurum," dedi soluk soluğa. Ama nefes nefese bir halde kayalıklardan tırmanmaya çalışırken de devasa ayakkabıları yosunların üzerinde kayıp batarken de hiç de iyi görünmüyordu.

Claire bağırarak, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Bruno durup sınıf arkadaşlarına döndü. "Daha ileriye gitmeden önce bana bir söz vermenizi istiyorum."

"Neye söz verecekmişiz?" diye sordu Teddy.

'Burayı kimseye söylemeyeceğinize. Burası bizim yerimiz, bu yüzden o huysuz ihtiyar Bay Roman 'ın artık sınırlarımızı aştığımızı söylemesi, duymak isteyeceğimiz son şey Claire homurdandı. "Sence çoktan bilmiyor mudur burayı?"

"Sadece bana söz veriri. Şimdi sağ ellerinizi kaldırın Claire iç geçirerek elini kaldırdı. Teddy ve Will de aynını yaptılar. Ve arka arkaya, "Söz veriyoruz," dediler.

Bruno, "Tamam, o zaman," diyerek kenardaki bir küme çalılığı ileri itti. "Çakalların İni'ne hoş geldiniz."

Ormanın içindeki açıklığa ilk giren Claire oldu. Claire yerdeki yosun kaplı basamakları gördüğünde buranın ormanın içinde kendiliğinden oluşan doğal bir yer değil, insan eliyle yapılan bir yer olduğunu anlamıştı. Çok eski bir yerdi. Claire basamakları tırmanmaya başlayıp yıpranmış mermerden yuvarlak bir taraçaya çıktı. Taraçada tam on üç iri kaya parçası vardı, ki şu an sınıf arkadaşları Lester Grimmett ve Arthur Toombs iki tanesinin üstünde oturuyordu. Hemen yakındaki ağaçların gölgesinin altında taştan bir kulübe vardı. Kulübenin çatısı yosun kaplanmış, kepenkleri kapanmış, gizemini ise o kepenklerin içine saklamıştı.

Teddy kayadan oluşan oturakların arasında kalan çembere girip on üç oturağı dikkatle inceledi. Merakla, "Neresi burası?" diye sordu.

Arthur, "Okulun kütüphanesinde bir araştırma yaptım, dedi. "Bana kalırsa burayı Bay Magnus şatoyu inşa ettirirken yaptırmış ama buna dair tek bir işaret bulamadım.'

"Peki nasıl buldunuz burayı?"

"Bulmadık. Burayı yıllar önce Jack Jackman bulmuş. Çakallara hibe etmiş; o zamandan ben de bizim. Şuradaki taş ev Jackson onu bulduğunda neredeyse yıkılmak üzereymiş. İlk Çakal kulübü üyeleriyle birlikte onarmışlar; bir çatı yapıp kepenk takmışlar. Havalar soğuk olduğunda toplantılarımızı içeride yapıyoruz."

"Ormanın ortasına kim bir ev inşa eder ki?"

"Çok tuhaf değil mi? Tıpkı şu on üç kayalık oturak gibi. Neden on öf?" Arthur'un sesi bir anda kısıldı. "Belki de Bay Magnus'un bağlı olduğu bir tarikat falan vardı."

Claire yerdeki taşların arasından fışkıran çim öbeklerine baktı. Belli ki zaman içinde o zamanın fidan olan ağaçları büyüyüp doğal bir kamuflaj oluşturacak, mermeri kaldırıp ayırarak parçalayacaktı. Yıllar bu gizli yere vereceği zararı çoktan vermişti ama bu sıcak yaz gününde uzaktaki hafif sisle burası sanki hep bu haliyle var olmuş hissi veriyordu.

"Bence burası şatodan çok daha eski," dedi Claire. "Uzun zamandır buradaymış gibi görünüyor."

Taraçanın ucuna doğru yürüdü. Ağaçların arasında bulduğu bir boşluktan vadiyi seyre daldı. İşte karşısında Evensong Okulu bacaları, kuleleri ve ihtişamıyla dikiliyordu. Onun arkasında da karanlık sularıyla göl vardı. İçinden, burudan tüm dünyayı görebilirim, diye geçirdi. Gölde gezinen ki kano suda burgaçlar oluşturuyordu. At üstündeki çocuklar arkalarında iğne çiziği gibi izler bırakıyorlardı. Claire burada böylece yüzüne çarpan rüzgârla durduğunda kendini her şeyi gören ve her şeye gücü yetecek kadar güçlü hissetmişti sanki bu evrenin kraliçesiydi.

Yaklaşan bir köpek sesi ona Julian'ın geldiğini hatırlatıyordu. Arkasına döndüğünde Julian'ı merdivenleri tırmanırken buldu; köpeği de her zamanki gibi yine ayaklarının dibindeydi. "Hepiniz yaptınız, değil mi?" diye sordu Julian "Ant içtiniz?"

"Eğer kastettiğin buysa, hepimiz de buradan kimseye bahsetmeyeceğimize dair söz verdik," dedi Claire. "Sen çok gizli saklı biri değilsindir. Neden burada buluştuğumuzu söyler misin?"

"Özgürce hissettiklerimizi söyleyebilmek için. Bizi burada hiç kimse duyamaz. Ve burada söylenen her şey yalnızca burada kalır." Julian etrafındaki şimdi artık yedi kişi olmuş kalabalığa baktı. Claire, güzel bir topluluk, diye

düşündü Bruno grubun küçük neşeli keçisiydi; Arthur kullanmadan önce her şeye beş kez hafifçe vururdu; Lester'ın kâbusları ise çoğu zaman çığlıklar atarak yurttaki herkesi uyandırmasıyla son bulurdu. Claire bu tuhaf grubun içinde tek kız olarak fazlasıyla ilgi çektiğini hissediyordu.

Julian, "Tuhaf şeyler oluyor," dedi. "Doktor Welliver la ilgili bize doğruları anlatmıyorlar."

"Doğruları derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Teddy.

"Kendini öldürdüğü konusunda şüphelerim var.

Claire, "Ben kendi gözlerimle gördüm," dedi.

Gördüğün şey olayın aslı olmayabilir."

Claire sinirlenmeye başlamıştı. "Sen bana yalancı mı diyorsun?"

"Maura'nın Doktor Welliver'ın şekerliğini poşetleyip suç laboratuvarına gönderdiğini gördüm. Ve doktorun otopsisini inceleyip geldiği günün gecesinde bazı öğretmenlerle uzun bir toplantı yaptı. Hepsi de endişeli. Hatta korkmuş bile diyebilirim.

"Peki, bütün bu olanların bizim üçümüzle ne ilgisi var?" diye sordu Will. "Bizi buraya neden çağırdın?"

"Çünkü," dedi Julian, Will'e dönerek, "siz üçünüz bir şekilde bu olayın içindesiniz Maura'nın telefonda Dedektif Rızzoli'yle konuştuğunu duydum ve konuşmada üçünüzün adı geçti. Ward. Clock. Yablonski." Sırayla önce Will, sonra Teddy, sonra da Claire'e baktı. "Üçünüzün ne gibi bir ortak noktası var?"

Claire diğer iki arkadaşına bakıp omuzlarını silkti. "Üçümüz de tuhaf mıyız?"

Bruno o her zamanki insanı sinir eden kıkırdamalarından birinin eşliğinde, "Sanki biz bunu bilmiyoruz," dedi.

"Tabu bir de dosyaları var," dedi Arthur.

Claire, "Ne olmuş dosyalarımıza?" diye sordu.

"Doktor Welliver'ın öldüğü gün saat on bir randevusu benimleydi. Odasına girdiğimde masasının üzerinde açık üç dosya vardı; sanki onları okuyormuş gibi bir hali vardı. Biri senin dosyandı, Claire. Diğerleri de Will ve Teddy'nin."

Julian, "O gece. Doktor Welliver kendini öldürdükten sonra da o üç dosya masasının üzerindeydi. Üçünüz hakkında bir şey belli ki ilgisini çekmişti."

Claire beklenti içinde onları izleyen suratlara baktı den olduğunu biliyorsunuz. Ailelerimiz yüzünden " Will'e döndü. "Onlara aileni nasıl kaybettiğini anlat "

Will bakışlarını koca spor ayakkabıları içindeki koca ayaklarına dikti. "İlk önce sadece bir kaza olduğunu söylemişlerdi. Uçak kazası. Ama sonradan öğrendim ki... " "Kaza değildi," dedi Julian.

Will kafasını salladı. "Bombaydı "

Claire bu kez, "Teddy, bana anlattıklarını onlara da anlat. Ailenden bahset," dedi.

Teddy fısıltıyla, "Bunu istemiyorum," diye mırıldandı Claire diğer çocuklara baktı. "Öldürüldüler, tıpkı Will'in ailesi gibi," dedi Tıpkı benim ailem gibi. Duymak istediğiniz bu değil mi? Ortak noktamız bu. "

"Devamını da anlat," dedi Julian. "Koruyucu ailelerinize de ne olduğunu anlat."

Herkesin bakışları Claire'e dönmüştü .

Claire, "Ne olduğunu biliyorsunuz, " dedi. "Bunu neden yapıyorsunuz? Tuhaf çocukların acılarıyla dalga geçmek hoşunuza mı gidiyor?"

"Ben sadece burada neler olduğunu anlamaya çalışıyorum Size ve okula neler oluyor onu bulma derdindeyim Julian ekibin diğer üyelerine baktı. "Hepimiz bir gün dedektif olmaktan ve dünyayı nasıl değiştireceğimizden bahsedip ruz Tüm vaktimizi kan gruplarını öğrenmekle ve kurt sinekleriyle geçiriyoruz. Ama bunların hepsi teoride. Şimdi tam da burada gerçek bir soruşturma yapılıyor ve bu uçak bu soruşturmanın tam göbeğindeler"

WilI, "Bunu neden Doktor Isles'a sormuyorsun?" dedi. "Bana bu konuda konuşamayacağını söylüyor." Sanki bu duruma içerlemişçesine ekledi.

"Yanı benimle konuşamazmış "

"Yanı bu durumda siz de kendi soruşturmanızı mı yürüteceksiniz?" Bir avuç çocuk?" Claire bir kahkaha attı.

"Neden olmasın?" Julian ona doğru yürüdü. O kadar yaklaşmıştı ki, Claire doğrudan gözlerinin içine bakmak zorunda kaldı. "Hiç merak etmiyor musun, Claire? Peki ya siz WilI, Teddy? Ölmenizi isteyen kim? Kim bunu bu kadar çok istiyor ki şimdiye dek iki kez şansını denedi?"

"Bu tıpkı o ürkütücü Son Durak filmine benziyor," dedi Bruno daha da

neşelenerek. "Hani orada da bir uçak kazasında ölmesi gereken ama son anda kaçan çocuklar vardı. Ve ölüm onları deli gibi kovalamaya başlamıştı."

"Bu bir film değil, Bruno," dedi Julian. "Burada doğaüstü olaylardan bahsetmiyoruz. Bunu yapan gerçek insanlar ve bir sebepleri var. Biz o sebebi bulmalıyız."

Claire ilgisizce güldü. "Şunlara hakin! Polisin bulamadığını sizin bulacağınızı mı sanıyorsunuz? Sız sadece elinde mikroskobuyla kınıya testi yapabilen bir avuç çocuksunuz. Söylesene, Julian, bu polisçilik oyununu yoğun derslerinizin arasına nasıl sıkıştıracaksın?"

"Size sorular sorarak başlamayı düşünüyorum. Bunu yaşayanlardan birı de sensin, Claire. Üçünüzün arasında nasıl bir ortak nokta olduğu hakkında bir fikrin olmalı."

Claire bakışlarını Will ve Teddy'ye çevirdi. Nanil de endomorf ve ektomorfa. "Pekâlâ, bana sorarsan hiçbir ortak noktamız yok; çünkü birbirimize benzemiyoruz bile." "Kaldı ki hepimiz de farklı yerlere yaşıyorduk " dedi Wili. "Benim anne ve babam Maryland'de öldürüldüler" Claire, "Benimkiler de Londra'da," dedi. Neredeyse benim de öleceğim yerde.

"Peki ya seninkiler, Teddy?" diye sordu Julian "Dedim ya, konuşmak istemiyorum," dedi Teddy.

"Bu çok önemli olabilir," dedi Julian. "Cevapları öğrenmek istemiyor musun?" Neden öldüklerini bilmek istemez misin?"

"Neden öldüklerini biliyorum! Çünkü teknedeydik. Babamın o aptal teknesinde, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeydik. Eğer orada olmamış olsaydık, evde kalsaydık. .." Claire yavaşça ona cesaret vermeye çalıştı. "Hadi anlat onlara," dedi. "O gün teknede neler yaşandığını anlat." Teddy uzun süre sessiz kaldı. Başını eğdi ve yerdeki taşları izleyerek öylece durdu. Konuşmaya başladığında ise sesi öyle kısıktı ki güçlükle duyuluyordu.

"Silahlı adamlar vardı," diye fısıldadı. "Çığlıklar duydum. Annemin, kız kardeşlerimin çığlıkları. Onlara yardım edemiyordum. Tek yapabildiğim..." Başını iki yana salladı. "Sudan nefret ediyorum. Bir daha asla tekneye binmek istemiyorum."

Claire, Teddy'nin yanına gidip kollarını boynuna doladı

Göğsünde kalbinin tıpkı bir kuşunki gibi delicesine çarptığını

hissedebiliyordu. "Bu senin suçun değil," diye mırıldandı. "İstesen de onları kurtaramazdın."

"Ben yaşadım ama onlar öldü."

"Kendini suçlama. Bunu yapanları suçla ya da bu lanet dünyayı veya hatta belki de sizi o tekneye götürdüğü için babanı. Ama kendini asla suçlama, Teddy."

Teddy ani bir hareketle kendini Claire'in kollarından kurtarıp, ekipten birkaç adım uzaklaştı. "Bu çok aptalca. Ben bu oyunu oynamak istemiyorum."

Julian, "Bu bir oyun değil," dedi.

Teddy bağırarak, "Senin için öyle," diyerek karşılık verdi. "Sen ve senin aptal kulübün için. Anlamıyor musunuz? Bizim için bu hayatın ta kendisi.

Bu bizim hayatımız."

"İşte bu yüzden bunu anlaması gereken siz üçünüzsünüz." dedi Julian.

"Kafa kafaya vermeli ve sizi bir araya getiren ortak noktayı bulmalısınız. Aileniz mi, anne ve babalarınız mı, gittiğiniz okullar mı? Sizi buluşturan bağı, o adamın sizi bulmasını sağlayan şeyi bulmalısınız."

"Adam mı?" diye sordu Will usulca. "Katilden mi bahsediyorsun?"

Julian onu başıyla onayladı. "Öyle anlaşılıyor. Sizin hayatlarınızdan, ailenizin hayatlarından geçmiş biri var. Hatta kişi şu anda sizi arıyor olabilir."

Claire, Will'e bakıp, onun daha önce söylediği bir şeyi anımsadı: Sanki seni daha önce görmüş gibiyim. Claire ise onu hiç hatırlamıyordu. Gerçi o pek çok şeyi hatırlamıyordu ama bunun sebebi kafasından vurulmuş olmasıydı. Vasatlarından, uykusuzluğuna ve insanı çileden çıkaran huysuzluğuna sebep olarak o kurşun gösterilebilirdi.

Ve şimdi o eski baş ağrıları da geri dönmüştü. Onun için de kurşunu suçluyordu. Taş koltuklardan birine gidip eski yarasının nüksetmesi endişesiyle kafa derisini ovmaya başladı. Bu yara sonsuza dek kaybettiği her şeyin bir hatırası gibiydi. Ayaklarının dibinde incecik bir fidan taşların arasından kendine can bulmuştu. Mermer bile olacak olanı durduramıyor, diye düşündü. Bir gün bu ağaç büyüyüp önce kayaları kaldırıp sonra da kıracak. Ben bunu koparsam bile, yerine bir başkası çıkacak Tıpkı katillerin de olduğu gibi.

Claire elbise dolabını açıp, rafta duran yıpranmış karton kutuya uzandı.

Evensong'a geldiğinden beri bu kutuya elim sürmemişti; bu yüzden içinde ne olduğunu bile doğru dürüst hatırlamıyordu. İki yıl önce bu kutuyu Barbara Buckley'le birlikte anne ve babasının Londra'daki evlerinden aldıkları birkaç hatırayla doldurmuşlardı. O zamandan beri Claire bu kutuyu yanından hiç ayırmıyordu; önce Londra'dan İthaka' ya, şimdi de buraya kadar getirmişti ama içine bir kez bile bakmamıştı. Kutuyu açtığında yeniden anne ve babasının yüzünü görmekten, kaybettiği her şeyi bir kez daha hatırlamaktan korkuyordu. Yatağın üzerine oturup kutuyu yanına koydu. Kapağını açmadan önce bir an durup cesaretini topladı Kutunun en üstünde porselen bir tek boynuzlu at vardı, diye düşündü Claire. Adını hatırlıyorum. Annesinindi bu.

Ward bu aptal bibloyu bir yerlerde gördüğü bir bitpazarında bulmuştu ve ona "baht tılsımı" demişti. Bahtımız gülmedi ama. Hiçbirimizin.

Claire atı dikkatle yatağının başındaki komodinin üzerine koydu ve kutunun içindeki başka bir şeye yöneldi. İçinde annesinin mücevherlerinin olduğu kadife bir kese, anne ve babasının pasaportları, limon gibi ferah aromasıyla parfüm kokan ipek bir şal ve en altta da iki fotoğraf albümü vardı.

Claire albümleri çıkarıp kucağına koydu. Hangi albümün daha yeni olduğunu anlamak zor değildi çünkü albümlerden birinin içinde daha pek çok boş sayfa vardı. Claire önce onu açtı ve ilk sayfada kendi gülen yüzüyle karşılaştı. Üzerindeki kabarık sarı elbisesi ve elindeki uçan balonuyla Disney World'ün girişinin önünde duruyordu. Claire ne bu elbiseyi, ne de Disney'e gittiğini hatırlıyordu. Acaba bu resimde kaç yaşındaydı. Üç mü? Dört mü?

Çocukların yaşlarını tahmin etmekte hiç iyi sayılmazdı. Claire bu fotoğraf olmasaydı o Masal Dünyası'na gittiğinden belki de hiç haberdar olmayacaktı.

Kaybettiğim bir başka anı, diye düşündü. Bu sayfayı albümden koparıp almak, fotoğrafı parçalara ayırmak istiyordu. Hatırlamadığına göre belki de bunlar hiç yaşanmamıştı. Bu albüm bir yalanlar kitabı olmaktan başka bir şey değildi. Bunlar başka bir kızın çocukluğu, başka bir kızın hatıralarıydı.

Will, Claire'in aralık kapısından içeri başını uzatıp, "Gelebilir miyim?" diye sordu. İçeri girmeye korkar gibi bir hali vardı; bu yüzden bedenini koridorda bırakmış, sanki bir şey atar diye başını korkarmış gibi ürkekçe uzatmiş "Bana ne," dedi Claire. Aslında bunu bir davet olarak söylemişse de Will'in kafasını geri çekmesiyle arkasından bağırdı: "Hey, nereye gidiyorsun? İçeri girip oda görmek isteyen sen değil miydin?"

Will ancak o zaman odaya girdi ama yine de kapıdan içeri girdiğinde duraksayıp gerginlikle etraftaki kitaplıklara masalara, şifoniyerlere baktı. Will sanki her an biri onu yiyecekmiş gibi yataklara bakmaya korkuyordu.

"Oda arkadaşlarım Quebec'e gitmek için toparlanıyorlar," dedi Will. "Onlarla gidemeyecek olmamız ne kötü."

Claire her ne kadar, "Saatler boyunca otobüste tıkılı kalmak isteyeceğimi kim söyledi? Burada kalmayı tercih ederim," dediyse de gerçek aslında bu değildi. Evet, geride kalmak çok kötüydü. Elindeki albümde bir sayfa daha çevirip yeni bir fotoğrafını daha gördü. Bu kez kafasındaki kovboy şapkasıyla mahzun bakışlı bir midillinin üzerindeydi.

"Bu sen misin?" Will bir kahkaha attı. "Çok tatlısın." Claire sinirlenerek albümü çarparak kapattı. "Ben sadece Julian'ın bizden istediği araştırmayı yapmaya çalışıyorum."

"Ben de yapıyorum." Elini cebine atıp, katlanmış bir kağıt çıkardı ve açmaya başladı. "Hayatlarımızın bir zamanlamasını çıkarıyorum. Sana, bana ve Teddy'ye olan her şeyin analizini çıkarıp arada ne gibi bir bağ olabileceğini bulmaya çalışıyorum. Yollarımızın kesiştiği bir an olup olmadığını düşünüyorum Hâlâ Teddy'nin kesin tarihler vermesini bekliyorum ama seninkiler elimde var. Bir bakmak ister misin?"

Claire kâğıdı eline alıp kişisel trajedilerinin işaretlendiği Olay zamanına baktı. İlki anne ve babasının Londra'da vurulduğu tarihti. Bu bile zihninde öylesine silikti ki sanki bu olay kendinin değil de başka bir kızın başından geçmiş gibi hissediyordu. Ama ikinci olay midesini hâlâ suçlulukla ağzına getirecek kadar tazeydi. Geçen son birkaç haftada bu olayı inatla düşünmemeye çalışmıştı ama şimdi Will'in zaman çizelgesinde görmesiyle hatıraları hastalıklı bir biçimde zihnine hücum etmişti. O gece nasıl da her şeyden habersiz Buckleylerin evinden kaçmıştı. Barbara ve Bob peşinden geldiklerinde arabalarında ne kadar yorgun ve üzgün görünüyorlardı Benim yüzümden öldüler çünkü ben düsüncesiz bir pislik gibi davrandım.

Claire elindeki kâğıdı yeniden WiII'e uzattı. "Evet. Tarihler doğru."

Will fotoğraf albümlerini göstererek, "Sen bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

"Sadece fotoğraflar."

"Bakabilir miyim?"

Claire kendisini daha fazla utandıracak fotoğraf göstermek istemediğinden daha yeni olan albümü bir kenara bırakıp anne ve babasının albümüne uzandı. Açtığı ilk sayfada "zerindeki takımı, kravatı, uzun boyu ve tüm yakışıklılığıyla babası çıktı karşısına. "Bu, babam," dedi.

Arkasındaki de Washington Anıtı! Daha önce oraya gitmiştim. Sekiz yaşındayken babam beni Havacılık Ve u Müzesi'ne götürmüştü. Çok harika bir yerdi," dedi Will.

"Aman ne güzel."

Will, Claire'e baktı. "Bunu neden yapıyorsun Claire?"

"Neyi?"

Claire refleksle bunu inkâr etmek istediyse de Will'in yüzüne baktığında onun haklı olduğunu fark etti. Onu her zaman bozuyordu. Derin bir iç geçirdi. "Öyle demek istemedim."

"O halde bunu gerçekten hak ettiğimi düşündüğün için yapmıyorsun, öyle mi? Yanı benim iğrenç biri olduğumu düşünmüyorsun?"

"Hayır. Bu sadece düşünme gibi bir alışkanlığım olmadığından. Bu çok saçma bir alışkanlık."

Will onu başıyla onayladı. "Benim de aptalca alışkanlıklarım var. Tıpkı sürekli olarak gibi kelimesini kullanmam gibi."

"Yapma o zaman."

"Birlikte bırakalım bu alışkanlıkları hadi. Olur mu?"

"Olur. Fark etmez." Claire sayfaları çevirdiğinde babasının farklı yerde çekilmiş başka güzel fotoğraflarını gördü Fotoğraflardan birinde ağaçların altında arkadaşlarıyla piknik yapıyordu. Başka birinde üzerindeki mayosuyla palmiye ağaçlarının arasındaki bir kumsaldaydı. Bir başkasında ise anne ve babasının kol kola Roma'daki Kolezyum'un önünde poz verdikleri görülüyordu.

Claire fotoğrafı okşayarak usulca, "Bu, annem," dedi, anda şaldaki parfüm kokusu uzun zamandır kaybettiğini ettiği anılarını eşeleyip, sanki annesinin saçlarının kokunu getirmiş ve annesi elim yüzünde gezdiriyormuş gibi hissetmişti. Will merakla, "Annene benziyorsun," dedi. "Gerçekten çok güzelmiş."

Claire, anne ve babasına özlemle bakarken, her ikisi de çok güzellerdi, diye

düşündü. Kim bilir bu fotoğraf çekildiğinde her ikisi de nasıl da tüm dünyanın önlerine serili olduğunu düşünmüşlerdi. Her ikisi de son derece iyi görünen ve önlerinde uzun bir hayat olan insanlardı ve Roma'da yaşıyorlardı. Acaba hayatlarının nasıl son bulacağını düşünmüş ya da hayal etmişler miydi hiç?

Will, Claire'in annesinin fotoğrafın altına yazdığı tarihi göstererek, "On dokuz yıl önce çekilmiş," dedi.

"O zamanlar yeni evlilerdi. Babam elçilikte çalışıyordu. Siyası sekreterdi."

"Roma'da mı? Bu harika. Sen de orada mı doğdun?" "Kimliğimde Virginia'da doğduğum yazıyor. Sanırım annem beni doğurmak için ülkesine dönmüştü."

Birlikte birkaç sayfa daha çevirip, bu güzel çiftin yemek yerken, bir kokteyl partisinde şampanya kadehlerini kaldırırken ve bir yattan el sallarken birlikte çektirdikleri başka fotoğraflara baktılar. Annesi hiç durmadan, gönlünce yaşamak, derdi. Hayatın tadını almak. Ve Claire şimdi bu fotoğaflara baktığında bunu açıkça görebiliyordu. Arkadaşlar ve meslektaşlarla bitmek bilmeyen bir iyi vakit silsilesi. Ve fotoğraf albümlerinin işi de bu değil miydi? İnsanın hayalini en güzel anlarını sergilemek için yoklar mıydı? İnsana hatırlamak istediği anları gösterirlerdi, unutmak istedikle ' değil Will, "Şuna bak, bu sen olmalısın," dedi.

Fotoğrafta Claire'in annesi kucağında yeni doğmuş bir bebekle hastane yatağındaydı. Claire elyazısıyla yazılmış tarihe bakıp, "Evet, doğduğum gün," dedi. "Annem her şeyin çok hızlı olduğunu söylemişti. Dediğine göre doğmak için o kadar acele etmişim ki, neredeyse hastaneye zamanında yetişemiyorlarmış."

Will güldü. "Hâlâ bulunduğun yerlerden çıkmak için acelen var."

Claire sayfaları çevirip, birkaç sıkıcı bebek fotoğrafını daha geçti. Bebek arabasında, mama sandalyesinde, biberonu tutarken... Claire bunların hiçbirini hatırlamıyordu çünkü hepsi de zaten hafızası yerle bir olmadan önce çekilmişti Bu onun için pekâlâ başka bir çocuğun da albümü olabilirdi.

Claire son sayfayı açtı. Bu sayfadaki iki fotoğrafta Claire yoktu. Yine kalabalık bir kokteylde kadraja bakıp gülümserken şarap kadehlerini kaldıran yabancı yüzler vardı. Annesinin dediğine göre bir diplomatın eşi hep böyle olmalı. Hep gülümsemeli, hep neşeli olmalıydı. Claire tam kapatmak üzereydi ki Will ani bir hareketle elini Claire'in elinin üzerine koydu.

"Dur," dedi. "Şu fotoğraf."

-Ne olmuş o fotoğrafa?"

Will albümü Claire'in elinden alıp kokteyl fotoğraflarından birine daha yakından baktı. Fotoğrafla Claire'in babası elindeki kokteyl bardağıyla, bir adamla sohbetin tam ortasında gülerken görülüyordu. Fotoğrafın altında 4 TEMMUZ. KUTLU YILLAR AMERİKA! yazıyordu.

Will, "Şu kadın," diyerek fısıldadı ve Erskine Ward'ın hemen sağında duran esmer kadını işaret etti. Kadının üzerinde dekolteli yeşil bir elbise vardı ve doğrudan Claire'in babasına bakıyordu. Bu bakışta arsız bir hayranlık vardı adeta. "Bu kadını tanıyor musun?" diye sordu Will.

"Tanımalı mıyım?"

"Bir bak. Onu hiç gördün mü bir düşünsene."

Claire fotoğrafa baktıkça kadın daha da tanıdık görünmeye başlamıştı. Ama bu anlık bir his gibiydi, emin olamıyordu. Belki de böyle bir şey yoktu bile; sadece bu kadar çabaladığı için öyle hissediyordu. "Bilmiyorum," dedi en sonunda. "Neden?"

"Çünkü ben tanıyorum."

Claire kaşlarını çatarak baktı. "Nereden tanıyacaksın ki? Bu benim aile albümüm."

Tanıyorum çünkü," diyerek fotoğraftaki kadını gösterdi Will, kadın benim annem."

Yirmi Altıncı Bölüm

Anthony Sansone daha önce de yaptığı gibi Evensong'a yine gecenin karanlığında geldi.

Maura penceresinden Mercedes'in aşağıdaki bahçeye park ettiğini görmüştü. İçinden yine o tanıdık, uzun boylu, siyahlar içindeki adam inmişti. Bahçe ışıklarının altından geçip giderken kaldırım taşlarının üzerinde önce meşum bir gölge bırakıp ardından da kaybolmuştu.

Maura odasından çıkıp onu karşılamak üzere merdivenlerden inmeye başladı. İkinci katın merdiven sahanlığında durup aşağıda Sansone ve Gottfried'in kısık seslerle konuştuğu loş girişe baktı.

"... bunu neden yaptığı hâlâ bir sır," dedi Gottfried. Bağlantılarımız bu durumdan fazlasıyla rahatsız. Onun hakkında bilmediğimiz çok şey var. Oysaki bunları çok daha önceden duymuş olmamız gerekirdi.

Sence gerçekten bir intihar mıydı?"

"Eğer intihar değilse, başka ne olarak açıklana..Gottfned duyduğu ayak, sesiyle sustu. Her iki adam da dönüp Maura'nın kendilerini merdivenlerden izlediğini gördü Gottfried yüzüne yerleştirdiği aceleci bir tebessümle "Doktor Isles," dedi. "Uykunuz mu kaçtı?"

"Gerçekleri öğrenmek istiyorum," dedi. "Anna Welliv hakkında."

"Bizler de en az sizin kadar şaşkınız."

"Ölümünden bahsetmiyorum. Hayatından bahsediyorum. Bana verebileceğiniz bir cevabınız olmadığını söylemiştiniz, Gottfried." Gözlerini Sansone'a çevirdi. "Belki Anthony'nin vardır."

Sansone derin bir nefes aldı. "Sanırım artık dürüst olmanın vakti geldi. Sana bu kadarını borçluyum, Maura. Gel, kütüphanede konuşalım."

Gottfried, "O halde ben size iyi geceler dileyeyim," diyerek merdivenlere yöneldi. Sonra bir an durup geri dönerek Sansone'a baktı. "Anna ölmüş olabilir ama verdiğimiz bu söz olduğunu unutma, Anthony," dedi. Sonra da

merdivenlerden çıkıp karanlıkta kayboldu.

"Ne demek bu?" diye sordu Maura.

Kütüphaneye giden karanlık koridora girdiklerinde Sansone, "Sana söyleyemeyeceğim bazı şeyler olduğunu hatırlıyor," dedi.

"Bunca gizliliğe ne gerek var?"

"Asıl mesele güven. Anna bize bazı sırlarını kesinlik bizden çıkmayacağına güvenerek verdi. Kimseyle paylaşmayacağımız detaylar verdi." Koridorun sonunda durma şimdi onun hakkında gerçekleri bilip bilmediğimiz konusunda şüpheliyiz."

Güneş ışığı gün boyunca kütüphanenin kubbeli pencerelerinden içeri vurup cilalı parkeleri ışıldatıyordu ama şimdi karanlık, odayı sarmış, minik birer mağara gibi görünen cumbalar oluşturmuştu. Anthony masanın üzerindeki tekli lambayı açtığında her ikisi de masanın iki ucunda samimi bir loşluk içinde yüz yüze oturdular. Etraflarında okul düzeninde sıralanmış bir dolu raf, iki bin yıllık bilgi vardı. Ama Maura'nın şu ar okumak istediği tek şey karşısındaki adamdı. Kapalı bir kitap kadar bilinemeyen bu adam.

"Anna Welliver kimdi?" diye sordu Maura. "Otopsisini gördüm. Vücudunda işkenceden kalan eski yara izleri var. Kocasının öldürüldüğünü biliyorum ama Anna'ya ne oldu?" Anthony başını iki yana sallayıp derin bir iç geçirdi. "Aramızdaki ilişki hep böyle mi olacak?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden sanki normal iki insan gibi normal şeylerden konuşamıyoruz ki? Havadan, tiyatrodan bahsedemiyoruz? Bunlar yerine tek yaptığımız senin hiç de iç açıcı olmayan ışın hakkında konuşup durmak. Ama sanırım bizi ancak bu bir araya getirebiliyor."

"Ölümü mü kastediyorsun?"

"Ve şiddeti." Anthony iki lazer ışığı gibi pırıldayan gözeriyle masada öne doğru eğildi. "Birbirimize ne kadar da benziyoruz. Senin içinde de karanlık bir yer var ve ikimizin en büyük noktası da bu. Birbirimizi anlıyoruz."

"Neyi anlıyoruz?"

"Karanlığın gerçek olduğunu."

"Ben dünyaya o gözle bakmak istemiyorum," dedi Maura.

"Ama bunu otopsi masana yatan her bir cesetle bir daha anlıyorsun. Dünyanın güllük gülistanlık bir yer olmadığını biliyorsun; ben de öyle."

"Aramızdaki arkadaşlığın sebebinin bu olduğunu mu söylüyorsun? Yanı sadece vahim durumlar mı?"

"Bunu daha seni ilk gördüğüm an anlamıştım. Olduğun kişi itibariyle, İçinde öylesine derin ki... "

Olduğum kişi. Ölüler Kraliçesi. Caniler Evladı. İçindeki karanlık en az damalarında dolaşan kan kadar derindi; çünkü aynı kan hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirecek katil annesinin damarlarında da dolaşıyordu.

Anthony'nin bakışları öyle dikti ki, Maura onunla göz göze gelmeye cesaret edemedi. Onun yerine Anthony'nın masanın üzerine bıraktığı evrak çantasına odaklandı. Birbirlerini iki yıldır tanıyorlardı ama yine de Anthony her seferinde tek bir bakışıyla Maura'nın tüm dengesini altüst edip, ona tıpkı bir mikroskop lamının altında incelenen, çırılçıplak bir türmüş hissini yaşatabiliyordu.

"Buraya kendimle ilgili konuşmaya gelmedim," dedi Bana Anna'yla ilgili gerçekleri söyleyeceğine söz verdin Anthony başını evet anlamında salladı. "Pekâlâ, sana ne anlatabilirim?"

Onun bir işkence mağduru olduğunu biliyor muydun

'Evet. Ve Arjantin'de kocası ve kendi başına gelen olay etkisinden hâlâ kurtulamadığını da biliyordum."

"Ama yine de onu işe aldın. Savunmasız çocuklara danışmanlık yapması için kadrona dahil ettin."

Onu Evensong'un okul yönetimi işe aldı."

"Sen de kişisel onayını vermiş olmalısın."

Başıyla onayladı. "Referansları ve akademik başarılarını göz önüne alarak. Suç mağdurlarına kendini adamış olması sebebiyle. Bizden biri olduğu için."

"Mefısto Kulübü üyesi olduğu için."

"O da şiddet sebebiyle ciddi travmalar yaşamış biriydi. Yirmi iki yıl önce kocasıyla birlikte Arjantin'de uluslararası bir firma için çalışırlarken kaçırılmışlar. İkisi de işkence görmüş. Kocası Frank öldürülmüş. Katiller hiç yakalanamamış. Yaşadığı bu deneyim Anna'ya adaletin güvenilmez olduğunu, canilerin hep içimizde olduğunu öğretmiş. Çalıştığı şirketten ayrılıp lisansüstü

eğitim görerek suç mağdurları için bir danışman olmaya karar vermiş. On altı yıl önce de aramıza katıldı."

"Sizi ilan sayfalarında bulmak mümkün değil. Bu topluluktan nasıl haberdar olmuş?"

"Tüm üyelerimizin olduğu şekilde. Arabulucular sayesinde."

Yani kulübe üye adayı olarak mı sunuldu?"

Hukuk alanında çalışan bir üyemiz tarafından kurula tavsiye edildi. Anna danışmanlıktaki başarısı nedeniyle üyemizin dikkatini çekmiş. Kocasını da bir şiddet eylemi sonucunda kaybettiğini biliyormuş. Çocuk mağdurlarla iyi olması, hem hukuki birimler hem de ülkedeki tüm koruma kurumlarıyla yakın ilişkiler içinde olması onu betmiş." Anthony beraberinde kütüphaneye getirdiği evrak çantasını önüne çekti. "Öldüğünü duyduktan sonra üyeli), dosyasına yeniden bir göz attım.

"Her üyenin bir dosyası var mı?"

"İsim kurula sunulduğunda herkes için böyle bir dosya vardır. Hassas olabilecek bazı bilgileri es geçtim ama seninle paylaşabileceğim bilgiler işte burada."

"Ne yani, bana tüm bilgileri paylaşabilecek kadar güvenmiyor musun?"

"Maura." İç geçirdi. "Sana güvensem bile bazı bilgiler sadece üyeler arasında paylaşılabilir."

"O halde bunu bana neden gösteriyorsun?"

"Çünkü sen de kendini bu soruşturmanın içine dahil eltin. Otopsiye katıldın Anna'nın kam için detaylı bir toksin testi istedin. Bu durumda sanıyorum ki olayın bir intihar olduğu konusunda ciddi şüphelerin var ve sen soru sorduğunda ben dinlerim. Çünkü işinde ne kadar iyi olduğunu biliyorum."

"Ama henüz bu şüphelerimi destekleyecek bir delilim yok."

"Ama bir şey içgüdülerini harekete geçirdi. Bilinçaltındaki bir şey henüz kendinin bile farkına varmadığı detayları toplamaya başladı. İçinden bir ses sana bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyor." Öne eğilerek Maura'nın yüzünü dikkatle inceledi. "Haksız mıyım?"

Maura bir an boş şekerliği ve Jane ile Anna arasındaki telefon konuşmasını düşündü. Sansone'un önüne koyduğu dosyaya bakıp kapağını açtı.

İlk sayfada Anna'nın saçları beyazlamadan önce çekildiği bir fotoğraf vardı. Belli ki on altı yıl önce, topluluğa teklif edildiğinde çekilmişti. Her zamanki gibi üzerinde uzun kollu, yüksek yakalı mütevazı bir elbise vardı. O zamanlar fark yaratmak için kullanıldığı düşünülen bu seçimin şimdi artık vücudundaki işkence izlerini kapamak için tercih edildiği anlaşılıyordu. Anna'nın gülüşünde ya da gözlerindeki hiçbir ayrıntı eski işkencelerin ya da gelecekteki bir intiharın izlerini taşımıyordu.

Maura sayfayı bir kez daha çevirdiğinde bu kez karşısına kısa bir özgeçmiş bilgisi çıkmıştı. Anna, Berlin'de bir Amerikan kara subayı ve eşinin çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Washington'daki George Washington Üniversitesi'nde psikoloji bölümünü bitirip Franklin Welliver'la evlenmişti Sonra da kocasıyla birlikte Meksika, Şili ve Arjantin'de bayileri bulunan uluslararası bir insan kaynakları şirketinde çalışmıştı.

Bir sonraki sayfada ise çiftin Arjantin'de kaçırılışı ve Franklin'ın öldürülüşüne dair gazete kupürleri vardı. Başka bir kupürde de katillerin bulunamadığı yazıyordu.

Sansone, "Anna adaletin başarısızlığını bizzat yaşadı," dedi. 'Bu da onu bize getirdi "

Bir topluluğa üye olmak için hiç kimsenin isteyeceği türden bir ayrıcalık değil bu."

"Hiçbirimiz bu topluluğa herkesin bir sosyal kulübe katılmak istediği gibi isteyerek katılmadık. Bizi öfkeli, umutsa ve çaresiz bırakan yaşadığımız trajediler sonucunda katılma zorunda hissettik. Bizler normal insanların anlayamadığı şeyleri anlayabilen insanlarız."

"Yani kötülüğü."

"Bunu açıklayacak kelimelerden biri o." Eliyle Maura' nın elindeki dosyayı işaret etti. "Hiç şüphesiz Anna da anlıyordu. Kocasının ölümünden sonra işini bırakıp Amerika'ya gen dönerek okuluna devam etti ve danışmanlık dalında diploma aldı. Mağdurların aileleriyle çalışarak kendince kötülüğe karşı çıkmaya çabalıyordu. Biz ona daha etkin çalışma, bu-jenerasyonu yeniden şekillendirme fırsatı tanımış olduk. Sadece bir danışman olarak değil, bizim kayıt görevlimiz olarak da çalışıyordu. Çocuk koruma kurumları ve hukuk birimleriyle olan yakın ilişkileri nedeniyle tüm ülkedeki olası çocukları belirleyebiliyordu."

"Cinayet dosyalarını inceleyip sağ kalanları mı buluyordu?"

"Bu konuşmayı daha önce yapmıştık. Bunu onaylamadığını biliyorum."

"Çünkü bunun altında senin davan için adam topladığının kokusu çıkıyor."

"Julian'a ve onun nasıl da bir çiçek gibi açıldığına bir bak. Bu okulun ona iyi gelmediğini söyleyemezsin."

Maura cevap vermedi çünkü bu duruma karşı çıkacak hali yoktu Evensong kesinlikle Julıan'ın olması gereken yerdi Şu son birkaç ayda bile hem kas hem de güven tazelemişti.

Sansone, "Anna buranın ona iyi geleceğını biliyordu,' dedi -Sadece Wyoming'deki okul kayıtlarına göre değerlendirecek olursa hiç kimse onun gelecek vaat eden biri olduğunu düşünmez. Oradayken sürekli sınıfta kalıyor, kavgalara karışıyor ve küçük çaplı suçlar işliyordu ama Anna dosyasında onun bir felaketzede olduğunu gördü. Ve onun bu dağlarda merhamet dışında başka hiçbir sebebi olmadan seni hayatta tutmaya çalıştığını biliyordu. O yüzden onun tam da bize uygun bir öğrenci olduğu kanısına vardı."

"Yani bu karan o mu aldı?"

"Anna'nın onayı bizim için kilitti. Burada gördüğün çocukların yarısını o seçti." Bir süre durup devam etti: "Claire Ward ve Will Yablonski de dahil."

Anna bir süre, bu son duyduğu bilgiyi düşündü. Jane'le birlikte Anna'nın odasında bu üç çocuğa dair yaptıkları konuşmayı hatırladı. Bu çocukların arasında bir bağ olup olmadığını uzun uzun tartışmışlardı. Anna onlara bunun sadece bir tesadüf olduğunu, kurcalanacak bir şey olmadığını söylemişti. Ne var ki Anna öldüğü gün bu üç çocuğun dosyası üzerinde çalışıyordu.

Oda öylesine sessizdi ki, Maura adeta kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Sessizlik bir anda koridordan onlara yaklaşan ayak seslerinin etkisini daha da artırdı. Maura arkasına döndüğünde karanlığın içinde dört kişinin odanın loş ışığına adım attığını gördü.

Julian, "Sizinle konuşmamız gerek," dedi. Yanında arkadaşı vardı. O meşhur üçlü. Yaşadıkları trajedi hiç bulmayacak gibi görünen Will, Teddy ve Claire.

Saat gece yarısı on bire yaklaştığından, bu çocukları hepsi aslında yataklarında olmalıydı. Sansone onlara her yetişkine gösterdiği saygıyla karşılık vererek, "Ne oldu, Julian?" diye sordu.

"Bu sabah Çakallar olarak Doktor Welliver hakkında bir toplantı yaptık," dedi

delikanlı. "Ve bu üç arkadaşım o andan itibaren bir ipucu buldular ama ilerleyebilmemiz için yardımınıza ihtiyacımız var."

Maura derin bir nefes aldı. "Julian, yardım etmek istediğini biliyorum ama saat çok geç oldu. Bay Sansone ve benim..."

Claire araya girerek, "Dosyalarımızı görmek istiyoruz," dedi. "Polisin bizimle ve ailemizle ilgili bildiği her şeyi biz de bilmek istiyoruz. Tüm raporları görmemiz gerek."

"Bu bilgiler bende yok, Claire."

"Ama edinebilirsin, değil mi? Ya da Dedektif Rizzolı bunu yapabilir "

"Bunlar devam eden soruşturmalar, yani bilgiler henüz kamuyla paylaşılamaz."

"Biz kamu değiliz," dedi Claire. "Bu bizimle, bizim hayatlarımızla ilgili ve bizim bunu bilmeye hakkımız var.

"Elbette ki büyüdüğünüzde bilmeye hakkınız var. Ama bunlar resmi evrak ve içinde şu an anlayamayacağınız detaylar var.

"Gerçekleri kaldıramayacak kadar küçük olduğumuz bunlar, değil mi? Bunu mu demek istiyorsunuz? On üç yaşındakiler bu durumla baş edemezler mi? Sanki kim olduğumuzu ve şu ana kadar neler yaşadığımızı bilmiyor gibi konuşuyorsunuz.

Maura usulca, "Biliyorum, Claire," dedi. "Anlıyorum da."

"Neyi anlıyorsun? Kafasından vuruldu, sadece bu mu? Hakkımda bildiğin tek şey bu ama bunun gerçekte ne anlama geldiğini asla bilemezsin. Bir hastanede, üstelik de oraya nasıl geldiğini bilmeden, annem babam kaybettiğinin farkında olmadan gözlerini açmak ne demek bilemezsin. Bir daha hiçbir kitabı tam olarak bitiremeyeceğini, geceleri deliksiz bir uyku çekemeyeceğim, kafanda tek bir düşünce bile geliştiremeyeceğini hissetmenin ne demek olduğunu bilemezsin." Elini kafasına dayadı. "Kafamda bu deliği açtıklarında hayatımı da havaya uçurdular. Bir daha asla normal biri gibi olamayacağım. Hep böyle tuhaf kalacağım. O yüzden şimdi kalkıp da bana beni tanıdığını, benim hakkında her şeyi bildiğini söyleme."

Claire'in bu beklenmeyen çıkışı karşısında yanındaki çocuklar şaşkınlıkla kalakalmıştı. Hatta biraz da hayranlıkla onu izliyorlardı.

'Affedersin," dedi Maura. "Kesinlikle haklısın, Claire. Bilmiyorum."

Gözlerini bu kez Will ve Teddy'ye çevirdi Sizin de hayatlarınızı bilmediğim gibi, gerçekten öyle. Ben sadece cesetleri kesip içindekilere bakarım; elimden tek şey bu. Siz üçünüz, pekâlâ bize dosyalarınızın söylemediklerini söyleyebilirsiniz. Kim olduğunuzu, hayatlarını' anlatabilirsiniz."

Will, "Claire'in söylediği gibi biz topluluk içinde dışlanan tuhaf tipleriz," dedi ve Teddy de üzgün bir kafa sallamasıyla onu onayladı. "Hiç kimsenin etrafında olmak istemediği kimseleriz. Sanki herkes biz lanetliymişiz, bundan her an onlar da nasiplerini alırlarmış gibi bizimle bir şey paylaşmak istemiyor." Will başını öne eğdi. "Zaten oluyor da. Ölüyorlar tıpkı Doktor Welliver gibi."

"Doktor Welliver'ın ölümünün intihar olmadığını kanıtlayan bir delilimiz yok "

Will, "Belki de," dedi. "Ama öldüğü gün masasının üzerinde bizim dosyalarımız vardı. Sanki onları açıp lanetlenmiş gibi."

"Maura," dedi Julian. "Soruşturmaya yardım etmek istiyoruz. Elimizde bazı bilgiler var."

"Çakallar çok güzel bir grup, Julian. Ama bizim elimizde olan biten her şeyi detaylarıyla inceleyen profesyonel bir ekip var."

"Yani bu iş sadece profesyonellerin işi, öyle mi ' "Evet, işin aslı o."

"Peki ya sana onların bulamadığı bir şeyi bulduğumuzu söylersem?"

Claire'e baktı. "Göster onlara."

Maura ancak o zaman Claire'in elinde bir albüm tuttuğunu görebildi. "Bu benim aile albümüm," dedi Claire elindekini Maura'ya uzatarak.

Maura albümü açtığında karşısına Roma'daki Kolezum'un önünde duran sarışın ve etkileyici bir çift çıktı. "Anne ve baban mı?" diye sordu.

"Evet. Babam elçilikte çalışıyordu. Dış ilişkilerde memurdu."

"Çok güzel bir çiftlermiş, Claire."

"Ama benim sana asıl göstermek istediğim bu değil." Claire albümü hızla son sayfanın olduğu bölüme getirdi "Asıl görmen gereken kokteylde çekilmiş bu fotoğraf. Şurada bir adamla konuşan kişi benim babam. Kenarda duran şu kadını görüyor musun, yeşil elbiseli olan? Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Kim?"

Will, "Annem," dedi.

Maura şaşkınlıkla ona doğru döndü. "Emin misin? Ona benzeyen bin olamaz mı?"

"Eminim annem. Elbisesinden de tanıdım. Partiye giderken sık sık bunu giyerdi. Üzerinde kemeri olan yeşil bir elbise Bana aldığı en pahalı elbisenin o olduğunu ama kalitenin her zaman kendini belli ettiğini söylerdi. Bu onun bana her zaman söylediği hayat felsefesiydi." Will'in sesi giderek azaldı ve omuzları da giderek düştü. En sonunda, "Bu benim annem," dedi usulca.

Maura fotoğrafın altında yazan yazıya baktı: 4 TEMMUZ, MUTLU YILLAR AMERİKA! "Yıl yok. Fotoğrafın ne zaman çekildiğini bilmiyoruz."

"Asıl önemli olan," dedi Julian. "Birliktelermiş partide. Ve bil bakalım o partide başka kim vamış?"

"O," dedi Claire ve Erskıne Ward'ın konuştuğu sarışın adamı işaret etti. Adam Ward'dan daha uzun, geniş omuzlu ve daha yapılıydı. Herkesin kadeh kadeh şarap içtiği partide elinde bira bardağı tutan tek kişi oydu.

Teddy, "Bu benim babam," dedi.

"Al sana bağ," dedi Julian. "Bu bize belki hâlâ neden öldürüldüklerini açıklamaz ya da binlerinin neden bunca yıldır onların çocuklarına zarar vermeye çalıştıkları hakkında bilgi vermez ama aradığın delil işte burada. Claire'in babası, Teddy'nin babası ve Will'in annesi. Birbirlerini tanıyorlardı."

Taranan fotoğraf görüntüsü Frost'un bilgisayarının ekranındaydı. Parti kıyafetleri içinde, ellerinde birer içki bardağıyla kimi oturan kimi ayakta pek çok konuk. Tablonun tam ortasında iki adam birbirlerine dönük oturup sanki son anda. "Gülümseyin, Baylar!" diyen bir sesle hafifçe kadraja bakmışlardı. Will'in annesi Olivia başka bir kadının yanında oturuyordu ama bakışları Erskine Ward'a dönüktü. Jane partideki diğer yüzleri inceleyip bu üç kişinin eşlerini de görmeye çalıştı ama bu varlıklı ve kesinlikle içkinin dibine vurmuş toplulukta onlardan eser yoktu.

Frost, Jane'e Olivia'yı işaret ederek, "Bu bakış kesinlikle Ward için yanıp tutuşan bir kadın bakışı," dedi.

"Yüzündeki ifade sence bu mu?"

"Bana herkesin baktığı gibi bir bakış değil bu."

"Eski bir dost bakışı olabilir. Onu iyi tanıyan birinin bakışı"

"O halde Olivıa ve Erskine'i birbirine bağlayan hiçbir ortak nokta bulamamamız biraz tuhaf. Eğer birbirlerini bu kadar iyi tanıyorlarsa bağlantı açık olmalı."

Jane sandalyesinde arkasına yaslanıp boynunu esnetti. Vakit neredeyse gece yarısıydı ve Cinayet Masası'ndaki herkes çoktan evlerine gitmişlerdi. Jane içinden, biz de gitsek iyi olur, diye geçiriyorsa da Maura'nın Boston Polis Merkezi' ne gönderdiği taranmış fotoğraflar son bir saattir ikisini de masalarından kaldırmıyordu. Maura, Ward ailesinin aile albümünden sekiz fotoğraf yollamıştı. Hepsi de barbekü partileri, smokin partileri, iç mekân ya da dış mekân fotoğraflarıydı. Jane diğer fotoğrafların hiçbirinde Olıvia Yablonski ya da Nicholas Clock'u görememişti. Sadece bu fotoğrafta ikisi de Erskine Ward'ın yanındaydılar. Pek çok insanın bir araya geldiği bir odada yılı belli olmayan bir 4 Temmuz partisi.

Bu fotoğraf nerede ve ne zaman çekilmişti?

Frost diğer yedi fotoğrafı da tıklayıp Ward ailesinin beyaz bir kanepe üzerinde çektirdikleri bir fotoğrafta durdu. Claire o zamanlar sekiz yaşında gibi görünüyordu. Hepsi de en güzel kıyafetleri içindeydiler, Erskine gri bir takım elbise giymişti, Isabel ise dekolte bir bluz ve bir ceket seçmişti. Hemen arkalarında özenle süslenmiş bir yılbaşı ağacı vardı.

Frost, "Bu, partinin verildiği odayla aynı oda," dedi. Sağdaki şömineyi görüyor musun? Diğer fotoğrafta da var.

Şurada. Odanın bir köşesini zumladı. "Bu da aynı kartonpiyer değil mi?"

"Evet, öyle," dedi Jane. Fotoğrafın altında yazan yaz okumak için gözlerini kıstı: GEORGETOlVN'Da Son Noel BEKLE BİZİ LONDRA! Jane gözlerini Frost'a çevirdi. "Washington'da çekilmiş."

"O halde parti de orada verilmiş. Asıl soru şu: Nıcholas Clock ve Olivia Yablonski'nin bir diplomatın partisinde ne işleri var? Nicholas finans sektöründe çalışıyor, Olivia ise orta halli bir satış temsilcisi. Bu üç kişi nasıl ve nerede tanıştı?"

Jane, "Diğer fotoğraflara geçelim," dedi.

Frost şimdi artık Washington'da çekildiğinden emin oldukları parti fotoğrafına geçti.

"Burada daha genç duruyorlar," dedi Jane. Dönüp masasının üzerinden Ward ailesinin dosyasını aldı ve Erskine Ward'ın özgeçmiş sayfasını açtı. "Diplomat olarak Roma'da on dört yıl, Washington'da beş yıl kalmış. Sonra Londra'ya taşınmış ve bir sene sonra da orada öldürülmüş."

"O halde bu parti de Wardların Washington'da beş yıllık kaldıkları süre içinde verildi."

"Doğru." Jane dosyayı kapattı. "Bu üçü nasıl bir araya geldiler? Bu, Washington'da olmuş olmalı. Ya da .. Frost'a bakarken aynı anda onun da kafasında aynı düşüncenin filizlendiğini gördü.

"Roma'da," dedi Frost ve heyecanla oturduğu yerde doğruldu. "NASA'daki adamın bize söylediklerini hatırlıyor musun? Neil ve Olivia, Roma'ya gitmek için sabırsızlanıyor yani ilk buluştukları yere."

Jane bu kez Yablonskilerin dosyasını almak üzere dön"Şimdiye kadar hep Neil ve onun işi üzerine odaklandık. 0 saçma NASA ve uzaylı hikâyesini kurcaladık; oysaki asıl bakmamız gereken Olivia' ymış." Kocasının NASA çalışmaları arasında kaybolup giden ağırbaşlı Olivia... Tıbbi malzeme satmak için denizaşırı seyahatler yapan Olivia. Aslında saltığın neydi, Olivia?

Jane aradığı sayfayı buldu. "İşte burada. Evlilik tarihi, Olivia ve Neil Yablonski. On beş yıl önce. Kocasıyla Roma'da tanışmış; yani Erskine Ward'ın da elçilikte çalıştığı aynı yıllarda."

Frost, "Peki ya bu adam?" diyerek Teddy'nin babasını, herkes şarabını yudumlarken bira içecek ve bu ceket-kravat topluluğunun içine, Dockers spor pantolonu ve bir golf tişörtüyle girebilecek kadar kendine güveni olan Nicholas Clock' u gösterdi. "Aynı yıllarda Nicholas Clock'un da Roma'da olduğunu ispatlayabilir miyiz? Üçü orada birlikteler miydi?" Jane dosyaya hızla bir göz atıp, "Clocklar hakkında yeterli bilgimiz yok. Elimizdekilerin hepsi Saint Thomas polisinin gönderdiklerinden ibaret," dedi.

"Saint Thomas'ta sadece turist olarak bulundu Orada onu kimse tanımaz."

'Ama Providence'da, yani çalıştığı yerde onu tanımayan yoktur" Jane dosyayı yeniden karıştırmaya başladı. "İşte Chapman Caddesi, Jarvis ve McCrane'de fînans danışmanı bakışlarını yeniden yukarı kaldırdı. "Bir sonraki durağımız

belli oldu."

Yirmi Yedinci Bölüm

Ben zaten Quebec 'e gitmek istemiyordum.

Claire bahçede sınıf arkadaşlarının heyecanla okul gezisi otobüsüne binişlerini izlerken suratını sarkıtmıştı. Will'e saatler boyunca bir otobüste tıkılıp kalmak istemediğini söylemişti belki ama gözlerinin önündeki otobüs hiç de okulların genelde bu tür geziler için kullandığı o eski sarı külüstürlerden değildi; aksine gıcır gıcır, yeni bir otobüstü. Bruno kafasını otobüsün penceresinden uzatıp da içerideki lüksten bahsettiğinde ise hissedilen acıya biraz da horgörü eklenmiş oldu.

"Hey, millet, içeride televizyon bile var! Kulaklıklar! Kablosuz internet bile var!" işte Briana ve prensesleri de sanki kraliyet geçit törenindelermiş gibi sevimli küçük valizlerini kaldırım boyunca peşlerinden sürükleyerek binadan çıkıyorlardı. Yanından geçerlerken Claire içlerinden birinin diliyle dişi arasında, Gece Sürüngeni, dediğini duymuştu.

Claire kızın arkasından, "Ezik," diye bağırdı.

Briana bu lafla arkasına döndü. "Şimdi bunu herkesin içinde hem de bağıra bağıra söyluyorum.' Odam kilitli. Eğer döndüğümde bir şeyimin kaybolduğa görecek olursam -her ne olursa olsun kimin yaptığını hepimiz biliyor olacağız."

Bayan Saul, Bayan Duplessis'le birlikte öğrencileri otobüse doğru yönlendirirken iç geçirerek, "Arabaya bin Briana,"diye seslendi. "Öğle yemeği vaktinde orada olmak istiyorsak bir an önce yola koyulmamız lazım."

Briana, Claire'e zehirli bir bakış fırlatıp otobüse bindi Bayan Saul, "İyi misin, Claire?" diye sordu nazikçe. Claire'in Evensong'ta en sevdiği öğretmen Bayan Saul' du çünkü o insana sanki içini görüyor, gerçekten önemsiyormuş gibi bakıyordu. Ve şimdi gözlerinin önündeki manzarayı da çok açık görüyor olmalıydı. Her ne kadar Claire şiddetle onlarla gitmeyi reddetse de aslında geride bırakılmaktan da nefret ediyordu.

Bayan Saul, "Bunun tek sebebi henüz Evensong'da çok yeni olman," dedi. "Bir sonraki gezimize mutlaka katılacak sın. Hem sence de tüm hafta sonu koca

okulun sadece dördünüze kalması da hoş olmayacak mı?"

"Umarım," dedi Claire kederle.

"Bay Roman belki birkaç ok atmak isterseniz diye sizin için saman balyalarını hazırlayacak. Geri döndüğümüzde mükemmel bir okçu olmuş olabilirsin."

Claire ise içinden, başka bir tavuk öldürürüm diye korkuyor musunuz, diye geçiriyordu ama yine de Bayan Saul otobüse binip kapılar kapanana kadar ağzını açmadı Otobüs bir egzoz dumanıyla çalışıp, kemerli sütunun altından geçerek uzaklaştı. Arkasında bir havlama sesi duymasıyla birlikte julian 'ın köpeği hızla yanından geçip otobüsün arkasından koşturmaya başlamıştı.

"Ayı!" diye bağırdı Claire. "Buraya gel!"

Köpekse onu umursamayıp bahçenin dışına çıktı. Claire gölün kenarına kadar köpeğin peşinden gitti Köpek göl kenarında aniden durup burnunu havaya dikmişti. Artık yoluna devam edip, virajın arkasında kaybolan otobüsle ilgilenmiyordu. Onun yerine dönüp, farklı bir şeye yönelmişti.

Claire, "Şimdi nereye gidiyorsun?" diye bağırdı. Oflayarak binanın arkasındaki tepeye doğru giden patikada onu takip etti. Köpek bodur çalıların arasında şimdi daha da hızlanmıştı ve Claire ona yetişmek için koşmaya başlamıştı. "Ayı, buraya gel," diye emrettiyse de tek yapabildiği köpeğin bir çalılığın altına girişini izlemek olmuştu. İtaat ne arasın, bir köpeğin bile ona saygı göstermesini sağlayamıyordu.

Tepenin yarısında artık onu takip etmekten vazgeçip bir kayanın üzerine oturdu. Buradan okulun çatısını tamamıyla görebiliyordu. Belki Çakalların İni kadar mükemmel bir görüş sağlamıyordu ama buranın manzarası da fena değildi. Hele de güneş ışıklarının gölün üzerinde ışıldadığı bu pırıl pırıl günde Otobüs çoktan dış kapıdan çıkıp Quebec yoluna düşmüş olmalıydı. Öğlen olduğunda şık bir Fransız restoranında yemeklerini yiyeceklerdi - bunu Briana böbürlenerek anlatmıştı ve sonra da Quebec'te Yaşam Müzesi'ne gidip etrafı açık bir asansörde şehir manzarasını seyredeçeklerdi.

Bense o sırada bu aptal kayanın üzerinde oturuyor olacağım.

Yerden bir tutam yosun koparıp tepeden aşağı fırlattı. Acaba Will ve Teddy kahvaltılarını bitirmişler midir, diye düşündü. Belki birlikte birkaç ok atışı yapmak isterlerdi Ama Claire tepeden inmek yerine kendini geriye bırakıp tıpkı guneşin altında gerinen bir yılan gibi uzandı ve gözlerini kapadı. Bir köpeğin

mırıldanmasını duymasıyla Ayı'nın pantolonuna burnunu sürttüğünü hissetti. O da kürkünü hissetmenin hazzı içinde sırtını okşayarak karşılık verdi. Bir köpeğin dostluğunu bu denli rahatlatıcı kılan neydi sahi? Belki de hiçbir hissinizi onlardan saklayamayacağınız gerçeğiydi ya da sırf çıkarlarına uysun diye sahte bir tebessüm yaratma zorunluluğunun olmamasının rahatlığıydı.

"Güzel akıllı Ayı," diye mırıldanıp gözlerini açtı. "Bana ne getirdin bakalım?"

Köpeğin ağzında bir şey vardı ve vermeye hiç de gönüllü görünmüyordu. Claire ancak çekiştirerek ağzından zorla almaya çalıştığında vazgeçip yere bıraktı. Gördüğü, siyah deri bir eldivendi. Bu ormanın içinde nereden de bulmuştu bunu? Eldiven kötü kokuyordu ve köpeğin salyalarıyla ıslanmıştı.

Claire yüzünü buruşturarak eldiveni eline aldığı"- içinde bir ağırlık olduğunu fark etti. İçine baktığındaysa be bir şey çarpmıştı gözüne.

Eldiveni ters çevirip sallamaya başladı. Eldivenin içinden kayanın üzerine düşen şeyle bir çığlık atıp kendini geriye attı.

Bu bir eldi.

Doktor Emma Owen, "Böyle şeyleri hep kepekler bulur," dedi.

Maura ve Maine'in adli tıp uzmanı ormanın yer yer ışıklı gölgeliğinde gözlerinin önünde vızıldaşan böcekler ve çürümeye yüz tutmuş cesedin kötü kokusuyla öylece duruyordu. Maura bunca yıllık meslek hayatı boyunca bu tür kokuları her zaman çok iyi alan onca köpeğin açığa çıkardığı cesetleri düşündü. Her ne kadar ceset tepenin yüzlerce metre içlerindeyse de Ayı kokuyu alıp cesedi büyük ölçüde saklayan bu çalılığa kadar gelmişti. Oldukça iriyarı ve formda görünen adamın üzerinde kamuflajlı bir kargo pantolon, koyu yeşil bir rüzgârlık, bir tişört ve yürüyüş botları vardı. Ayak bileğinin üzerinde hâlâ dişli bir bıçak bağlıydı ve yakınlardaki bir kayanın üzerinde gece görüşlü tüfeği vardı. Ceset sol tarafının üzerinde yatıyordu ve sağ tarafın yüz ve boyun etleri tamamen tehlikeye açıktı. Leş yiyiciler bu fırsatı kaçırmayıp yüzün ve kafanın büyük bir kısmını yemiş, burun kıkırdağını kemirmiş, sağ göz çukurunu içini bomboş kalacak şekilde oymuşlardı. Maura kalan derinin üzerindeki diş izlerine ve göz çukuru kemiklerindeki deliklere bakarak, köpekgiller, diye düşündü Muhtemelen çakallardı ya da belki de bu uzak noktaya kadar gelebilecek kurtlar. Bu iç içe geçmiş çalılığın içinde bile cesedin ölüm sebebini belirlemek zor değildi; ucu sol göz çukuruna saplanmış, sapı koyu yeşile boyalı aldır, yum bir ok.

Başka şartlar altında olsa Maura bu cesedin ormanda başka bir avcının

dikkatsizliğine kurban gitmiş bahtsız bir avcı olduğunu düşünürdü ama bu adam Evensong topraklarına izinsiz girmişti ve tüfeğini bıraktığı kayalığın pozisyonuna bakılacak olursa Evensong'a gerek vadisi, gerekse okuluyla tam da bütünüyle hâkim bir noktaya konuşlanmıştı. Okula gelen ya da giden herkesi bu noktadan takip etmesi mümkündü.

Kötü kokulara alışmış biri olmasına rağmen Maura cesedin yerinden alınıp plastik bir poşet üzerine yerleştirilmesi sırasında ortaya çıkan kötü kokuyla midesi bulanarak arkasına dönmüş ve kolunu burnuna siper etmek zorunda kalmıştı. Doktor Owen'ın ekibi tümüyle giydirilmiş ve maskelilerdi ama Maura burada sadece bir gözlemci sıfatıyla bulunduğundan ve bir cesedin onu alt edemeyeceği kadar deneyimli bir metropol adli tabibi olduğunu ispatlamak istediğinden sadece eldiven ve galoş takmakla yetinmişti.

Doktor Owen cesedin yanı başına çöktü. Cesedin kol ve bacaklarını hareket ettirmeye çalışırken, "Kalıcı bir ölüm sertliği neredeyse yok denecek kadar az," dedi.

"Dün gece hava on dereceydi," dedi polislerden biri. "Oldukça yumuşaktı."

Adli tabip cesedin karnına bakmak için tişörtünün ucunu kaldırdı. Ölüm, yumuşak dokular üzerinde tıpkı sızma yapan enzimlerin proteinleri sindirmesi ve zarı parçalara ayırması gibi kademeli değişikliklere sebep olurdu. Kan hücreleri birbirlerinden ayrılıp damar duvarlarından sızardı ve bu yapı maddelerinin bolluğunda bakteriler çoğalarak karın boşluğunu gazla doldururlardı. Maura kokuya karşı tüm cesaretini toplayıp Doktor Owen'ın yanına çöktü. Şişen kamın üzerindeki mavi damarların belirdiğini gördü. Muhtemelen pantolonu indirdiklerinde testis torbalarının da aynı gazla şişmiş olduklarını göreceklerdi.

"Kırk sekiz saatle yetmiş iki saat arası," dedi Doktor Owen "Siz ne diyorsunuz?"

Maura başıyla onayladı. "Leşlerin verdiği asgari zarar göz önüne alınacak olursa, ben oyumu en kısa zaman aralığından yana kullanıyorum. Saldırılar genelde kafa ya da boyuna yapılmış ve el..." Maura ceketin kolundan dışarı çıkan kemik uzantısına baktı. "Dışarıda bırakılmış olmalı. Leş yiyiciler de zaten onu bu sayede bulmuşlardır " Maura, acaba Ayı da bu kokuşmuş ödülü Claire 'e getirmeden önce tadına bakmış mıdır, diye düşündü. Bu saatten sonra Ayı 'dan gelecek her türlü dost canlısı yalaman pek hoş karşılamamak gerekti demek.

Doktor Owen cesedin pantolon ve ceket ceplerini yokladı "Burada bir şey

var," diyerek pantolonun yan cebinden ince bir cüzdan çıkardı. "İşte kimliği. Virginia'ya bağlı ehliyeti Bir seksen beş boyunda, seksen altı kilo ağırlığında Russell Remsen. Kahverengi saçlı, mavi gözlü, otuz yedi yaşında." Doktor cesedi şöyle bir süzdü. "Olabilir. Umalım ki dosyasında diş röntgenleri olsun."

Maura kurbanın yarısı kemirilmiş, diğer yarısı ise üzerindeki kusmuk izleriyle şişmiş yüzüne baktı. Bir ölüm sonrası kabarcığı sağlam kalan gözkapağını adeta bir davul gibi şişirmişti. Sağ tarafta ise leş yiyenler boynun tüm derisini ve kasları sıyırıp almışlardı; verilen zarar kıyafetin boyun hizasına kadar açıkça görülebiliyordu. Keskin dişler göğse ulaşabilmeye çalışarak kumaşı da delip aşındırmışlardı. Bir sonraki aşama iç organların çıkarılması olacaktı; kalp ve akciğerler, karaciğer ve dalak yerlerinden sökülüp afiyetle mideye indirilecekti. Kollar ve bacaklar eklem yerlerinden koparılıp mağaralarında bekleyen yavrularına taşınabilen hediyeler olarak sunulacaktı. Bu süreçte orman da üzerine düşeni yapıp kaburga kemiklerini yapraklarıyla saracak; böcekler de buldukları boşluklardan içeriye doluşacaklardı. Bir yıl içinde diye düşündü Maura, Russell Remsen sadece ağaçların arasına dağılmış bir kemik yığınından ibaret olacaktı.

Eyalet polisi kayanın üzerine bırakılan tüfeğe bakarak, "Bu, sıradan bir avcı tüfeğine benzemiyor," dedi. Eldivenli elleriyle tüfeği Doktor Owen'a getirdi ve üreticisini anlamak için kubuzundakı mühre baktı.

"Bu ne tür bir tüfek?" diye sordu Maura.

"Bir Mİ 10. Knight's Silahçılık'ın ürettiği çatal ayaklı bir yarı otomatik." Polis oldukça etkilenmiş bir ifadeyle Maura'ya baktı. "Bu aletin optikleri kusursuzdur ve yirmilik kutu şarjörü vardır. 3.08'lik ya da 7.62'lik NATO mühimmatı kullanılır Tesirli menzili sekiz yüz metredir."

-Vay anasını," dedi Doktor Owen. "İnsan komşu ülkedeki bir geyiği bile vurabilir bununla."

"Ceylan avı için tasarlanmamıştır. Askeri amaçla üretildi bir silahtır. Hem çok hoş hem de çok pahalı bir keskin nişancı tüfeğidir.

Maura kaşlarını çatarak yerde yatan adama ve üzerindeki kargo pantolonuna baktı. "Elinde bir keskin nişancı tüfeğiyle burada ne arıyordu?"

"İşin aslı bir geyik avcısı da bu tüfeği kullanabilir. Çünkü eğer uzun menzildeki bir geyiği tek atışla indirmek isterseniz oldukça işe yarar olabilir. Ama bu tıpkı hemen yan apartmandaki bakkala koşmak yerine

Rolls-Roys'a binmek gibi olur." Başını iki yana salladı. "Kaderin cilvesine bakın ki, adam burada elinde silahların en babasıyla bekliyor ama ok kadar ilkel bir aletle kendisi av oluyor." Bakışlarını Doktor Owen'a çevirdi. "Sanırım ölüm nedeni de bu olsa gerek, değil mi?"

' Olum nedeninin gayet ortada olduğunu ben de biliyorum, K.en ama yine de otopsi sonucunu görünceye kadar bekleyelim."

Böyle diyeceğini biliyordum "

Doktor Owen, Maura'ya döndü. "Yarın morgda bana katılırsanız memnun olurum."

Maura bir an o kamı kesip, çürük et ve kokuşmuş gazlarla uğraştığını düşündü. "Sanırım ben bu otopsiyi es geçe" m, diyerek ayağa kalktı. "Ölümden uzak bir tatil geçirmeye çalışıyorum ama o beni bulmaktan geri kalmıyor. Doktor Owen da ayağa kalktı ve Maura onun yüzünde gördüğü düşünceli ifadeden hiç hoşlanmadı. "Burada neler oluyor, Doktor Isles?"

"Keşke bilebilseydim."

"Önce bir intihar yaşandı. Şimdi de bu. Bunun ne olduğunu açıklayamıyorum bile. Kaza mı? Cinayet mi?"

Maura ölü adamın gözünden dışarı uzanan oka odaklandı. "Bunu ancak bir keskin nişancı yapmış olabilir."

Eyalet polisi, "Pek sayılmaz," dedi. "Bir okun hedefindeki nişan tahtasının hedef merkezi bir göz çukurundan daha küçüktür. İşinin ehli bir okçu hele bir de yaylı tüfeği varsa o hedefi otuz ya da altmış metre uzaktan vurabilir." Bir an durdu. "Tabii hedefi gerçekten vurmak istiyorsa."

Doktor Owen, "Yani bunun bir kaza olabileceğini de söylüyorsun."

"Ben sadece olası senaryoları söylüyorum," dedi polis "Diyelim ki iki kafadar buraya avlanmak için izinsiz girdi. Yayı taşıyan adam bir anda karşısına çıkan bir geyikle heyecana kapılıp okunu atabilir. Ama hop, ok arkadaşına isabet edebilir. Yaylı adam telaşa kapılıp kaçar ve bu olaydan kimseye bahsetmez; çünkü araziye izinsiz girmişlerdir ya da belki şartlı tahliyeyle salıverilmiş biridir veya sadece başını derde sokmak istemiyordun" Omuzlarını silkti. "Bu, gayet akla yatkın."

Maura, "Umarım hikâye dediğiniz gibidir," dedi. Çünkü başka bir seçenek hiç

hoşuma gitmiyor."

"Bu ormanda cinayet eğilimli bir okçunun olma seçeneği dedi Doktor Owen. "Bir okula bu kadar yakınken hiç de insanı rahatlatan bir seçenek değil."

"İnsanı tedirgin eden bir başka seçenek daha var. Eğer bu adam buraya geyik avı için gelmediyse, elindeki keskin nişancı tüfeğiyle burada ne yapıyordu?"

Bu soruya kimse cevap vermese de, Maura hemen aşağıdaki vadiye baktığında aslında cevabı da görebiliyordu. Ben bir keskin nişancı olsam tam da burada beklerdim, diye düşündü. Bu çalılığın altında bir yandan kamufle olurken bir yandan da hem şatoya, hem bahçeye, hem de yola hâkim olurdum.

Ama hedefte kim vardı?

Bir saat sonra çıplak kayaların yanından geçip, güneş ışıklarının, gölgenin, sonra bir kez daha güneş ışıklarının içinden ilerleyerek tepeden inerken bu soru zihnini sürekli meşgul ediyordu. Arkasında bıraktığı tepede bir keskin nişancı olduğunu düşündü. Sırtında da bir hedef tahtası olduğunu varsaydı. Sekiz yüz metre uzaktan, o kadar geniş menzilli bir silahın onu nişan aldığını düşündü. Maura bunu asla fark edemezdi. Ta ki kurşunu bedeninde hissedene kadar.

Maura en sonunda yoğun yapraklı ağaçların arasından "'ulun düz alanına çıkmayı başardı. Üzerine yapışan yaprak ve dalları temizlerken iki erkeğin birbirleriyle kavga edercesine bağrıştıklarını duydu. Sesler ormanın sonundaki ormancı kulübesinden geliyordu. Maura kulübeye yaklaşıp açık kapı aralığından baktığında az önce yukarıdaki tepede gördüğü dedektiflerden birini gördü. Dedektif içeride Sansone ve Roman'la birlikteydi. Claire etrafta bir doğa insanına ait olabilecek bir yığın alet edevat olduğunu fark edip içeri girdiğinde hiç kimse onu fark etmemişti. Duvarda çeşit çeşit baltalar, halatlar ve kar ayakkabıları vardı. Duvarlardan birinde de en azından yarım düzine yay vardı. Yanlarına da içleri dolu okluklar yerleştirilmişti.

"Bu okların göze çarpan bir özellikleri yok," dedi Bay Roman. "Spor malzemeleri satan her marketten temin edilebilirler."

"Tüm bu araç gereçleri kimler kullanmaya yetkili, Bay Roman?"

"Tüm öğrenciler. Burası bir okul, yoksa fark etmediniz mi?"

Sansone, "Bay Roman çok uzun yıllardır okçuluk hocamız olarak yanımızdadır," dedi. "Okçuluk öğrencilere disiplini ve odaklanmayı öğreten bir spor. Bu işle ilgilenenler için oldukça değerli bir beceri."

"Peki bütün öğrenciler bu dersi alıyorlar mı?" "İsteyen herkes," dedi Roman.

Dedektif, Roman'a bakarak, "Eğer bu işi yıllardır öğretiyorsanız, okçulukta çok iyi olmalısınız."

Ormancı homurdandı. "Mantıklı."

"Ne demek bu?"

"Yani ava çıkarım."

"Geyik mi? Sincap mı?"

"Sincaplarda uğraştığınıza değecek et bulamazsınız. Burada önemli olan onu vuracak yeteneğe sahip olup olmamanız"

"Otuz metre uzaktan sizi bile gözünüzden vurabilirim. Duymak istediğiniz bu değil mi? Tepedeki o adamı benim vurup vurmadığımı öğrenmek istiyorsunuz."

'Cesedi inceleme fırsatınız oldu, değil mi?"

"Köpek bizi doğrudan ona götürdü. İncelemeye gerek yoktu. Neden öldüğü ortada."

"Bir insanı gözünden okla vurmak kolay olmasa gerek. Bu okulda bunu yapabilecek başka kimse var mı?"

"Bu, aradaki mesafeye bağlı, değil mi?"

"Mesela otuz metreden."

Roman güldü. "Benden başka kimse bunu yapamaz." "Öğrenciler yapamaz mı?"

"Kimse burada bu işe bu kadar zaman ayırmadı ya da kimsenin o kadar eğitimi yok."

"Siz nereden aldınız bu eğitimi?"

"Kendi kendime öğrendim."

"Peki sadece okla mı avlanırsınız? Hiç tüfek kullandınız mı?"

"Tüfekleri sevmem."

Neden? Geyik avlarken tüfek kullanmak daha kolay olmaz mı?"

Sansone araya girdi: "Sanırım Bay Roman size bilmek istediğiniz her şeyi anlattı."

Bu çok basit bir soru. Neden tüfek kullanmıyorsunuz?" Dedektif cevap beklercesine gözlerini Roman'a dikti.

Sansone, "Artık cevap vermek zorunda değilsin Roman," dedi. "Avukatın olmadan konuşmamak hakkın " Roman derin bir iç çekti. "Hayır, buna cevap verebilirim. Anlaşılan o ki, o zaten beni çoktan tanıdığını düşünüyor." Polisin tam gözlerinin içine baktı. "Yirmi beş yıl önce bir adamı öldürdüm çünkü."

Aradaki sessizlikte Maura'nın derin bir nefes alışı polisin nihayet onu fark etmesine sebep olmuştu. "Doktor Isles dışarı çıkabilir misiniz lütfen? Bu görüşmeyi özel olarak yapmak istiyorum."

"Bırakın gelsin, benim için fark etmez," dedi Roman "Hatta belki de her şeyi bir seferde anlatmam iyi olur; artık ortada sır kalmaz. Gerçi sır olması için bir çabam yoktu" Sansone'a baktı. "Her ne kadar siz daha iyi bilirseniz de."

Polis, "Siz bu durumdan haberdar mıydınız, Bay Sansone?" diye sordu. "Ama yine de onu burada işe aldınız." Sansone, "Bırakın Roman size durumu anlatsın," dedi "Kendi cümleleriyle kendini ifade etmek hakkı."

"Pekâlâ. Dinleyelim bakalım, Bay Roman."

Ormancı pencerenin önüne doğru gidip ilerideki tepeleri gösterdi. "Orada, şu tepenin birkaç kilometre ötesinde büyüdüm. Büyükbabam buranın bekçisiydi; okul olmasından çok öncesinden beri şatoya göz kulak olurdu. O zamanlar burada kimse yaşamıyordu. Boş bir yerdi ama elbette zaman zaman buralardan gelip geçenler oluyordu. Kimisi avlanmaya gelip gidiyordu. Vurdukları geyikleri yanlarına alıp giderlerdi ama kimi de sorun çıkarmaya gelirdi. Camları kırarlar, verandaya zarar verirlerdi ya da daha kötüsü. Onlarla karşılaştığında ne tür biriyle karşılaştığını asla bilemezdin."

Derin bir nefes aldı. "Onunla işte orada karşılaştım. Ormandan geliyordum. O gece ay yoktu. Birden karşıma çıktı. Sırtında tüfek taşıyan kocaman bir adamdı. Birbirimizi gördüğümüzde silahını bana doğrulttu. Ne düşündüğünü bilmiyorum. Hiçbir zaman da bilemeyeceğim. Tek söyleyebileceğim, tamamen içgüdülerimle hareket ettiğim. Onu göğsünden vurdum." "Silahla."

"Evet, Bayım. Silahla. Vakit kaybetmeden onu buraya getirdim ama adam birkaç nefes sonra öldü." Roman oflayarak oturdu. Dizlerinin üzerine koyduğu elleriyle sanki on yıl daha yaşlanmış gibi duruyordu. "Daha yeni on sekizime girmiştim ama sanıyorum ki bunu da biliyorsunuz."

"Daha önceden araştırmamı yaptım."

Roman onu başıyla onayladı. "Bunda gizleyeceğim bir şey yok. Adam bir doktor çocuğu olsa da bir aziz değildi ama onu öldürdüm ve hapse girdim. Adam öldürmekten dört yıl içerde yattım." Roman yıllarca bahçe işi yapmaktan yıpranan ellerine baktı. "O zamandan beri de elimedir daha silah almadım. Okçuluğum da bundan gelişti."

Sansone, "Gottfried Baum onu hapishaneden alıp doğaca buraya getirdi," dedi. "Ondan iyisini bulamazdık."

Ama yine de şehir merkezine gelip ifade tutanağını imzalamalı." Dedektif ormancıya döndü. "Gidelim, Bay Roman."

Sansone, "Müdür Baum birkaç telefon görüşmesi yapacak Roman," dedi. "Seninle şehir merkezinde buluşuruz. Bir avukatla yarına gelinceye kadar konuşma "

Roman, polisi kapıya kadar takıp ederken bir an da durup Sansone-a baktı "Bu gece buraya yeniden dönebileceğimi sanmıyorum. O yüzden sizi burada çok büyük sorunlar, olduğuna dair uyarmam gerek. Bay Sansone. O adamı öldürmediğimi biliyorum. Bu da demek oluyor ki kimin öldürdüğünü bulmanız gerek "

Yirmi Sekizinci Bölüm

Providence'a giderken yaz sisi, yolu fena halde kaplamıştı ve Jane direksiyonun başında, ileride sanki birer hayalet gibi görünen araba ve kamyonları görebilmek için boynunu uzatarak yola dikkat kesilmişti. Silecekler ön camdaki sisi dağıtırken Jane, bugün de başka bir hayaletin izini sürüyoruz diye düşündü. Teddy'nin babası Nicholas Clock'un hayaleti. Nicholas, Virginia'da doğmuş, West Poınt'te ekonomi okumuş hırslı bir doğasever ve denizciydi. Evli ve üç çocukluydu. Jarvis ve McCrane şirketinde finans danışmanı olarak çalışıyor ve işi gereği sık sık yurtdışına çıkıyordu. Ne daha önceden tutuklanmışlığı, ne trafik cezaları, ne de ciddi boyutta borçları vardı.

Nicholas Clock en azından kâğıt üzerinde böyle görünüyordu. Mükemmel bir vatandaş, bir aile babası.

Sis önlerindeki yolda girdaplanarak dönmeye başladı. Sisin içinde somut, gözle görülür hiçbir şey yoktu. Nicholas Clock da tıpkı Olivia Yablonski gibi bir hayaletti ve o da o ülke senin bu ülke benim geziyordu. Ve Tanrı aşkına danışman ne demekti? Bu iş eline evrak çantasını alıp dolar işaretlerinden bahseden adamların yaptığı ne olduğu tam da belli olmayan bir işti. Bir adama ne iş yaptığını sorup da iki kelimelik finans danışmanı cevabını aldığında insanın gözünün ferinin sönmemesi işten bile değildi Tıbbi malzeme satış temsilcisi işi için de geçerliydi bu Jane bunları düşünürken hemen yanında oturan Frost'un telefonu çalmaya başladı. Bir dakika sonra Frost, "Şaka yapı, yorsun. Nasıl oldu bul" diye sorduğunda Jane ona bir bakış fırlattı.

"Ne?" diye sordu Jane.

Frost ise eliyle ona susmasını işaret edip telefonu dikkatle dinlemeye devam etti. "Yani analizi tamamlayamadı nız? Bize söyleyebileceğiniz başka bir şey yok mu?"

Jane, "Kim o?"diye sordu bu kez.

Frost nihayetinde telefonu kapatıp allak bullak olmuş bir yüz ifadesiyle Jane'e döndü. "Kiralık arabadan söktüğümüz GPS cihazını biliyorsun. Ortadan

kaybolmuş." "Arayan laboratuvar mıydı?"

"Cihaz dün gece laboratuvardan çalınmış ve daha öncesinde cihazı sadece kabataslak inceleyebilmişler. Herhangi bir üretici etiketi bulamamışlar; yani anlayacağın izi sürülemeyecek. Son teknoloji harikası bir aletmiş."

"Tanrım. Desene Boston Polis Merkezı'nin ellerine bırakılamayacak kadar son teknoloji.'"

Frost başını iki yana salladı. "İşte şimdi ciddi anlamda allanmaya başladım.

Jane gözlerini yolda dönüp duran sise dikti. Ellerini diksiyona biraz daha sıkı sararken, "Merak etme, tek kıllanan n değilsin," dedi. "Gabriel de öyle. Dün gece neredeyse elimi kolumu bağlayıp beni dolaba kapatacaktı." Bir an durdu "Regina'yı bir haftalığına anneme gönderdim. Güvenlik için."

Jane güldü. "İşte seni bu yüzden seviyorum. Korktuğunu itiraf etmekten hiç korkmuyorsun "

"Sen korkmuyorsun yani? Bunu mu demek istiyorsun?" Jane önünde en az geleceği kadar sisli uzanan yola sessizlik içinde bakarken silecekleri bir sağa bir sola çalışıyordu. Gökten düşen uçakları, kafaları delen kurşunlan, cesetlerle beslenen köpekbalıklarını düşündü. "Bu durumdan kıllansak bile," dedi, "başka seçeneğimiz mi var? Zaten belaya boğazına kadar batmışsan, ondan kurtulmanın tek yolu daha da ilerleyip, sonuna ulaşmaktır."

Providence'ın kenar mahallelerine ulaştıklarında sis yerini yağmura bırakmıştı. Jarvis ve McCrane şirketi şehrin güneydoğu ucunda, sanayi rıhtımının yakınlarında, terk edilmiş binaların ve ıssız sokakların olduğu kasvetli bir yerdeydi. Jane ve Frost adrese ulaştıklarında Jane neyle karşılaşacağını daha şimdiden anlamıştı. iki katlı tuğla deponun yan taraflarında boş park yerleri vardı. Duvarlardaki eskimeye yüz tutmuş grafîitilere ve tahtla kapatılmış ilk kat pencerelerine bakılırsa bina belki yıllardır olmasa da aylardır boştu.

Frost kaldırımdaki kırık cam parçalarına baktı. "Nicholas Clock yirmi iki metrelik yatını burada çalışarak m, zandı yani?

"Görünüşe göre işlerini burada yürütmüyordu." jane arabanın kapısını iterek açtı. 'Yine de içeriye bir göz atalım "

Arabadan indiklerinde öylesi bir yağmurla karşılaşmışlardı ki Jane ceketinin fermuarını kapatıp yakasını kaldırmak zorunda kalmıştı. Bulutlar neredeyse onları karanlığında hapsetmek istiyormuşçasına alçalmışlardı. Ayaklarının

altında çıtırdayan cam sesleriyle karşıya geçtiler ama binanın giriş kapısı kilitliydi.

Frost birkaç adım geri gidip üst kattaki çoğu kırık olan pencerelere baktı. "Bence burada Jarvis ve McCrane falan yok."

"Vergi kayıtlarını inceledim. Bu bina onların üzerine kayıtlı görünüyor"

"Sence burası iş yapılan bir yere benziyor mu hiç?"

"Etrafına bir bakalım."

Köşeyi dönüp kırık kasaların ve fazlasıyla dolup taşmış bir çöp bidonunun yanından geçtiler. Binanın tam arka tarafında kaldırımlarındaki çatlaklarından otların fışkırdığı boş bir otopark daha gördüler. Arka kapının mandalı görünüşe göre öncesinde zorlanarak açılmıştı.

Jane kapıyı ayağıyla ittiğinde kapı gıcırdayıp koyu bir karanlığı gözler önüne sererek açıldı. Kapının eşiğinde ürpererek durdular.

"Pe... pekâlâ," dedi Frost. Sesi öyle yakından gelmişti ki Jane bir an şaşırdı. "Şimdi bu korkunç binayı kolaçan etmek zorundayız."

"Neden seni yanımda getirdim sanıyorsun? Bu sayede eğlenceyi kaçırmamış olacaksın."

Birbirlerine bakıp aynı anda silahlarını çıkardılar. Burası ne kendi yetki alanları, ne de kendi eyaletleriydi belki ama ikisi de bu karanlığa silahsız girebilecek kadar cesaret gösteremeyeceklerdi. Jane el fenerini yakıp, karanlığa tuttu. Yer döşemesinin beton olduğunu ve üzerinde de buruşmuş bir gazete bulunduğunu gördü. Eşikten içeri bir adım atmasıyla kalbi daha hızlı çarpmaya başlamıştı.

İçerisi çok daha soğuktu, sanki içinde pek çok şeyi saklayabilecek gibi duran tuğla duvarlar onca yılın rutubetim emmiş gibiydi. Bir süre beklediler. Ellerindeki ışığı sütunlarda ve etraftaki kırık sandıklarda gezdirerek binanın içlerine doğru ilerlerken Jane, Frost'un hemen arkasında olduğunu duyabiliyordu. Frost yanlışlıkla bir bira şişesine bastığında alüminyum kutunun boş beton binada çıkardığı ses adeta bir silah sesinden farksızdı.

Bu sesle bir anda ikisi de oldukları yerde çakılıp kaldılar ve yankılanmalar susuncaya dek beklediler. "Affedersin," dedi Frost.

Jane ise derin bir nefes bıraktı. "Pekâlâ, şimdi anık tüm karafatmalar

geldiğimizden haberdar oldu. Gerçi burada pek birileri varmışa benzemiyor ama..." Durup başını tavana doğru kaldırdı.

Üstlerindeki döşeme tahtası gıcırdamaya başlamıştı.

Jane'in yukarıda daha fazla hareket sesi duymasıyla birlikte kalbi de daha hızlı atmaya başladı. Hemen arkasın' Frost'la birlikte metal merdivenlere doğru yöneldi Merdivenlerin ilk basamağında durduğunda ikinci kattaki pencerelerin birinden dışarı gri bir ışık süzüldüğünü gördü. Duydukları ses bir anlama gelmiyor olabilirdi. Bu kadar eski bir bina da genleşen ahşap sesi olabilirdi mesela.

Jane metal merdivenleri usulca tırmanmaya başladı Her basamakta karanlığı yaran bir ses adeta haber veriyordu. Merdivenlerin tepesine yaklaştığında avuçları terleyerek eğildi ve kafasını kaldırıp neler olduğunu görmeye çalıştı.

O an karanlıktan aniden fırlayan bir şey üzerine doğru hızla atıldı.

Jane yanağının yanından hızla geçen bir şeyle kendini geri çekmişti. Bir şişenin duvarda patladığını duymasıyla birlikte önündeki karanlıkta yengeç gibi bir karartının şekil bulduğunu gördü.

Jane kendini merdiven sahanlığına atıp Frost'a, "Onu gördüm, onu gördüm!" diye bağırıyordu. "Polis!" diye bağırdı köşede duran karanlık figüre bakıp. Adam yüzünü karanlığa gizleyerek iki büklüm olmuştu. Jane, "Bana ellerini göster," diye emretti. c "önce ben geldim," diyerek gürledi ses. "Git buradan. Ellerinden birini havaya kaldırdığında Jane elinde bir şişe daha olduğunu gördü.

Jane, Bırak onu hemen" diye emir buyurdu.

"Bana burada kalabileceğimi söylediler! Bana izin verdiler!"

"O şişeyi yere bırak. Sadece konuşmak istiyoruz!"

"Ne hakkında?"

"Burası hakkında. Bu bina."

"Burası benim. Bana verdiler."

"Kim?"

"Siyah arabalı adamlar. Artık buraya ihtiyaçları olmadığını, burada kalabileceğimi söylediler."

"Tamam." Jane silahını indirdi. "Neden şunu baştan almıyoruz? Öncelikle,

adın ne senin, Bayım?"

"Denzel."

"Peki ya soyadın?"

"Washington."

"Denzel Washington. Ciddi misin sen?" Jane ofladı. "Bu da herhangi bir isim kadar güzel. Pekâlâ Denzel, ikimiz de silahlarımızı bir kenara bırakıp biraz rahatlasak diyorum ne dersin?" Silahını kılıfına koyup iki elini havaya kaldırdı. "Oldu mu?"

"Peki ya o?" dedi Denzel, Frost'u işaret ederek.

Frost, "Sen şişeyi bırakır bırakmaz, ben de bırakacağım," dedi.

Denzel bir dakika sonra sert bir çarpma sesiyle şişeyi yere koydu. "Şişeyi size fırlatmam sadece bir saniyemi alır," dedi. "O yüzden bana iyi davransanız iyi edersiniz."

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" diye sordu Jane. Denzel bir kibrit çakıp mumunu yakmak üzere eğildi.

Jane, yanan mumun alevinde yerde kırık bir sandalye parçalarıyla birlikte etrafa saçılmış küller gördü. Adam yaktığı mumun yanına oturduğunda Jane karşısında pejmürde kıyafet içinde Afro-Amerikalı bir adam gördü. "Birkaç aydır," dedi adam.

"Yedi-sekiz sanırım."

"Buraya daha önce başka birileri daha geldi mi hiç?" "Sadece sıçanlar." "Yalnız mı yaşıyorsun?"

"Neden soruyorsun?"

"Denzel," dedi Jane ve daha ismi söylerken kendini bir garip hissetti. "Biz bu binanın gerçek sahibini bulmaya çalışıyoruz."

"Söyledim ya. Benim."

"Jarvıs ve McCrane değil mi?"

"Kim onlar?"

"Peki ya Nicholas Clock? Bu ismi daha önce hiç duydun mu? Ya da gördün mü?"

Denzel ani bir hareketle arkasına dönüp Frost'a bağırdı: "Ne yapıyorsun sen orada? Eşyalarımı mı çalıyorsun?" "Burada çalacak ne var ki adamım," dedi Frost. "Sadece etrafa bakıyordum. Yerde pek çok demir talaşı gördüm. Burası sanki daha önceden bir alet yapma fabrikasıymış gibi..

"Bak, Denzel, buraya seni huzursuz etmeye gelmedik, dedi Jane "Sadece iki-üç yıl öncesine kadar bu binanın hangi amaçla kullanıldığını öğrenmek istiyoruz."

"Hiçbir amaçla."

-O zamanlardan beri biliyor musun binayı?"

"Burası benim mahallem. Gözlerim kör değil ya." "Peki, Nicholas Clock diye birini tanıyor musun? Bir seksen sekiz boyunda, sarışın, yapılı biri? Kırk beş yaşlarında yakışıklı?"

"Yakışıklı adamları ne diye bana soruyorsunuz?"

"Ben sana sadece Nicholas Clock'u buralarda görüp görmediğini soruyorum. Bu adres onun işyeri olarak görünüyor."

Denzel homurdandı. "Adam gerçekten işinin ehli olmalı" Bir kez daha Frost'a dönüp çıkıştı: "Hiç laftan anlamıyorsun, değil mi? Sana etrafa bakınmayı kes dedim."

Frost kırık camdan dışarı bakarak, "Bu da ne böyle?" diye bağırdı. "Biri arabamıza girmiş!"

"Ne?" Jane pencereye koşup aşağıda bıraktığı Subaru' ya baktı. Yolcu kapısının aralık olduğunu gördü. Silahına uzanıp bağırdı, "Gidelim!"

"Hiçbir yere gitmiyorsunuz." Konuşan Jane'ın başının arkasına bir silah dayayan Denzeldi. "Silahlarınızı yere bırakıyorsunuz. İkiniz de." Şimdi anık sözleri ezerek ağır ağır söylemek yerine net ve buz gibi telaffuz ediyordu.

Jane, Glock tabancasını yere bıraktı.

Adam, "Sen de Dedektif Frost," dedi.

Adlarımızı biliyor İkinci silah da gürültüyle yerdeki yerini aldı Denzel, Janei ceketinden yakalayıp yerde diz çöktürdü. Silahı hâlâ Jane m kafasına dayalıydı. Öylesine bastırıyordu ki, Jane bu baskının kafasında bir delik açtığını sanıyordu. Bu çürümüş binada ölseler kimsenin ruhu duymazdı. Dışarıdaki terk edil, mı arabanın fark edilip, sahibinin izinin sürülmesi bile gönler, hatta haftalar

alabilirdi.

Frost da aynı şekilde Jane'in yarına diz çöktü. Jane önce ceptelefonundan bir numaranın taşlandığını, ardından da Denzel'ın, "Bir sorunumuz var. Bitirmemi ister misin?" dediğini duydu.

Hemen yanındaki Frost'a baktığında gözlerindeki korkuyu okuyabiliyordu Eğer karşı koyacaklarsa en doğru an şu andı. İkisi birlikte silahlı bir adama karşı. Belki biri kurşunu yiyecekti ama en azından diğerinin kaçma fırsatı olurdu. Hazır telefondayken ve dikkati dağılmışken yap şunu Jane vücudundaki tüm kaslar gerilirken belki de son olacak derin bir nefes aldı. Dön, yakala, çek...

O an merdiven boşluğunda yankılanan ayak sesleriyle Denzel silahın namlusunu Jane'in kafasından çekip, Jane'in bir hamlede ulaşmayacağı bir uzaklıkla geri çekildi. Artık Jane'in Denzel'ın elinden silahını kapma umudu kalmamıştı.

Topuk sesleri ahşap zeminde yankılanırken, ayak sesleri en üst basamağa ulaşıp giderek onlara yaklaşmaya başlamıştı.

Şaşırtıcı derecede tanıdık bir ses, "Evet, bu gerçektin ciddi bir sorunmuş," dedi. Bu bir kadın sesiydi. "Her ikin;.' de ayağa kalkabilirsiniz, Dedektif. Sanırım artık gerçek yüzlerimizi gösterme vaktimiz geldi."

Jane ayağa kalkıp arkasını döndüğünde karşısında bulduğu kişi Carole Mickey'di Ama bu kadın Leidecker Tıp Malzemeleri bürosunda Olivıa Yablonski'nın iş arkadaşı olarak gördükleri sarışına hiç benzemiyordu. Bu kadının üzerinde pırıl Pırı' bir kot pantolon, siyah botlar vardı ve saçları tıpkı bir şapka gibi spreyle kafasına yapıştırılmaktansa elmacıkkemiklerini ön plana çıkaracak biçimde küçük bir atkuyruğuyla toplamıştı. O zamanki haliyle büyüleyici güzellikte bir kadınken şimdi gözlerinin etrafında kırışıklıklar oluşmuş, orta yaşı yüzüne yansımış biriydi.

Jane, "Anlaşılan o ki Leidecker Tıp Malzemeleri diye bir firma yok," dedi.

"Elbette ki var," dedi Carole. "Katalogumuzu gördünüz. Tekerlekli sandalye ve banyo taburesi alanında en son teknolojiyle hizmet veriyoruz."

"Büroya hiç uğramayan satış temsilcilerince satılan malzemeler... bu temsilciler gerçekten var mı yoksa onlar da Olivia Yablonski gibi CIA için dünya çapında operasyon yürüten kişiler mi?"

Carole ve Denzel birbirlerine baktılar.

Carole en sonunda, "Bu çok büyük bir mantık hatası olur. Dedektif," dediyse de arada geçen iki saniyede Jane hedefi tutturduğunu anlamıştı.

"Adın da gerçekten Carole değil, değil mi?" diye sordu Jane. "Çünkü onunkinin Denzel olmadığını biliyorum."

"Bu isimler sizin için yeterli."

'Bana, Nicholas Clock'u sordular," dedi Denzel.

"Tabii ya. Aptal değiller ya." Carole yerdeki silahlan alıp Jane ve Frost'a geri verdi. "Zaten işte o anda artık beraber çalışmamız gerektiğini anladım.

Sizce de öyle değil mi?" Jane bir an silahına bakıp, içinden onu Carole'a doğrultup şu birlikte çalışma saçmalığının ne olduğunu anlatmasını söylemeyi düşündü. Bu insanlar onlara silah çekmiş, sonra da sanki öldüreceklermiş gibi yere diz çöktürmüştü. Bu hiç de kolay hazmedilecek bir şey değildi. Ne var ki Jane yine de sinirlerini kontrol altına almayı başarıp silahım kılıfına soktu. "Buraya nasıl geldin?"

"Bu tarafa geldiğinizi biliyorduk. Gözlerimiz üzerinizdeydi."

"Bu da tıpkı Leidecker şirketi gibi," dedi Frost. "Paravan bir şirket daha; bu defakı Nicholas Clock'u gizlemek için."

Carole, "Evet ve burası onu aramak isteyen herkesin geleceği ilk yer."

"Ama Clock ölü. Adam yatında öldü."

"Ama onlar bunu bilmiyor. Haftalardır Clock'un aslında yaşadığına ve dış görünüşünü estetikle değiştirdiğine dair dedikodular yayıyoruz."

"Peşinde kim var?" diye sordu Jane.

Carole ve Jane bir kez daha birbirlerine baktılar. Bir dakika sonra Carole kararını vermiş gibi görünerek Denzel a. Senden, dışarı çıkıp etrafı kolaçan etmeni istiyorum. Bizi yalnız bırak," dedi.

Denzel sert bir onaylama hareketiyle odadan çıktı ve ok geçmeden merdivenlerden aşağı indiği duyuldu Carole pencereden dışarı bakıp ortağını orada görünceye dek tek kelime etmedi.

"Kutu içinde kutular düşünün. Teşkilat bilgiyi bu yönle kontrol altında tutuyor. Herkes kendi kutusu içindeki kadar bilgi biliyor, dışındakileri değil.

Şimdi ben de size sadece ikinize ait olacak bir kutu vereceğim. Kimseyle

paylaşmayacağınız bir bilgi. Anlıyor musunuz?"

Jane, "Peki kutuların tümündeki bilgiyi kim biliyor?" diye sordu. "Kimin kutuları bunlar?"

"Bunu söyleyemem."

"Söyleyemez misin yoksa söylemek mi istemezsin?" "Bu, sizin kutunuzda var olan bir bilgi değil."

"Yani bu hiyerarşik tabloda senin nerede durduğunu asla bilemeyeceğiz."

"Ben de sadece bu operasyonu yürütecek kadar şey biliyorum. Siz ikinizin bu işin etrafında dolaştığınız sürece şimdiye kadar yaptığım her şeyi mahvedebileceğiniz! biliyorum."

"ClA'in Amerika topraklarında operasyon yürütme yetkisi yok," dedi Frost. "Bu yasadışı."

"Ama aynı zamanda gerekli de."

Bu işi neden FBI yapmıyor?"

Bu onları ilgilendiren bir mesele değil. Bu bizim mesemizBi2 sadece yıllar önce temizlenmesi gereken bir pisliği "üzüyoruz, o kadar."

Roma'da," dedi Jane usulca.

Carole cevap vermemişti ama tepkisizliği Jane'in inandığı şeyin doğruluğunu ispatlar gibiydi. Roma her şeyin baş ladığı yerdi. Nicholas, Olivia ve Erskine'in hayatları daha sonra çocuklarının hayatını bile tehdit edecek biçimde Roma' daki bir felakette kesişmişti.

"Nereden anladınız?" diye sordu Carole.

"On altı yıl önce hepsi de Roma'daydı. Erskine bir diplomat, Olivia ise sözde bir tıbbı satış temsilcisi olarak çalışıyordu." Jane bir an duraksadı. "Ve

Nicholas. O da sadece kâğıt üzerinde var olan Jarvis ve NicCrane şirketinin finansal danışmanı olarak seyahatteydi."

Carole'un yüz ifadesine bakılırsa haklıydı. Kadın pencereye bakıp derin bir iç çekti. "Çok ukala insanlardı. Kendilerinden fazla eminlerdi. Böylesi bir operasyonu daha önce başarmıştık; o yüzden İkincisinde ters gidecek ne olabilirdi ki?" Biz. "Sen de oradaydın. Roma'da," dedi Jane.

Carole botları ahşap zeminde ses çıkararak pencereden uzaklaştı. "Gayet basit bir operasyondu. Ekipteki tek yeni isim Olivia'ydı. Geri kalan herkes daha önce birlikte çalışmış kişilerdi. Roma'yı biliyorduk; özellikle de Erskine. Orası onun merkez üssüydü. Geri kalan bölgesel varlıkları da ayarlamıştı. Herkes yerinde ve hazırdı. Tek yapmamız gereken baskını yapıp hedefimizi almak ve ülkeden götürmekti. "Yani.. adam kaçırmaktan mı bahsediyorsun?"

Çok yargılayıcı bir ifade oldu bu."

Adam kaçırmak mı? Evet, ben de yargılayıcı olsun istedim zaten." "Meseleyi biliyor olsanız böyle demezdiniz."

"Kurban için mi söylüyorsun bunu?"

"Adam yüzlerce kişinin bilerek ya da bilmeyerek ölümünden sorumlu. Burada Amerikalılardan bahsediyoruz, Dedektif. Pek çok farklı ülkede öldürülen vatandaşlarımızdan. Yurtdışında sadece askerlerimizi değil, masum insanları da kaybediyoruz. Turistler, işadamları, aileler... Toplumun iyiliği için bazı canilerin ortadan kaldırılması mubahtır. Yaptığınız işi düşünecek olursak buna sizin de hak veriyor olmanız lazım. Sonuçta siz de aynını yapıyorsunuz. Canileri avlıyorsunuz."

"Ama biz bunları hukuk çerçevesi içinde yapıyoruz," dedi Frost.

"Hukukun çarkları kördür."

"Hukuk bize nerede durmamız gerektiğini söyler." Carole homurdandı. "Durun tahmin edeyim, Dedektif. Siz küçükken izciydiniz."

Jane ortağına baktı. "Pekâlâ, tam üstüne bastın."

Carole, "Biz yapılması gerekeni yapıyoruz," dedi. "Herkes zaman zaman bazı uç önlemlerin alınması gerektiğini düşünür. Ama bunu kimse kabul etmez ya da kabullenmek istemez. Jane'e doğru yürüyüp ona gözünü korkutacak kadar yaklaştı. "Daha güvenli bir dünya istiyorsanız, birilerinin pis işlerinizi sizin için yapmasını sağlamalısınız. O birileri de benim işte. Biz oraya bir caniyi tedavülden kaldırmak için gittik " Frost, "Bunun adı olsa olsa olağandışı yargısız infaz olur," dedi.

"Bu haliyle kulağa çok soğuk geliyor ama evet öyle diyorlar. On altı yıl önceki görevimiz onu kaçırıp bir uçağa atarak birlikte çalıştığımız başka bir ülkede bir yere kapatmaktı.

"Sorgulamak için mi işkence için mi?" diye sordu Jane "Her ikisi de onun kurbanlarına yaptıklarının yanında hafif kalırdı. Üstelik bu adam bunu siyasi ya da dini görüşler için yapmadı. Para için yaptı ve bundan bir servet kazandı Önüne nakit parayı koyduğun an Bali'deki bir gece kulübünü gözünü kırpmadan bombalayabilirdi ya da Heathrow'da uçak düşürürdü. Elde ettiği servet çok sürmeden onu ulaşılmaz kıldı. En azından normal yollardan. İtalya'da adaletin onu sorgulamayacağını biliyorduk. Bu durumda başka bir seçenek bulmaktan başka çaremiz yoktu. Onu yakalamak için tek, yalnızca tek bir şansımız vardı. Eğer işi elimize yüzümüze bulaştıracak olursak ve Ikarus'u elden kaçırırsak bir dahi onu asla bulamayacağımızı biliyorduk. Elindeki onca imkânla bu şansı bize bir daha asla vermezdi."

"Ikarus mu?"

"Bu sadece bir kod adı. Gerçek adı önemli değil." Jane, "Sanırım işler pek yolunda gitmemiş," dedi. Carole pencere kenarına gidip kırık camların ardından dışarı baktı. "Ah, görevi başarıyla tamamladık. Karısı, çocukları ve iki korumasıyla birlikte o gece yemek yediği en sevdiği restoranın önünde bekledik. Dışarı çıktıklarında tamamıyla hazırdık. Ekiplerden biri korumaların arabasını sıkıştırdı Diğer ekip de içinde Ikarus ve ailesinin olduğu arabayı takibe başladı." Dönüp dedektiflere baktı. "Daha önce iç dağ yolunda araba sürdünüz mü?"

"İtalya'ya hiç gitmedim," dedi Jane.

"Artık ben de gidemem. Olanlardan sonra."

"İşi başardığınızı söylemiştin."

"Evet. Ama biraz kanlı oldu. Peşlerindeydik. İki farklı arabada dört kişi keskin virajları dönerek ilerliyorduk. Tam onu yakaladık diye düşünürken viraja bir kamyon girdi. Ikarus yol kenarındaki bariyerlere çarpıp savruldu. Kamyon tüm hızıyla yandan ona çarptı." Carole başını iki yana salladı. "Ortalık bir anda karıştı. Karısı ve büyük oğlu çarpmanın etkisiyle oracıkta öldüler. Küçük oğlu da son nefesini veriyordu."

"Peki ya Ikarus?" dedi Frost.

"Ah. o hayattaydı. Sadece hayatta da değildi, üstelik bize karşı koyabilecek kadar da iyiydi. Nicholas ve Erskine onu yaka paça arabalardan birine bindirdiler. Altı saat sonra kelepçeli ve baygın bir halde uçaktaydı. Uyandığında parmaklıklar ardındaydı. Beni gördüğü ilk an ne söyledi biliyor musunuz? Bittiniz siz. Hepinizi öldüreceğim "

Jane altım çizercesine, "Adamın ailesini öldürmüşsünüz," dedi.

"Bu tamamen şanssızlıktı. İstemeden oluşan bir zarar. Ama görev tamamlanmıştı. Kamyon şoförü olayın şokuyla öylesine şaşkındı ki, polise bizim hakkımızda hiçbir detay veremedi. Erskine elçilikteki görevine devam etti. Nicholas da sözde finans danışmanlığı görevine döndü.

"Ve Olivia da aslında hiç var olmayan yatak lazımlıklarını satmaya devam etti.

Carole güldü. "En azından Olivia evine bir hatırayla döndü. İtalya'da birkaç hafta kalmış ve Neil Yablonski adında aptal bir turistle tanışmıştı. Sanırım Roma'da mum ışığındaki bir restoranda bir aptal bile iyi görünür. Olivia zaten bir sene sonra o adamla evlendi."

"Ve herkes hayatına kaldığı yerden devam etti." "Aslında olması gereken oydu."

"Peki, ters giden ne oldu?"

"Ikarus kaçtı."

Sonraki sessiz anda Jane hikâyeyi bir bütün haline getirmeyi başarmıştı. Artık üç ailenin neden katledildiğini anlıyordu. "İntikam," dedi.

Carol onu başıyla onayladı. "Ona ve ailesine yaptıklarımızın intikamını aldı Parmaklıklar ardında geçirdiği on üç yıl onu daha da canileştirdi. İçindeki nefreti besleyip, büyütüp, geliştirmek için zaman kazandırdı. Kaçması için içeriden biri ona yardım etmiş olmalı, çünkü başka türlüsü mümkün değildi. O her kimse Ikarus'un ona bir servet bahşettiği kesin. Hapishaneden kaçtıktan sonra nereye gittiği ya da şu an nasıl göründüğü konusunda en ufak bir bilgi edinemedik. Gizli hesaplarının izini bulamadık; o yüzden servetini hâlâ kendisi yönetiyor. Eminim ki kendine yeni bir yüz ve de yüksek mevkiilerde yeni arkadaşlar edinmiştir."

Frost, On üç yılını hapishanede geçirdiğini söylediniz, dedi.

"Evet."

'O halde üç yıl önce kaçmış olmalı." Gözlerini Jane'e dikti "Nicholas Clock ve ailesinin her şeylerini yanlarına alıp bir tekneyle denize açılmasının sebebi bu olmuş olmalı." Carole başını evet anlamında salladı. "Ikarus kaçtıktan sonra Nicholas endişelenmeye başlamıştı. Hepimiz öyleydik ama tüm bağlarını koparıp gemiyi ilk terk eden o oldu, Ikarus'un izimizi bulabileceğini hiç sanmıyordum, ta ki İtalyan hükümeti devreye girinceye kadar."

Jane, "Neden?" diye sordu.

"Siyasete suç bulun ya da Wikileaks'e, her neye isterseniz. Basına sızan bilgilerde ClA'in İtalyan topraklarında bir yargısız infaz olayına karıştığı söyleniyordu. İtalyanlar bu haberle küplere bindiler Bunu bağımsızlıklarının ihlali olarak nitelendirdiler. Üç masum vatandaşlarının canlarına sebep olan bir CIA operasyonu olarak değerlendirdiler. İsimlerimiz gazetelerden gizli tutulmuştu ama bilirsiniz ki para her kapıyı açar. Özellikle de çok para." Pencerenin önüne gidip bir kez daha dışarı baktığında gri ışıkta incecik bir beden silueti belirdi. "İlk öldürülenler Erskine ve karısı oldu. Londra' da bir sokakta vurularak öldürüldüler. Günler sonra Olivia ve kocası uçakları düşürülerek öldürüldü. Nıcholas'a haber göndermeye çalıştım ama mesajım ona zamanında ulaşamadı Bir hafta içinde üç iş arkadaşımı da kaybettim "

'Peki siz nasıl hayatta kalabilecek kadar şanslı olabildiniz?" diye sordu Jane.

Şanslı mı?" Carole acı bir kahkaha attı. "Hayatımı tarif etmek için kullanacağım son kelime bu olur sanırım. Talihsiz demem daha doğru olur. Bir gözüm ensemde yaşıyorum. Bir gözüm açık uyuyorum. İki yıldır bu böyle devam ediyor ve her ne kadar teşkilatın beni korumak için elinden geleni yaptığını bilsem de bu asla benim için yetmiyor. Diğer üç çocuğu korumak için de yetmeyeceğini biliyorum."Ikarus o kadar ileriye gidebilir mi? Yani çocukları da öldürür mü?"

"Başka kim onların peşinde olabilir ki? Ikarus, Nicholas'ı. Olivia'yı ve Erskine'i aynı hafta öldürdü. Şimdi de çocukların izini sürüyor, son aile ferdini de ortadan kaldırarak ailenin kökünü kazımaya çalışıyor. Anlamıyor musunuz, tüm bunların bir anlamı var. Gelecekte ona karşı durabilecek herkese bir mesaj vermek istiyor. Bana karşı koyarsanız, sizi ve sevdiğiniz herkesi katlederim " Carole, Jane'e doğru birkaç adım daha attığında yüzü bitkinlikle daha da kötü görünüyordu. "Yine deneyecektir."

O sırada yoldan geçen bir araba sesiyle Carole yerinde sıçrayarak yeniden pencereye döndü ve arabanın önünden geçişini izledi. Motor sesi kaybolduktan çok sonra bile orada durmaya devam etti. Sanki her an gelecek bir saldırıyı bekliyor gibiydi.

Jane cebinden telefonunu çıkardı. "Maine Eyalet Polisi ni arayıp buraya hemen bir ekip göndermelerini isteyeceğim..."

"Onlara güvenemeyiz. Kimseye güvenemeyiz.

"O çocukların şimdi korunmaya ihtiyaçları var.

»Size anlattıklarım gizli. Hiçbirini güvenlik ya da yasama güçleriyle paylaşamazsınız."

Jane, "Ne o, yoksa bizi öldürür müsün?" diyerek homurdandı. Carole ise yüzünde hiç de eğlendiğini göstermeyen bir ifadeyle ona yaklaştı. "Hata yapmayın. Eğer öldürmem gerekirse öldürürüm.

"O halde neden tüm bunları bize anlatıyorsun? Madem bu kadar gizli?"

"Çünkü sizler zaten bu işin içine bulaştınız ve işin içinde olmanız her şeyi mahvedebilir."

"Tam olarak neyi mahvedebilir?"

"Benim Ikarus'u yakalamak için elime geçecek en iyi, hatta belki de tek fırsatımı. Planım buydu. Üç çocuğu bir araya getirdiğimde Ikarus buna kesinlikle karşı koyamayacaktı." Jane ve Frost şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. "Planın bu muydu?" diye sordu. "O çocukları Evensong'da bir araya getirmek miydi?"

"Bu aslında bir plan değil, bir önlem olarak başladı. Teşkilat her birinin farklı yerlerde daha güvenli olduğu kanısındaydı ama benim bu konuda şüphelerim vardı. Onları uzaktan uzağa gözlemliyordum. Ve ilk saldırı olduğunda... kıza karşı..."

"İyilik meleği şendin. Olay yerinde aniden ortaya çıkan gizemli sarışın. Ve sonra da aniden ortadan kaybolan." "Claire'in yanında tamamen güvende olduğunu anlayana kadar kaldım. Polis geldiğinde ortadan kayboldum.

Sonra da onun Evensong'a gönderilmesini ayarladı ki Ora ya çoktan bir adamımızı yerleştirmiştik."

"Doktor Welliver."

Carole başını evet anlamında salladı. "Anna teşkilattan yıllar önce kocası Arjantin'de öldürüldükten sonra emekli olmuştu. Ne var ki ona her zaman için güvenebileceğimizi biliyorduk. Aynı zamanda Evensong'un da kızı güvende tutabileceğimiz kadar uzak ve güvenli olduğunu da biliyorduk. Zaten o yüzden bir sonraki çocuğu da oraya gönderdik."

"Will Yablonski "

"Bomba patladığında çocuğun evde olmaması onun için gerçekten büyük bir şanstı. Tam zamanında ulaşıp onu da oradan alabildim."

"Peki ya Teddy Clock? Orada ters giden en oldu? Tehlikenin farkındaydınız. Bir sonraki hedefin o olduğunu biliyordunuz."

"O saldırı hiç gerçekleşmemeliydi. Ev güvenlikli, alarm sistemi devredeydi ama bir şeyler fazlasıyla ters gitti." "Sence nedir o bir şeyler?"

"Evin etrafına ajanlar yerleştirmiş, Clockları güvence altına almıştım ama o gece ajanlar gelen emirle yerlerini terk etmişler."

"Peki emri kim vermiş?"

Dediklerine göre ben, ama bu doğru değil."

Yani yalan mı söylediler?"

Herkesin bir fiyatı vardır, Dedektif. Bu durumda size düşense o noktaya gelinceye dek fiyat artırmaktır." Carole huzursuzca odanın içinde dolanmaya başladı. "Şimdi artık kime güvenebileceğimi bilmiyorum ya da bu zincirin nereye kadar uzandığını. Tek bildiğim, İkarus'un bu işin peşinde olduğu ve hâlâ vazgeçmediği. O üç çocuğu da istiyor. Tabii beni de." Durup dönerek Jane'e baktı. "Buna son vermesi gereken biri varsa o da benim."

"Nasıl? Kendi adamlarına bile güvenemezken?"

"Zaten bu yüzden teşkilattan ayrıldım ya. Bu işi kendi usulümce, etrafımda sadece güvenebileceğim bir avuç insanla halledeceğim."

"Tüm bunları bize güvenebildiğin için mi anlatıyorsun?" Jane, Frost'a bir bakış fırlattı. "Bu büyük bir değişiklik."

"En azından ikinizin Ikarus tarafından satın alınmadığınızı düşünüyorum."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

Carole güldü. "İki cinayet dedektifi ve üstelik biri vaktiyle bir izciymiş." Frost'a baktı. "Ah, hakkınızda bir ön araştırma yapmıştım. Sana izci derken kafamdan atmıyordum." Bu kez de Jane'e baktı. "Ve sen de bir konuda fazlasıyla ünlüsün."

"Öyle mi?" dedi Jane.

"Tam anlamıyla cadı kelimesini kullanırsam bana kızma lütfen. Bizim gibi kadınları genelde böyle adlandırırlar. Çünkü bizler ne uzlaşır ne de işi yarıda bırakırız. Sonuna kadar hiçbir şeyin peşini bırakmayız." Başını hafifçe eğdi. "Ve camlar birbirlerini sırtlarından vurmazlar."

"Tanrım, onurlandım.

"Bana kalırsa," dedi Carole, "birlikte çalışma vaktımiz geldi. Eğer o çocukların hayatta kalmasını istiyorsanız, bana ihtiyacınız var ve benim de size.

"Kafanda esaslı bir plan var mı yoksa bu rastgele bir yardımlaşma mı olacak?

"Eğer planlarım olmasaydı şu an hayatta olmam mümkün olmazdı. Ikarus'un kendini ifşa etmesini sağlayacağız."

"Nasıl?"

"Çocukları kullanarak."

"Pekâlâ, dedi Frost. "Ben bu duyduklarımdan hiç hoşlanmadım."

"Daha anlatmadım ki."

"Çocukları kullanmaktan bahsettin. Onları tehlikeye at mana asla izin vermeyiz."

Carole çıkışarak, "Zaten tehlikedeler, anlamıyor musun?"

"Claire ve Will'in hayatta olmalarının tek sebebi benim. Çünkü vaktinde yetişip onları kurtardım."

"Ama şimdi onları kullanmak isteyen yine sensin." Frost, Jane'e baktı. "Planının bu olduğunu biliyor muydun?"

Jane gözlerini Carole'dan almadan, "Bırak konuşsun," dedi Bu kadını hiç tanımıyordu, gerçek adını bile bilmiyordu ve ona gerçekten güvenip güvenmeyeceği konusunda kararsızdı. Cadılar birbirlerini sırtlarından vurmaz düsturu ancak cadılar birbirlerini tanıdığında geçerliydi. Jane'in bu kadına dair bildikleriyse sadece ayağında pahalı botları, kolunda botlarından daha da pahalı bir saati olan kırklı yaşlarında bir kadın ve sürekli kaçış halindeydi. Yanında bir de sürüklemesi gereken bir ailesi olsa işler onun için çok daha zor olabilirdi, jane yalnız bir kurt, diye düşündü. Hayatta kalmak için gerekeni yapacak bir felaketzedeydi.

Carole, "Çocuklar için endişelendiğinizi biliyorum," dedi "Ama eğer buna bir son vermeyecek olursak bir daha asla güvende olmayacaklar.

Yaşadıkları sürece Ikarus için yenilginin ta kendisi olacaklar ve Ikarus bunun böyle olmadığını dünyaya göstermek için elinden geleni ardına koymayacaktır.

Eğer ona karşı saf tutarsanız, daha da acımasız biri olur çıkar, lkarus'u

öldürmezsek çocukların hayatının nasıl olacağını tahmin edebiliyor musunuz? Her yıl hem kimliklerini hem de yaşadıkları yerleri değiştirmek zorunda kalacaklar. Kaçış, hep bir kaçış halinde olacaklar. Nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve inanın bana bu hiç de çocuklara göre bir hayat değil. Özellikle de bu yaşta, arkadaşlığa ve yerleşik düzene bu kadar ihtiyaçları varken. Bu onların normal bir hayat sürebilmeleri için tek şansları ve olacakları ruhları bile duymadan hu şansı onlara verebiliriz."

Bunu onlardan saklamayı nasıl becereceksin?"

Şu an zaten olmaları gereken yerdeler. Orası savunulabilecek bir yer. Okula giden yol gözetim altında Yanlarında da onları koruyacak öğretmenleri var."

Dur bir dakika. Jane'den hiç şüphe duymayan Carole yalan söylemediyse yirmili yaşlarından bu yana teşkilatta çalışıyordu. Son iki senedir ise farklı isimler bunlardan haberdar olduğunu mu söylüyorsun?"

"0 sadece çocukların tehlikede olduğunu ve korunmaları gerektiğini biliyor. Doktor Welliver'dan ona sadece bu kadarını söylemesini, ayrıntıya girmemesini istedim."

"O halde onun bu operasyondan haberi yok, öyle mi?" Carole'un bakışları uzaklara kaydı. "Doktor Welliver bile bilmiyordu."

"Ve şimdi o öldü. Nasıl oldu bu?"

"Kendini neden öldürdüğü konusunda hiçbir fikrim yok Ama şu an orada iki ajanım daha var ve dahasını da gönderiyorum. Onlar meslektaşlarımın ailelerinden geriye kalan tek kişiler ve ben de onları güvende tutmak için elimden geleni yapacağım. Bu kadarını onlara borçluyum."

"Bunu gerçekten çocuklar için mi yapıyorsun? Yoksa kendin için mi?"

Cevap Carole un yüzünde, hafifçe havaya kaldırdığı tek kaşında ve belli belirsiz yana eğdiği kafasındaydı. "Evet, hayatımı geri istiyorum ama bu, Ikarus'u öldürene kadar mümkün görünmüyor."

"Tabii eğer onu gördüğünde hâlâ tanıyabileceksen." "Elinde silah olan herkesi öldürmeye hazırım. Kim olduklarına sonra da karar verebiliriz."

"Peki, İkarus'un kendisinin geleceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Çünkü onu anlıyorum. Bu çocuklar onun için son derece önemli hedefler. Ben de öyle. Bizim öldürülme zevkimizi bizzat yaşamak istiyor. Hepimiz aynı yerde

olacak olursak asla karşı koyamayacaktır." Kolundaki saate baktı. "Burada yaptığım oyalanmaktan başka bir şey değil. Bir an önce Maine'e gitmem gerek."

"Bizden ne bekliyorsun?" diye sordu Jane.

"Uzak durmanızı."

"Teddy Clock benim sorumluluğum altında ve üzgünüm ama siz de yetki alanınızın dışındasınız."

"Şu an ihtiyacım olan son şey kendi gölgelerine bile ateş eden her şeyden bihaber polisler." Çalan telefonuna baktı. Arkasını dönüp sert bir ifadeyle yanıtladı. "Konuş."

Jane her ne kadar kadının yüzünü göremese de sırtının birden doğrulduğunu, omuzlarının dikleştiğini görebiliyordu. Hızla, "Geliyoruz," diye cevap vererek telefonu kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu Jane.

"Orada bir ajanım vardı. Okulda."

"Vardı derken?"

"Cesedi bulunmuş." Carole, Jane'e baktı. "Sanırım oyunun sonuna geldik."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Sansone antika odasındaki kasayı açarken, 'Burayı bir an önce boşaltmalıyız," dedi. Kapağı açıp kasanın içindeki tabancayı eline aldı. Maura onun dokuz milimetrelik mermileri şarjöre hızla yerleştirişini izlerken hiç de acemi tavırlar sergilememesine şaşırmıştı. Daha önce elinde bir kez bile silah tuttuğunu görmemişti ama görünüşe göre silaha yabancılık çekmediği gibi onu kullanmakta da tereddüdü yoktu. "Çocukları şimdi uyandırabilirsek, on dakikaya kadar yola çıkmış oluruz," dedi.

Maura, "Peki ama onları nereye götüreceğiz ?" diye sordu. "Bu kapıların ardında tamamen savunmasız oluruz. Sen bu şatoyu bir kaleye dönüştürmüşsün, Anthony. Burada bir güvenlik sistemi, aşılamayacak kapıların var." Anthony'nin Şarjörü yerine takışını izleyerek içinden, ve de bir silahın, diye geçirdi. "Jane bize hazırlanıp, o buraya gelinceye kadar Eklememizi söyledi. Yapmamız gereken bu."

Bu şatoyu ne kadar güvenli yaptığım ortadaysa, hâlâ birer hedef olduğumuz gerçeği de ortada."

"Dışarıda olmaktansa burası daha güvenli. Sakın birbirinizden ayrılmayın telefona çıkmayın. Kimseye güvenmeyin. " '

Anthony tabancasını beline taktı. "Etrafı son bir defa daha kolaçan edelim," dedi ve odadan çıktı.

Gecenin çökmesi havayı daha da soğutmuştu ve Maura giriş salonuna girdiğinde sıcaklığın biraz daha düştüğünü hissetmişti. Anthony ön kapıyı kontrol edip, elektronik güvenil panelini tarayarak sistemin çalıştığından, okulun güvenli olduğundan emin olurken Maura kollarını kendini ısıtmak istercesine bedenine sarmıştı.

Sansone yemek salonundaki pencereleri ve kilitleri kontrol ederken, "Dedektif Rizzoli bize telefonda daha çok şey söylemeliydi," dedi. "Neyle mücadele ettiğimizi bile bilmiyoruz."

"Bize daha fazlasını söyleme yetkisinin olmadığını söyledi. O ne derse

yapmaktan başka çaremiz yok."

' Onun hükümlerinin kusursuz olduğunu söyleyemeyiz " "Ben ona güveniyorum."

"Ama bana güvenmiyorsun." Bu bir soru olmaktan çok bir yargıydı; her ikisinin de gerçek olduğunu bildiği bir yargı Anthony dönüp Maura'ya baktığında Maura içinde huzursuzca kıpırdanan bir çekim hissetti. Aynı anda Anthony gözlerinde pek çok gölge, bir sürü sır görebiliyordu 0 an Anthony'nin kasadaki silahı hiç yabancılık çekmeden elin alışı aklına geldi, ki yine bu da onun hakkında bilmediği başka bir gizemdi.

"Seni tanımıyorum bile, Anthony," dedi Maura Anthony belli belirsiz bir tebessümle, "Belki bir gün," dedi, "beni tanımak istersin."

Birlikte yemek salonundan çıkıp kütüphaneye yöneldiler. Öğrencilerin ve hocaların çoğu olmadığından şato mutlak, bir sessizlik altındaydı; öyle ki gecenin bu geç saatinde tamamen yalnız olduklarına inanmak hiç de zor değildi. Sanki terk edilmiş bir kalenin son savunucuları gibiydiler.

Anthony o pencereden o pencereye kararlı bir koruyucu gibi ilerlerken, "Sence bana güvenebilmeyi öğrenebilecek misin, Maura?" diye sordu. "Yoksa aramızdaki bu gerginlik hiç son bulmayacak mı?"

"İşe bana açık olmakla başlayabilirsin," dedi Maura. "Bu tavsiyeye ikimiz de uysak hiç fena olmaz." Duraksadı. "Sen ve Daniel Brophy. Hâlâ birlikte misiniz?"

Maura, Daniel'in ismini duymasıyla bir an durdu. "Neden soruyorsun?"

"Cevabı biliyor olmalısın." Maura'ya dönse de tavandaki girinti gözlerini gölgede bırakıyordu.

"Aşk öyle sıradan bir şey değildir. Karmaşık ve de insanın gönlünü acıtan bir şeydir. Bazen kesin sonlar koymak kolay değildir."

Odanın loşluğunda Maura, Anthony'nin gülümsediğini hissedebiliyordu. "Ama bu aynı zamanda ikimizin başka bir ortak noktası. Kişisel trajedilerimizin, yaptığımız işin yanı sıra, bir özellik. İkimiz de yalnızız," dedi Anthony usulca.

Kütüphanenin mutlak sessizliği içinde aniden çalan telefonunun sesi olduğundan daha da yüksek çıkmıştı Anthony telefona bakmak için odanın diğer tarafına Maura az önce duyduğu sözlerin şaşkınlığıyla olduğu yere adeta çakılıp

kalmıştı. Duydukları kesinlikle yanlış değildi.

Evet, yalnızız. İkimiz de yalnızız.

Anthony'nin telefonda, "Doktor Isles burada," dediğini duydu.

Maura ilk anda, Jane arıyor, diye düşündü. Ama ahizeyi eline aldığında arayanın Maine adli tabibi olduğunu gördü "Mesajımı alıp almadığınızı merak ettim. Bana gen dönmediniz," dedi Doktor Emma Owen.

"Aradınız mı? Ne zaman?"

"Akşam yemeği vakitlerinde. Öğretmenlerden biriyle görüştüm. Oldukça aksi bir adamdı."

"Doktor Pasquantonio ile görüşmüş olmalısınız." "Evet, adı oydu Sanırım size söylemeyi unuttu. Tam yatmak üzereydim ki şansımı bir kez daha denemeye karar verdim. Çünkü size bilgi vermemi istemiştiniz."

"Toksin testiyle ilgili olarak mı?"

"Evet. Şimdi size sormam gereken bir soru var. Doktor Welliver gerçekten bir psikiyatrist miydi?"

"Klinik psikoloğuydu."

"Belli ki kendince akıl almaz işler karıştırıyormuş. Toksin testine göre kanında LSD bulundu."

Maura dönüp gözlerini Sansone'a dikerek, ' Bu doğru olamaz," dedi.

..Gerçi bunu HPLC-floresan testiyle doğrulamamız lazım ama görünüşe göre sizin Doktor Welliver, LSD alıp kafasını güzelleştiriyormuş. Biliyorum ki bazı psikıyatristler bunu tedavi edici bir yöntem olarak değerlendirebilir. İnsanın ruhsal deneyimlerini açmasını sağlayan bir şey gibi... ama Tanrı aşkına, Doktor Welliver bir okulda çalışıyordu. LSD almak kesinlikle örnek bir davranış olamaz."

Maura olduğu yerde kalakalmış, telefonu kulağına öyle bastırmıştı ki kendi nabız atışlarını duyabiliyordu. "Peki çatıdan düşüşü..."

"Muhtemelen halüsinasyonun bir sonucuydu ya da akut psikoz. Yıllar önce ClA'in yaptığı bir deneyi hatırlar mısınız, hani bir adama LSD vermişler ve adam kendini pencereden atmıştı? Bu uyuşturucuyu alan kişilerin nasıl tepkiler vereceğini tahmin etmek kolay değil."

Maura tuvalette gördüğü yere saçılmış şeker tanelerini hatırladı. Muhtemelen birileri şeker kâsesini tuvalete boca ettiğinde yere dökülmüş olmalıydı. Delillerin karartılması.

"Ama ben yine de bu ölümü intihar değil, bir kaza olarak rapor edeceğim," dedi Doktor Owen. "Halüsinasyonun etkisiyle yüksek bir yerden düşme."

Maura araya girerek, "LSD, sentez yoluyla elde edilebilir," dedi.

"Ah, evet, sanırım. İlk olarak çavdarmahmuzundan elde edilmemiş miydi?"

Bitkileri Profesör David Pasquanlonia 'dan daha iyi kim bilebilir ki?

Maura, "Aman Tanrım." diyerek fısıldadı.

"Bir şey mi oldu?

"Gitmem gerek." Maura telefonu kapatıp hemen yanında gözlerinde bir dolu soru işaretiyle duran Sansone'a döndü "Burada kalamayız," dedi. "Hemen çocuktan alıp buradan gitmeliyiz"

"Neden Maura? Ne oldu da fikrin değişti?"

"Katil," dedi Maura. "Katil şatonun içinde."

Otuzuncu Bölüm

Maura, "Diğerleri nerede?" diye sordu.

Julian hâlâ uykulu gözlerini kısarak kapı eşiğinden onlara baktı. Üstü çıplak, altında sadece iç çamaşırı vardı ve saçlarının her bir tutamı başka bir yönü gösteriyordu. Şu anki görüntüsüyle yeniden yatağına dönmek isteyen uyku mahmuru bir ergendi. Julian esneyerek yeni yeni baş gösteren sakalının olduğu çenesini kaşıdı. "Yataklarında yoklar mı?" Sansone, "Wili, Teddy ve Claire yataklarında değiller," dedi, "En son baktığımda oradalardı."

"Bilmiyorum. Belki on buçukta." Julian birden Sansone un belinde gördüğü tabancaya odaklandı ve endişeyle, olduğu yerde doğruldu. "Neler oluyor?"

Maura, "Julian," dedi. "Onları hemen bulmamız lazım. Ve bunu olabildiğince sessiz yapmalıyız."

Julian yeniden odasına girerken, "Bekleyin," dedi. Bir dakika sonra geri döndüğünde üzerinde mavi kot pantolonu ve spor ayakkabıları vardı. Ayaklarının dibinde dolanan Ayı' yla birlikte koridora çıkıp Will ve Teddy'nin odasına girdi Boş yalaklara bakarken, " Anlamıyorum," dedi.

"Her ikisi de buradaydı, üzerlerinde de pijamaları vardı "

"Dışarı çıkmaktan falan bahsettiler mi?"

"Bu gece içeride kalmaları gerektiğini biliyorlardı özellikle de bu gece." Julian dönüp bu kez koridorun diğer tarafına geçti. Maura ve Sansone da onun peşi sıra Claire'in odasına gittiler. Odada masanın üzerine rastgele açılmış kitaplar, bir köşeye atılmış bir eşofman üstü ve bir çift kirli çorap bulmuşlardı. Tipik bir genç kız odası olmasının dışında dikkat çekici hiçbir şey yoktu. "Odalarından çıkmaları hiç mantıklı değil," dedi Julian. "Aptal değiller ya bunlar."

O an Maura birden etraftaki sessizliğin ne kadar da derin olduğunu fark etti. En az toprak kadar, bir mezar kadar sessizdi ortalık. Şatoda başka ruhlar varsa bile Maura şu an hiç birini duyamıyordu. Bu koca kaleyi mesken tutan bir katılın varlığıyla her odayı, cumbayı ve merdiven boşluğunu tek tek aramak Maura'yı korkutuyordu Bu sırada inleyen Ayı'nın sesi onu şaşırttı. Bakışlarını Ayı'ya

çevirdiğinde onun da gözlerinde zekâ kokan bir ışıltıyla karşılık verdiğini gördü "Ayı onları aramamıza yardımcı olabilir," dedi. "Tek ihtiyacı olan onların kokusu."

Julian farkı açıklamak istercesine, "Ama o bir tazı değil," dedi.

Ama bir köpek; üstelik de koku duyusu olan bir köpek aradığımızı ona anlatabilirsek, onların izini sürebilir." Claire'in köşeye yığdığı kirli çamaşırlarına baktı "Hadi şunları koklatalım," dedi. "Bakalım bizi nereye götürecek."

Julian cebinden bir tasma ipi çıkarıp Ayı'nın boynundaki tasmaya bağladı ve onu kirli çamaşırlara doğru yönlendirdi. -Gel bakalım, evlat." diyerek köpeğini yüreklendirdi. "İyice kokla bakalım. Claire de böyle kokuyor. Onu tanıyorsun, değil mi?" Köpeğin kafasını iki elinin arasına alıp, doğrudan gözlerinin içine baktı. Aralarındaki bağ oldukça derin, hatta kutsal denebilecek düzeydeydi. Wyoming Dağları nda her ikisi de birbirlerine güvenebileceklerini öğrenmişlerdi ki kurtulmaları için buna ihtiyaçları vardı. Maura köpeğin Julian'a onu anlıyormuşçasına bakmasını hayretle seyretti. Ayı kapıya doğru dönüp havladı.

"Hadi," dedi Julian. "Gidip Claire'i bulalım."

Ayı tasmasını çekiştirerek Julian'ı odadan çıkardı ama ana merdivenlere yönelmek yerine koridora, kapıları açık olup üzerleri çarşafla örtülmüş mobilyaları sergileyen boş odaların olduğu binanın daha da karanlık kanadına yöneldi Kırmızılar giymiş ve gözlerinde sanki gizli bir bilgi saklıyormuşçasına parlak bakışlarla Maura'ya bakan bir kadının yağlıboya tablosunun önünden geçtiler.

Sansone, "Eskiden hizmetkârların kullandığı merdivenlere döndü," dedi.

Ayı merdivenlerin başında durup sanki aşağıdaki karanca karışmanın sonuçlarını tartıyormuşçasına merdivenlerden aşağı baktı. Sonrasında dönüp Julian'a baktığında Julian onu başıyla onayladı. Bunun üzerine Ayı patıleri ahşap zemında tıkırdayarak dar merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Ana merdivenlerdeki korkuluklarının aksine buradaki meşe korkuluk göz alıcı oyma işlemelerle süslenmemiş, ahşap zemin bugüne kadar şatoda etrafı toparlamak ya da misafirlere hizmet etmek amacıyla bulundurulan pek çok hizmetkârın eliyle pürüzsüzce zımparalanmıştı. Havada asılı kalmış bir ürperti vardı sanki; uzun zaman önce ölmüş o hizmetkârların ruhları hâlâ koridorda bir orayı bir burayı temizleyen süpürgelerle, bir o yana bir bu yana giden kahvaltı tepsileriyle geziniyor gibiydi Maura bir an o hayaletlerden birinin kulağına buz gibi bir şey

fısıldadığını hisseder gibi oldu, ama hızla arkasına döndüğünde tek gördüğü karanlığa karışan merdivendi.

İki kat aşağı inmelerine rağmen hâlâ ilerliyorlardı, belli ki bodruma gidiyorlardı. Maura daha önce buralara, Evensong'un bu denli derinliklerine inmemişti. Sanki bu basamaklar dağın kendisine, yerin dibinde kapalı yerlere çıkacak gibiydi. Havada bu kokuyu alabiliyor, giderek artan nemi hissedebiliyordu.

Merdivenlerin son basamaklarına gelip, ambar gibi kocaman bir mutfağa girdiklerinde Maura etrafında paslanmaz çelikten sobalar, devasa büyüklükte gömme buzdolapları, bir de tencere ve tavaların asıldığı bir tavan rafı görmüştü. Demek sabah yumurtalarının kızartılıp, ekmeklerinin pişti yer burasıydı. Gecenin bu saatinde ortalıklarda kimseler yoktu ve tabak-çanaklar, kaşık-çatallar sabaha kadar kenarlarda istiflenmişti.

Ayı birden, bir kilerin önünde durup gözlerini kapıya dikti Ayı boynunu dikleştirip havlarken duyduğu sesle Maura'nın tüyleri bir anda diken diken olmuştu. Kapının arkasında köpeği harekete geçiren, onu saldırmaya hazır pozisyona getiren bir şey olmalıydı.

Metal kapı tıpkı yüksek sesli bir çan gibi tıngırdayarak açıldı.

Yankılanan ses mutfakta yavaşça kaybolurken Maura delicesine çarpan kalbiyle o Juğu yerde bir anda sıçradı. Sansone'un kolunu tuttuğunu hissediyorsa da, onun bunu ne zamandır yaptığını hatırlamıyordu. Sadece onu sakinleştirmek için elini koluna koymuştu, sanki çok daha öncelerden beri oradaymış gibi hissettiriyordu.

Sansone usulca, "Sanırım onu görebiliyorum," dedi. Maura'nın kolunu bırakıp kilere yöneldi.

"Anthony... "

"Tamam. Tamam." Anthony mutfağın ortasındaki tezgâhın kenarından dolandı ve dizlerinin üzerinde yere çöküp gözden kayboldu. Maura her ne kadar onu göremese de usulca mırıldandığını duyabiliyordu. "Hey, güvendesin. Geldik işte oğlum."

Maura ve Julian huzursuzca birbirlerine bakıp, hemen tezgâhın arkasına yöneldiler. Kilerin kapısının önüne vardıklarında Anthony'yi Teddy Clock'un zayıf bedeninin hemen yanında çömelmiş halde buldular. Çocuk bacaklarını

göğsüne çekip, kollarını bedenine sararak adeta bir top halini almıştı.

Sansone, Maura'ya bakarak, "İyi görünüyor," dedi Maura ise, "Hiç de iyi değil," dedi. Teddy'nın yanına çöktü ve onu kendine doğru çekerek göğsüne bastırdı. Don muştu, teni buz gibi bembeyazdı ve öylesine fazla titriyordu ki, Maura dişlerinin birbirine çarptığını duyabiliyordu. "Geldik işte, geldik," diyerek mırıldandı Maura. "Yanındayım Teddy."

"O buradaydı," diye fısıldadı Teddy.

"Kim?"

"Üzgünüm, üzgünüm," diyerek ağladı. "Onları orada bırakmamalıydım ama çok korkmuştum. Kaçtım... "

"Diğerleri nerede, Teddy?" diye sordu Julian. "Claire ve Will nerede?"

Çocuk sanki onu hiç kimsenin bulamayacağı güvenli bir yerde kaybolmak istiyormuşçasına yüzünü Maura'nın omzuna gömdü.

Maura çocuğu kendinden hafifçe uzaklaştırırken. "Teddy, bize anlatman lazım," dedi. "Diğerleri nerede?" "Hepsini aynı odaya koydu..." Teddy'nin parmakları sanki umutsuzca Maura'nın etine geçen birer pençe gibiydi Maura, Teddy'nin parmaklarına bakıp onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Teddy, neredeler?"

"O odaya bir daha gitmek istemiyorum."

"Bize göstermen lazım. Biz de yanında olacağız. Sen sadece yeri göster, tek yapman gereken bu."

Çocuk titrek bir nefes aldı. "Köpeği... köpeği ben tutabilir miyim? Onun yanımda olmasını istiyorum."

"Elbette, evlat," dedi Julian. Yere eğilerek tasmayı Teddy'ye uzattı. "Onu bırakma; seni koruyacaktır. Ayı hiçbir Şeyden korkmaz. İşte bu sözler Teddy'ye ihtiyacı olan cesareti vermiş gibiydi. Elindeki tasma ipine sanki bir can simidiymiş gibi sarılırken, sendeleyerek ayağa kalktı ve mutfağın diğer tarafındaki bir kapıya yöneldi. Derin bir nefes alıp kapının mandalını açtı. Kapı usulca ardına kadar açıldı.

Sansone, "Burası eski şarap mahzeni," dedi.

Karanlığa bakarak, "Aşağıda," diye mırıldandı Teddy. "Ben gelmek istemiyorum."

Sansone, "Tamam, Teddy. Sen burada bekleyebilirsin," dedi. Maura'ya bir bakış atıp merdivenlerden aşağı indi.

Attıkları her adımla hava giderek daha da kesifleşip, nemleniyordu. Tepelerinde yanan çıplak ampuller şimdi artık boş olan ama vaktiyle bir tren yolu baronu ve misafirlerine yakışacak, zamanın en iyi Fransız şişelerine ev sahipliği yapmış şarap raflarını aydınlatıyordu. Şaraplar tüketileli çok olmuş, raflar boşalmıştı ve şimdi artık sadece o dönemde lüksün her şekliyle yaşandığının anısını yaşatıyordu.

Menteşeleri taş duvara sıkıca tutturulmuş büyük bir kapının önüne geldiler. Burası eski bir sandık odasıydı Maura, Julian a baktı. "Neden sen de mutfağa dönüp, Teddy'yle bir'kte beklemiyorsun?"

Onun yanında Ayı var. Merak etme, bir şey olmaz." Senin bunu görmeni istemiyorum. Lütfen."

Ne var ki Julian, Sansone kapının mandalını kaldırırken inatla Maura'nın yanında durmaya devam etti. Bu sırada yy karıdaki mutfakta Ay. ulumaya başlamıştı, bu öyle bir sesti ki Sansone kapıyı açarken Maura içinin ürperdiğini hissediyordu. İşte o an açılan kapıdan dışarı bir koku sızdığını duydu. Ter kokusu, korku kokusu. En çok korktuğu şey işte şimdi karanlıkta onu bekliyordu Duvar kenarına dizilmiş dört beden Çocuklar. Tanrım, bunlar onlar.

Sansone düğmeyi bulup hızla ışığı açtı.

Bedenlerden biri kafasını yukarı kaldırdı. Claire ağzındaki bantla onlara bir şeyler anlatmaya çalışırken kocaman gözlerini üzerlerine dikmişti. Diğerleri; Will, aşçı ve Doktor Pasquantonio da bir anda kendilerine geldiler; hepsi de ağızlarındaki bantların varlığıyla bir şeyler söylemeye çalışıyorlardı.

Yaşıyorlar. Yaşıyorlar!

Maura kendini Claire'in yanına attı. "Julian bıçağın yanında mı?"

Bu sırada üst kattaki köpeğin ulumaları giderek daha da artmış ve ses yükselmişti. Sanki onları, çabuk olun, çabuk olun, diye uyarır gibiydi.

Julian usta işi bir çeviklikle bıçağını açıp diz çöktü. "Kıpırdama Claire, yoksa seni kurtaramam," dediyse de Claire eğilip bükülerek panik içindeki kocaman gözleriyle sanki nefes almak istermişçesine sallanıyordu. Maura ağzındaki bandı çıkardı.

"Bu bir tuzak!" diye bağırdı Claire. "O daha gitmedi!

Sesi bir anda kesilip gözleri bir şeye odaklanmış daha doğrusu birine Maura'nın hemen arkasında duran birine.

Maura kulaklarına hücum eden korkunun etkisiyle dönüp kapının eşiğinde duran iriyarı adamı gördü. Gördüğü manzarada geniş omuzlu, siyaha boyanmış suratının tam ortasında ışıl ışıl gözleri olan bir adamdı. Ama bu görüntüde Maura'nın dikkatini en çok çeken şey adamın elindeki silah olmuştu. Silahta susturucu takılıydı. Adam silahı ateşlediğinde insanın kulağını sağır eden bir ses değil, sadece bir dağın en derin yerine inşa edilmiş bu taş odada kısık bir ses yankılanacaktı.

"Silahınızı bırakın, Bay Sansone," diye emir buyurdu ses. "Hemen şimdi. "

İsimlerimizi biliyor.

Başka çaresi olmayan Sansone silahı belinden çıkarıp yere bıraktı.

Maura'nın hemen yanında duran Julian uzanıp onun elini tuttu Elleri birbirlerininkine kenetlenirken, daha on altı yaşında ama ne kadar da güçlü, diye düşündü Maura.

Ayı öfkesini belli edercesine bir kez daha uludu. Tedirgindi.

Maura ancak Julian başını kaldırıp yukarı baktığında yüzündeki şaşkın ifadeyi görebildi. Tıpkı Julıan'ın düşündüğü gibi, bu hiç mantıklı değildi. Madem Ayı hayattaydı, neden onları kurtarmıyordu?

Ayağınla bana doğru gönder," dedi adam.

Sansone tabancaya ayağının ucuyla vurup ahşap parkenin üzerinden ona yolladı. Tabanca adamın tam da durduğu yer olan kapı eşiğinin önünde durdu.

"Şimdi dizlerinin üzerine çök."

İşte şimdi her şey bitti, diye düşündü Maura. Hepimiz dizlerimizin üzerine çöktük. Kafamıza yediğimiz birer kurşunla öleceğiz.

"Yap artık şunu!"

Sansone dizlerinin üzerine çökerken başını teslimiyetle yere eğmişti ama bu sadece son ve umutsuz yeni bir hareketin başlangıcı olmuştu. Sansone tıpkı çıkış çizgisinden fırlayan bir atlet gibi adamın üzerine atıldı.

Her ikisi de kapıya doğru savrulup şarap mahzeninin karanlığında boğuşmaya

başladılar.

Sansone'un silahı hâlâ yerdeydi.

Maura aceleyle ayağa kalkıp tam silaha uzanmak üzereydi ki başka bir el kabzayı kavradı ve namluyu Maura'nın başına doğrulttu.

"Geri çekil! Geri çekil!" Bağıran Teddy'ydi., Elleri titrese de parmağını tetiğin üzerine koyup Maura'yı nişan almıştı. Başını döndürüp omzunun üzerinden bağırdı: "Ona ateş edeceğim, Bay Sansone Yemin ederim yaparım!"

Maura yeniden dizlerinin üzerine düştü. Sansone yeniden odanın içine itilip diz çökmeye zorlanırken Maura şaşkınlık içinde öylece kalmıştı.

Silahlı adam, "Köpeği sağlama aldın m, Teddy?" diye sordu.

"Mutfak dolabına bağladım. Düğümü asla çözemez."

' Şunların ellerini bağla. Hadi çabuk," dedi adam. "Needeyse gelirler Hazır olmamız lazım."

Teddy bandı açıp Sansone'un bileklerini arkada birbirine bağlarken Claire, "Hain!" diye bağırdı. "Biz senin arkadaşlarındık. Bunu bize nasıl yaparsın?"

Teddy, Julian'ın ellerini bağlamaya geçerken Claire'i duymazdan geldi.

Claire, Maura'ya, "Bizi buraya Teddy getirdi," dedi. "Bize sizin bizi burada beklediğinizi söyledi ama her şey bir tuzakmış." Sesindeki tiksinti dolu ifadeyle gözlerini Teddy' ye dikti. Claire talihsiz olduğu kadar korkusuz ve pervasızdı da. "O şendin. Hep şendin. O aptal çöpten bebekleri de o ağaca sen astın."

Teddy banttan bir tutam daha koparıp Julıan'ın bileklerini sıkıca bağladı. "Bunu neden yapayım ki?"

"Bizi korkutmak için. Aklımızı başımızdan almak için." Teddy gözlerinde açıkça okunan bir şaşkınlıkla Claire'e baktı. "Bunu ben yapmadım, Claire. O bebekler beni korkutmak için konulmuştu oraya. Yardım çağırmamı sağlamam için."

"Peki ya Doktor Welliver? Ona bunu nasıl yaptın?" Teddy'nin gözlerinden bir an için bir pişmanlık belirtisi seçti. Onu öldürmek istememiştim! Sadece biraz kafası karışsın istiyordum. Welliver onlar için çalışıyordu. Gözleri hep üzerimde, her an benim... "

Teddy," diyerek lafını bitirmesine izin vermedi adam.

"Sana ne öğrettiğimi hatırlıyor musun? Olan oldu artık işimize bakmamız lazım. O yüzden işini bir an önce bitir."

Delikanlı banttan bir parça daha koparırken "Tabi efendim," diye yanıtladı. Bandı Maura'nın bileklerine öyle sıkı sarmıştı ki hiçbir çaba ya da deneme onu kurtaracağa benzemiyordu.

"Aferin oğluma." Adam, Teddy'ye bir gece görüş dürbünü uzattı. "Şimdi kalk ve bahçeyi izlemeye başla. Geldiklerinde haber ver. Kaç kişi olduklarını da."

"Seninle kalmak istiyorum."

"Seni ateş hattında tutamam, Teddy."

"Ama yardım etmek istiyorum!"

Adam, "Yeterince yardım ettin," deyip elini Teddy'nin başına götürdü. "Şimdiki işin de çatıda olmak. Gözüm kulağım sen olacaksın." O sırada kemerinde öten bir alarma çevirdi bakışlarını. "Kadın kapıya gelmiş. Kulaklığını tak, Teddy. Hadi git şimdi." Delikanlıyı iterek odadan çıkarırken kendi de peşi sıra onu takip etti.

Kapı kapandığı sırada Claire, "Ben senin arkadaşındım," diye bağırdı.

Asma kilidin yeniden takıldığını duydular. Yukarıdaki mutfakta Ayı hâlâ uluyup ağlıyorsa da kapalı kapının ardında sesi tıpkı uzaklardaki bir çakalınki kadar geliyordu.

Maura gözlerini kapıya dikerek, "Teddy'ydi, diye mırıldandı. "Onca zaman geçti, hiç aklıma gelmedi. Claire acı bir çıkarımda bulunarak, "Çünkü daha sade bir çocuk," dedi. "Kimse bize dikkatini vermiyor. Kimse bizi adam yerine koymuyor. Ta ki bizlerde sizi şaşırtabileceğimizi gösteren kadar." Tavana baktı. "Dedektif Rizzoli'yi öldürecekler."

Maura, "Yalnız olmayacaktı," dedi. "Yanında binlerinin olacağını söylemişti. Kendilerini nasıl koruyacaklarını bilen insanlar."

"Ama onlar bu şatoyu bu adam kadar iyi bilmiyorlar. Teddy onu içeri hava kararıktan sonra aldı. Adam her odayı, her merdiveni biliyor ve onlar için dört dörtlük hazırlanmış." Artık Ayı da ulumayı kesmişti; anlaşılan, o da durumun vahametini kavramıştı.

Jane. Artık her şey sana bağlı.

Otuz Birinci Bölüm

Şato adeta terk edilmiş gibi görünüyordu.

Jane ve Frost, Evensong'un otoparkına girip başlarının hemen üzerindeki karanlık pencerelere ve yıldızlı gecenin ışığının altında bir karartı gibi duran çentildi çatı katına baktılar. Kapıda onları karşılayan kimse olmamıştı ve Jane yarım saat önce sinyal kesilmeden hemen önce ceptelefonundan aradığında telefona cevap veren de olmamıştı. Siyah bir SUV da yanlarına gelip durduğunda Jane karanlık pencerelerin içinden Carole ve yanındaki iki adamın siluetlerini gördü. Adamlardan biri Denzel'dı, diğeri ise kazıttığı kafasıyla daha sessiz, sakin biriydi. Bir saat önce benzin almak için hep beraber durduklarında her iki adam da ağzını açıp tek kelime etmemişti, ki anlaşılan bu gösterinin asıl sahibi Carole'dı.

Jane, "Bir terslik var," dedi. "Gelirken yoldaki algılayıcıları harekete geçirmiş olmalıyız; böylece Maura'nın geldiğimizden haberdar olması lazım. Peki herkes nerede?"

Frost bakışlarını Carole'ın SUV'una çevirdi. "Yanımızda Maine Eyalet Polisi olsa kendimi çok daha iyi hissedeçektim. Onları en başından aramalıydık. Lanet olsun ClA' ine."

Arabanın kapıları yavaşça açıldı ve Carole iki adamıyla birlikte dışarı çıktı. Jane o an şaşkınlıkla fark etti ki hepsinin elinde de silahları vardı ve Denzel çoktan binaya doğru hareket etmeye başlamıştı bile.

Jane arabadan dışarı fırladı. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Carole kulağına bir iletişim kulaklığı yerleştirirken "Artık içeri girme vaktiniz geldi, Dedektif," dedi. "Şimdi ön kapıya gidin ve ahizeye konuşun. Sesinizi duyduklarında bizi hemen içeri alacaklardır."

"Biz buraya sadece çocukları alıp, onları daha güvenli bir yere götürmek için gedik. Böyle konuşmuştuk. Tüm bu Rambo gereçlerine ne gerek vardı?

"Planlar değişti?"

"Ne zaman oldu bu?"

"İlk olarak binayı kolaçan etmemiz gerektiğini söylediğimden beri. Ön kapının önüne gittikten sonra yeniden arabaya döneceksiniz ve biz size her şey yolunda işareti verene kadar da çıkmayacaksınız."

Bunun sadece bir tahliye olduğunu söylemiştin. Bu yüzden içeri girmende yardımcı olabileceğimi söyledim ama şimdi, görünüşe bakılırsa bu olay aslında daha çok bir baskın gibi."

Gerekli bir önlem diyelim."

"Boş versene. Burada çocuklar var. Silah kullanmana izin verememem.

"Ön kapı, Dedektif. Hemen şimdi. "

Denzel binadan geri döndüğünde, "Kilitli değil," dedi. "Onlara ihtiyacımız yok."

Carole dönüp ona baktı. "Ne?"

"Kontrol ettim. Hiçbir şeye gerek kalmadan içeri girebiliriz."

"İşte bu, bir şeylerin gerçekten ters gittiğinin ispatıdır dedi Jane ve binaya yöneldi.

Carole, Jane'in yolunu kesti. "Hemen arabanıza binin, Dedektif."

"İçeride arkadaşım var. Ben içeri giriyorum."

"Hiç sanmıyorum." Carole silahını doğrulttu. "Al şunların silahlarını."

Denzel, Jane ve Frost'u dizlerinin üzerine çöktürürken Frost'un, "Ne? Biraz ağır olun bakalım," dediği duyuldu.

"Ne yapacağını biliyorsun," diyerek çıkıştı Carole. "İçeride sana ihtiyacım olursa, telsizle haber veririm."

Jane başını kaldırıp binaya doğru ilerlemeye başlayan Carole ve yanındaki dazlak adamın arkasından bakarak, "Kafayı yemişsin, seni sürtük," diye bağırdı.

Denzel gülerek, "Çok da umrundaydı," dedi. Ayağını Jane'in beline koyup onu itmesiyle Jane parke taşların üzerine yüzüstü kapaklandı. Denzel ellerini zorla arkaya çekiştirdiğinde Jane bileklerine plastik bir kelepçe geçirdiğini hissetti.

"Pislik herif," diyerek söylendi.

"Aaa. Ama bana daha nazik kelimeler kullan." Denzel bu kez Frost'a dönüp,

ustaca onun da bileklerine kelepçelerini taktı.

Jane, "Pis işlerinizi hep bu şekilde mi yürütüyorsunuz'" diye sordu.

"İşleri yürüten o. Namı diğer Buzlar Kraliçesi."

"Ve sen de buna sesini çıkarmıyorsun, öyle mi?"

"İşler hallolduğuna göre herkesin keyfi yerinde." Denzel doğrulup birkaç adım uzağa gitti ve telsizine, "Burası kontrol altında. Evet, anladım. Sadece vaktini söyle," diyerek konuştu.

Jane yan tarafına doğru dönüp binaya baktığında Carole ve diğer adamın çoktan gözden kaybolduğunu gördü. Şimdi binanın karanlık koridorlarında damarlarına pompalanan adrenalin ve gördükleri her karartıya ateş etme içgüdüsüyle ilerliyor olmalılardı. Bu görevin çocukları kurtarmakla falan alakası yoktu. Çocuklar kafasında yalnızca tek bir amacı olan bu kadın için sadece öne sürebileceği birer piyondan ibaretti. Damarlarında kan yerine buz gezinen bu kadın ..

Denzel'ın ayak sesleri yeniden ona doğru yöneldi ve Jane kafasını kaldırdığında onun tam başının üzerinde durduğunu gördü. Yıldızlı gecenin karanlığında elinde tuttuğu silah sanki elinin bir uzantısı, ölümün kara asası gibi görünüyordu. O an Carole'ın söylediği sözleri anımsadı. Ne yapacağını biliyorsun. O an içini bir korku kapladı. Sonraki saniye Denzel ondan bir adım daha uzaklaştı. Dikkatini Jane'e vermemişti.

Jane, onun başını önce sağa, sonra sola çevirip kendi kendine, "Bu da ne böyle?" diye mırıldandığını duydu.

Bu sırada havada ıslık sesini andıran bir ses duyuldu. Sanki bir bıçak, ipeğin içinden geçiyormuş gibi bir sesti...

Denzel anı bir hareketle göğsünün üzerine yığıldı; öyle sert düşmüştü ki Jane bir an ciğerlerindeki tüm havanın kesildiğini hissetti. Denzel'ın ağırlığının altında nefes almaya çalıştı. Denzel üzerinde can çekişirken bluzundan içeri ılık ve ıslak bir şeyin aktığını hissetti. Frost una sesleniyordu ama Jane'in bu ağırlığın altında yapabildiği tek şey kıpırdayamadan ona doğru yaklaşan ayaklara bakmaktı. Ağır ve kararlı adımlarla yaklaşan ayaklar...

Kafasını kaldırıp yıldızlı geceye baktı. Ne kadar da çok yıldız vardı gökyüzünde. Samanyolu bile daha önce hiç görmediği kadar net görünüyordu.

Yaklaşan ayaklar tam da önünde durdu. Kapkara boyadığı yüzünün tam ortasındaki ışıl ışıl gözleriyle bir adam tepesinde duruyordu. Jane birazdan yaşanacakları biliyordu. Üzerine kan damlatan Denzel'ın bedeni ona her şeyi açıkça söyler gibiydi.

Ikarus burada.

Otuz İkinci Bölüm

Onları uyaran köpeğin sesleri oldu. Claire kapatıldıkları hücrenin kapısının ardında Ayı'nın şarap mahzenini geçip onlara ulaşacak kadar yüksek sesle yeniden ulumaya başladığını duyuyordu. Onu neyin yeniden böylesine harekete geçirdiğini bilmiyordu. Belki de artık zamanlarının azaldığını ve ölümün yavaş yavaş onları almak üzere merdivenlerden inmeye başladığını anlamıştı.

"Geri dönüyor," dedi Claire.

Bu havasız odada sanki kesilmeyi bekleyen hayvanlar gibi ölümün o keskin ve can acıtıcı kokusunu hissedebiliyordu. Will terden ıslanmış bedenini Claire'e daha da yaklaştırdı. Nihayet ağzındaki bandı sıyırmayı becerebilmişti. Claire'e yanaşıp fısıldadı:

"Arkama geç ve eğil, Claire. Ne olursa olsun, ölü taklidi yap."

"Ne yapıyorsun?"

"Seni korumaya çalışıyorum."

"Neden?"

"Nedenini bilmiyor musun?" Will gözlerini ona dikti Her ne kadar karşısındaki her zamanki o bildiği tıknaz, sivilceli Will ise de bu kez Claire onun gözlerinde bambaşka, daha önce hiç görmediği bir şey görmüştü. Bu his gözlerinin içinde öylesine parlıyordu ki, görmemek imkânsızdı. "Belki bunu söyleme fırsatını bir daha hiç bulamam," diyerek fısıldadı, "ama şunu bilmeni istiyorum ki..

O sırada kapının asma kilidi açıldı.

Kapı gıcırdayarak açıldığında her ikisi de karşılarında bir çift eldivenli elin kendilerine doğrulttuğu bir tabanca namlusu gördüler. Tabanca odada kendisine bir hedef arıyor ama bulamıyormuş gibi dönüyordu.

Dazlak bir adam odaya girerek, "Burada değil! Ama diğerleri burada!" diye bağırdı.

Az sonra odaya bu kez saçlarını örgü bir berenin altına gizlemiş, pırıl pırıl ve zarif bir kadın girdi. "Köpek buradakiler için ulumuş olmalı," dedi. Siyahlar içindeki bu iki istilacı yan yana durup tutsaklarla dolu odada göz gezdirdi Kadının gözleri bir an Claıre'in üzerinde kaldı. "Daha önce tanışmıştık. Hatırlıyor musun, Claire?"

Claire kendisine bakan kadına bakarken birden ona doğru hızla gelen farları hatırladı. Sonra da arabanın içinde ters dönüp, kırılan camları ve silah seslerini hatırladı. Koruyucu bir melek ona el uzatıp onu o hurda yığınından çıkarmıştı.

Eğer hayatta kalmak istiyorsan elimi tut. Claire.

Kadın bu kez ona açık kalan ağzıyla bakan Will'e döndü. "Seninle de tanışmıştık, Will."

"Sen de oradaydın," diye mırıldandı Will. "Sen osun..." "Birilerinin seni kurtarması gerekiyordu." Kadın cebinden bir bıçak çıkardı. "Şimdi o adamın nerede olduğunu bilmem gerek." Bıçağı onlara doğru çevirdi. Sanki işbirliklerinin karşılığında onlara sunduğu bir armağan gibiydi bu. Sansone, "Beni kurtarın," dedi. "Size onu alt etmenizde yardım edeyim.'

Kadın, "Üzgünüm ama bu, sivillere göre bir oyun değil," dedi. Odadaki suratlara baktı. "Peki ya Teddy? Onun nerede olduğunu bilen var mı?"

"Canı cehenneme," dedi Claire. "O bir hain. Bu tuzağa bizi o düşürdü."

Kadın, "Teddy ne yaptığını bilmiyor," dedi. "Ona yalan söylediler, değiştirdiler. Onu kurtarmama yardım edin." "Ortaya çıkmaz. Saklanıyor."

"Nerede saklandığını biliyor musunuz?"

"Çatıda," dedi Claire. "Orada bekleyecekti."

Kadın ortağına göz attı. "O halde yukarıya çıkıp önce onu almamız gerekiyor." Sansone yerine Claire'in yanına diz çöküp ellerindeki bandı kesti. "Sen bize vardım edebilirsin, Claire."

Claire rahatladığını belli eden bir ifadeyle bileklerini ovaladı ve kanın yeniden damarlarına hücum edişini hissetti. "Nasıl?"

"Sen onun sınıf arkadaşısın. Seni dinler."

Will, "Hiçbirimizi dinlemez," dedi. "O adama yardım ediyor."

"O adam," diyerek Will'e döndü. "Sizi öldürmek için burada. Hepimizi

öldürmek için. Onu yakalamak için üç yılımı verdim." Gözlerini Claire'e dikti "Çatıya nereden çıkılıyor?"

"Kulede bir kapı var."

"Bizi oraya götür." Kadın, Claire'i elinden tutup hızla kaldırdı.

Claire, "Peki ya diğerleri ne olacak?" diye sordu odadakileri göstererek.

Kadın elindeki bıçağı yere fırlattı. "Onlar kendi kendilerini kurtarabilirler ama şimdilik burada kalmaları daha iyi Burası daha güvenli."

Kadın onu odadan dışarı çıkarırken, Claire karşı koymaya çalışarak, "Ne?" diyordu.

"Onların ayağımın altında dolaşmasına izin verememem." Kadın kapıyı çarparak çıktı.

Odanın içinde Sansone lanetler okuyarak bağırıyordu "Açın şu kapıyı!"

Claire ayak diretmeye devam edip, "Bu hiç adil değil," diyordu. "Onları burada kilitli bırakamayız."

"Şu anda başka bir şey yapamam. Onlar için, herkes için en iyisi bu. Teddy de dahil."

"Teddy umurumda bile değil."

"Ama benim umurumda." Kadın, Claire'i şiddetle sarstı "Şimdi bizi o kuleye götür."

Şarap mahzeninden çıkıp mutfağa girdiklerinde Ayı yine delicesine havlayıp, bağlı olduğu tasmadan kurtarmaya çalışırken neredeyse boğulacak hale gelecek kadar acınası halde buldular. Claire onu bu durumdan kurtarmak istediyse de kadın onu çekerek hizmetkârların merdivenine doğru götürdü Hemen önlerindeki adam merdivenleri dikkatle tırmanarak başı çekiyordu. Claire daha önce bu ikisi kadar sessiz ilerleyebilin kişiler görmemişti. Tıpkı bakışları sürekli gezinip sessiz adımlarla ilerleyen kedilere benziyorlardı. Claire tam ikisinin arasında kaldığından ne önünü ne de arkasını görebiliyordu. Oda onlar kadar sessiz merdivenleri tırmanmaya devam ediyordu. Bir yandan da aklından, sanırım bunlar bizi, hatta hain Teddy yi bile kurtarmaya gelen bir tür gizli ajan, diye geçiriyordu. Aşağıdaki karanlık odada elleri arkasında bağlı aşçının iniltilerini ve Doktor Pasquantonio' tun nefes alırken öten burnunu dinlerken bunu etraflıca düşünme fırsatı olmuştu. Nasıl olmuştu da bazı ipuçlarını gözden

kaçırabilmiş!? Teddy hiçbir zaman onların bilgisayar ekranına bakmalarına izin vermiyor, Claire odaya girer girmez ESC tuşuna basıyordu. Claire, adama mesaj gönderiyor olmalıydı, diye düşündü Tüm o süre boyunca onları öldürmeye Hazırlanan adama yardım etmişti.

Claire sebebini anlayamıyordu.

Şimdi artık üçüncü kata çıkmışlardı. Adam durup Claire in onlara yol göstermesini bekledi.

Claire önlerindeki kuleye çıkan dolambaçlı merdiveni göstererek, "İşte orada," dedi.

Adam taş merdivenleri tırmanırken Claire de hemen arasından ilerledi. Buradaki merdivenler daha dikti ve Claire'in tek görebildiği, adamın kalçalarıyla birlikte belinden sallanan komando bıçağıydı. Ortam o kadar sessizdi ki, Claire adım adım yürürlerken elbiselerinin çıkardığı hışırtıları bile duyabiliyordu.

Kuleye çıkan kapı aralıktı.

Adam kapıyı hafifçe itekleyip içerideki elektrik düğmesine uzandı. Işıkla birlikte Doktor Welliver'in masası, dolap dosyası ortaya çıktı. Çiçekli döşemesiyle üçlü kanepe ve şişkin yastıklar da öyle. Burası Claire'in çok iyi bildiği bir odaydı. Kim bilir kaç gece bu odada, bu kanepenin üzerinde oturup Doktor Welliver'a uykusuz gecelerinden, baş ağrılarından, kâbuslarından bahsetmişti? Pastel renklerle boyanmış, sihirli kristallerle süslenmiş tütsü kokan bu odada Claire kendini sırlarını ifşa edecek kadar güvende hissederdi. Ve Doktor Welliver da hep yanında bulundurduğu bitki çayıyla onu büyük bir sabırla dinleyip, kıvır kıvır beyaz saçlarını sallayıp onaylardı.

Adam ve kadın hızlı bir şekilde odaya ve içindeki tuvalete göz atarken Claire kapının yanında duruyordu. Masanın ardına bakıp, dolabı açtılar. Teddy yoktu.

Kadın dışarıya açılan kapıya ve onun hemen ardındaki terasa döndü. Bu kapı Doktor Welliver'ın ölüm atlayışım yapmak için son kez çıktığı kapıydı. Kadının dışarı çıkmasıyla birlikte açık kapıdan çam ağaçlarının o sıcacık ve tali' yaz kokusu geldi. Claire önce koşan adımlar, ardından da bir çığlık duydu. Saniyeler sonra kadın geri geldiğine Teddy tişörtünden sürükledi ve odaya getirip yere fırlattı.

Teddy bakışlarını Claire'e kaldırdı. "Sen söyledin! Sen ispiyonladın beni.

"Neden yapmayacakmışım?" diye bağırarak karşılık verdi Claire. "Senin bize

yaptıklarından sonra bu bir hiç."

"Bu insanların kim olduğunu anlamıyorsun!"

"Ama senin kim olduğunu anlıyorum, Teddy Clock." Claire hazırlanıp tam Teddy'ye bir tekme savurmak üzereydi ki, kadın onu omzundan yakalayıp kenara itti. "Burada kal," diye emredip yeniden Teddy'ye döndü. "Nerede o?"

Teddy yerde adeta bir top gibi kıvrılıp başını iki yana salladı.

"Planı ne? Söyle bana, Teddy."

"Elbette ki biliyorsun. Onu herkesten çok daha iyi tanıyorsun. Hadi söyle bana, sonrasında her şey çok daha iyi olacak."

"Onu öldüreceksiniz. Bu yüzden geldiniz buraya."

"Ve sen insanların ölmesini görmekten pek hoşlanmıyorsun, öyle değil mi?"

"Hayır," diyerek fısıldadı Teddy.

"O halde bunu görmekten de hoşlanmayacaksındır." Kadın dönüp silahını Claire'ın başına dayadı. Claire ise tek bir kelime edemeyecek kadar şaşkındı. Teddy de ağzını açamadan, korkuyla kocaman açtığı gözleriyle öylece kalakalmıştı.

"Söyle bana," dedi kadın. "Aksi halde arkadaşının beynini şu hoş kanepede patlatmak zorunda kalacağım.

Kadının ortağı da olayların bu noktaya gelişinden en az diğerleri kadar şaşkın görünüyordu. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun, Justine?

"Sadece biraz işbirliği sağlamaya çalışıyorum. Pekâlâ, ne diyorsun? Arkadaşının ölüşünü görmek ister misin?" "Nerede olduğunu bilmiyorum!"

"Üçe kadar sayacağım." Silahın namlusu Claire'in başına biraz daha dayandı. 'Bir..

Claire, "Bunu neden yapıyorsun?" diye bağırdı. "Sizin iyi insanlar olduğunuzu sanıyordum!"

"İki."

"Hanı bize yardım için gelmiştiniz!"

"Üç." Kadın silahım kaldırıp duvara doğru ateşledi ve Claire'in başına bu hareketle adeta bir sıva yağmuru döküldü. Kadın bu durumdan hiç

hoşlanmadığını belli eden bir homurtuyla yeniden Teddy'ye döndü.

Claire kendini masanın arkasına attı; tir tir titriyordu. Neden oluyor tüm bunlar? Neden birden saf değiştirip, bize karşı oldular?

Kadın, "Bu işe yaramadığına göre, demek ki adamın yerini gerçekten bilmiyorsun. O halde biz de B planına geçeriz, dedi, Teddy'yi kolundan yakalayıp onu dışarıdaki çatıya doğru sürükledi.

Bu sırada ortağı, "Kafayı yemişsin. Bunlar sadece çocuk," diyordu.

"Olması gereken bu."

"Buraya Ikarus için geldik."

Hedefimiz ben kimi gösteriyorsam o." Teddy'nin telsiz kulaklığını çekip aldı ve onu kapıdan dışarı, çatıya çıkardı. "Hadi oltamıza biraz yem takalım," deyip Teddy'yi parmaklıkların üzerinden aşağı doğru sarkıttı.

Teddy çığlıklar atıp dik arduvaz kaplı çatıda ayaklarıyla bir yerlere tutunmaya çalışıyordu. Ölüme gitmesini engelleyen tek şey kadının onu kolundan yakalamış olmasıydı.

Kadın, Teddy'nin kulaklığından konuşmaya başlayıp, "Hayır, ben Teddy değilim. Bil bakalım çatıdan aşağı kimi sarkıtıyorum? Öyle de tatlı bir çocuk ki. Şu an tek yapmam gereken kolunu bırakmam; sonrasında ondan geriye kalan sadece yerde ufak bir leke olacak."

Ortağı karşı çıkarak, "Çocukların bu olayla bir ilgisi yok," dedi.

Kadın onu duymazdan gelip telsizle konuşmaya devam etti.

"Bunu sıkça yaşadığını biliyorum ama sonuçta ne olduğunu iyi biliyorsun. Buna nasıl bir son vereceğini de. Ben zaten çocukları hiç sevmem, bu nedenle bu benim için kesinlikle bir problem değil. Zaten giderek de ağırlaşıyor."

Adam ona doğru yaklaşarak, "Çizgiyi aşıyorsun," dedi. "Çocuğu geri çek."

Kadın ona emir buyururcasına, "Uzak dur, dedi ve Teddy'nin telsizine bir kez daha bağırarak, "Son otuz saniyen! Hepsi bu! Ya ortaya çıkarsın ya da çocuğu bırakırım, dedi.

Adam, "Justine," dedi. "Çocuğu geri çek. Şimdi.

"Tanrım." Kadın, Teddy'yi sarkıttığı parmaklıkların üzerinden tekrar güvenli tarafa çekip yere bıraktı. Sonra da tabancasını ortağına çevirip ateş etti.

Adam kurşunun hızıyla hızla geriye savruldu. Masaya çarpıp yere doğru kaydı ve kafasını Claire'in korkuyla sindiği sert zemine hızla çarptı. Claire gözlerini adamın sol kaşının üzerindeki deliğe dikti. Delikten sızan kan, Doktor Welliver'ın gül rengi halısına akıyordu.

Onu öldürdü. Kendi adamını öldürdü.

Justine eğilip ortağının tabancasını aldı ve kendi beline taktı. Sonrasında Teddy'nin telsizini bir köşeye fırlatıp kendi telsizine konuştu. "Hangi cehennemdesin? Hedef kuleye yaklaşıyor. Hemen buraya gel."

O an merdivenlerden çıkan ayak sesleri duyuldu.

Kadın ani bir hareketle Teddy'yi ayağa kaldırıp önüne siper aldı. İçeri giren adama karşı etten bir kalkan gibi kullanıyordu onu. Adam daha önce Claire'in düşman sandığı adamdı, ama artık ona hiçbir şey mantıklı gelmiyordu çünkü ilk başlarda bu kadının da kurtarıcısı olduğunu sanıyordu Ve onu bağlayan suratı boyalı ve kamuflajlı bu adamın onları öldürmeye geldiğini düşünüyordu. Hangisi gerçek dostum?

Adam tabancasıyla kadını hedef alarak yavaşça ilerledi ama ateş hattında kadından çok, solgun suratıyla bir yaprak gibi titreyen Teddy vardı.

Bırak onu gitsin, Justine. Bu ikimizin arasında," dedi adam.

Önünde sonunda seni ortaya çıkarabileceğimi biliyordum."

"Bu çocukların olanlarla hiçbir ilgisi yok "

Onlar benim elimdeki kozlarım; kullanmasaydım burada olmazdın. Görüyorum ki hâlâ çok formdasın. Gerçi ben eski yüzünü daha çok beğeniyordum ama." Namlusunu Teddy nin şakağına biraz daha bastırdı. "Şimdi artık ne yapacağını biliyorsun, Nick."

"Onu her halükârda öldüreceksin."

"Ama öldürmeme ihtimalim de var. Kesin emin olamasan da bu ihtimali göz önüne almalısın." Kadının ateş etmesiyle Teddy bir çığlık attı. Kurşunun parçaladığı kulağından kan damlıyordu. "Bir dahaki sefere," dedi, "çenesinden başlarım. O yüzden elindekini bırak."

Teddy ağlamaya başlamıştı. "Özür dilerim, baba, özür dilerim."

Baba mı?

Adam elindeki silahı yere atıp şimdi anık tamamen silahsız bir halde kadının önünde duruyordu. "Cidden bu işe yedek bir önlem almadan girmiş olabileceğime inanıyor musun, Justine? Beni öldürdüğün an, ceset parçalarımın üzerine yağacağından emin olabilirsin.

Claire karşısındaki adamı dikkatle süzüp, babasıyla aynı fotoğrafta gördüğü Nicholas Clock'a benzeyip benzemediğini anlamaya çalıştı. Bu adamın da tıpkı fotoğraflarda gördü ğü gibi geniş omuzları, aynı sarışın saçlar, vardı ama burnu ve çenesi farklı görünüyordu. Estetik cerrah, Justine az önce öyle söylememiş miydi?

Claire mırıldanarak, "Ama sen öldün," dedi.

Justine, "Ithaca olayından sonra ortaya çıkacağından emindim," dedi. "Olivia'nın cesedini kurtarmak için bir şeyler yaparsın diye düşünmüştüm ama en sonunda olay kendi canını kurtarma aşamasına geldi."

Claire o an Bob ve Barbara'nın ölüm emrini bu kadının verdiğini anladı. Will'in teyzesi ve eniştesini de o öldürtmüştü. Bunların hepsi Nicholas Clock'un küllerinden yeniden doğmasını sağlamak içindi. Şimdi onu ölüme gönderecek olan bu kadındı. Tıpkı hepsini yaptığı gibi.

Claire, Justine'in az önce vurduğu adama dikkatle baktı. Justine silahını almıştı ama adamın üzerinde bir de bıçağı vardı. Claire az önce merdivenlerden çıkarken bıçağın belinden sallandığını görmüştü Justine şu an ona hiç dikkat etmiyordu; bütünüyle Clock'a odaklanmıştı.

Claire adamın kemerine doğru uzandı. Elini cesedin altına sokup bıçağı buldu.

Bu sırada Clock, "Eğer beni öldürürsen," diyordu. "Bu senin çöküşün olur. Ölümümle birlikte çok geçmeden her haber ajansı posta kutularında bir video bulacak. Geçen son birkaç yıldır senin aleyhine topladığım her delil ellerine geçecek. Erskine ve Olivia'yla birlikte topladığımız her bilgi. Teşkilat seni öyle bir kodese kapatacak ki bir daha gökyüzü nedir bilemeyeceksin."

Justine, Teddy'yi sımsıkı tutup silahını var gücüyle şakağına bastırmaya devam ediyordu belki ama gözlerinde bir belirsizlik ifadesi açıkça okunabiliyordu. Acaba onu öldürürse gerçekten felaket gibi bir dız, olayın fitilin, de ateşlemiş olacak mıydı?

Claire bıçağın sapını sıkıca kavradı Bıçağı var gücüyle yerinden çıkarmaya çalışıyorsa da ölen adamın ağır bedeni bıçağı yere adeta bir mıh gibi sabitlemişti.

Nicholas Clock sakin ve mantık yüklü bir ifadeyle, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. Bırak oğlumu alayım İkimiz de ortadan kaybolup gidelim."

"Ben de ömrümün geri kalanını ne zaman bir daha ortaya çıkıp öteceksin diye merak içinde geçireyim, değil mi?" Clock, "Ben ölürsem gerçekler zaten gün yüzüne çıkacak," dedi. "Ikarus'un hapisten kaçmasına nasıl yardım ettiğin, banka hesaplarını nasıl hortumladığın ortaya dökülecek. Bu olayda cevap bulmayan tek soru, adamın cesedini hesap şifrelerini almak için yaptığın onca işkencenin ardından nereye attığın."

"Elinde kanıtın yok."

"Her şeyin üstüne kalmasını sağlayacak kadar var olduğundan emin olabilirsin. Üçümüz en sonunda tüm kanıtları toparlamayı başardık. Sen kendi adamlarını öldürdün, Justine, hem de para için. Sonra ne olduğunu sen de biliyorsun "

O sırada dışarıdaki merdiven boşluğunda hızla koşan ayak sesleri duyuldu.

Şimdi yap. Bu senin son şansın Claire en sonunda bıçağı çekmeyi başarıp harekete geçti. Hedefinde ulaşabileceği en yakın uzuv olan Justine'ın baldırı vardı. Bıçak kumaş, delerek doğruca ete saplanıp sapına kadar ilerledi. Justine bir an irkildi ve sendeleyerek Teddy yı bıraktı. Sonraki saniye Nicholas Clock yere attığı silahını almak için kendini yere atmıştı.

İlk ateş eden Justine oldu. Tam üç el. O an Clock yere yığılırken arkasındaki duvar bir anda kıpkırmızı parlak kan lekeleri içinde kalmıştı. Clock bilincini hızla yitirirken sırtüstü yere düştü.

Teddy, "Baba," diye bağırdı. "Baba!"

Kireç gibi beyaz suratı ve öfkesiyle Justine, Claire'e, ona saldırmaya cesaret eden küçük kıza döndü. Daha önce iki kez Azrail'in elinden kaçan ama işte şimdi tam da burada ona teslim olacak olan kıza. Claire susturuculu silahın kendi kafasına nişan alındığını, Justine'in düzgün bir atış için kollarını öne uzattığını gördü. Gözünü kapatmadan önce gördüğü son şey bu olmuştu.

Patlamayla birlikte kendini arkasındaki masada buldu. Duyduğu ses, sessiz bir kurşun sesi değildi; bu kez kulaklarını çınlatan bir ses duymuştu. Öylece durup bedeninde acıyı duymayı bekledi. Canının yandığını hissetmeyi bekliyordu ama tek fark edebildiği, delicesine bir telaşla aldığı nefesiydi Bir de Teddy'nin çaresizce bağırdığını duyuyordu: "Ona yanlım edin! Lütfen, babama yardım

edin!" Claire gözlerini açtığında Dedektif Rizzoli'nin Nicholas Clock'un hemen yanı başında olduğunu gördü. Justine ise kocaman açılmış göze iyle etrafa boş boş bakarken başının hemen altında giderek büyüyen bir kan gölüyle yerde uzanıyordu.

Rizzoli, Frost, diye bağırdı. "Maura'yı buraya getir! Bir yaralımız var."

Teddy kendi kulağından akan kanı ve acısını unutmuş, babasının kolundan çekiştirerek, "Baba," diye yalvarıyordu. "Ölemezsin. Lütfen ölme."

Justine'in kanı tıpkı bir amip gibi onu da her an yutacakmışçasına Claire'e doğru ilerliyordu. Claire bir an irkilerek ayağa kalktı ve kendini cesetlerden uzak bir köşeye attı. Ölülerden kaçıyordu.

O an merdivenleri tırmanan daha fazla ayak sesi duyuldu ve Doktor Isles içeri girdi.

Rizzoli usulca, "Teddy'nin babası," dedi.

Doktor Isles hemen yere çöküp parmaklarını adamın boynuna bastırdı. Gömleğini açtığında altındaki çelik yeleği ortaya çıkmıştı. Ne var ki kurşun, yeleğin hemen üzerinden etine saplanmıştı ve Claire yaradan oluk oluk akıp Doktor lsles'ın dizinin dibinde bir göle dönüşen kant görebiliyordu.

Teddy, "Onu kurtarabilirsin," diye bağırdı. "Lütfen. Lütfen..."

Babasının gözlerindeki son bilinç ışığı da kaybolurken, Teddy hâlâ bu sözlerle hıçkırıklara boğuluyordu.

Otuz Üçüncü Bölüm

Nicholas Clock bir daha kendine gelemedi.

Doğu Maine Tıp Merkezi'ndeki damar cerrahları Clock' un yırtılan köprücükaltı atardamarını dikip, ciğerlerinde biriken hemotoraksı boşaltarak ameliyatın başarı geçtiğini söyleseler de Clock anesteziden uyanamamıştı. Kendi kendine nefes alabiliyor ve hayati fonksiyonları devam ediyor görünmesine rağmen koma halinden çıkamıyordu ve Jane doktorların sesindeki karamsarlık tonunun her geçen gün giderek arttığını duyabiliyordu. Beyinde hipoperfüzyonla birlikle aşırı miktarda kan kaybı. Kalıcı nörolojik zarar. Artık kimse tam olarak bir iyileşmeden bahsetmiyordu; bunun yerine uzun süreli bir tedaviden, hastanın evde bakımından, beslenme tüplerinden ve Jane'in düzmece Leidecker Tıp Malzemeleri katalogunda gördüğü diğer ürünlerden dem vuruluyordu.

Her ne kadar koma hali devam ediyorsa da Nicholas Clock tüm dünyaya gerçekleri anlatmanın bir yolunu bulmuştu.

Vuruluşundan yedi gün sonra video gün yüzüne çıkmıştı. Videoyu ilk yayınlayan kanal El Cezire oldu ve hemen ardından video imha edildi. Ama kırk sekiz saat sonunda Nicholas Clock tüm dünyada bilgisayar ve televizyon ekranlarında sakin ve de tane iane bir konuşmayla tam on altı yıl önce İtalya'da yaşanan olayları anlatıyordu. Kod adı lkarus olan bir terörist destekçisinin sıra dışı bir kaçırmayla nasıl gözaltına alındığını ve yakalanışını açıklıyordu. İkarus'un hapishane günlerinin detaylarını ve ona karşı kullandıkları gelişmiş sorgulama metotlarını ifşa ediyordu. İkarus'un ClA'in Kuzey Afrika'daki yüksek güvenlikli gizli hapishanesinden düzenbaz Teşkilat Ajanı Justine McClellan tarafından nasıl kaçırıldığını açık ediyordu. Tüm bunlar çok uzun zaman önce şüpheci bir kimliğe bürünen dünyayı hiç şaşırtmamalı ya da etkilememeliydi.

Ne var ki Amerikalı ailelerin Amerikan topraklarında öldürülüşü ülkenin fazlasıyla dikkatini çekmişti.

Boston Polis Merkezi'ndeki toplantı odasında Ackerman katliamını soruşturan altı dedektif oturmuş, CNN'in akşam haberlerini izliyorlardı. Haberlerde Ackermanlara aslında ne olduğunun detayları açıklanıyordu. Aile Kolombiyalı

bir göçmen olan Andres Zapata tarafından öldürülmemişti. Önceden katledilen diğer iki koruyucu aile neden öldürüldüyse Ackermanlar da aynı sebeple öldürülmüşlerdi: Nicholas Clock un oğlu Teddy'nin her an doğacak bir tehlikeye maruz kalacağına inanıp, ortaya çıkmasını sağlamak için yapmışlardı bunu.

Justine öldüğümü sandığı sürece Teddy güvendeydi Justine ın ona saldırması için bir sebebi yoktu. Teddy yı de yanıma alıp kaçacak olsaydım Justine bızı kovalamaktan asla vazgeçmezdi. Bizse bu kaçışta hep arkamızı kollamak zorunda kaindik Teddy benim hayatta olduğumu biliyordu ve neden tanınmamayı seçtiğimi de. Çünkü hepsi onun içindi, her şey onun için.

Ama şimdi artık her şey değişti Justme, Teddy 'yle mesaj taşmalarımızdan birim yakalamış olmalı ki hayatta olduğumu öğrendi. Çok fazla zamanım yok. Bu, son iki yıldır topladığım tüm delilleri paylaşmak için son şansım olabilir. Justine Elizabeth McClellan 'ın Ikarus diye bilinen bir teröristin firarına yardım ettiğine dair delillerden bahsediyorum Banka hesap numaralarını ve şifrelerini alıp sonra da Ikarus u öldürdüğüne dair deliller... kendisinin ve paralı ajanlarının Ward, Yablonski ve benim ailemin öldürülmelerinden sorumlu olduğunu anlatan deliller. Bunun sebebi ona sık sık son zamanlardaki zenginliğinin kaynağını sormanızdı. Bir soruşturma başlatmıştık ve biz durdurmak zorundaydı Bu olayda ailelerimizin tek suçu yanlarımızda olmalarıydı.

Hayatta kalan üç çocuk -Claire. Will ve Teddy bu avda sadece birer piyon olarak kullanıldılar. Justine bu üç çocuğu beni ortaya çıkarabilmek için yem olarak kullanmıştı Resmi ve gayriresmi tüm kaynaklarını kullandı. CIA ı Ikarus un halâ yaşadığına ve hedefte hâlâ onun olduğuna inandırdı.

Ama asıl istediği bendim Eğer bu videoyu izleyen bil ileri varsa Justine istediğini başarmış demektir. Yanı size mezarımdan sesleniyorumdur. Ama ben ölsem de gerçekler ölmez. Ve size Nicholas Clock olarak yemin ederim ki söylediğim her şey kelimesi kelimesine doğrudur...

Jane gözlerini masanın etrafında oturan diğer dedektiflerde gezdirdi. Crowe ağzını bıçak açmadan asık bir suratla oturuyordu. Hiç şüphesiz ki Ackerman dosyasında baş dedektif olarak halkın gözünde elde ettiği zafer son gelişmelerle adeta yerle bir olmuştu ve bu gerçeği Boston'daki tüm adliye muhabirleri biliyordu. Andres Zapata'ya karşı yargısız infaz kariyerinde hep bir leke olarak kalacaktı. Crowe bir an Jane'in kendisine baktığını hisseni ve öyle bir bakışla karşılık verdi ki, bu bakış suyu bile buhar edip uçurabilirdi.

Jane için bu bir zafer anı olmalı, içgüdülerinin peşinden gittiği için haklı

olduğunun kanıtı olmalıydı belki ama bu zaferin dudaklarına bir gülümseme olarak yansıdığı pek söylenemezdi. Nicholas Clock hâlâ kalıcı olabilecek bir koma halinde hastanedeydi ve Teddy Clock bir kez daha babasız kalmıştı. Jane içinden ölen insanları geçirdi: Clocklar, Yablonskiler,

Wardlar, Ackermanlar, Temple'lar ve Beckleyler. Hepsi de ölmüştü. Ölmüştü çünkü kadının biri uçsuz bucaksız bir zenginliğin cazibesine kayıtsız kalamamıştı.

Televizyondakı yayın akışı tamamlandı. Diğer dedektifler yavaş yavaş yerlerinden kalkarken Jane hâlâ sandalyesinde adaletin anlamım düşünüyordu. Ölenlerin bu kelimeden nasıl da pay alamadıklarına kafa yoruyordu. Onlar için adalet hep geçmiş oluyordu.

Yüzbaşı Marquette, "Çok iyi iş çıkardın. Rizzoli," dedi. Jane başını kaldırdığında onu kapının eşiğinde dururken gördü. "Teşekkürler."

Acaba neden en yakın arkadaşını kaybetmiş gibi göründüğünü sorabilir miyim?"

"Bence bu hiç de tatmin edici bir sonuç değil, anlarsınız ya."

"Justine McClellan'ı alt eden sen oldun Nasıl olur da bu, tatmin edici olmaz."

"Keşke ölenleri gen getirebilseydim "O bizi aşar. Biz işin sadece temizleme kısmındayız " O sırada çalan telefonuna kaşlarını çatarak baktı. "Medya balatayı sıyırmış gibi. Oysa bu bizim için büyük bir sorun çünkü bu konu fazlasıyla hassas."

"Hassas olan ne, dolandırıcı ajan mı ? Yoksa ölen Amerikalılar mı?" Kendi kendine homurdandı. "Hadi be'" "Federaller adeta ağzımıza bant vurdu. O yüzden şimdilik hiçbir yerde bir yorumda bulunmuyoruz, anlaşıldı mı r Başını dikleştirdi. "Şimdi artık buradan çıksan iyi olur. Evine git ve bir bira ıç. Bunu hak ettin Bu, Marquette'in şimdiye kadar Jane e söylediği en iyi şeydi. Bira fikri kulağa gerçekten çok iyi geliyordu ve Jane bunu gerçekten hak etmişti. Dosyalarını toparlayıp masasının üzerine bıraktı ve merkezden çıktı.

Ne var ki evine gitmedi.

Onun yerine direksiyonunu Brookline e çevirip bu yayınla en az onun kadar üzüldüğünü bildiği birinin yanına gitti. Ona destek olacak kimsesi olmayan birine.. Evine vardığında hâlâ hiçbir televizyon kanalım kapıda görmemiş olmaktan memnundu ama hiç şüphe yok ki çok geçmeden damlarlardı.

Boston'da Doktor Isles'ın nerede yaşadığını bilmeyen muhabir yoktu.

İçerinin ışıkları yanıyordu ve Jane dışarı bir klasik müzik sesiyle dokunaklı bir keman ezgisinin sızdığını duydu. Kapı nihayet açılıncaya kadar zili iki kez çalmak zorunda kalmıştı.

"Selam," dedi Jane. "Televizyonu seyrettin mi? Her şey internete de düşmüş."

Maura başını bitkinlikle salladı. "Eğlence daha yeni başlıyor."

"Tam da bu yüzden buradayım ya. Bir arkadaşa ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Arkadaşlığımın çok eğlenceli olacağını sanmıyorum ama gelmene sevindim."

Jane, Maura'nın peşi sıra oturma odasına geçtiğinde sehpanın üzerinde açılmış bir kırmızı şarap şişesiyle, boşalmaya yüz tutmuş bir kadeh buldu. "Koca bir şişeyi açtığına göre, şişenin dibini bulmaya kararlısın."

"Bir kadeh de sen ister misin?"

Onun yerine dolabından bir şişe bira alabilir miyim?"

Keyfine bak. En son gelişinden kalan bir şişe olmalı dolapta "

Jane mutfağa geçip eski mutfak tezgâhının üzerine baktı; görünürde tek bir kirli bardak bile yoktu. Neredeyse üzerinde ameliyat yapılabilecek kadar temizdi, ki işte Maura böyle biriydi. Her şey yerli yerindeydi. Jane bir anda dağınıklık olmadığında her şeyin ne kadar da iç karartıcı olduğunu düşündü. Etrafta en ufak bir düzensizlik belirtisi yoktu. Sanki burada yaşayan birileri yokmuş gibi. Sanki Maura hayatını ova ova tertemiz yapmış, öyle ki içinden neşeyi bile kazıyıp atmıştı.

Dolaptan muhtemelen aylardır orada bekleyen Adam's ale birasını buldu ve kapağını açıp yeniden oturma odasına döndü.

Kemanlı müzik çalmaya devam ediyordu ama artık sesi daha kısıktı. Jane ve Maura birlikte kanepede oturdular. Maura şarabını yudumlarken Jane de lekesiz döşemeye ya da paha biçilemez Acem halısına bir damla bile damlatmamaya çalışarak hırasının tadını çıkarıyordu.

Maura, "Tüm bu olanlardan sonra haklı çıktığın için seviniyor olmalısın," dedi.

"Öyle. Dışarıdan bakınca bir dâhi gibi görünüyor olabilirim ama bu işin en iyi

yanı Crowe'u bozmak oldu." Birasından bir yudum daha aldı. "Ama bu yetmez, öyle değil mi?"

"Yetmeyen ne?"

"Dosyayı kapatmak. Her ne kadar doğru olanı yaptıysak da bu, Nicholas Clock'un bir daha hiç uyanamayabileceği gerçeğini değiştirmez."

"Ama çocuklar artık güvende," dedi Maura. "Önemli olan da bu. Bu sabah Julıan'la konuştum ve bana Will ve Claire'in gayet iyi olduklarını söyledi.

"Ama Teddy iyi değil. Bir daha da iyi olabileceğini hiç sanmıyorum," dedi Jane elindeki bira bardağına bakarak. Dün gece onu koruyucu ailesinin evinde ziyaret ettim. Daha önce ona kapılarını açan Inigo ailesine geri getirmiştik onu. Benimle tek kelime dahi etmedi; tek bir kelime. Sanırım olanlar yüzünden beni suçluyor." Maura'ya baktı. "Hepimizi suçluyor. Seni, beni, Sansone'u."

"Her ne olursa olsun, Evensong'un kapıları Teddy'ye her zaman açık."

"Bu konuyu Sansone'la görüştün mü?"

"Bu öğleden sonra." Maura sanki ondan güç alacakmış gibi şarabından bir yudum aldı. "Bana çok ilginç bir teklifte bulundu."

"Ne tür bir teklif bu?"

"Bir adli tıp danışmam olarak Mefısto Kulübü'nde çalışmamı istiyor. Ve Evensong'un bir parçası olup kendi deyimiyle 'genç beyinleri şekillendirmeye' yardımcı olmamı istiyor."

Jane tek kaşını havaya dikti. "Sence de bu teklif fazla kişisel bir teklif değil mi?"

Hayır, o da aynen bunu söyledi. Onu söylediklerine göre yargılamamı istiyor. O sözlerin altında başka anlamlar aramamı değil."

Jane, Tanrım," diyerek bir iç geçirdi. "İkiniz de sanki gözünüze birer perde inmiş gibi birbirinizin etrafında dolanıyor ama hiçbir şey göremiyorsunuz."

"Farz edelim ki gözüme perde inmedi; ne görmem gerekiyor?"

"Sansone'un senin için Daniel'dan çok daha iyi bir tercih olacağını."

Maura başını iki yana salladı. "Bence şu anda hiçbir erkeği bir diğerine tercih edecek durumda değilim ama Sansone'un teklifini ciddi anlamda düşünüyorum."

"Ne yani, adli tıptan ayrılacak mısın? Boston'u bırakacak mısın?"

"Evet. Bu, bu anlama geliyor sanırım."

Fondaki keman sesi giderek daha yüksek, daha acıklı bir tınıya dönüşmüştü. Öyle ki, sanki Jane'in göğsünü delip geçiyordu. "Bunu gerçekten düşünüyor musun yani?"

Maura CD çaların uzaktan kumandasına uzanıp müziği kapattı. Sessizlik, aralarında tıpkı kadifeden bir perde gibi asılı kalmıştı. Maura gözlerini beyaz deri kanepede, cilalanmış kızıl kahve döşemede gezdirdi. "Beni neyin beklediğini bilmiyorum."

O sırada pencereye vuran ışıklarla Jane ayağa kalkıp dışarıya baktı. "Maalesef, seni neyin beklediğini çok iyi biliyorum."

"Neymiş?"

"Kapıda bir haber minibüsü var. Lanet olası sırtlanlar, basın açıklamasına kadar bile sabredemiyorlar. Birazdan kapını çalarlar."

"Onlarla konuşmamam gerektiği söylendi."

Jane kaşlarını çatarak ona doğru döndü. "Sana bunu kim söyledi?"

"Yarım saat önce valilik ofisinden bir telefon aldım. Washington'da bu konunun gizli kalması gerektiği konusunda baskı gördüklerini söylediler.'

"Çok geç. Çoktan CNN'e çıktı bile."

"Ben de aynısını söyledim."

"Yani basınla hiç konuşmayacak mısın?"

"Seçeneğimiz var mı?"

"Her zaman bir seçenek vardır," dedi Jane. "Sen ne yapmak istiyorsun?"

Maura yerinden kalkıp pencerenin kenarında duran Jane'in yanına gitti. İkisi de dışarıdaki kameramanın minibüsün arkasından aletlerini çıkarıp, ön kapıyı istila etmeye hazırlanışım izledi.

Maura, "En kolay seçenek," dedi, "onlara bu konuda bir yorum yapmayacağımı söylemek olmalı."

"Kimse bizi zorla konuşturamaz."

Tam bu kararı düşünüp taşınırken bir televizyon minibüsü daha kapının önüne

geldi. "Ama zaten her şey bu şekilde olmadı mı? diye sordu. "Ortalarda dolanan pek çok sır... gerçekleri anlatmayan bir yığın insan... birisi bir ışık yakmazsa, sırlar gücünü yitirmez "

Jane içinden Nicholas Clock 'un yaptığı tam da bu, diye düşündü. Yaktığı ışık hayatına mal olmuştu belki ama oğlunu kurtarmıştı.

"Sen de biliyorsun ki bu senin en iyi olduğun konu. Sen ışık yakarsın ve ölüler de sana tüm sırlarını verir."

"Sorun da zaten ölülerin ilişki kurabildiğim tek kişiler olması. Artık vücut ısısı morgdan daha sıcak birine ihtiyacım var ve onu bu şehirde bulabileceğimi hiç sanmıyorum." "Boston'dan gitme fikrinden nefret ediyorum."

"Senin burada bir ailen var. Benimse yok."

"Sorun aileyse, sana anne ve babamı verebilirim. Biraz da seni deli etsinler. Hatta işin içine Frankie'yi de sokarım ki keyfine diyecek olmaz."

Maura bir kahkaha patlattı. "O keyif yalnızca sana ait." "Sorun şu ki aile, insanı tek başına mutlu etmeye yetmez. İnsanın işi de önemli değil midir? Ve..." duraksayıp sonra usulca, "arkadaşları?" dedi.

Dışarıya bir minibüs daha yanaşmıştı ve hızla çarpılan kapıların sesi duyuluyordu.

Jane, "Maura," dedi. "Senin için yeterince iyi bir arkadaş olamadım. Bunun farkındayım ama sana yemin ederim ki bundan sonra daha iyi olacağım." Maura'nın şarap kadehi ve kendi bira bardağını almak üzere sehpaya gitti. "Hadi şimdi arkadaş olan arkadaşlara içelim."

Gülümseyerek kadehlerini tokuşturdular ve içkilerini yudumladılar.

Jane tam da o sırada çalan telefonunu çantasından çıkarıp baktığında ekranda Maine kodlu bir numara gördü. "Rizzoli," diyerek yanıt verdi.

"Dedektif, ben Doğu Maine Tıp Merkezi'nden Doktor Stein. Bay Clock'un tedavisiyle ilgilenen nörologum."

"Evet, dün konuşmuştuk."

"Ah, bunu size nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama..." Jane bu telefonun amacını anlamaya çalışarak, "Öldü mü?" dedi.

"Hayır! Yani... sanmıyorum."

"Nasıl yani, bunu bilemiyor musunuz?"

Hattın diğer ucunda mahcup bir iç çekiş duyuldu. "Bunun nasıl olduğunu açıklamak çok zor ama hemşire bu öğleden sonra hayati fonksiyonlarının takibini yapmak üzere Bay Clock'un odasına gittiğinde yatağının boş ve serum hortumunun da koparılmış olduğunu görmüş. Son dört saatimizi hastanenin her yerinde onu arayarak geçirdik ama hiçbir yerde bulamadık."

"Dört saat mi? Kayboluşunun üzerinden o kadar mı geçti?"

"Belki de daha fazla. Odadan tam olarak ne zaman çıktığını bilemiyoruz."

Jane, "Doktor, ben size hemen geri döneceğim," diyerek araya girdi ve telefonu kapadı, ardından hiç vakit kaybetmeden Inigoların evini aradı. Telefon bir kez çaldı. Sonra bir kez daha.

Neler oluyor, Jane?" diye sordu Maura.

Nicholas Clock ortadan kaybolmuş."

Ne! Maura gözlerini şaşkınlıkla Jane'e dikmişti. "Komada olduğunu sanıyordum."

Bu sırada hattın diğer ucunda Nancy İnigo'nun sesi duyuldu: "Alo?"

Jane, "Teddy orada mı?" diye sordu hemen.

"Dedektif Rizzoli, siz misiniz?"

"Evet. Teddy'yi merak ettim de. Nerede o?"

"Odasında. Okuldan gelip doğruca yukarı çıktı. Ben de tam onu akşam yemeğine çağırmak üzereydim."

"Rica etsem benim için bir kontrol edebilir misiniz? Hemen şimdi."

Nancy merdivenleri gıcırdatarak usulca yukarı çıkarken, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Ben de bilmiyorum. Şimdilik."

Jane, Nancy'nin kapıya vurup seslendiğini duydu: "Ted dy, içeri gelebilir miyim? Teddy?" Sessizlik. Sonrası bir telaş: "Odasında değil."

Jane, "Eve bak," dedi emrederek.

"Bekle. Dur biraz, yatağının üzerinde bir not var. Teddy'nin yazısı bu." "Ne yazıyor?"

Jane telefonda açılan kâğıdın sesini duydu. "Size yazılmış Dedektif," dedi Nancy. ' Teşekkür ederim. Artık daha iyi olacağız,' yazıyor. Hepsi bu."

Teşekkür ederim Artık daha iyi olacağız, Jane, Nicholas Clock'un mucizevi bir biçimde komadan çıkıp, hastaneden gidişini düşündü. Sonra da Teddy'nin Inigoların evinden çıkıp gecenin karanlığına karışmadan önce yatağının üzerine son bir not bırakışım. Her ikisi de nereye gittiklerini çok iyi biliyorlardı; çünkü ikisi de aynı yolun yolcusuydu; bir baba ve bir oğul olarak birlikte geçirilecek bir geleceğin...

Nancy, "Bunun ne demek olduğu konusunda bir fikriniz var mı?" diye sordu.

"Evet. Sanırım ne demek olduğunu gayet iyi biliyorum." dedi Jane usulca ve telefonu kapattı.

Maura, "Yani Nicholas Clock hayatta," dedi.

"Sadece hayatta değil. Sonunda oğluna da kavuştu." Jane gözlerini pencereden dışarı çevirip dışarıda biriken minibüslere, muhabir ve kameramanlara baktı. Her ne kadar gülümsüyorsa da baktığı tüm o araç ışıkları bir anda gözyaşlarının ardında bulanıklaştı. Bardağını geceye kaldırıp fısıldadı: "Senin şerefine, Nicholas Clock."

Oyun bitmişti.

Otuz Dördüncü Bölüm

Claire, kan bile hatıralardan daha kolay siliniyor, diye düşündü. Doktor Welliver'in odasında durmuş, yepyeni halı ve mobilyaları inceliyordu. Güneş ışıkları lekesiz döşemede parlarken oda ferah ve limon kokuyordu. Açık olan pencereden içeri gölde sandal keyfi yapan öğrencilerin sesleri doluşuyordu. Tipik cumartesi seslen... Şimdi bu odaya bakılınca burada korkunç şeyler yaşandığına insanın inanası gelmiyordu; okul baştan ayağa bir değişiklik yapmıştı odada. Ne var ki hiçbir detaylı temizlik Claire'in zihnine kazanan görüntüleri silmeye yetmiyordu. Gözlerini, üzerinde asma yaprakları ve meyveleri olan soluk yeşil halıya çevirdiğinde, bakışlarını ona dikmiş ölü bir adam görüyordu Duvara döndüğünde onu karşılayan Nicholas Clock'un duvara sıçramış kan lekeleri oluyordu. Masaya baktığında hemen yakında Dedektif Rizzoli'nin kurşunlarıyla yere serilen Justine'in cesedini görüyordu. Bu odada bakışlarını nereye çevirirse çevirsin onu mutlaka bir ceset karşılıyordu. Doktor Welliver'ın hayaleti de masasının ardında oturmuş, gülümseyerek bitmek bilmeyen çayını yudumluyordu.

Ne kadar da çok hayalet vardı burada. Acaba Claire bir gün artık onları görmeyi bırakabilecek miydi .'

"Claire, geliyor musun?"

Claire kapının eşiğinde duran Will'e döndü. Şimdi artık ona baktığında o şişman, sivilceli Will'i görmüyordu. Gördüğü, öleceklerini düşündükleri o son anda onu korumak için kendini feda etmeye hazır olan Will'di. Claire bunun gerçek anlamda bir aşk olup olmadığından ya da onun için ne hissettiğinden emin değildi. Tek bildiği, bunu onun için başka hiçbir erkeğin yapmayacağıydı ve bunun bir anlama geldiğiydi. Hatta bunun çok şey demek olduğuydu.

Kaldı ki gözleri de çok güzeldi.

Claire odaya son bir kez daha göz atıp, hayaletlerle vedalaştı ve başını sallayarak, "Geliyorum," dedi.

Birlikte merdivenlerden inip arkadaşlarının bu güneşli cumartesi gününde

gölde suyla oynayarak ya da çimlerde tembelce uzanarak keyif yaptıkları bahçeye çıktılar. Bazıları Bay Roman'ın o sabah kurduğu ok hedefine atış yapıyordu Claire ve Will çok iyi bildikleri ve onları tepeye çıkaran patikaya doğru yürüyüp yosun kaplı kayalıkların, bodur ardıç ağaçlarının yanlarından geçtiler. Taş merdivenlere ulaşıp on üç oturaklı taraçaya çıktılar.

Diğerleri çoktan gelmişlerdi. Claire tanıdık yüzler gördü Julian, Bruno, Arthur ve Lester. Bu aydınlık sabahta kuşlar ağaçlarda cıvıldıyor ve Ayı güneşin ısıttığı bir kayanın üzerinde pinekliyordu. Claire taraçanın uç kısmına gidip aşağıdaki şatonun sivri uçlu çalısına baktı. Şato vadide sanki çok eski zamanlardan kalma bir sıra dağ gibi görünüyordu. Evensong'du burası. Eviydi.

O sırada Julian'ın, "Çakalların toplantısını açıyorum," dediği duyuldu.

Ve Claire dönüp ekibe katıldı

Teşekkürler

Yazarlıkta yirmi yılını devirmiş bir yazar olarak bu sürenin sonunda en değerli hâzinemin bu işte kazandığım uzun soluklu dostlar olduğunu anladım ki bu durumda benim için harika bir telif temsilcisi olan Meg Ruley'e ve mükemmel bir editör olan Linda Marrow'a teşekkürlerimi sunmalıyım. Hem iyi hem de zor zamanlarımda beni hiç yalnız bırakmadınız. Şimdi kadehimi ikinizin şerefine kaldırıyorum! Gina Centrello'ya, Libby McGuire'a ve Larry Finlay'e geçen yıllar boyunca bana olan inançlarını hiç kaybetmedikleri, Sharon Propson'a kitap için yaptığım keşif gezilerini bir eğlenceye dönüştürdüğü, Jane Berkey ve Peggy Gordiin'e tam ihtiyaç duyduğum anda bana rehberlik ettikleri ve Angie Horejsi'ye zekâsı ve verdiği akıllarla yanımda oldukları için teşekkür ediyorum.

Araştırmalarımı yaparken gereken bilgileri emin kaynaklardan edindiğimi belirtmeliyim. Ateşli silahlar konusunda bana verdiği uzman destek için oğlum Adam'a, bu eski Uzay Yolu hayranının tüm sorularını sabırla cevaplayan Peggy Maher, Enidia Santiago-Arce ve onların NASA'nın Goddard Uzay Uçuş Merkezi'nde çalışan tüm birbirinden mükemmel meslektaşlarına, bu son derece eğlenceli alan taraması gezisinde beni de cömert bir kararla yanlarına aldıkları için Bob Cıleason'a ve Tom Doherty'ye teşekkürlerimi sunuyorum.

Ama en çok, bunca yıl sonra bile benim içim çok özel olan kocam Jacob'a teşekkür ediyorum.

HERKESİN YARASI VARDIR, AMA BAZILARININKİ DAHA BELİRGİNDİR...

Bambaşka hayatlara ait Claire, Will ve Teddy adında üç masum çocuğun yolları bir anda, hiç beklenmedik bir trajediyle kesişir. Önce aileleri, ardından koruyucu aileleri katledilen bu çocuklar için artık hiçbir şey eskisi gibi değildir. Peki, onları bir araya getiren bu sarsıcı olaylar bir rastlantı mı yoksa birbirleriyle bağlantılı gerçeklerin önemli bir halkası mıdır?

Jane Rizzoli ile Maura Isles, katledilen ailelerle ilgili araştırmalarını der eleştirdikçe uzayan sır perdesini aralayabilecek, bu çocukları bekleyen korkunç kaderi değiştirebilecekler midir ?